

ДЖОН ГРИШАМ ПАРТНЬОРИ

Превод от английски: Владимир Германов, 1997

chitanka.info

*На Дейвид Гърнърт приятел, редактор, литературен
агент*

1

Откриха го в Понта Поран, приятно градче в Бразилия при границата с Парагвай — край, който и до днес се нарича Предела.

Откриха, че живее в потънала в сенки тухлена къща на Руа Тирадентис — широка улица с алея от дървета по средата и босоноги момчета, които ритат топка по горещия паваж.

Откриха, че живее сам — поне така изглеждаше, макар че една прислужница идваше и си отиваше по най-различно време през осемте дни, докато го дебнеха.

Откриха, че живее комфортно, макар и не луксозно. Къщата беше скромна и би могла да принадлежи на всеки местен търговец. Колата беше фолксваген костенурка, модел осемдесет и трета, произведена в Сау Паулу наред с милиони други. Беше червена и чиста, направо блестеше; за първи път успя да го снимат, докато я лъскаше с препарат край портата, в началото на малката алея пред къщата.

Откриха, че е отслабнал значително, откакто бил видян за последен път — тогава тежал сто и двайсет килограма. Сега косата и кожата му бяха по-тъмни, брадичката му беше станала четвъртита, а носът — малко по-остър. Майсторски леки промени по лицето. За тази информация бяха платили тлъст подкуп на хирурга в Рио, който бе направил операцията преди две години и половина.

Откриха го след четири години досадно, но усърдно издирване, четири години, през които удряха на камък, губеха му следите и плащаха за лъжливи сведения, четири години, през които хвърлиха на вятъра солидни суми в преследване на много по-солидни пари. Мръсни пари. Поне така предполагаха.

Но ето че го откриха. И зачакаха. В началото им се искаше да го отвлекат веднага, да го упоят и да го измъкнат нелегално до някоя сигурна квартира в Парагвай, да го спипат, преди да ги е видял и преди някой съсед да заподозре нещо. Първоначалната възбуда от откритието ги подтикна към мисълта за бърз удар, но след два дни се успокоиха и

зачаках. Шляеха се на различни места по Руа Тирадентис, облечени като местни жители, пиеха чай под чадърите, криейки се от слънцето, ближеха сладолед, разговаряха с децата, наблюдаваха къщата му. Проследиха го, когато отиде до центъра за покупки, снимаха го от отсрещния тротоар, когато излезе от аптеката. На зеленчуковия пазар успяха да се промъкнат съвсем близо до него и чуха какво си говори с един продавач. Отличен португалски, с едва доловим американски или немски акцент на човек, който е учил старателно. Обиколката му беше бърза — накупи си продукти, върна се в къщата и заключи портата. По време на краткото му пазаруване направиха десетина хубави снимки.

В предишния си живот той бягаше за здраве, но през месеците, преди да изчезне, скъси обиколките и позатлъстя. Сега направо се беше стопил и те не се учудиха, че отново е започнал да бяга. Той излезе от къщата, заключи портата след себе си и се впусна в лек тръс по тротоара на Руа Тирадентис. Първата миля измина за девет минути — улицата беше идеално права. Къщите постепенно се разрешиха. В края на града паважът се смени с чакъл и скоро темпото му се увеличи на осем минути за миля. Плувна в пот. Беше октомври, по пладне, градусите надхвърляха двайсет и пет. Когато излезе от града, увеличи скоростта още повече покрай малката клиника, пълна с млади майки, покрай църквичката, построена от баптистите. Нататък пътят представляваше отгъпкана пръст. Той, Данило, вече изминаваше една миля за седем минути.

Явно за него бягането беше сериозно занимание и това ги зарадва неимоверно. Данило щеше сам да се напъха в ръцете им.

В деня, когато откриха Данило, един бразилец на име Осмар нае неугледна къщичка в покрайнините на Понта Поран и не след дълго в нея се изсипа целият екип на преследвачите. Половината бразилци, половината американци.

Осмар даваше нареждания на португалски, а Гай лаеше на английски. Осмар знаеше и двата езика и беше нещо като официален преводач на екипа.

Гай беше от Вашингтон, бивше ченге от ФБР; бяха го наели да издири Данило, за по-кратко Дани. В някои среди смятаха Гай за гений, в други за безкрайно талантлив, а миналото му беше забулено в

мъгла. Вече течеше петият му едногодишен договор за издирването на Дани; пипнеше ли го, получаваше тлъста награда. Макар и да се владееше умело, Гай бавно рухваше под напрежението на неуспешното търсене.

Четири години, през които похарчи три милиона и половина, а резултатът си оставаше нулев.

Сега обаче го бяха открили.

Осмар и бразилците му нямаха никаква представа за греховете на Дани, но и глупак би се досетил, че е изчезнал и е откъснал един вагон пари. Макар да го гризеше любопитство, Осмар бързо се научи да не задава въпроси. Гай и американците нямаха какво да кажат по темата.

Снимките на Дани бяха увеличени до двайсет на трийсет и закачени на едната стена в кухнята на занемарената къщичка, за да ги разглеждат мрачни мъже със студени погледи, които димяха със силни цигари и клатеха глави. Те шепнеха помежду си и сравняваха новите снимки със старите — от предишния живот. По-дребен човек, четвъртита брадичка, различен нос. Косата беше по-къса, кожата — по-тъмна. Той ли беше наистина?

Веднъж, преди година и половина, им се беше случило подобно нещо на североизточното крайбрежие, в Ресифи, където бяха наели апартамент и изучаваха други снимки; тогава решиха да хванат американец и да проверят отпечатъците от пръстите му. Отпечатъците не съвпаднаха. Оказа се друг американец. Натъпкаха го с още малко наркотици и го захвърлиха в канавката край пътя.

Страхуваха се и не искаха да ровят по-дълбоко в настоящия живот на Данило Силва. Ако наистина беше този, когото търсеха, значи разполагаше с много пари. Парите вършеха чудеса с местните власти. Нацисти и други германци, дошли нелегално в Понта Поран, от десетилетия си купуваха спокойствие.

Осмар искаше да го хванат веднага. Гай каза, че ще чакат. На четвъртия ден Данило изчезна и за цели трийсет и шест часа вся хаос в неугледната къщичка.

Видяха го да излиза с червената костенурка. Докладваха, че е бързал. Прекосил града към летището, в последния момент се вмъкнал в малък самолет на вътрешните линии и отлетял. Колата си бе оставил на единствения паркинг и те не я изпуснаха от очи дори за секунда. Самолетът бе заминал за Сау Паулу, с четири кацания по пътя.

Веднага съставиха план как да влязат в къщата му и да я претършуват. Трябваше да има документи. Парите изискват грижи. Гай мечтаеше да открие банкови извлечения, съобщения за парични преводи, счетоводни сведения — всевъзможни документи, прибрани прилежно в черно куфарче, които веднага да го отведат при парите.

Само че това бе невъзможно. Щом като Дани бе избягал заради парите, нямаше да остави никакви следи. Ако той наистина беше човекът, когото търсеха, къщата му щеше да е охранявана много добре. Където и да се намираше, щеше да научи, че са вътре, още щом отворят вратата или някой прозорец.

Чакаха. Ругаеха, спореха и още повече се изнервяха от напрежението. Гай проведе обичайния си разговор с Вашингтон, където звънеше всеки ден; неприятен разговор. Наблюдаваха червената костенурка. При всяко кацане на самолет вадеха биноклите и клетъчните телефони. Първия ден пристигнаха шест самолета. Втория — пет. В неугледната къщичка стана горещо и мъжете излязоха навън — американците дремеха на сянка под дървото в задния двор, бразилците играеха карти край оградата в предния.

Гай и Осмар обикаляха с колата и се зарекоха да го хванат веднага щом се върне. Осмар беше сигурен, че ще се върне. Вероятно бе заминал по работа, независимо каква. Щяха да го хванат, да установят самоличността му и ако се окажеше друг, просто да го захвърлят и да се чупят. Бяха го правили вече.

Той се върна на петия ден. Проследиха го до Руа Тирадентис и настроението им се повиши.

На осмия ден неугледната къщичка опустя, защото всички американци и бразилци заеха позиции.

Пробегът беше шест мили. Изминаваше ги всеки ден, когато си беше у дома; излизаше почти в едно и също време със същите шорти в синьо и оранжево, със същите износени найкове и къси чорапи, гол до кръста.

Идеалното място беше на две мили и половина от къщата, малко след билото на леко възвишение, недалеч от крайната точка. Пътят беше застлан с чакъл. Данило изкачи възвишението на двайсетата

минута, няколко секунди по-рано от очакваното. Кой знае защо, бягаше по-бързо. Сигурно заради облаците.

Малко след билото бе спряла кола със спукана гума — на средата на пътя, с отворен багажник и вдигната на крик задница. Шофьорът беше силен млад мъж, който уж се стресна от внезапната поява на слабия запотен човек, пухтящ по пътя. Данило намали темпото за един миг. Вдясно имаше повече място.

— Bon dia — поздрави младият здравеняк и пристъпи към Данило.

— Bon dia — отвърна Данило, приближавайки. Шофьорът неочаквано извади голям, лъскав пистолет и го насочи към лицето му. Данило замръзна. Вторачи се в оръжието с отворена уста заради тежкото дишане. Шофьорът имаше големи длани и силни, здрави ръце. Сграбчи Данило за врата и го блъсна грубо към колата, после надолу, към бронята. Прибра пистолета и с двете си ръце го натика в багажника. Данило опита да се съпротивлява и да рита, но не беше по силите му.

Шофьорът затвори капака, свали колата от крика, захвърли го в канавката и подкара. Миля по-нататък сви по тесен черен път, където приятелите му го очакваха нетърпеливо.

Стегнаха китките на Данило с найлоново въже и превързаха очите му с черна лента, после го хвърлиха в задната част на един микробус. Осмар седна вляво от него, вдясно седна друг бразилец. Някой измъкна връзката ключове от чантичката на колана му. Двигателят заработи и потеглиха. Данило не продумваше. Потеше се и дишаше още по-тежко.

Когато спряха на черния път край някаква нива, Данило отвори уста за първи път.

— Какво искате? — попита той на португалски.

— Не говори — срязва го Осмар на английски. Бразилецът от другата му страна извади спринцовка от една малка метална кутия и умело я напълни с някаква силна течност. Осмар хвана китките му и ги дръпна към себе си, докато другият ловко заби иглата над лакътя му. Данило се стегна и понечи да се отскубне, после разбра, че е безсмислено. Всъщност, когато последната капка от течността се вля в

тялото му, сякаш се успокои. Дишането му стана по-бавно. Главата му започна да клюма. Когато брадичката опря в гърдите, Осмар вдигна с показалец десния крачол на гащетата му и видя точно това, което очакваше — по-бяла кожа.

Заради бягането бе отслабнал, но бе станал и по-мургав.

Отвлеченията край границата бяха често явление. Особено лесни бяха американците. Защо обаче тъкмо него? Преди да отпусне глава, Данило си зададе този въпрос. Усмихна се и се понесе в космоса, като избягваше комети и метеори, протягаше ръце към луни, хилеше се из цели галактики.

Напъхаха го под някакви кашони с пъпеша и малини. Граничарите кимнаха, без да стават от столовете, и Дани се оказа в Парагвай, макар че в момента това му бе абсолютно безразлично. Друсаше се щастливо на пода на микробуса, защото пътищата тук бяха по-разнебитени и по-стръмни. Осмар палеше цигара от цигара и току посочваше накъде да карат. Час след като го отвлякоха, взеха и последния завой. Къщата се намираще в прохода между два заострени хълма и едва се виждаше от тесния черен път. Пренесоха го като чувал с картофи и го изсипаха върху една маса. Дактилографът веднага се залови за работа.

Взе отпечатъци от осемте пръста и палците, докато Дани хъркаше ли, хъркаше. Американците и бразилците се струпаха около него и наблюдаваха всяко движение. В кутия край вратата имаше неотворена бутилка уиски за почерпка в случай, че това се окажеше истинският Дани.

Дактилографът тутакси отиде в една стая отзад, заключи се и разстла новите отпечатъци пред себе си. Нагласи осветлението. Извади старите отпечатъци, дадени доброволно от Дани по времето, когато още беше Патрик и искаше да го приемат в адвокатската колегия на щата Луизиана. Странна работа... да вземат отпечатъци на адвокатите...

И двата комплекта бяха много ясни и още на пръв поглед се виждаше, че си съвпадат. Въпреки това дактилографът ги сравни един по един, щателно. Нямахше какъде да бърза. Онези вън можеха да почакат малко. Моментът му доставяше удоволствие. Най-накрая

отвори вратата и се намръщи на десетината лица, които го гледаха изпитателно. После се усмихна.

— Той е — каза на английски и те изръкопляскаха.

Гай разреши да пият уиски, но умерено. Чакаше ги още работа. Дани, все още упоен, беше пренесен в стаичка без прозорци, с тежка врата, която се заключваше отвън. Биха му още една инжекция. Тук щяха да го разпитват и изтезават, ако се наложеше.

Босоногите момчета, които играеха футбол на улицата, бяха твърде погълнати от топката, за да обърнат внимание. На връзката на Дани имаше само четири ключа, така че мъжът намери този за портата веднага и я остави отворена. Един от съучастниците чакаше с наета кола под разклонено дърво четири къщи по-надолу. Друг, с мотоциклет, спря на отсрещния тротоар и зачовърка спирачките.

Ако при влизането се различише алармена инсталация, техният човек просто щеше да избяга и никой да не го види повече. Ако ли не, щеше да се заключи вътре и да прибере каквото трябва.

Вратата се отвори, без да задейства сирени. Таблото на стената показваше съвсем ясно, че алармената система не е включена. Влезият въздъхна облекчено и остана абсолютно неподвижен цяла минута. После се залови за работа. Свали твърдия диск от компютъра на Дани, прибра и всички дискети. Прерови папките по бюрото, но не откри нищо, освен обикновени сметки, платени и неплатени. Факсът беше евтин, от най-простите, и май бе повреден. Направи снимки на дрехи, храна, мебелировка, лавици с книги, поставки със списания.

Пет минути след като бе отворена вратата, безшумната сигнална система в таванското помещение на Данило се активира и позвъни в офиса на частна охранителна фирма на единайсет пресечки оттам, в центъра на Понта Поран. Никой не реагира, защото дежурният по охраната на домовете се люлееше на един хамак в задния двор. На телефонния секретар се записа съобщение, предназначено за този, който би трябвало да чуе, че някой е влязъл в къщата на Данило. Изминаха петнайсет минути, преди да прослушат съобщението. Когато стигнаха до къщата, там вече нямаше никой. Нямаше го и господин Силва. Всичко изглеждаше наред, включително и костенурката под навеса. Къщата и портата бяха заключени.

Инструкциите в папката бяха пределно точни. При подобен случай не се обаждай в полицията. Най-напред опитай да намериш господин Силва и ако не го откриеш веднага, обади се на номера в Рио. Търси Ева Миранда.

Едва потиснал вълнението си, Гай се обади във Вашингтон както обикновено. Но когато произнесе думите: „Той е“, затвори очи и се усмихна. Гласът му беше с една октава по-висок.

От другата страна последва пауза. После:

— Сигурен ли си?

— Да. Отпечатъците съвпадат напълно.

Още една пауза, докато Стефано подреди мислите си — процес, който обикновено траеше частица от секундата.

— А парите?

— Все още не сме започнали. Упоен е.

— Кога?

— Тази вечер.

— Чакам на телефона.

Стефано затвори, макар че би могъл да говори с часове.

Гай намери един пън зад къщата и седна. Тревата бе избуяла, въздухът — свеж и прохладен. До ушите му долитаха приглушени гласове на доволни мъже. В по-голямата си част изпитанието бе приключило.

Току-що спечели петдесет хиляди долара. Ако намереха парите, щеше да има още една премия, а той бе сигурен, че ще ги намерят.

2

Центърът на Рио. В малък, елегантен кабинет на десетия етаж на висока сграда Ева Миранда стисна телефонната слушалка с две ръце и бавно повтори думите, които току-що бе чула. Безшумната система бе уведомила охранителната фирма. Господин Силва не си е у дома, но колата му е паркирана под навеса и вратата е заключена.

Някой е влизал в къщата и е активирал алармата. Сигналът не би могъл да е фалшив, защото при пристигането на човека от фирмата системата все още била активирана.

Данило е изчезнал.

Може би е излязъл да бяга, а после се е отбил някъде. Според охранителя сигналът бил задействан преди час и десет минути. Данило обаче бягаше по-малко от час — шест мили по седем-осем минути всяка, максимум петдесет. Никакви изключения. Тя знаеше какво прави той.

Обади се в дома му на Руа Тирадентис, но оттам не отговори никой. Обади се на клетъчния телефон, който Данило вземаше със себе си понякога, но пак никакъв отговор.

Преди три месеца самият той бе задействал системата по невнимание и двамата се бяха уплашили сериозно, но след бързо телефонно обаждане всичко се изясни.

Беше особено внимателен с алармената система, за да прояви небрежност. Би му струвала твърде много.

Позвъни пак. Същият резултат. Трябва да има обяснение затова, каза си тя.

Набра номера на апартамента в Куритиба, град с милион и половина жители, столица на щата Парана. Доколкото им бе известно, никой не подозираше за съществуването на този апартамент. Беше нает под друго име и го използваша за склад и редки срещи. Понякога прекарваша там почивните дни, но не толкова често, колкото ѝ се искаше.

Не очакваше да го намери там и наистина не го намери. Данило не би отишъл в апартамента, без да я предупреди.

След като свърши с телефонните обаждания, заключи вратата на кабинета си и се облегна на нея със затворени очи. Отвън се чуваха гласовете на сътрудниците и секретарките. Във фирмата в момента работеха трийсет и трима адвокати — беше втората по големина в Рио и имаше клонове в Сау Паулу и Ню Йорк. Телефоните, факсовете и копирните апарати жужаха в непрекъснат, далечен хор.

На трийсет и една тя беше вече опитна адвокатка с петгодишен стаж. Възлагаха ѝ доста работа и идваше дори в събота. Фирмата се управляваше от четиринайсет съдружници, но сред тях имаше само две жени. Ева възнамеряваше да промени това съотношение. Десет от деветнайсетте младши адвокати бяха жени, което показваше, че в Бразилия, както и в Щатите, жените навлизат все по-масово в професията. Беше учила право в Католическия университет в Рио, една от най-добрите школи според нея. Баща ѝ все още преподаваше философия в него.

Беше настоял, след като завърши право в Рио, тя да получи магистърска степен в Джорджтаун Юнивърсити, Вашингтон. Там бе учил самият той. Влиянието му, наред с нейното стабилно образование и поразителна външност, както и перфектният английски ѝ помогнаха да си намери почти веднага добра работа в престижна фирма.

Ева застана до прозореца и си каза, че трябва да се успокои. Времето изведнъж бе станало основен фактор. Следващите стъпки изискваха хладнокръвие. След това трябваше да изчезне. След трийсет минути имаше среща, но щеше да я отложи.

Папката беше заключена в малко огнеупорно чекмедже. Извади я и отново прочете страницата с инструкциите. С Данило ги бяха обсъждали многократно.

Той знаеше, че рано или късно ще го открият. Ева предпочиташе да не мисли за тази възможност. Обзе я безпокойство за него и умът ѝ се понесе в друга посока. Стресна я телефонът. Не беше Данило. Чакал я клиент, съобщи секретарката. Беше дошъл по-рано. Ева ѝ нареди да я извини пред клиента и любезно да промени часа на срещата. Да не я безпокои повече.

В момента парите бяха на две места — в една банка в Панама и в офшорен холдинг на Бермудите. С първия факс Ева даде нареждане

парите от Панама да се прехвърлят в една банка в Антигуа. Вторият ѝ факс ги пръсна в три банки на Каймановите острови. Третият изтегли парите от Бермудите и ги прехвърли на Бахамските острови.

В Рио приближаваше два часът. Европейските банки бяха затворени, така че трябваше да върти парите в Карибския район няколко часа, докато останалата част от света се събуди.

Инструкциите на Данило бяха ясни, но много общи. Подробностите бяха оставени на нея. Тя трябваше да избере кои да са първите банки. Тя трябваше да реши в коя колко пари ще се прехвърлят. Бе изготвила списък с фалшиви имена на фирми, които трябваше да прикрият сумите. Данило не бе виждал този списък. Тя разделяше, разпределяше, насочваше и пренасочваше. Бяха правили упражнението много пъти, но без подробностите.

Данило не биваше да знае къде отиват парите. Само Ева. При тази извънредна ситуация тя разполагаше с неограниченото право да ги движи както намери за добре. Беше специалистка по търговско право. Повечето от клиентите ѝ бяха бразилски бизнесмени, които искаха да изнасят стоки в Щатите или Канада. Тя познаваше чуждите пазари, валутите, банките. Данило я бе научил на нещата, които трябваше да знае, за да прехвърля пари в целия свят.

Поглеждаше часовника си постоянно. След телефонното обаждане от Понта Поран бе минал повече от час.

Още един факс се изниза през машината и телефонът извънтя. Сигурно беше Данило с някакво безумно обяснение, което правеше всичко това излишно. Може би суха тренировка, репетиция, за да провери как действа, когато е под натиск. Само че той не обичаше игричките.

Беше един от съдружниците, много обезпокоен от закъснението ѝ за друга среща. Тя се извини лаконично и се върна при факса.

Напрежението нарастваше с всяка минута. Никаква вест от Данило. Никой не вдигаше телефона. Ако наистина го бяха намерили, нямаше да мине много време, преди да започнат жестоките разпити. Точно затова Ева трябваше да бяга.

Час и половина. Реалността започваше да тегне на раменете ѝ. Данило бе изчезнал, а той не би отишъл никъде, без да я уведоми. Планираше ходовете си много внимателно, винаги се страхуваше от

сенките зад гърба си. Но ето че най-ужасният им кошмар се развихряше светкавично.

Обади се на две места от автомата във фоайето на фирмата. Най-напред на домакина на сградата, където беше апартаментът ѝ — в Леблон, южен квартал на Рио. Той се обитаваше от богатите и красивите. Попита дали някой е ходил в апартамента ѝ. Отговорът беше „не“. Човекът обеща да следи за посещения. След това се обади в офиса на ФБР в Билокси, щата Мисисипи. Обясни колкото се може спокойно, че е спешно, положи усилия да говори на американски английски без акцент. Зачака. Знаеше, че след този момент няма да има връщане назад.

Някой бе отвлякъл Данило. Миналото му най-накрая го бе настигнало.

— Ало? — Чу глас, сякаш беше на съседната пресечка.

— Агент Джошуа Кътър?

— Да.

Тя помълча за миг, а после попита:

— Вие ли ръководите разследването на Патрик Ланиган?

Знаеше много добре, че е той.

— Да. Кой се обажда? — попита след кратка пауза мъжът.

Щяха да засекат, че разговорът е от Рио, и това би им отнело около три минути. После следите щяха да се загубят в морето от десет милиона жители. Въпреки това тя се озърна неспокойно.

— Обаждам се от Бразилия — каза Ева точно по сценария. — Заловиха Патрик.

— Кой? — попита Кътър.

— Ще ви дам едно име.

— Слушам. — Гласът на агента прозвуча троснато.

— Джак Стефано. Познавате ли го?

Последва пауза, докато Кътър човъркаше из паметта си за името.

— Не. Кой е той?

— Частен агент от Вашингтон. Издирва Патрик от четири години.

— И твърдите, че го е хванал, така ли?

— Да. Хората му са го открили.

— Къде?

— Тук, в Бразилия.

— Кога?

— Днес. Мисля, че не е изключено да го убият.

Кътър се замисли за секунда и попита:

— Какво друго можете да ми кажете?

Ева му даде номера на Стефано във Вашингтон, затвори телефона и излезе от сградата.

Гай прегледа внимателно документите, взети от къщата на Дани, и се зарадва на невидимата следа. В месечното извлечение от местната банка бе вписано салдо от три хиляди долара — не точно това бяха очаквали. Единствената вноска беше от хиляда и осемстотин долара, а дебитът за месеца не надхвърляше хиляда. Дани наистина живееше скромно. Сметките за телефона и електричеството още не бяха платени, но и срокът не беше изтекъл. На десетина по-древни сметки бе отбелязано, че са платени.

Един от хората на Гай провери всички телефонни номера в бележника му, но не откри нищо интересно. Друг прегледа файловете на твърдия диск и установи, че Дани не е бил кой знае какъв компютърен спец. Имаше въздълъг дневник с приключенията му в бразилските пуцинаци. За последен път бе записал нещо в него преди близо година.

Липсата на документи сама по себе си будеше подозрения. Едино-единствено банково извлечение? Има ли човек, който пази у дома си само извлечението за последния месец? Ами от предишния? Дани явно държеше тези неща някъде другаде, не у дома си. Точно както би постъпил човек, който бяга.

Привечер го съблякоха, все още в безсъзнание, по долни гащи — стегнати памучни слипове. Свалиха мръсните маратонки и запотените чорапи от краката му. Показа се съвсем бяла кожа. Мургавината на Дани беше измамна. Сложиха го на дебела шперплатова плоскост до леглото. В нея бяха пробити дупки, през които прокараха найлонови въжета, и стегнаха глезените, коленете, кръста, гърдите и китките му. Широка черна лента стегна челото му. Точно над главата му сложиха стойката на система за венозно вливане. Иглата влизаше във вената над лявата му китка.

Последва инжекция в мускула на лявата ръка, за да го събудят. Тежкото му дишане се учести, след малко отвори очи — зачервени и изцъклени. Известно време се взира в системата за вливане. Лекарят бразилец влезе в полезрението му и без да каже дума, заби спринцовка в ръката му. Натриев тиопентал — силно вещество, което понякога се използваше за развързване на езика. Серум на истината. Въздействаше най-добре, ако потърпевшият има желание да се изповяда. Съвършеното вещество за подтикване към откровеност все още не бе разработено.

Минаха десет минути. Той опита да помръдне главата си, но без успех. Виждаше по на метър от двете страни. Стаята беше тъмна — само в ъгъла някъде зад него мъждукаше лампа.

Вратата се отвори, после пак се затвори. Човекът застана до Дани, сложи ръка на шперплатовата плоскост и каза:

— Здравей, Патрик.

Патрик затвори очи. Данило Силва остана в миналото, отиде си завинаги. Един стар, доверен приятел изчезна, просто ей така. Семплият живот на Руа Тирадентис избледня заедно с Данило; безценната анонимност бе изтръгната от него с думите „Здравей, Патрик“.

В продължение на четири години често се бе питал какво би станало, ако го хванат. Облекчение ли ще изпита? Или примирение със справедливостта? Някакво вълнение пред перспективата да се прибере у дома, за да понесе каквото му е писано?

В никакъв случай! В момента Патрик бе скован от ужас. Почти гол, завързан като животно... знаеше, че следващите няколко часа ще са непоносими.

— Чуваш ли ме, Патрик? — попита Гай и се взря в него, а Патрик се усмихна — не защото искаше, а защото някакъв вътрешен подтик, който не бе в състояние да овладее, намираще нещо забавно в ситуацията.

Гай забеляза, че веществото започва да действа. Натриевият тиопентал е барбитурат с кратко действие, който трябва да се дозира много внимателно. Бе трудно да улучиш нивото на съзнателност, при което разпитваният ще прояви склонност да говори. При недостатъчно голяма доза съпротивата не се разрушава. При прекалено голяма обектът просто губи съзнание.

Вратата се отвори и затвори. Влезе още един американец, за да слуша, но Патрик не го виждаше.

— Спиш вече три дни, Патрик — каза Гай. Всъщност бяха минали някъде към пет часа, но Патрик нямаше начин да го знае. — Искам да знам дали си гладен или жаден.

— Жаден — отговори Патрик.

Гай развинти капачката на малка бутилка минерална вода и внимателно изля съдържанието между устните му.

— Благодаря — отговори Патрик и се усмихна.

— Гладен ли си? — попита Гай отново.

— Не. Какво искате от мен?

Гай бавно остави бутилката на масата и се наведе към лицето му.

— Най-напред да уточним нещо, Патрик. Докато спеше, взехме отпечатъци от пръстите ти. Знаем кой си, така че те моля да прескочим първоначалното отричане.

— Кой съм аз? — попита Патрик и пак се ухили.

— Патрик Ланиган.

— Откъде?

— От Билокси, Мисисипи. Роден в Ню Орлиънс. Женен, с шестгодишна дъщеря. Изчезнал преди повече от четири години.

— Уцели. Това съм аз.

— Каж ми, Патрик, успя ли да видиш собственото си погребение?

— Това престъпление ли е?

— Не. Само слух.

— Да. Видях го. Бях трогнат. Не знаех, че имам толкова много приятели.

— Колко мило. Къде отиде след погребението?

— На разни места.

Някъде отляво се приближи силует и регулира клапана на системата за венозно вливане.

— Какво е това? — попита Патрик.

— Коктейл — отговори Гай и кимна на другия, който се отдръпна в ъгъла на стаята. — Къде са парите, Патрик? — попита след това той и се усмихна.

— Какви пари?

— Които взе.

— А, онези ли? — отвърна той и пое дълбоко дъх. Очите му изведнъж се затвориха, тялото му се отпусна. Минаха няколко секунди и гърдите му започнаха да се надигат по-бавно.

— Патрик — каза Гай и леко го разтърси.

Не последва отговор — само признаците на дълбокия сън.

Веднага намалиха дозата и зачакаха.

Досието на Джак Стефано, с което разполагаше ФБР, не беше дълго. Някогашен детектив от Чикаго с две научни степени по криминология, бивш скъпоплатен ловец на издирвани престъпници, отличен стрелец, самообучил се спец в шпионажа, понастоящем собственик на съмнителна вашингтонска фирма, която, изглежда, вземаше огромни суми за издирване на изчезнали хора и организиране на скъпо наблюдение.

Материалите на ФБР за Патрик Ланиган заемаха осем кашона. Беше логично едното досие да привлече другото. Доста хора искаха Патрик да бъде открит и върнат у дома. За целта бе нает екипът на Стефано.

Фирмата на Стефано, „Едмънд Асошиътс“, се намиреше на последния етаж в невзрачна сграда на шест преки от Белия дом. Двама агенти застанаха край асансьора във фойето, а двама други нахълтаха в офиса на Стефано. Едва не се сборичкаха с дебела секретарка, която настойчиво твърдеше, че мистър Стефано е много зает в момента. Завариха го зад бюрото му да говори доволно по телефона. Когато нахълтаха и му показаха значките си, усмивката му се изпари.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Стефано. На стената зад гърба му висеше подробна карта на света, по чиито зелени континенти тук-там просветваха малки червени лампички. Коя от тях беше Патрик?

— Кой ви нае да откриете Патрик Ланиган? — попита агент №1.

— Информацията е поверителна — отговори Стефано презрително. Имаше дълъг полицейски стаж и не беше лесно да го сплашиш.

— Днес следобед ни се обадиха от Бразилия — каза агент №2.

И на мен, помисли си Стефано. Чутото го стресна, но положи всички усилия да не му проличи. Челюстта му леко увисна, раменете

му се отпуснаха. Умът му трескаво запрехвърля възможните обяснения за появата на двамата копои. Беше говорил с Гай и с никой друг. На него можеше да има пълно доверие. Гай не би се обадил на никого, особено на хора от ФБР. Не можеше да е той.

Беше позвънил по клетъчния телефон от планините в Източен Парагвай. Нямаше начин да са засекли разговора.

— Тук ли сте? — попита агент №2 хитроумно.

— Да — отговори той. Слушаше, но не чуваше.

— Къде е Патрик? — попита агент №1.

— Може би в Бразилия.

— Къде в Бразилия?

Стефано успя да повдигне рамене. Вдървено.

— Не знам. Това е голяма страна.

— Имаме заповед за арестуването му — каза агент №1. — Той е наш.

Стефано пак повдигна рамене, този път по-непринудено, сякаш искаше да каже: „Голяма работа.“ — Искаме го — добави агент №2. — Веднага.

— Не мога да ви помогна.

— Лъжеш! — изръмжа агент №1.

Двамата направиха крачка напред към бюрото и гневно се вторачиха в Стефано. Агент №2 продължи:

— Имаме хора във фойето, отвън, зад ъгъла, пред къщата ти във Фолз Чърч. Ще наблюдаваме всяко твое движение, докато не получим Ланиган.

— Чудесно. А сега можете да си вървите.

— И гледай да не пострада. Ако с него се случи нещо, с радост ще те приберем на топло.

Тръгнаха в крак и Стефано заключи вратата след тях. Кабинетът му нямаше прозорци. Застана пред картата на света. В Бразилия имаше три червени лампички, което означаваше малко. Бавно поклати глава. Пълно недоумение.

Бе изразходвал толкова много време и пари, за да прикрие следите си.

В някои кръгове фирмата му се смяташе за най-добрата, що се отнася до анонимността. Досега никога не го бяха засичали. Никой никога не знаеше кого дебне Стефано.

3

Още една инжекция, за да се събуди. После друга, да възстанови чувствителността на нервите му.

Вратата се отвори шумно и стаята изведнъж се обля в светлина. Изпълни се с гласовете на много мъже и тропота на тежките им обувки. Всеки, изглежда, имаше някаква задача.

Гай даваше нареждания, а някой боботеше на португалски.

Патрик отвори очи и пак ги затвори. След това ги отвори окончателно, защото инжекциите започнаха да действат. Мъжете кръжаха около него, действаха десетки ръце. Безцеремонно срязаха слиповете му, оставиха го съвсем гол. Зажужа електрическа самообръсначка, която започна да щипе кожата му тук-там по гърдите, слабините, бедрата, глезените. Той прехапа устни и направи гримаса, сърцето му замря, макар че болката все още не бе започнала.

Гай се наведе над него. Ръцете му не вършеха нищо, но очите наблюдаваха всичко.

Патрик не продумваше, но за всеки случай отгоре се спуснаха чифт ръце и залепиха върху устата му широка сребриста лепенка. С помощта на щипки „крокодили“ поставиха на обръснатите места студени електроди. Силен глас попита нещо за „напрежението“. Закрепиха електродите с лепенки. Стори му се, че преброи осем болезнени точки по тялото си. Може би девет. Нервите му бяха обтегнати до скъсване. Стиснал очи, усещаше как ръцете се движат над него. Лепенките опъваха и щипеха кожата.

Двама-трима мъже в ъгъла се заминаваха с устройство, което Патрик не виждаше. Цялото му тяло бе опасно с жички, все едно бе коледна елха.

Нямаше да го убият, повтаряше си той, макар че през следващите няколко часа смъртта можеше да се окаже желано избавление. Беше си представял този кошмар хиляди пъти през последните години. Молеше се никога да не го преживее, но бе сигурен, че рано или късно това ще

стане. Знаеше, че дебнат в сенките, душат следите му, раздават подкупи, обръщат подмолните камъни.

Патрик предчувстваше всичко това. Ева бе твърде наивна.

Затвори очи, опита се да овладее мислите си, да диша равномерно. Онези продължаваха да се суетят наоколо, да подготвят тялото му за това, което бяха намислили. От инжекциите пулсът му се ускори, кожата го сърбеше.

„Не знам къде са парите. Не знам къде са парите.“ Едва не започна да го скандира на глас. Добре че беше лепенката на устата му. „Не знам къде са парите.“

Обаждаше се на Ева всеки ден между четири и шест следобед. Всеки ден. Седем дни в седмицата. Никакви изключения, освен ако не бяха предварително планирани. Разтуптяното му сърце бе убедено, че тя вече е преместила парите, че са скрити на двайсетина места из целия свят. Самият той не знаеше къде.

Но... щяха ли да му повярват?

Вратата се отвори отново и неколцина от мъжете излязоха. Дейността около шперплатовия плот полека-лека замираше. Сетне настана тишина. Патрик отвори очи и видя, че стойката на системата я няма. Гай го гледаше. Улови внимателно единия край на лепенката върху устата му и го отлепи, за да може да говори, ако реши.

— Благодаря — каза Патрик.

Лекарят бразилец се появи отново и заби игла в ръката му. Спринцовката беше дълга и пълна само с оцветена вода, но Патрик нямаше как да го знае.

— Къде са парите, Патрик? — попита Гай.

— Нямам никакви пари — отговори той. От притискането към шперплата главата го болеше. Стегнатата черна лента на челото му бе станала топла. Не бе помръдвал от часове.

— Ще ми кажеш, Патрик. Гарантирам ти, че ще ми кажеш. Можеш да го направиш веднага или след десет часа, когато си полумъртъв. Имаш шанс да облекчиш положението си.

— Не ми се умира — изрече Патрик и очите му се изпълниха със страх. Няма да ме убият, каза си.

Гай взе едно малко, просто, злокобно устройство от плота до Патрик и го приближи до лицето му. Представляваше квадратна

кутийка, върху която имаше никелирано лостче с гумен връх. От кутийката излизаха две жици.

— Когато лостчето е нагоре, веригата е прекъсната. — Гай внимателно хвана гумения връх с два пръста и леко помръдна лостчето надолу. — Когато доближи тази малка чертичка, веригата ще се затвори и токът ще достигне до електродите по тялото ти.

Спря лостчето на милиметри от чертичката. Патрик стаи дъх. Стаята беше притихнала.

— Би ли искал да видиш какво ще стане тогава? — попита Гай.

— Не.

— Тогава... къде са парите?

— Не знам, къмна се.

Гай премести лостчето до чертичката, на десетина сантиметра от лицето му. Токовият удар беше мигновен и кошмарен — огнени вълни разкъсаха плътта му. Патрик се сгърчи и найлоновите въжета се изопнаха. Стисна очи и зъби, твърдо решен да не крещи, но се отказа след част от секундата и нададе пронизителен писък, който отекна из цялата къща.

Гай вдигна лостчето, изчака няколко секунди Патрик да отвори очи и да си поеме дъх и каза:

— Това беше първата степен, най-ниското напрежение.

Има още пет степени и ще ги използвам, ако се наложи.

Осем секунди при пета степен, и си труп. Уверявам те, че ако се наложи, ще те убия. Чуваш ли ме, Патрик?

Тялото му още пламтеше от гърдите до глезените. Дишаше тежко, сърцето му биеше бясно.

— Чуваш ли ме? — повтори Гай.

— Да.

— Положението ти всъщност е много просто. Казваш ми къде са парите и излизаш жив от тази стая. Дори можем да те върнем в Понта Поран и да те оставим да правиш каквото намериш за добре. Нямаме намерение да уведомяваме ФБР. — Гай замълча за по-драматично и пак улови никелираното лостче. — Ако обаче не ми кажеш къде са парите, няма да излезеш жив от тази стая. Разбираш ли, Патрик?

— Да.

— Добре. Къде са парите?

— Къмна се, че не знам. Ако знаех, щях да кажа.

Гай премести лостчето, без да каже дума, и токът обля Патрик като кипяща киселина.

— Не знам! — изпищя от болка и ужас той. — Кълна се! Не знам!

Гай вдигна лостчето и изчака няколко секунди, докато Патрик се съвземе. След това пак попита спокойно:

— Къде са парите?

— Кълна се, че не знам!

Още един кръсък огласи къщата, излетя през отворените прозорци, понесе се през прохода между възвишенията и заглъхна в джунглата.

Апартаментът в Куритиба беше близо до летището. Ева каза на таксиметровия шофьор да я чака на улицата. Остави пътната си чанта в багажника, но взе със себе си дебелото дипломатическо куфарче.

Качи се с асансьора на деветия етаж. Коридорът там беше тих и тъмен. Наближаваше единайсет вечерта. Движеше се бавно, оглеждаше всичко. Отключи вратата на апартамента и бързо прекъсна алармената инсталация с другия ключ.

Данило не беше тук и въпреки че този факт не я изненада, изпита разочарование. На телефонния секретар нямаше записани съобщения. Никаква следа от него. Тревогата ѝ се усили.

Не биваше да остава дълго тук, защото можеха да дойдат онези, които бяха заловили Данило. Макар да знаеше точно какво да прави, движенията ѝ бяха принудени и бавни. Апартаментът беше само с три стаи и тя ги претърси набързо.

Документите, които ѝ трябваха, се намираха в един заключен шкаф в дневната. Отвори трите тежки чекмеджета и подреди книжата в елегантното куфарче, което той държеше в съседния шкаф. Повечето от тях бяха финансови документи, макар и оскъдни за такова огромно състояние. Винаги се бе стремил да не оставя следи. Идваше тук веднъж месечно, за да скрие новополучените извлечения и да унищожи старите.

В момента Данило не биваше да знае къде са документите му.

Ева активира алармената система и излезе бързо. Никой в пренаселената сграда не я бе видял. Нае стая в малък хотел, недалеч от

Музея за съвременно изкуство. Азиатските банки бяха отворени, в Цюрих приближаваше четири часът. Тя извади портативен факс и го включи на телефонния контакт в стаята си. Тясното легло скоро се покри с инструкции и нареждания за преводи.

Беше уморена, но и дума не можеше да става за сън. Данило бе казал, че ще дойдат да я търсят. Не можеше да се прибере у дома. Не мислеше за парите, а за него. Беше ли жив? Много ли страдаше? Какво им бе казал и на каква цена?

Тя избърса очите си и се зае да подреди документите. Нямахше време за сълзи.

Най-добрите резултати идват на третия ден, след епизодични изтезания. И най-издръжливите постепенно рухват. Болката влиза в сънищата и става все по-голяма, докато жертвата очаква следващия сеанс. На третия ден повечето се предаваха.

Гай не разполагаше с три дни. Неговият пленник не беше заловен по време на война; той беше американски гражданин, издирван от ФБР.

Към полунощ оставиха Патрик сам за няколко минути — за да страда и да мисли за следващата партида. Кожата му бе зачервена от тока и топлината. Тялото му бе плувнало в пот. Под лепенките на гърдите му, където електродите се бяха впили в плътта, се стичаше кръв. Дишаше тежко, облизваше сухите си устни. Найлоновите въжета на китките и глезените бяха протрили кожата.

Гай се върна сам и седна на стола до шперплатовия плот. За момент стаята притихна — чуваше се само дишането на Патрик, усилията му да се овладее. Той стискаше клепачи.

— Ти си много упорит човек — изрече Гай най-сетне.

Патрик не отговори.

Първите два часа не бяха дали резултати. Всички въпроси бяха свързани с парите. Бе повторил десетки пъти, че не знае къде са. Съществуват ли? Не. Какво е станало с тях? Не знае.

Гай нямаше голям опит в изтезанията. Бе се консултирал със специалист — перверзен изрод, на когото това наистина доставяше удоволствие. Бе прочел някакъв наръчник по въпроса, но не бе имал време за практически занимания.

Сега, след като Патрик бе видял колко страшно може да е всичко, бе важно да му развърже езика.

— Къде беше по време на погребението си? — попита Гай.

Мускулите на Патрик сякаш се поотпуснаха. Първият въпрос, който не се отнасяше до парите. Поколеба се, обмисляйки отговора. Имаше ли нещо опасно? Бяха го хванали. Историята му щеше да бъде разказана. Може би ако се покажеше по-сговорчив, щяха да прекратят мъченията?

— В Билокси — отвърна той.

— Криеше ли се?

— Да, разбира се.

— И видя опелото?

— Да.

— Откъде?

— От едно дърво. С бинокъл. — Патрик продължаваше да държи очите си затворени, юмруците стиснати.

— Къде отиде след това?

— В Мобайл.

— Там ли се криеше?

— Мобайл беше едното от местата.

— Колко време остана там?

— Месец-два.

— Толкова дълго? И къде живея в Мобайл?

— В евтини мотели. Не се задържах на едно място. Нагоре-надолу по залива. Дестин. Панама Сити Бийч. Пак Мобайл.

— Променил си външността си.

— Да. Обръснах брадата, боядисах си косата, отслабнах двайсетина килограма.

— Учи ли чужд език?

— Португалски.

— Значи си знаел, че ще дойдеш тук.

— Къде е „тук“?

— Примерно в Бразилия.

— Да, прецених, че в Бразилия човек може да се скрие.

— Къде отиде след Мобайл?

— В Торонто.

— Защо в Торонто?

— Трябваше да отида някъде. Торонто е хубав град.

— Там ли се снабди с нови документи?

— Да.

— В Торонто ли стана Данило Силва?

— Да.

— Продължи ли да учиш португалски?

— Да.

— И отслабна още?

— Да. Още петнайсетина килограма.

Патрик държеше очите си затворени, опитваше се да не обръща внимание на болката или да свикне с нея, поне за момента. Електродите на гърдите му се връзваха все по-дълбоко в кожата.

— Колко време остана там?

— Три месеца.

— Значи си заминал оттам някъде през юли деветдесет и втора?

— Нещо подобно.

— И къде отиде след това?

— В Португалия.

— Защо в Португалия?

— Трябваше да отида някъде. Хубаво място е. Не бях ходил там никога.

— Колко време остана там?

— Месец-два.

— После къде?

— В Сау Паулу.

— Защо в Сау Паулу?

— Има двацет милиона жители. Лесно можеш да се скриеш сред тях.

— Колко време остана там?

— Година.

— Каж ми какво прави в Сау Паулу.

Патрик си пое дълбоко дъх, после понечи да раздвижи глезените си и направи болезнена гримаса. Пак се отпусна.

— Потънах в него. Наех си учител и усъвършенствах езика. Отслабнах с още няколко килограма. Местех се от апартамент в апартамент. Бяха малки и евтини.

— Какво направи с парите?

Тишина. Трепване на мускулите. Къде беше проклетото никелирано лостче? Защо не продължат да си приказват за преследването, без да споменават парите?

— Какви пари? — попита Патрик. Опитът му да мине за отчаян бе сравнително успешен.

— Стига, Патрик. Говоря за деветдесетте милиона, които открадна от фирмата и нейния клиент.

— Казах вече. Не съм аз.

Гай изведнъж се обърна към вратата и изкрещя. Тя се отвори веднага и останалите американци нахълтаха. Лекарят бразилец изпразни още две спринцовки във вените на Патрик, после излезе. Двама от мъжете се наведоха над устройството в ъгъла. Включиха магнетофона. Гай застана над Патрик с никелираното лостче в ръце. Беше ядосан, намръщен, решен повече от всякога да го довърши, ако не говори.

— Парите са били преведени на сметка на вашата фирма в Насо. Било е точно десет и петнайсет източно време. Датата е двацет и втори март деветдесет и втора година, четирийсет и пет дни след смъртта ти. Патрик, ти си бил там. Изглеждаш си променен, загорял от слънцето, представял си се за някой друг. Имаме снимки от охранителната камера на банката. Разполагал си с изпипани фалшиви документи. Малко след пристигането на парите те са изчезнали. Заминали са в някаква малтийска банка. Ти си ги откраднал, Патрик. Сега ми кажи къде са. Кажи ми и ще останеш жив.

Патрик хвърли последен поглед към Гай и към лостчето, после затвори очи, събра сили и каза:

— Кълна се, че не знам за какво става дума.

— Патрик, Патрик...

— Престанете, стига толкова! Стига!

— Това е само третата степен, Патрик. Изминал си едва половината от пътя.

Гай премести лостчето надолу и видя как тялото пред него се огъна и изопна.

Патрик изпищя без никакви задръжки, толкова силно и ужасяващо, че Осмар и бразилците за миг се вкамениха на предната веранда. Разговорите им секнаха в тъмнината. Един от тях започна да се моли мълчаливо.

Надолу по черния път, на стотина метра от къщата, седеше въоръжен бразилец и наблюдаваше приближаващите коли. Не очакваха никого. Най-близкото селище беше на мили разстояние. Когато писъците се разнесоха отново, пазачът също започна да се моли.

4

Четвъртото или петото позвъняване на съседите по телефона извади мисис Стефано от равновесие и принуди Джак да каже на жена си истината. Тримата мъже в тъмни костюми, които висяха край паркираната точно пред къщата им кола, бяха агенти на ФБР. Обясни ѝ защо са там. Разказа ѝ по-голямата част от историята с Патрик, което беше сериозно нарушение на професионалната етика. Мисис Стефано не зададе нито един въпрос.

Не я интересуваше особено какво прави мъжът ѝ на работното си място, но силно се притесняваше какво ще си помислят съседите. В края на краищата живееше във Фолз Чърч и хората непременно щяха да се разприказват.

Легна си в полунощ. Джак легна на канапето в дневната, като час по час ставаше да надникне през щорите и да види какво правят онези вън. Когато в три часа на вратата се позвъни, беше заспал.

Отвори по анцуг. Бяха четирима. Веднага позна единия от тях — Хамилтън Джейнс, заместник-директор на ФБР. Вторият човек в Бюрото по една случайност живееше четири преки по-надолу на същата улица и членуваше в същия голф клуб, макар че двамата не се познаваха лично.

Джак ги покани в просторната дневна. Седнаха. Мисис Стефано се появи по хавлия, видя пълната с мъже в тъмни костюми стая и бързо се скри.

От името на ФБР говореше Джейнс.

— Ланиган никога не е преставал да ни интересува — каза той. — Имаме сведения, че е задържан от вас. Можете ли да потвърдите или да отречете?

— Не. — Стефано беше като буца лед.

— Имам заповед за арестуването ви.

Ледът леко се пропука. Стефано хвърли поглед към един от другите агенти с каменни лица.

— По какви обвинения?

— Укриване на издирван от федералните власти престъпник. Намеса в работата ни. Каквото и да е. Има ли значение? Обвиненията не са важни. Искам да ви натикам зад решетките. По-късно ще изтърбуша фирмата ви и ще прибера клиентите ви. Затова ще ми трябват около двацет и четири часа. За обвиненията ще мислим по-късно, в зависимост от това дали ще намерим Ланиган. Ясна ли е картинката?

— Да, струва ми се.

— Къде е Ланиган.

— В Бразилия.

— Искам го. Веднага.

Стефано премигна един-два пъти и нещата започнаха да се наместват. При дадените обстоятелства предаването на Ланиган не беше лош ход. Федералните щяха да го накарат да говори. Имаха си начини. Когато осъзнае перспективата да прекара остатъка от живота си в затвора, Патрик можеше да махне с ръка и да предаде парите. От всички страни натискът върху него щеше да е огромен.

По-късно щеше да разсъждава върху невероятния въпрос откъде изобщо са успели да научат за залавянето на Ланиган.

— Добре, ето предложението ми — каза Стефано. — Давайте ми четирийсет и осем часа. Аз ви давам Ланиган, Вие късате заповедта за арест и зарязвате заплахите за разследване на фирмата ми.

— Съгласен съм.

Последва пауза колкото двете страни да се насладят на победата.

— Искам да знам откъде ще го прибера — попита Джейнс след това.

— Изпратете самолет в Асунсион.

— В Парагвай? Какво стана с Бразилия?

— В Бразилия той има приятели.

— Все едно. — Джейнс прошепна нещо на един от хората си и той излезе. — Здрав ли е? — попита след това.

— Да — отвърна Стефано.

— Надявам се. Ако по него има и една драскотина, ще ви разкажа играта.

- Трябва да се обадя по телефона.
- Джейнс успя да се усмихне. Огледа стените и каза:
- Къщата си е ваша.
- Телефоните ми подслушват ли се?
- Не.
- Можете ли да се закълнете?
- Казах „не“.
- Извинете ме.

Стефано отиде в кухнята и влезе в малкия килер, където криеше клетъчния телефон. Отиде в задния двор и застана на мократа трева под лампата. Обади се на Гай.

Письците отвътре спряха за момент и бразилецът, който охраняваше микробуса, чу телефона. Беше закачен на арматурното табло, включен в акумулатора на колата. Антената се издигаше пет метра нагоре. Отговори на английски и отиде да доведе американеца.

Гай притича от къщата и сграбчи слушалката.

- Проговори ли? — попита Стефано.
- Малко — отвърна Гай. — Започна преди час.
- Какво научихте?
- Парите все още ги има. Не знае къде са. Управлява ги някаква жена от Рио. Адвокатка.
- Името ѝ?
- Научихме го. В момента я търсим. Осмар има хора в Рио.
- Можете ли да измъкнете нещо повече от него?
- Не мисля. Джак, той е почти мъртвец.
- Престанете веднага. Докторът там ли е?
- Разбира се.
- Да се погрижи за него и да го посвести. Веднага го закарайте в Асунсион.
- Но защо...
- Не задавай въпроси. Няма време за това. Федералните са по петите ни. Направи каквото ти казвам и гледай да не пострада.
- Да не пострада!? Та аз го изтезвам от пет часа.
- Направи каквото ти казах. Помогнете му да се съвземе. Дрогирайте го. Тръгвайте за Асунсион. Обаждай ми се на всеки кръгъл

час.

— Както кажеш.

— И намерете жената.

Повдигнаха главата на Патрик внимателно и изляха в устата му студена вода. Срязаха въжетата на глезените и китките му, махнаха лепенките и електродите много внимателно. Той се тресеше и гънеше, стенеше и охкаше. Вляха доза морфин в надупчената му вена, после добавиха успокоително. Той отново се унесе.

Призори Осмар беше на летището в Понта Поран, очаквайки полет за Рио, където се надяваше да стигне до края на деня. Беше се обадил на хората си там и ги бе вдигнал от сън с обещания за големи пари. Вече трябваше да слухтят по улиците.

Най-напред Ева се обади на баща си, още в ранно утро — по това време той винаги седеше блажено на малката си тераса с вестник и чаша кафе. Живееше в малък апартамент в Ипанема, на три пресечки от брега, недалеч от обичаната си дъщеря. Сградата, строена преди повече от трийсет години, бе в един от най-люксовите и най-стари квартали на Рио. Живееше сам.

По гласа ѝ позна, че нещо не е наред. Тя го увери, че няма защо да се безпокои, че всички е нормално. Каза му, че един клиент от Европа се е обадил неочаквано и че ще има нужда от нея през следващите две седмици. Тя ще му звъни всеки ден. Обясни му, че този клиент е малко мнителен и предпазлив, така че можел да изпрати свои представители да проверят миналото ѝ. Да не се тревожи от това. В международната търговия това е нормално.

Баща ѝ искаше да ѝ зададе няколко въпроса, но знаеше, че няма да получи отговор.

Разговорът с прекия ѝ шеф — съдружник във фирмата — беше доста по-труден. Версията, която му пробута, бе отрепетирана добре, но в нея имаше огромни пропуски. Късно предния ден се обадил нов клиент от Европа, препоръчан от неин състудент американец. Трябвало незабавно да замине за Хамбург. С първия полет. Клиентът бил от телекомуникациите, имал планове за големи инвестиции в Бразилия.

Шефът ѝ беше още сънен. Каза да му се обади по-късно и да му съобщи повече подробности.

Ева позвъни на секретарката си и ѝ обясни същото. Помоли я да отложи всичките ѝ срещи, докато се върне.

От Куритиба отлетя за Сау Паулу, там се качи на полет на аржентинските авиолинии и кацна в Буенос Айрес. За първи път използва новия си паспорт, който Данило ѝ бе осигурил миналата година. Държеше го в апартамента заедно с две нови кредитни карти и осем хиляди щатски долара в брой.

Сега беше Лия Пирис — на същата възраст, но с друга рождена дата. Данило не знаеше тези подробности. Нямахше как да ги научи.

Тя наистина се чувстваше като друг човек.

Имаше много възможни обяснения. Можеше да са го застреляли бандити по някой междуселски път. Това се случваше често по границата. Може би го бяха спипали сенки от миналото, може би го бяха измъчвали, убили, заровили в джунглата. Може би бе проговорил и в такъв случай несъмнено бе споменал името ѝ. Не беше изключено тя да прекара остатъка от живота си в нелегалност. Поне я беше предупредил за това в самото начало. Може пък да не бе проговорил — тогава щеше да си остане Ева.

Или пък Данило все още беше жив, някъде. Беше я убедил, че няма да го убият. Можеха да го докарат дотам да ги моли за това, но нямахше как да си го позволят. Ако най-напред го откриеха американските власти, нещата щяха да опрат до екстрадиция. Беше избрал Латинска Америка поради пословичното ѝ нежелание да екстрадира, когото и да било.

Ако най-напред го откриеха сенките, щяха да го бият, докато им каже къде са парите. От това той се страхуваше най-много — от физическата принуда.

На летището в Буенос Айрес тя се опита да поспи, но сънят бе невъзможен. Обади се отново у дома му в Понта Поран, после на клетъчния телефон и в апартамента в Куритиба.

От Буенос Айрес Ева се качи на самолета за Ню Йорк, там изчака три часа и излетя за Цюрих с швейцарските авиолинии.

Сложиха го на задната седалка в микробуса и го привързаха с колана, за да не се друса прекалено. Пътищата тук бяха много неравни. Беше само по гащетата. Лекарят провери дебелите марлени превръзки,

общо осем. Беше намазал раните с мехлеми, бе вкарал във вените му антибиотици. Лекарят седна на седалката пред пациента си и стисна черната чантичка между коленете. Патрик бе страдал достатъчно. Сега щеше да се грижи за него.

Още ден-два почивка и обезболяващи, и Патрик щеше да се възстанови. Щяха да останат малко белези, но вероятно и те щяха да изчезнат с времето.

Лекарят се обърна и го потупа по рамото. Толкова се радваше, че не се стигна до убийство.

— Готов е — каза на Гай, който беше на предната седалка. Един от бразилците запали мотора и потегли на заден ход.

Спираха на всеки кръгъл час да издигнат антената за телефонна връзка. Гай говореше със Стефано, който беше в офиса си във Вашингтон заедно с Хамилтън Джейнс и високопоставен служител от Държавния департамент. Водеха се консултации и с Пентагона.

Какво, по дяволите, става тук, искаше да попита Гай. Откъде се взеха федералните?

През първите шест часа изминаха едва сто мили. На места пътят беше направо непроходим. Връзката с Вашингтон ги бавеше допълнително. Към два следобед пътят стана по-сносен и скоро излязоха от планините.

Екстрадирането беше деликатен проблем и Хамилтън Джейнс не желаше да се занимава с него. Задействаха се отговорни дипломатически канали. Директорът на ФБР се обади на американския посланик в Парагвай и го ангажира пряко. Бяха разменени заплахи и обещания.

Престъпник с пари и решимост би могъл да отлага екстрадирането си от Парагвай с години, ако не и вечно. Но този индивид нямаше никакви пари у себе си. Дори не знаеше в коя държава е.

Парагвайците се съгласиха, макар и неохотно, да заобиколят процедурите по екстрадирането.

В четири часа Стефано нареди на Гай да намери летището на Консепсион — малко градче на три часа с автомобил от Асунсион.

Бразилецът на волана изпсува на португалски, когато му казаха да завие в обратна посока и да кара на север.

Влязоха в Консепсион по мръкнало и стигнаха на летището — малка тухлена сграда край асфалтова писта, — когато бе съвсем тъмно. Гай се обади на Стефано, който нареди да оставят Патрик в микробуса, а ключовете на таблото и да се отдалечат. Гай, лекарят и още един американец се отдалечиха, поглеждайки назад през рамо. Намериха подходящо място на стотина метра, под едно дърво, където нямаше да ги видят. Мина час.

Най-накрая кацна един „Кинг Еър“ с американска регистрация и спря пред малкия терминал. Слязоха двама пилоти и хлътнаха в сградата. След малко отидоха до микробуса, отвориха вратата, качиха се и потеглиха към самолета.

Свалиха Патрик внимателно и го качиха по стълбичката. На борда имаше военен лекар, който веднага се зае с арестанта. Пилотите върнаха микробуса на старото му място и след няколко минути самолетът излетя.

Кацнаха в Асунсион, за да заредят с гориво, и там, преди да излетят отново, Патрик се размърда. Беше твърде слаб и изтощен, за да седне. Лекарят му даде вода и бисквити.

Заредиха отново в Ла Пас и Лима. В Богота го прехвърлиха на малък „Лиър“, който летеше два пъти по-бързо. Заредиха на остров Аруба, край брега на Венецуела, после, без да спират никъде, отлетяха до американската военна база край Сан Хуан, Пуерто Рико. Закараха го във военната болница с линейка.

След почти четири и половина години Патрик отново се оказа на американска земя.

5

Юридическата фирма, в която работеше Патрик, бе поискала официално обявяване на банкрут година след погребението му. След неговата смърт името му бе надлежно изписано на бланката на фирмата — Патрик С. Ланиган 1954–1992. Беше в горния десен ъгъл, над имената на младшите адвокати. След това плъзнаха слуховете и нищо не бе в състояние да ги спре. Не след дълго всички бяха убедени, че той е откраднал парите и е изчезнал. След още три месеца никой по крайбрежието на Мексиканския залив не вярваше, че е мъртъв. Дълговете на фирмата нарастваха. Магнаха името му от бланката.

Четиримата останали съдружници волю-неволю бяха все още заедно — оковани един за друг от фалита. Имената им бяха вписани заедно в ипотеките и банковите документи още по времето, когато се носеха по гребена на вълната и бяха пред прага на сериозното богатство. Заедно бяха ответници по няколко обречени съдебни дела. Бе последвал банкрутът. След изчезването на Патрик пробваха всички възможни начини да се разделят, но без успех. Двама бяха безнадеждни алкохолици, които пиеха зад заключените врати на кабинетите си, но никога заедно. Другите двама бяха лежали в болница и едва се удържаха на границата на трезвеността.

Той бе взел парите им. Техните милиони. Пари, похарчени още преди да бъдат получени — така както само адвокатите умеят. Бяха похарчени за скъпоструващата сграда с офиси в центъра на Билокси, за нови къщи, яхти, вили на Карибските острови. Парите бяха на път към тях, одобрени, документите подписани, нарежданията подадени. Виждаха ги, усещаха мириса им, струваше им се, че могат да ги докоснат... и тогава починалият им съдружник ги откъсна в последната секунда.

Патрик загина при катастрофа. Погребаха го на 11 февруари 1992 година. Утешиха вдовицата и оставиха презряното име на елегантната фирмена бланка. Шест седмици след това той открадна парите им, незнайно как.

Скараха се по въпроса кой е виновен. Старшият съдружник Чарлс Боуган, железната ръка във фирмата, бе настоял сумата да се преведе на нова сметка в някой данъчен рай и след известно обсъждане всички стигнаха до извода, че ходът е разумен. Ставаше дума за деветдесет милиона долара, една трета от които щяха да останат във фирмата. В Билокси, град с население от петдесет хиляди, бе невъзможно да се укрие подобна сума. Някой в банката щеше да се разприказва. Скоро всички щяха да научат. Четиримата се заклеха да мълчат, въпреки че вече крояха планове как да демонстрират, доколкото може, новопридобитото си богатство. Говореше се дори за фирмен реактивен самолет, шестместен.

И така, Боуган пое своята част от отговорността. На четирийсет и девет той беше най-възрастен от съдружниците и за момента най-стабилен. Той беше отговорен и за назначаването на Патрик девет години по-рано. Този факт му бе причинил немалко страдания.

Дъг Витрано, специалист по съдебните спорове, бе взел съдбоносното решение да препоръча Патрик за пети съдружник. Другите трима се бяха съгласили и когато Ланиган бе добавен към името на фирмата, бе получил достъп практически до всички документи в офиса. Боуган, Рейпли, Витрано, Хаварак и Ланиган, адвокати и юридически съветници. Голямата реклама в „Жълтите страници“ обявяваше, че са „специалисти по щети на офшорни компании“. Специалисти или не, както повечето подобни фирми, те също поемаха всичко, стига хонорарите да са изгодни. Имаха много секретарки и стажанти. И големи разноски. И най-силните политически връзки по цялото крайбрежие.

Всички бяха прехвърлили четирийсетте. Хаварак бе отгледан от баща си на лодка за лов на скариди. Гордеше се с мазолите по ръцете си и жадуваше да хване Патрик за гушата и да стиска, докато прекърши врата му. Рейпли бе изпаднал в дълбока депресия и рядко излизаше от дома си, където, в кабинета си на тавана, изготвяше досиетата на делата.

Когато агент Кътър влезе в сградата на Вийо Марше в старата част на Билокси, Боуган и Витрано бяха зад бюрата си. Кътър се усмихна на момичето от рецепцията и попита дали някой от

адвокатите е там. Въпросът беше оправдан. Знаеше, че съдружниците са алкохолици, които почти не се вясват на работните си места.

Момичето го отведе в малка заседателна зала и му сервира кафе. Първи дойде Витрано, който изглеждаше удивително спретнат и трезв. Боуган се появи след няколко секунди. Сложиха захар в кафето си и заговориха за времето.

През месеците след изчезването на Патрик и парите Кътър се отбиваше периодично и им съобщаваше последните данни за разследването на ФБР. Отношенията между тях бяха дружески, въпреки че срещите не бяха окуражаващи и винаги завършваха по един и същи начин — няма следа от Патрик. Кътър не бе идвал близо година.

Решиха, че това е проява на любезност — минал е през центъра заради нещо друго или просто е решил да изпие чаша кафе. Кратко рутинно посещение.

— Задържахме Патрик — каза Кътър.

Чарли Боуган стисна очи и изложи на показ всичките си зъби.

— О, боже! — възкликна той и скри лице зад дланите си. — О, боже!

Витрано килна глава назад и също зяпна. Вторачи се в тавана, неспособен да повярва.

— Къде? — успя да попита.

— В момента е в една военна база в Пуерто Рико. Беше заловен в Бразилия.

Боуган стана, отиде в ъгъла до шкафовете и гърбом към тях се опита да сдържи сълзите си.

— О, боже! — не преставаше да повтаря той.

— Сигурно ли е, че е Ланиган? — попита Витрано недоверчиво.

— Категорично.

— Разказвай още — помоли Витрано.

— Какво например?

— Как го открихте? Къде? С какво се занимаваше? Как изглежда?

— Не го намерихме ние. Предадоха ни го.

Боуган седна на масата и избърса носа си с кърпа.

— Извинете — промърмори той смутено.

— Познавате ли човек на име Джак Стефано? — попита Кътър.

Двамата кимнаха, донякъде неохотно.

— Участвате ли в малкия му консорциум?

И двамата поклатиха глави.

— Имате късмет. Стефано го е отвлякъл, измъчвал го е почти до смърт, след това ни го предаде.

— Това за измъчването ми харесва — каза Витрано. — Разкажи ни по-подробно.

— Ще го прескоча. Взехме го снощи от Парагвай и го закарахме със самолет в Пуерто Рико. Сега е в болница. След няколко дни ще го изпишат и ще го докарат.

— А парите? — успя да попита Боуган с пресипнал глас.

— Няма следа от тях, но не сме наясно какво е успял да научи Стефано.

Витрано се вторачи в масата. Погледът му ликуваше. При изчезването си преди четири години Патрик бе откраднал деветдесет милиона долара. Беше невъзможно да е изхарчил всичко. Можеше да е купувал имения, хеликоптери, да е пилял по много жени и пак биха останали десетки милиони. Несъмнено щяха да ги намерят. Във фирмата трябваше да остане една трета.

Може би. Може би.

Боуган разтри влажните си очи и се замисли за бившата си съпруга — добродушна жена, която стана зла, щом започнаха неприятностите. След фалита се почувства опозорена, така че взе най-малкото им дете и се премести в Пенсакола, откъдето подаде заявление за развод и му отправи грозни обвинения. Боуган пиеше и вземаше кокаин. Тя знаеше това и не пропусна да нанесе удара си. Той нямаше начин да се защити убедително. В крайна сметка бе успял да се откъсне от наркотиците, но все още не му позволяваха да вижда детето.

Странно, но още обичаше бившата си жена. Може би парите щяха да привлекат вниманието ѝ. Може би имаше надежда. Разбира се, че щяха да ги намерят.

Кътър наруши тишината.

— Стефано е загазил сериозно. По цялото тяло на Патрик има рани от изтезанията.

— Отлично — каза Витрано с усмивка.

— Очакваш от нас съчувствие? — попита Боуган.

— Както и да е, Стефано е страничен проблем. Ще го наблюдаваме, може и да ни заведе до парите.

— Няма да е трудно да се намерят — обади се Витрано. — Имаше труп. Нашето момче Патрик е пречукало някого. За това го чака смъртно наказание, ясно и категорично. Убийство заради пари. Когато го притиснат, Патрик ще пропее.

— По-добре ни го дайте на нас — каза Боуган без следа от усмивка. — Десет минути, и ще знаем всичко.

Кътър погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Налага се да отида до Пойнт Клиър и да съобщя новината на Труди.

Боуган и Витрано изсумтяха в синхрон и се разсмяха.

— Тя не знае ли? — попита Боуган.

— Още не.

— Моля ти се, запиши срещата на видео — обади се Витрано с усмивка. — Ще ми се да видя физиономията ѝ.

— Всъщност очаквам момента с нетърпение — кимна Кътър.

— Кучка! — изсумтя Боуган.

Кътър стана и каза:

— Съобщете на останалите съдружници, но само на тях.

Мълчете до обяд, когато даваме пресконференция. Ще ви държа в течение.

След като си тръгна, двамата мълчаха дълго. Имаше толкова много въпроси, толкова неща за обсъждане. Стаята се завъртя във вихрушка от догадки и сценарии.

Патрик бе погребан от красивата си съпруга Труди на 11 февруари 1992 година като жертва на автомобилна катастрофа, станала на безлюден второстепенен път, без свидетели. Колата бе изгоряла изцяло. Труди бе ослепителна като вдовица в черен костюм от „Армани“ и бе започнала да харчи парите още докато първите буци пръст падаха върху ковчега.

В завещанието си Патрик оставяше всичко на нея. Беше просто и ясно, презаверено наскоро. Няколко часа преди церемонията Труди и Дъг Витрано отключиха сейфа в кабинета на Патрик и описаха съдържанието му. Вътре намериха завещанието, документи за

собственост на два автомобила, нотариалния акт на къщата, полица за застраховка „Живот“ на стойност половин милион долара, за която Труди знаеше, и още една, на стойност два милиона, за която не подозираше.

Витрано прегледа набързо втората полица, купена от Патрик осем месеца преди това. Единствен получател на застраховката беше Труди. И двете полици бяха от една и съща застрахователна компания — голяма и платежоспособна.

Тя се закле, че не знае нищо по въпроса, а усмивката на лицето ѝ убеди Витрано, че е искрено изненадана. Независимо от погребението, Труди бе приятно развълнувана от забогатяването си. След като болката ѝ бе значително облекчена, преживя някак си раздялата без сериозен срив.

В началото застрахователната компания отказа да плати — както всички застрахователни компании, — но Витрано успя да я сплаши и да реши проблема. Месец след погребението Труди получи два милиона и половина.

Седмица по-късно тя вече караше червен ролс-ройс по улиците на Билокси и хората се настроиха против нея. После деветдесетте милиона изчезнаха и плъзнаха слуховете.

Може би пък не беше вдовица?

Патрик бе първият заподозрян и в крайна сметка единственият.

Клюките станаха зловни, така че Труди се видя принудена да качи малката си дъщеря и приятеля си Ланс — ученическата ѝ любов — на червения ролс-ройс и да избяга в Мобайл, на един час източно от Билокси. Намери ловък адвокат, който я засипа със съвети как да запази парите. Купи красива къща в Пойнт Клиър, над залива на Мобайл, и я записа на името на Ланс.

Ланс, красавец, но неудачник, бе първият мъж, с когото бе легнала още четиринайсетгодишна. На деветнайсет той бе осъден за пласиране на хашиш и прекара в затвора три години, докато тя си живееше безгрижно в колежа — вдъхновяваше оваците на стадионите, прелъстяваше футболисти и лудееше по купони, при това успя да завърши с отличие. Омъжи се за богато момче от колежа и се разведе две години по-късно. След няколко приятни години самостоятелен живот срещна Патрик — обещаващ млад адвокат,

новодошъл в района — и пак се омъжи. Връзката им бе изпълнена с много страст и малко планове.

И в колежа, и по време на двата си брака и няколкото краткотрайни опита да започне някаква кариера Трудни винаги бе държала Ланс наблизо. Той беше нещо като наркотик, опора, сладострастно момче, на което просто не можеше да се насити. Още когато беше на четиринайсет, тя знаеше, че никога няма да се раздели с него.

Отвори Ланс — гол до кръста, със стегната в задължителната конска опашка коса, с голяма диамантена обеца на лявото ухо. Ухили се на Кътър презрително, както се хилеше на целия свят, и не каза нито дума.

— Трудни у дома ли е? — попита Кътър.

— Да речем.

Появи се блестящата значка и презрителната усмивка изчезна.

— Агент Кътър от ФБР. С нея сме се виждали.

Ланс внасяше марихуана от Мексико с голямата бърза моторница, която му бе купила Трудни. Продаваше стоката на една местна банда. Бизнесът вървеше бавно, защото ченгетата задаваха много въпроси.

— Във фитнес залата е. Какво искате? — попита Ланс и погледна над рамото на Кътър.

Кътър не му обърна внимание и тръгна по алеята към преоборудвания гараж, в който гърмеше музика. Ланс го последва.

Трудни бе в разгара на жестоко аеробично представление, което изпълняваше под командата на някакъв супермодел от голям телевизор в единия край. Подскачаше и се люлееше в ритъма на музиката, а устните ѝ повтаряха думите на безименна песен. Правеше го дяволски добре. Беше с прилепнало жълто боди. Стегната руса опашка. Нито грам излишна тлъстина. Кътър би могъл да я гледа с часове. Дори потта ѝ придаваше чар.

Правеше упражнения по два часа всеки ден. На трийсет и пет Трудни продължаваше да прилича на гимназистка.

Ланс натисна едно копче и телевизорът угасна. Трудни се обърна, видя Кътър и го удостои с поглед, от който би се стопила ламарина.

— Нещо против ли имаш? — озъби се тя на Ланс. Очевидно никой не си позволяваше да смущава заниманията ѝ.

— Агент Кътър от ФБР — представи се той, извади значката си и се приближи. — Срещали сме се преди няколко години.

Тя попи потта от лицето си с кърпа, която също беше жълта, за да е в тон с бодито. Изобщо не беше задъхана. Показа му свършените си зъби да заглади нещата.

— Какво мога да направя за вас?

Ланс застана до нея. Еднакви опашки.

— Имам чудесна новина — каза Кътър и се усмихна широко.

— Каква?

— Открихме съпруга ви, мисис Ланиган. Той е жив.

Кратка пауза, докато възприеме чутото.

— Патрик?

— Да. Точно той.

— Това е лъжа — изсъска Ланс презрително.

— Боя се, че не. В момента е под арест в Пуерто Рико.

До около седмица ще го докараме тук. Помислих си, че съм длъжен да ви го съобщя, преди да уведомим пресата.

Стъписана и замаяна, тя направи крачка встрани и седна на една пейка край гладиатора. Блестящата ѝ бронзова кожа започваше да пребледнява. Гъвкавото ѝ тяло губеше опора. Ланс се втурна да я подкрепи.

— О, боже! О, боже! — изохка тя.

Кътър хвърли една визитка пред тях и каза:

— Обадете ми се, ако има нужда.

Тръгна си. Те мълчаха.

За агент Кътър бе очевидно, че тя не изпитва гняв към мъжа, който я бе измамил със смъртта си. Нито пък и най-малката следа от радост, че се е завърнал. Никакво облекчение от края на изпитанието.

Нямаше нищо, освен страх. Ужас, че ще загуби парите. Застрахователната компания щеше тутакси да внесе съдебен иск.

Докато Кътър беше в Мобайл, друг агент на ФБР от офиса в Билокси посети майката на Патрик в Ню Орлиънс и ѝ събщи новината. Мисис Ланиган се развълнува безкрайно и помоли агента да

остане с нея и да отговори на въпросите ѝ. Седяха заедно цял час, но той не беше в състояние да ѝ каже кой знае какво. Жената се разплака от радост и след като го изпрати, се обади на всичките си приятели и познати, за да им съобщи чудесната новина, че синът ѝ в крайна сметка е жив.

6

Джак Стефано беше арестуван от ФБР в офиса му във Вашингтон. Прекара трийсет минути в ареста, след което бе закарай във Федералния съд, където на закрито заседание магистратът го уведоми, че ще бъде освободен незабавно, ако подпише декларация, че няма да напуска района и че е съгласен да бъде следен от ФБР непрекъснато. Докато беше в съда, в офиса му нахълта цяла армия агенти, взе буквално всички документи и изпрати служителите у дома.

След като го освободиха, Стефано бе закарай при Хамилтън Джейнс в Хувър Билдинг на Пенсилвания Авеню. Щом двамата останаха сами в кабинета на Джейнс, заместник-директорът се извини хладно за ареста и обясни, че не е имал избор — когато отвлечеш издирван от федералните власти престъпник, когато го дрогираш и изтезаваш почти до смърт, не може да се измъкнеш, без да те обвинят в нещо. Каквото и да е то.

Проблемът бил в парите. Арестът бил средство. Стефано се закле, че Патрик не е казал нищо.

Докато разговаряха, вратите на офиса на Стефано бяха запечатани със злокобните лепенки на ФБР. Когато съпругата му излезе да играе бридж, домашните му телефони бяха оборудвани с бръмбари.

След кратката безплодна среща с Джейнс го оставиха недалеч от Върховния съд. Тъй като му бе наредено да не припарва в офиса си, Стефано спря такси и каза на шофьора да го закара до хотел „Хей-Адамс“. Чакаше да стигнат, спокойно четеше вестник и опипваше устройството, което бяха зашили в подгъва на сакото му, когато беше в ареста. Беше малък, но мощен предавател, с чиято помощ се проследяваха хора, пакети, дори автомобили. Бе го открил, докато разговаряше с Джейнс, и едва бе устоял на изкушението да разпори подгъва и да хвърли предавателя на бюрото му.

Беше експерт в тези неща. Мушна сакото си под седалката на таксито и бързо влезе в хотел „Хей-Адамс“, срещу парка Лафайет.

Казаха му, че няма свободни стаи. Поиска да се срещне с директора, бивш клиент, и след минута го придружиха до един апартамент на четвъртия етаж, от който се откриваше чудесна гледка към Белия дом. Съблече се съвсем гол, хвърли дрехите си на леглото и опипа внимателно всеки сантиметър от плата. Поръча си обяд. Позвъни на жена си, но никой не вдигна телефона.

След това се обади на Бени Арисия, клиента, чиито деветдесет милиона бяха изчезнали почти веднага след като бяха пристигнали в банката в Насо. Арисия трябваше да получи шейсет милиона, а трийсет да даде на адвокатите си — Боуган, Витрано и останалите мошеници от Билокси. Парите обаче бяха изчезнали малко преди да стигнат до него.

Сега Бени беше в хотел „Уилърд“, също близо до Белия дом, където се криеше и очакваше новини от Стефано.

Срещнаха се след час в хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун. Арисия току-що бе наел там апартамент за една седмица.

Наближаваше шейсетте, но изглеждаше десет години по-млад. Беше слаб и загорял от слънцето, с постоянния тен на богат жител на Южна Флорида, който играе голф всеки ден. Обитаваха къща край плавателен канал заедно с една шведка, която би могла да му е дъщеря.

При изчезването на парите се бе оказало, че юридическата фирма притежава застрахователна полица срещу измама и кражба от страна на служителите и съдружниците. Мошеничествата са често явление в юридическите фирми. Полицата, продадена от застрахователна компания „Монарх-Сиера“, беше за четири милиона долара, платими на фирмата. Арисия заведе дело срещу нея за компенсации. Настояваше за шейсет милиона. Те му се полагаха.

Тъй като нямаше какво повече да вземе, а и фирмата съвсем скоро щеше да се яви пред съда за фалит, Бени се примири с четирите милиона, платени от „Монарх-Сиера“. Почти половината от тях бе похарчил за издирването на Патрик. Хубавата къща в Бока бе глътнала половин милион. Като се добавят и останалите разходи, Бени вече бе наченал последния милион.

Застана пред прозореца с чаша кафе без кофеин.

— Ще ме арестуват ли? — попита той.

— Вероятно не. Все пак на твоето място бих се спотайвал известно време.

Бени остави чашата на масата и седна срещу Стефано.

— Говори ли със застрахователите?

— Още не. Ще се обадя по-късно. За вас няма опасност.

„Нордърн Кейс Мючуъл“, застрахователната компания, с чиито пари Труди бе забогатяла, бе отделила тайно половин милион за издирването на Патрик. „Монарх-Сиера“ бе отделила милион. Общо взето, консорциумът на Стефано бе глътнал над три милиона долара, за да залови Патрик.

— Някакви новини за момичето? — попита Арисия.

— Засега няма. Хората ни са в Рио. Намерили са баща ѝ, но той не иска да говори. Същото е и в адвокатската фирма, в която работи. Твърдят, че е заминала по работа.

Арисия скръсти ръце и попита спокойно:

— Кажете ми, какво е казал той?

— Още не съм прослушал записите. Трябваше да ги донесат в офиса ми днес следобед, но нещата се усложниха.

Изпращат ги чак от джунглите на Парагвай.

— Знам.

— Според Гай той проговорил след пет часа натиск. Казал, че парите са налице, пръснати из различни банки, чиито имена не знаел. Гай едва не го довършил, защото не бил в състояние или не е искал да ги назове. Тогава Гай стигнал до извода, и правилно, че някой друг контролира парите.

След още няколко токови удара Патрик съобщил името на момичето. Веднага се обадили в Рио, откъдето потвърдили съществуването ѝ. Но тя вече била изчезнала.

— Искам да чуя записите.

— Жестоко е, Бени. Кожата му горяла и той пищял за милост.

Бени не успя да сдържи усмивката си.

— Знам. Точно затова искам да ги чуя.

Настаниха Патрик на края на коридора в едно от крилата на военната болница. Това бе единствената стая, чиито врати се заключваха отвън, а прозорците не се отваряха.

Щорите бяха спуснати. В коридора, неизвестно защо, пазеха двама военни.

Патрик нямаше намерение да ходи, където и да било. Токът бе увредил сериозно мускулите и тъканите по бедрата и гръдния му кош. Боляха го дори ставите и костите. На четири места плътта бе оголена — две на гърдите, едно на бедрото, едно на глезена. Четири други рани бяха определени като изгаряния втора степен.

Болката беше силна и лекарите, общо четирима, единодушно решиха да го държат упоен за момента. Не бързаха да го преместват — беше търсен човек, но трябваше да минат няколко дни, докато стане ясно кой ще го получи първи.

Стаята му беше полутъмна, пазеше се тишина, венозните системи бяха пълни с очарователни успокоителни. Горкият Патрик спеше през цялото време, без да сънува нищо, без да знае каква буря се надига у дома.

През август 1992 година, пет месеца след изчезването на парите, разширеният състав на Федералния съд взе решение да обвини Патрик за кражбата. Имаше достатъчно улики срещу него и нито един факт, който да подсказва друг извършител. Кражбата бе осъществена във от страната и следователно попадеше в юрисдикцията на федералните власти.

Полицейският участък на окръг Харисън и местната прокуратура бяха започнали съвместно разследване за убийство, но отдавна вече се занимаваха с други, по-належащи неща. Сега изведнъж отново влизаха в играта.

Обявената обедна пресконференция закъсна, защото представителите на различните власти бяха в кабинета на Кътър и се мъчеха да се споразумеят. Срещата беше напрегната, защото интересите на присъстващите не бяха еднопосочни. От едната страна на масата седяха Кътър и хората на ФБР, които получаваха заповедите си от Морис Маст, федерален прокурор за западните области на Мисисипи, пристигнал специално за случая от Джаксън. От другата страна бяха Реймънд Суийни, шериф на окръг Харисън, и дясната му ръка Гримшоу. И двамата презираха ФБР. От тяхно име говореше Т. Л. Париш, прокурор на Харисън и съседните окръзи.

Конфликтът беше между федералните и щатските власти, между големите и малките бюджети, с участието на силни егоистични

стремежи, които искаха да извлекат дивиденди от „представлението Патрик“.

— Най-важният въпрос тук е смъртното наказание — отбеляза прокурор Париш.

— Смъртно наказание има и на федерално ниво — отвърна Маст скромно, доколкото това бе възможно.

Париш се усмихна и сведе очи. Смъртното наказание на федерално ниво бе гласувано от Конгреса съвсем наскоро, без никакви указания за въвеждането му. Наистина, президентът подписа закона, това добре, но съществуваха невероятни пречки.

На свой ред щатът имаше дълга и богата традиция в законните екзекуции.

— При нас положението е по-добро — отбеляза Париш. — И всички го знаем.

Париш бе изпратил на смърт осем души, а Маст нито един.

— Важен е и въпросът за затвора — продължи той. — Ако остане при нас, ще го тикнем в Парчман, където ще стои заключен във влажна килия дващест и три часа на денонощие, ще яде два пъти дневно, и то отвратителна храна, ще се къпе два пъти седмично и ще е заобиколен от хлебарки и изнасилвачи. Ако го вземете вие, до края на живота си ще бъде като на хотел, защото Федералният съд ще го глези и ще измисли десетки начини да го остави жив.

— Няма да е курорт — възрази Маст. Нервите му бяха изопнати и не успяваше да го скрие.

— Добре де, балнеосанаториум. Стига, Морис. Въпросът е във въздействието. Имаме две загадки, два големи въпроса, които трябва да получат отговор, преди да решим съдбата на Ланиган. Големият проблем са парите. Къде са?

Какво е направил с тях? Могат ли да бъдат намерени и върнати на собствениците? Вторият е кой е погребан вместо него. Нещо ми подсказва, че само Ланиган може да ни отговори, но няма да го направи, ако не го принудим. Трябва да го сплашим, Морис. Парчман е ужасно място. Уверявам те, че ще се моли да попадне в ръцете на федералните власти.

Маст беше убеден в това, но не можеше да се съгласи. Случаят бе твърде сериозен, за да го оставят на местните. Телевизионните камери вече пристигаха.

— Има и други обвинения — каза той. — Кражбата е станала в чужбина, доста далеч оттук.

— Но по това време жертвата е била жител на нашия окръг.

— Случаят никак не е прост.

— Какво предлагаш?

— Може би трябва да работим съвместно — каза Маст и до голяма степен ледът се пропука. Федералните можеха да вземат всичко в свои ръце, когато си пожелаят и фактът, че Маст предлагаше участие, бе най-много, на което Париш можеше да се надява.

Ключовият въпрос беше затворът Парчман и всички присъстващи го знаеха. Ланиган, адвокатът, беше наясно какво го очаква там и перспективата да прекара десет години в ада преди смъртта си би развързала езика му.

Бе съставен план на кого какво парче от тортата се пада, като Париш и Маст мълчаливо се споразумяха да поделят славата. ФБР щеше да продължи да търси парите. Местните щяха да насочат усилията си към убийството. Париш щеше веднага да свика разширения състав съдебни заседатели. Пред обществеността щеше да бъде представен обединен фронт. Неясните въпроси около съдебния процес и евентуалните обжалвания бяха прескочени с набързо даденото обещание да бъдат решени впоследствие. За момента бе важно да се постигне примирие, така че едната страна да не се притеснява от действията на другата.

Тъй като в сградата на Федералния съд в момента течеше дело, журналистите бяха отведени в съда на Билокси, от другата страна на улицата, където имаше свободна зала на втория етаж. Присъстваха десетки репортери. Повечето бяха местни, с настървени любопитни погледи, но бяха дошли и немалко от Джаксън, Ню Орлиънс и Мобайл. Бутаха се напред и се надигаха на пръсти като деца на парад.

С мрачни физиономии Маст и Париш се качиха на подиума, отрупан с микрофони и жици. Кътър и останалите ченгета застанаха като стена зад тях. Запалиха прожекторите, засвяткаха светкавици.

Маст се прокашля и заговори:

— Имаме удоволствието да съобщим за арестуването на Патрик Ланиган, бивш жител на Билокси. Той е жив и здрав и в момента е под охрана. — Маст замълча драматично, за да се наслади на звездния си час, вслуша се във възбудения шепот на тълпата лешояди долу. След

това описа някои подробности от залавянето — в Бразилия, преди два дни, нова самоличност, — без дори да намекне, че нито той, нито ФБР имат нещо общо с откриването му. След това спомена няколко излишни подробности около пристигането на задържания, за бързата и уверена ръка на федералното правосъдие.

Париш не бе толкова драматичен. Обеща бърз процес за предумишлено убийство, както и за всички други обвинения, възможни в случая.

Въпросите се изсипаха като порой. Маст и Париш отказваха да коментират почти всичко. В този дух мина цял час и половина.

Тя настоя на срещата да присъства и Ланс. Обясни, че се нуждаела от него. Той изглеждаше страхотно в тесните си къси панталони от дънков плат. Мускулестите му крака бяха космати и загорели от слънцето. Адвокатът се намръщи презрително, но от него да мине, беше виждал какво ли не.

Труди беше облечена като за прием — къса тясна пола, елегантна червена блуза, пълен комплект грим и бижута. Кръстоса добре оформените си крака, за да привлече вниманието на адвоката. Ланс започна да разтрива с длан коляното ѝ, а тя — да гали ръката му.

Адвокатът не обърна внимание на краката ѝ, както и на опипването.

Труди му обясни, че трябва да подаде заявление за развод, въпреки че още по телефона му бе казала накратко за какво става дума. Беше гневна и оскърбена. Как бе могъл да постъпи така с нея? И с Ашли Никол, скъпата им дъщеря? Бе го обичала всеотдайно. Съвместният им живот бе добър. А сега... това.

— Разводът не е проблем — повтори адвокатът за стотен път. Името му беше Дж. Мъри Ридълтън, специалист по бракоразводни дела с много клиенти. — Случаят е ясен — била си изоставена, което според закона на Алабама ти дава право на развод, родителски права, имущество и всичко останало.

— Искам да действаме колкото се може по-бързо — каза тя и се вгледа в стената зад гърба на адвоката, осеяна с галещи суетата му снимки и дипломи.

— Утре сутрин подавам заявлението.

— Колко време ще отнеме всичко?

— Три месеца. Няма да има никакви проблеми.

Уверението не намали тревогата ѝ ни най-малко.

— Просто не виждам как един човек може да постъпи по този начин с някого, когото е обичал. Чувствам се като глупачка.

Ръката на Ланс отиде малко по-нагоре.

Разводът беше най-малкият ѝ проблем. Адвокатът го знаеше. Мъчеше се да изглежда съкрушена, но не се получаваше.

— Колко получи от застраховката „Живот“? — попита адвокатът и запрелиства една папка.

При споменаването на застраховката Труди вдигна изпълнени с ужас очи.

— Какво общо има това? — попита тя рязко.

— Ще те съдят да върнеш парите. Труди, той е жив. Няма смърт, няма застраховка.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Не могат да го направят! Могат ли? Разбира се, че не.

— Могат. И няма да се бавят никак.

Ланс дръпна ръката си и се отпусна на стола. Труди отвори уста и очите ѝ се навлажниха.

— Просто не могат!

Адвокатът взе бележника си и извади химикалка.

— Да направим списък — предложи делово той.

Беше платила сто и трийсет хиляди за ролс-ройса и все още го притежаваше. Ланс караше порше, което му бе купила за осемдесет и пет хиляди. Къщата струваше деветстотин хиляди в брой, без ипотека, и беше на името на Ланс. Шейсет хиляди за моторницата му. Сто хиляди за бижутата. Разсъждаваха, пресмятаха, добавяха нови цифри. Списъкът спря на около милион и половина. На адвоката не му даваше сърце да им каже, че най-напред ще трябва да се простят с тези скъпоценни активи.

Сякаш вадейки зъб без новокаин, той накара Труди да пресметне месечните си разходи. Според нея те възлизаха на около десет хиляди през последните четири години. Бяха си позволили няколко скъпи пътешествия — хвърлени на вятъра пари, които никой застраховател не би признал. Тя беше безработна, или отказала се от активна

дейност, както предпочиташе да се изразява. Ланс нямаше намерение да споменава бизнеса с наркотиците. Не смятаха да обявяват, дори пред адвоката си, че са скътали триста хиляди долара в една банка във Флорида.

— Кога според теб ще заведат делото? — попита Трудиди.

— В края на седмицата.

Всъщност стана много по-бързо. По време на пресконференцията по повод възкръсването на Патрик адвокатите на „Нордърн Кейс Мючуъл“ слязоха на долния етаж и заведоха дело срещу Трудиди Ланиган за два и половина милиона долара, плюс лихва и съдебни разходи. Към иска бе приложена молба за временна забрана Трудиди да оперира с имуществото си, защото вече не бе вдовица.

След това адвокатите занесоха молбата си малко по-нататък по коридора, при услужливия съдия, с когото бяха разговаряли няколко часа по-рано и който, след съвсем законното закрито заседание и предвид на нетърпящите отлагане обстоятелства, подписа заповедта за временната забрана. Като изтъкнат член на юридическите кръгове, съдията бе напълно запознат със сагата на Патрик Ланиган. Трудиди бе навирала презрително нос пред жена му малко след появата на ролс-ройса.

Докато Трудиди и Ланс се опипваха и крояха планове с адвоката си, в Окръжния съд в Мобайл бе изпратено копие от постановената забрана. Два часа по-късно, докато пиеха първите за деня питиета на верандата си и гледаха мрачно към Залива, един куриер на съда връчи на Трудиди копие от иска на „Нордърн Кейс Мючуъл“, призовка да се яви в съда в Билокси и заверено копие от заповедта, ограничаваща възможността на Трудиди за разпореждане с имуществото ѝ. Сред забраните в нея беше и тази да подписва каквито и да било чекове без разрешение на съдията.

Адвокат Итън Рейпли излезе от тъмния таван, взе душ, избърсна се и капна капки в кръвясалите си очи, след което си наля силно кафе и намери един що-годе чист блейзър, с който да отиде до центъра на града. Не се беше мяркал в офиса от шестнайсет дни. Не че някой имаше нужда от него или пък че той имаше нужда от някого там. Когато им трябваше нещо, му изпращаха факсове, той също отвърщаше по факса. Пишеше досиетата, меморандумите и исковете, от които фирмата се нуждаеше, за да оцелее, правеше проучвания за хората, които презираше. От време на време се налагаше да сложи вратовръзка, за да се срещне с клиент или да участва в някое от кошмарните заседания с останалите партньори. Мразеше офиса. Мразеше хората там, дори тези, които почти не познаваше. Мразеше книгите, папките, бюрата. Мразеше снимките на стената в кабинета си, миризмата на изстинало кафе в приемната, на химикали край копирната машина, на парфюм около секретарките. Всичко.

Въпреки това, когато подкара по шосето край брега, едва ли не се усмихваше. Пресичайки забързано Вийо Марше, кимна на стар познайник. Дори заговори жената на рецепцията — не помнеше името ѝ, макар да бе сред тези, които ѝ плащаха заплатата.

В заседателната зала се бе събрала цяла тълпа — предимно адвокати от съседни фирми, един-двама съдии, чиновници от съда. Минаваше пет, настроението бе весело и празнично. Залата бе задимена от пури.

Рейпли намери алкохола на масичката в единия край на залата, наля си скоч и видимо доволен, се заговори с Витрано. В другия край на масичката имаше газирана вода и всевъзможни безалкохолни напитки, но никой не им обръщаше внимание.

— Цял следобед е така — каза Витрано, който оглеждаше тълпата и се вслушваше в оживените разговори. — Заприиждаха веднага щом се разчу.

Новината за Патрик се бе разпространила светкавично в юридическите кръгове по Крайбрежието. Адвокатите живеят с клюките, обикновено ги украсяват и ги разпространяват с удивителна бързина. Слухтяха, търсеха ги, измисляха ги. Станал е на вейка и е научил пет езика. Парите са намерени. Парите са безвъзвратно изгубени. Живее почти мизерно. Имал огромно имение. Живее сам. Имал нова жена и три деца. Разбрало се е къде са милионите. Никаква следа от милионите.

Всички приказки в края на краищата се връщаха към парите. Приятелите и любопитните, събрали се в залата, рано или късно стигаха до темата за парите. В юридическата общност нямаше много тайни. Всички от години знаеха, че фирмата е загубила една трета от деветдесет милиона. Още при първото споменаване на новия шанс парите да се намерят приятелите и любопитните надойдоха, за да изпият по чашка, да се осведомят за последните новини и както му е редът, да кажат: „Ей богу, дано ги намерят!“ Рейпли си наля втора чаша и се смеси с тълпата. Боуган се наливаше с газирана вода и разговаряше с един съдия. Витрано обработваше присъстващите — потвърждаваше или отричаше едно и друго, доколкото бе възможно. Хаварак се бе свил в единия ъгъл със застаряваща съдебна секретарка, внезапно открила, че е симпатичен.

С настъпването на нощта алкохолът продължаваше да се лее. Надеждите набъбваха, клюките се появяваха отново, рециклирани.

Патрик наистина бе новина номер едно на телевизионния канал на Крайбрежието. Нямаше почти нищо друго. Показаха Маст и Париш зад гората от микрофони — гледаха намусено, сякаш някой ги е бил и закарал там насила. Показаха затворената врата на фирмата, без никакво изявление от страна на собствениците ѝ. Излъчиха кратка съзлива хроника от мнимия гроб на Патрик заедно с мрачни предположения за истинския покойник, чиято пепел бе положена там. Припомниха катастрофата, изгорелия шевролет, показаха черната ламарина. Никакви коментари от съпругата, ФБР, шерифа. Никакви сведения от свързаните със случая, но затова пък купища смели репортерски догадки.

Новината се прие с интерес и в Ню Орлиънс, Мобайл и Джаксън и дори в Мемфис. Си Ен Ен започна излъчването ѝ малко по-късно вечерта — в продължение на един час в цялата страна, а след това и в чужбина. Историята бе страшно завладяваща.

Ева я видя в хотелската си стая в седем сутринта швейцарско време. Бе заспала малко след полунощ, без да изключва телевизора, и бе прекарала цялата нощ в полудрямка, защото очакваше новини за Патрик. Бе уморена и уплашена. Искаше да се прибере у дома, но знаеше, че е невъзможно.

Патрик бе жив. Бе я уверявал стотици пъти, че няма да го убият, ако някога го открият. Сега му повярва за първи път.

Какво им бе казал? Това бе въпросът. Ранен ли е? Какво са успели да измъкнат от него? Прошепна кратка молитва и благодари на Бога, че Патрик е още жив.

След това направи списък.

Пред безстрастните погледи на двамата униформени пазачи и с немоцната подкрепа на Луис, стария санитар пуерториканец, Патрик тръгна по коридора бос, с широки армейски къси гащета. Раните му имаха нужда от въздух — никакви марли и превръзки, само мехлеми и кислород. Прасците и бедрата го боляха, коленете и глезените се огъваха при всяка крачка.

Искаше да избистри ума си. Радваше се на болката, защото тя проясняваше мозъка му. Само Бог знаеше каква смесица злокобни химикали бяха напмпали във вените му през последните три дни.

Мъчението беше гъста, кошмарна мъгла, но сега тя се разсейваше. Организмът се чистеше от отровите и той започваше да чува ужасяващите си писъци. Какво им бе казал за парите?

Облегна се на перваза в празната столова и изчака санитарят да му донесе чаша безалкохолно. Океанът бе на миля разстояние, застроено с редици казармени бараки. Намираще се в нещо като военна база.

Спомняше си, че е признал за съществуването на парите, тъй като мъченията бяха спрели за момент, когато им го каза. След това, както му се струваше сега, бе припаднал, защото, преди да го събудят със студената вода, блисната в лицето му, бе минало много време.

Спомняше си колко приятна му се бе сторила тази вода, макар и да не му бяха позволили да пие. Непрекъснато го бодяха със спринцовки.

Банки. Едва не бе загубил живота си заради имената на няколко въшливи банки. При топлите вълни, които заливаха тялото му, бе описал пътя на парите от момента, в който ги бе откраднал от Юнайтед Банк във Уейлс на Бахамските острови и ги бе прехвърлил в Малта, а после в Панама, където вече никой не би могъл да ги открие.

След като го бяха заловили, вече не знаеше къде ще отидат парите. Знаеше само, че са налице, заедно с лихвите и доходите от тях, бе почти сигурен, че им го е казал... сега си го спомняше съвсем ясно, защото си бе помислил... дявол да го вземе, знаят, че съм откраднал парите, че е невъзможно да профукаш деветдесет милиона за четири години... но, съвсем честно, не знаеше къде са сега и не би могъл да им съобщи, колкото и да го изтезават.

Санитарят му подаде чаша сода и той му каза:

— Obrigado.

„Благодаря“ на португалски. Защо говореше на португалски?

След като им каза за пътя на парите, не помнеше какво се бе случило. „Стига!“ — бе извикал някой от единия край на стаята. Не го бе видял. Мислеха, че са го убили.

Нямаше представа колко време е бил в безсъзнание. В един момент се свести, но беше сляп — потта, наркотиците и кошмарните кръсъци го бяха ослепили. Или пък бяха превързали очите му, за да не вижда? Сега си спомняше, че си го помисли, защото тогава му бе минало през ум, че готвят някакво ново, още по-ужасно мъчение. Може би се канеха да режат части от тялото му. Както лежеше съвсем гол.

Ново убождане по ръката, отново ускорен пулс, отново настръхването на кожата. Приятелчето с онази играчка пак се приближава. Патрик имаше чувството, че го вижда пред себе си. „У кого са парите?“ — питаше оня.

Отпи от содата. Санитарят се въртеше наблизко и се усмихваше любезно, както на всеки друг пациент. На Патрик изведнъж му се догади, макар и да не бе ял много. Зави му се свят, главата му олекна. Реши да остане прав, за да може кръвта да се движи, за да може да мисли. Вторачи се в една рибарска лодка в далечината, чак на хоризонта.

На няколко пъти му бяха пускали ток, за да им каже имената. Беше крещял, че не ги знае. Залепиха електрод на тестисите му и болката стана неистова. Изпадна в несвяст.

Патрик не помнеше. Чисто и просто не помнеше последния етап от мъченията. Тялото му гореше. Смъртта приближаваше. Беше призовавал Ева, но дали само мислено? Къде се намираще тя сега?

Изпусна чашата със сода и протегна ръце към санитаря.

Стефано изчака да стане един през нощта и едва тогава излезе от къщата. С колата на жена си потегли по тъмната улица. Махна на двамата агенти, които седяха в микробуса на ъгъла. Караше бавно, за да имат време да обърнат и да тръгнат след него. Когато мина по моста Арлингтън, го следваха поне две коли.

Малкият конвой се носеше по пустите улици към Джорджтаун. Стефано имаше преимущество да знае накъде е тръгнал. Сви рязко от Кей Стрийт по Уисконсин, после по Ем Стрийт. Паркира бързо в непозволен участък и измина пеша половин пресечка до хотел „Холидей Ин“.

Взе асансьора до третия етаж и почука на апартамента, в който го очакваше Гай. Бе се върнал в Щатите за първи път от много месеци и през последните три дни почти не бе мигвал. Стефано не даваше пет пари за това.

На масата до храненятия с батерии касетофон имаше шест касети с етикети, старателно подредени.

— Съседните стаи са празни — каза Гай и посочи в двете посоки. — Можеш да усилиш звука до последно.

— Гадно е, доколкото разбирам — каза Стефано.

— Доста. Никога повече няма да го правя.

— Можеш да си тръгваш.

— Добре. Аз съм в дъното на коридора, ако ти потрябвам.

Гай излезе. Стефано позвъни по телефона и след няколко минути на вратата почука Бени Арисия. Поръчаха си кафе без захар и до края на нощта слушаха писъците на Патрик в джунглата на Парагвай.

За Бени това бе най-приятното изживяване от доста време насам.

8

Да се каже, че пресата бе посветила огромно внимание на Патрик, би било недостатъчно. На първа страница на сутрешния местен ежедневник нямаше нищо друго, освен материалите за него.

ЛАНИГАН, ВЪЗКРЪСНАЛ ОТ МЪРТВИТЕ

крещеше заглавието, изписано с огромни букви. Четири статии, които продължаваха на вътрешните страници, както и шест снимки. Вестниците в родния му град Ню Орлиънс, както и в Джаксън и Мобайл, се разграбиха — и там беше на първа страница. В Мемфис, Бърмингам, Батън Руж и Атланта се появиха снимки на някогашния Патрик, както и кратки статии, също на първа страница.

Цяла сутрин две снимачни коли дебнеха пред къщата на майка му в Гретна — предградие на Ню Орлиънс. Тя нямаше какво да каже. Вардеха я две енергични съседки, които една подир друга заставаха на входната врата и измерваха с кръвнишки поглед нахалните лешояди.

И пред къщата на Труди в Пойнт Клиър се бяха струпали репортери, но Ланс, седнал на сянка под едно дърво с ловна пушка в ръце, им вдъхваше респект. Беше с тясна черна фланелка, черни ботуши и черни панталони и силно напомняше на скъпоплатен наемник. Крещяха банални въпроси. Той само се мръщеше. Труди се криеше вътре с Ашли Никол, шестгодишната си дъщеря, която днес не бе пуснала на училище.

Репортери обсаждаха и офиса на фирмата в центъра, чакайки на тротоара. Пътят им към входа препречваха двама едри охранители, повикани набързо, за да се справят със задачата.

Журналисти имаше и пред канцеларията на шерифа, и пред кабинета на Кътър — навсякъде, където биха могли да надушат нещо

ново. Някой пусна мълвата и те се втурнаха към съда точно навреме, за да видят как Витрано, облечен в най-хубавия си сив костюм, подава на деловодителката документ, с който, както той обясни, фирмата му завежда дело срещу Патрик Ланиган. Фирмата чисто и просто си искаше парите, а Витрано нямаше нищо против да обсъжда проблема с медиите, докато имаше кой да го слуша.

Общо взето, тази сутрин бе съсредоточена около съда. Адвокатът на Труди хвърли бомба с новината, че в десет преди обяд ще отиде в канцеларията на съда в Мобайл и ще внесе заявление за развод. Изпълни тази задача възхитително. Макар и да бе връчвал стотици подобни документи, сега за първи път го правеше пред телевизионна камера. След известни увещания неохотно се съгласи да даде интервю. Основанието за искания развод бил фактът, че съпругът е изоставил клиентката му, но наред с това заявлението му приписваше всевъзможни злокобни грехове. Пред канцеларията позира, за да могат фоторепортерите да направят няколко снимки.

Мълвата за съдебния иск на „Нордърн Кейс Мючуъл“ срещу Труди Ланиган за два и половина милиона долара се разпространи бързо. Втурнаха се към съда за повече подробности. Свързаха се с адвокатите. Подхвърлена дума тук, изтичане на информация там, и скоро десетина репортери знаеха, че Труди няма право да подпише чек в бакалницата без разрешение на съда.

„Монарх-Сиера“, другата застрахователна компания, искаше да си получи обратно четирите милиона плюс лихвите и съдебните разноски, разбира се. Адвокатите ѝ в Билокси набързо заведоха дело срещу фирмата на Патрик за това, че е изисквала парите, и срещу самия него за това, че е измамил всички. И, както вече ставаше обичайно, медиите надушиха новината и се сдобиха с копие от иска минути след подаването му.

За никого не бе изненада, че Бени Арисия си иска деветдесетте милиона от Патрик. Новият му адвокат, словоохотлив и енергичен, имаше различен подход към медиите. Свика пресконференция за десет часа сутринта в просторната си съвещателна зала, където разясни и най-незначителните аспекти на иска си, преди да го внесе. След това покани новите си приятели от медиите да го придружат до канцеларията на съда. През целия път, пеша по тротоара, не престана да говори.

Залавянето на Патрик Ланиган създаде повече работа на юристите по Крайбрежието от всяко друго събитие в най-новата история на този край.

Седемнайсетте членове на разширения състав съдебни заседатели тихо се качиха на втория етаж на кипящата от трескава дейност съдебна палата и влязоха в една необозначена стая. Лично областният прокурор Т. Л. Париш им се бе обадил спешно посред нощ. Бяха наясно защо ги вика. Получиха кафе и заеха определените им места около дългата маса. Бяха възбудени, дори радостни от факта, че са в центъра на бурята.

Париш ги поздрави, извини им се за непредвиденото повикване, след това представи шериф Суийни, главния му следовател Тед Гримшоу и специален агент Джошуа Кътър.

— Струва ми се, че се налага да се занимаем с убийство — отбеляза той и разгъна сутрешния вестник. — Сигурен съм, че повечето от вас са прочели това.

Всички кимнаха.

Париш закрачи покрай стената с бележник в ръка и започна да изрежда подробностите — общи данни за Патрик, фирмата му, представлявала интересите на Бени Арисия, смъртта на Патрик, оказала се фалшива, разбира се, погребението му, повечето от нещата, които бяха прочели във вестника, който Париш бе хвърлил на масата.

След това раздаде снимки на изгорелия шевролет от мястото на катастрофата, снимки на същото място по-късно, без колата, снимки на изгорелите храсталаци, бурени и ствола на едно дърво. След това, съвсем драматично и след като ги предупреди, Париш показва снимката на човешките останки, намерени в шевролета.

— Разбира се, тогава помислихме, че това е Патрик Ланиган — каза той с усмивка. — Сега знаем, че сме се излъгали.

Нищо в почернялата безформена маса не подсказваше, че това е човешки труп. Не се виждаха ясно очертани части от тяло, ако не се брои стърчащата бяла кост, която Париш мрачно определи като тазова.

— Човешки таз — добави той за всеки случай, да не би съдебните заседатели да си помислят, че Патрик е убил глиган или някакво друго животно.

Понесоха снимката добре, предимно защото на нея почти нямаше какво да се види — никаква кръв, никакви зловещи рани или откъснати крайници. Нищо, от което да ти прилошее. Той или тя, или каквото беше, бе открито на предната седалка, от която бяха останали само металните части.

— Разбира се, горял е бензин — обясни Париш. — Знаем, че Патрик е напълнил резервоара на бензиностанцията на осем мили понагоре по пътя, така че са експлодирали някъде към шейсет литра. Експертизата обаче показва, че се е развила необичайно висока температура.

— В колата бяха ли открити останки от тенекии за бензин? — попита един от заседателите.

— Не. При подобни актове обикновено се използват пластмасови туби. Изглежда, те са любимо средство на подпалвачите. От тях не остава никаква следа. Натъкваме се на това непрекъснато, макар и не толкова често при опожаряване на коли.

— Нормално ли е трупът да изгори чак до такава степен? — попита друг.

Париш отговори веднага:

— Не. Честно казано, за първи път виждам толкова силно обгорен труп. Бихме опитали да го изследваме допълнително, но, както знаете, той беше кремиран.

— Някаква идея кой е това всъщност? — попита Рони Бъркс, докер.

— Имаме предвид един човек, но това е само предположение.

Последваха други въпроси, за най-различни неща, но нищо съществено — задаваха ги с надеждата да научат факти, до които пресата по някаква случайност не е успяла да се добере. Гласуваха единодушно, че има основания Патрик Ланиган да бъде обвинен в предумишлено убийство с цел облагодетелстване — престъпление, извършено, за да се извърши друго престъпление, а именно кражба. Наказуемо със смърт чрез отровна инжекция в щатския затвор Парчман.

За по-малко от двацет и четири часа Патрик се оказа обвиняем по дело за убийство, ответник по иск за развод, по иск за деветдесет милиона долара от страна на Арисия плюс наказателно обезщетение, по иск за трийсет милиона долара от страна на бившите му колеги от

фирмата плюс наказателно обезщетение и по иск за четири милиона от страна на застрахователна компания „Монарх-Сиера“. Плюс още десет милиона като наказателни щети.

Той наблюдаваше всичко това благодарение на Си Ен Ен.

Прокурорите Т. Л. Париш и Морис Маст още веднъж застанаха мрачно пред камерите, за да обявят съвместно — макар Федералният съд да нямаше нищо общо с тази мярка, — че народът на окръг Харисън, чрез разширен състав съдебни заседатели, е реагирал бързо и е отправил към Патрик Ланиган обвинение в убийство. След това двамата отклониха въпросите, на които не можеха да отговорят, избегнаха тези, на които можеха да отговорят, и намекнаха, че ще последват нови обвинения.

Когато камерите се оттеглиха, прокурорите се срещнаха при закрити врати с негова светлост Карл Хъски — един от тримата съдии в окръг Харисън и близък приятел на Патрик преди погребението. Предполагаше се, че делата се разпределят на случаен принцип, но Хъски, както и другите съдии, се имаше със служителя в канцеларията, така че да получи или да не получи дадено дело. Хъски — поне засега — искаше да поеме делото на Патрик.

Докато ядеше сандвич сам в кухнята, Ланс мерна някаква сянка край басейна. Грабна ловната пушка, изхвъркна от къщата, заобиколи храсталаците пред верандата и съзря закръглен фотограф с три големи фотоапарата на шията, приклепнал край съблекалнята. Ланс приближи малката постройка крадешком, с готова за стрелба пушка, и застана на метър зад натрапника. Доближи оръжието към главата му, насочи цевта нагоре и натисна спусъка.

Фотографът залитна напред, падна по очи с див крясък и заразмахва безпомощно ръце над фотоапаратите си. Ланс го срита между краката, после още веднъж, след като онзи се обърна и го видя.

Ланс дръпна трите фотоапарата и ги хвърли в басейна. Застанала на верандата, Труди гледаше ужасено. Ланс ѝ извика да се обади в полицията.

9

— Сега ще отстраня мъртвата кожа — каза лекарят и докосна леко една от раните на гърдите му с нещо остро. — Наистина смятам, че трябва да ти дам обезболяващо.

— Не, благодаря — отвърна Патрик. Седеше гол на леглото си, а около него се въртяха лекарят, две медицински сестри и санитарят Луис.

— Ще боли, Патрик — предупреди го лекарят.

— Преживял съм и по-лоши неща. Освен това къде ще ми биеш инжекцията? — попита той и вдигна лявата си ръка. Беше покрита със синини и белези от безмилостните спринцовки на бразилския лекар. Цялото му тяло бе в тъмни петна и рани. — Не искам повече дрога.

— Добре, както желаш.

Патрик легна и се вкопчи в металните тръби от двете страни на леглото. Сестрите и Луис уловиха глезените му, а лекарят започна да обработва изгарянията от трета степен по гърдите му. Отделяше мъртвата тъкан с хирургически скалпел, после я срязваше и отстраняваше.

Още при първото докосване Патрик трепна и стисна очи.

— Какво ще кажеш за една инжекция, Патрик?

— Не — продължи да упорства той.

Лекарят продължи със скалпела.

— Заздравяват добре, Патрик. Струва ми се, че в края на краищата няма да има нужда от присаждане на кожа.

— Чудесно — отвърна Патрик и се сгърчи от болка.

Четири от изгарянията бяха достатъчно сериозни, за да се определят като трета степен — две на гърдите, едно на лявото бедро и едно на десния глезен. Протритите от възетата китки, лакти и глезени бяха намазани с мехлеми.

Лекарят приключи за половин час и му обясни, че ще е най-добре поне засега да остане гол на леглото, без превръзки и без да се

движи. Намаза раните с хладен бактерициден крем и пак му предложи обезболяваща инжекция. Патрик и този път отказа.

Лекарят и сестрите си отидоха, остана само санитарят. Той затвори вратата след тях и спусна щорите. От джоба на бялата си престилка извади фотоапарат кодак за еднократна употреба със светкавица.

— Започни оттук — каза Патрик и посочи долния край на леглото. — Искам да хванеш цялото ми тяло, включително и лицето.

Луис вдигна апарата пред очите си, напипа копчето, отстъпи назад до стената и щракна. Светкавицата блесна.

— Сега пак, оттук — каза Патрик.

Луис направи каквото му нареди. В началото не искаше да се съгласи на това приключение, защото смяташе, че трябва да попита шефа си. Докато живееше край границата с Парагвай, Патрик бе научил доста добре и испански. Разбираше почти всичко, което му казваше Луис, макар че за Луис не беше толкова лесно да го разбира.

В края на краищата се наложи езикът на парите и Луис схвана, че става дума за петстотин щатски долара срещу услугите му като фотограф. Съгласи се да купи три фотоапарата за еднократна употреба и да направи почти сто снимки, да ги даде за проявяване през нощта и да ги държи далеч от болницата, докато не му се нареди друго.

Патрик нямаше в себе си петстотин долара, но успя да убеди Луис, че е честен човек, независимо от нещата, които се говорят за него, и че ще му изпрати парите веднага щом се прибере.

Луис не беше кой знае какъв фотограф, но пък и апаратите не бяха сложни. Патрик му обясняваше откъде да направи всяка снимка. Имаше всички рани в едър план, цялото му тяло от всевъзможни ракурси. Действаха бързо, за да не ги хванат. Наближаваше време за обяд, което означаваше нова върволица бърбиви медицински сестри.

Луис излезе от болницата в обедна почивка и остави филмите в едно фотоателие.

В Рио Осмар успя да убеди една от секретарките във фирмата на Ева да приеме хиляда долара в замяна срещу всички новопоявили се вътрешни клюки. Нямаше кой знае какво. Отношенията между съдружниците бяха нормални. Документите от телефонната централа

обаче показваха, че е имало две обаждания от Цюрих. Гай успя да установи от Вашингтон, че номерът е на хотел, но нищо повече — швейцарците бяха много дискретни.

Съдружниците във фирмата не бяха във възторг от изчезването ѝ. Първоначалното им тихо недоволство прерасна в ежедневни съвещания на тема какво да правят. Беше се обадила веднъж първия ден, после втория, после замлъкна. Не бяха успели да потвърдят съществуването на тайнствения клиент, заради който уж беше заминала. Междувременно останалите ѝ клиенти недоволстваха, търсеха я, заплашваха. Тя пропускаше срещи, съвещания, законни срокове.

Най-накрая решиха временно да отстранят Ева от фирмата и да се занимават с нея, когато се върне.

Осмар и хората му дебнеха баща ѝ на всяка крачка, докато възрастният човек не изгуби съня си. Наблюдаваха входа на сградата, в която живееше, следяха го, когато беше с колата си или по оживените тротоари на Ипанема. Стана дума да го отвлекат и принудят да говори, но той беше много предпазлив и нито за миг не оставаше сам.

При третото си отиване до спалнята ѝ Ланс най-накрая завари вратата отключена. Влезе тихо и седна на леглото. Носеше още един валиум и любимата ѝ ирландска газирана вода, по четири долара бутилката. Подаде ѝ хапчето, без да пророни и дума. Тя го взе — второто в продължение на един час, и отпи от водата.

Полицейската кола с дебеличкия фотограф си бе отишла преди час. Две ченгета останаха при него двайсетина минути, за да зададат обичайните въпроси, но не проявиха желание да предявят обвинения, защото репортерите бяха предупредени да стоят настрана, а фотографът бе влязъл в частна собственост и отгоре на всичко работеше за някакво си жалко издание от Севера. Ченгетата проявиха съчувствие, дори уважение към начина, по който Ланс се бе справил със ситуацията. Той им даде името и адреса на адвоката на Труди, в случай че променят мнението си, но заплаши, че ако го замъкнат в съда, ще предяви контраобвинения.

Труди излезе от релси, след като ченгетата си тръгнаха. Най-напред запрати възглавниците от канапето в камината и бавачката

избяга ужасена с дъщеря ѝ. Закрепя гнусотии на Ланс, защото ѝ беше подръка. Просто ѝ се бе събрало много — новината за Патрик, съдебният иск на застрахователната компания, запорът над имотите ѝ, ордата лешояди пред портата и най-накрая фотографът, промъкнал се чак до басейна.

Сега се бе успокоила. Ланс също изпи един валиум и въздъхна облекчено, защото Труди вече се владееше. Искаше му се да я докосне, да я потупа по коляното и да ѝ каже нещо мило, но тези жестове никога не ѝ действаха в подобни ситуации. Един погрешен ход от негова страна, и тя отново щеше да се развилнее. След време щеше да се оправи, но по свое собствено разписание.

Труди се отпусна на леглото, затвори очи, сложи длан на челото си. Стаята беше тъмна, както и останалата част от къщата — щорите и завесите бяха плътно спуснати, лампите бяха угасени или намалени колкото да мъждукат. Отвън на пътя имаше най-малко сто души, които дебнеха с камери и фотоапарати, за да илюстрират с картина окаяните истории около Патрик. По местните обедни новини Труди бе видяла собствената си къща, пред която някаква едрозъба тъпанарка с топчесто лице бръщолевеше едно друго за Патрик и за бракоразводното дело, заведено тази сутрин от съпругата на Патрик.

Съпругата на Патрик! Фразата я накара да занемее. Та тя не беше съпруга на Патрик от четири години и половина! Беше го погребала както си е редно, после, докато чакаше да получи парите, се бе опитала да забрави за него. Когато ги бе получила, споменът беше съвсем блед.

Единственият болезнен момент бе, когато седна с Ашли Никол, тогава двегодишна, за да ѝ каже, че няма да види баща си повече, защото е отишъл на небето, където непременно ще бъде по-щастлив. В началото детето бе озадачено, но после забрави за него като всяко друго дете на тази възраст. Никой нямаше право да споменава името на Патрик в присъствието на дъщеря ѝ. Труди обясняваше, че не иска да я измъчва. След като не помни баща си, моля, не се опитвайте да ѝ го припомняте.

Като се изключи този кратък епизод, Труди бе понесла овдовяването със забележително самообладание. Пазаруваше в Ню Орлиънс, поръчваше си здравословни продукти от Калифорния, потеше се по два часа на ден с елегантно боди от прочут дизайнер, използваше най-скъпа козметика. Бе наела бавачка за детето, така че с

Ланс да обикалят света. Обичаха Карибите, особено Сан Бартс с нудистките плажове, където се събличаха и се разхождаха заедно с французите.

Коледа празнуваха в нюйоркския хотел „Плаза“, януари прекарваха по скъпи зимни курорти с богатите и красивите. Май означаваше Париж и Виена. Копнееха да имат частен реактивен самолет като някои от чудесните хора, с които се срещаха из онези места. Един малък „Лиър“ на старо струваше около милион, но все още не можеха да си го позволят.

Ланс твърдеше, че работи по въпроса, а тя се тревожеше всеки път, когато заговореше сериозно за бизнес. Знаеше, че вкарва нелегално наркотици, но се занимаваше предимно с хашиш и марихуана, така че рискът не беше кой знае какъв. От друга страна, имаха нужда от приходите, а и тя обичаше от време на време да остава сама.

Не че мразеше Патрик — поне мъртвия Патрик. Ненавиждаше факта, че не е мъртъв, че е възкръснал и се е върнал, за да обърка нещата още повече. Беше се запознала с него на парти в Ню Орлиънс, през един от периодите, когато се цупеше на Ланс и си търсеше нов съпруг, за предпочитане някой с пари и добри перспективи. Беше на двайсет и седем, четири години след края на неуспешен брак, и копнееше за стабилност. Той беше на трийсет и три, все още ерген, готов да се задоми. Току-що бе започнал работа в преуспяваща фирма в Билокси, където живееше. След четири месеца безспирна страст се ожениха в Ямайка. Три седмици след медения месец Ланс се промъкна в апартамента им и прекара нощта там, докато Патрик бе в командировка.

Не можеше да загуби парите, в никакъв случай. Адвокатът ѝ трябваше да направи нещо, да открие вратичка в закона, която да ѝ позволи да ги задържи. Затова му плащаше. Нима застрахователната компания можеше да ѝ вземе къщата, мебелите, колата, дрехите, банковите сметки, моторницата и всички други великолепно неща, които си бе купила. Струваше ѝ се нечестно. Патрик бе умрял. Тя го бе погребала. Повече от четири години беше вдовица. Това би трябвало да означава нещо.

Не беше нейна вината, че е жив.

— Ще трябва да го убием — отбеляза Ланс в полумрака. Бе се преместил на тапицирания стол между леглото и прозореца и бе качил босите си крака на табуретката.

Труди не помръдна, не трепна, но се замисли за секунда, преди да отвърне:

— Не бъди глупав.

Каза го не особено убедено.

— Няма друг начин, знаеш го.

— В момента имаме достатъчно проблеми и без това. Бе напълно неподвижна, ръката ѝ все още бе на челото и всъщност бе доволна, че Ланс е заговорил за това. Естествено, тя самата си го бе помислила само няколко минути, след като научи, че Патрик е жив. Бе опитала да си представи няколко възможни сценария, но всички те водеха до неизбежното заключение — за да запази парите, Патрик трябваше да е мъртъв. В края на краищата застраховката беше за живота му.

Тя не би могла да го убие — идеята беше нелепа. От друга страна обаче, Ланс имаше немалко приятели сред тъмните субекти.

— Нали искаш да запазиш парите? — попита той.

— Сега не ми се мисли за това, Ланс. Може би по-късно. — Вероятно съвсем скоро. Не биваше да проявява нетърпение, защото той щеше да се въодушеви прекалено. Както обикновено, щеше да го манипулира, да го вкара като марионетка в някакъв дяволски замисъл, докато стане твърде късно да се измъкне. Не тя, а той.

— Не можем да чакаме дълго, скъпа. Дявол да го вземе, застрахователната компания вече ни е стиснала за гърлото.

— Ланс, моля те.

— Няма как да го избегнеш. Ако желаеш да запазиш къщата, парите, всичко останало, което имаме, той трябва да умре.

Труди дълго мълча, лежейки неподвижно, но думите му зарадваха душата ѝ. Въпреки липсата на ум и многото му други недостатъци, Ланс бе единственият мъж, когото някога бе обичала. Беше достатъчно безскрупулен, за да види сметката на Патрик, но беше ли достатъчно интелигентен, за да не го хванат?

Името на агента беше Брент Майърс, от Бюрото в Билокси. Бе изпратен от Кътър, за да установи контакт с ценния арестант.

Представи се и показа на Патрик значката си, но той изобщо не ѝ обърна внимание, а протегна ръка към дистанционното.

— Приятно ми е — отвърна и дръпна завивката над късите си гащета.

— Аз съм от Бюрото в Билокси — продължи Майърс, който искрено се опитваше да бъде любезен.

— Къде е това? — попита Патрик с каменно лице.

— Да, добре... помислих си, че трябва да се представя, за да се опознаем. През следващите няколко месеца ще се виждаме често.

— Не бъди толкова сигурен.

— Имаш ли адвокат?

— Още не.

— Смяташ ли да наемеш?

— Това изобщо не ти влиза в работата.

Майърс явно не можеше да се мери с печен адвокат като Ланиган. Опря ръце на долната табла на леглото и се вторачи в лицето на Патрик максимално заплашително.

— Докторът каза, че може да си готов за пътуване след ден-два.

— Е, и? Готов съм и в момента.

— В Билокси те очаква голяма веселба.

— Следя какво става — отвърна Патрик и кимна към телевизора.

— Предполагам, че няма да искаш да отговориш на няколко въпроса.

Патрик изсумтя презрително заради безумния намек.

— Така си и мислех — добави Майърс и направи крачка към вратата. — Както и да е. Аз ще те придружавам. — Хвърли една картичка на леглото и добави: — Това е номерът в хотела ми в случай, че решиш да поговорим.

— Недей да висиш на телефона.

10

Санди Макдърмот прочете с огромен интерес новините около удивителната поява на стария му приятел от Юридическия факултет. С Патрик бяха учили в Тулейн три години, бяха ходили заедно по купони, бяха стажували при един и същи съдия след изпитите и бяха прекарвали много часове в любимия си бар на Сейнт Чарлс, където планираха бъдещото си триумфално влизане в юридическия свят. Искаха да имат обща фирма — малка, но могъща, състояща се от умели адвокати практики с безупречна етика. В процеса на работата трябваше да забогатеят и да отделят поне по десет часа седмично за безпарични клиенти. Всичко бе запланувано.

Животът обаче бе объркал плановете им. Санди стана помощник федерален прокурор преди всичко, защото заплатата беше добра, а той бе младоженец. Патрик се изгуби във фирма с двеста адвокати в центъра на Ню Орлиънс. Нямахше време да мисли за брак, защото работеше по осемдесет часа седмично.

Плановете за съвършената малка фирма просъществуваха, докато станаха по на трийсет. Отдадеше ли им се възможност, обядваха набързо заедно или изпиваха по чашка, но с годините тези срещи, а и телефонните им разговори ставаха все по-редки. След това Патрик замина за Билокси, където животът бе по-спокоен, и двамата продължиха да се чуват по телефона горе-долу веднъж годишно.

Големият пробив на Санди в професията дойде, когато приятел на негов братовчед бе осакатен на нефтена платформа в Залива. Санди взе назаем десет хиляди долара, отвори собствена кантора, осъди „Ексън“ и прибра близо три милиона, една трета от които задържа за себе си. С това влезе в бизнеса. Без Патрик направи хубава малка фирма с трима адвокати, чиято специалност бяха щетите и смъртните случаи в чужбина.

Когато научи за смъртта на Патрик, Санди взе календара и пресметна, че не е разговарял с приятеля си от девет месеца. Разбира се, този факт го накара да се почувства зле, но, от друга страна, той

беше реалист. Даваше си сметка, че както повечето приятели от университета, те двамата също са тръгнали всеки по своя път.

В деня на погребението бе неотлъчно до Труди и един от тези, които носеха ковчега до гроба.

Когато след шест седмици парите изчезнаха и плъзнаха слуховете, Санди се засмя вътрешно и пожела на приятеля си всичко най-хубаво. Бягай, Патрик, бягай! — казваше си нееднократно през последните четири години, винаги с усмивка.

Кантората на Санди беше в красива сграда от деветнайсети век, която бе купил с парите от една офшорна сделка. Даваше под наем втория и третия етаж, а партера бе запазил за себе си, двамата си съдружници, тримата им помощници и шестте секретарки.

Беше потънал в работа, когато секретарката влезе в кабинета му с мрачно лице и каза:

— Някаква жена иска да ви види.

— Има ли уговорена среща? — попита той и погледна едното от трите си разписания за часовете, дните, седмиците и месеците.

— Не. Каза, че било спешно. Не желае да си тръгне. Било във връзка с Патрик Ланиган.

Санди я изгледа с любопитство.

— Твърди, че била адвокатка — добави секретарката.

— Откъде е?

— От Бразилия.

— От Бразилия ли?

— Да.

— А прилича ли на... тъй де, на бразилка?

— Струва ми се.

— Покани я.

Санди я посрещна на вратата и я поздрави сърдечно. Ева се представи като Лия, и толкова.

— Не чух фамилията ви — отбеляза Санди, усмихнат до уши.

— Не съм ви я казала — отвърна тя. — Поне засега.

Сигурно така правят в Бразилия, помисли си той. Като Пеле, футболистът — едно малко име, и нищо повече.

Придружи я до един стол и поръча да донесат кафе. Тя отказа и бавно седна. Санди забеляза стройните ѝ крака. Беше облечена спортно, съвсем семпло. Той се настани на стола от другата страна на малката масичка и се взря в очите ѝ — красиви, светлокестеняви, но много уморени. Черната ѝ коса покриваше раменете.

Патрик открай време имаше вкус. Труди не беше подходяща за него, но на мъжете очите им изкапваха по нея.

— Тук съм от името на Патрик — каза тя едва чуто.

— Той ли ви изпрати? — попита Санди.

— Да, той.

Говореше бавно, с нисък, приятен глас. Акцентът ѝ едва се долавяше.

— В Щатите ли сте учили? — попита той.

— Да. Завърших в Джорджтаун.

Това обясняваше почти съвършения ѝ американски английски.

— Къде практикувате?

— Работя в една фирма в Рио. Занимавам се с международна търговия.

Нито следа от усмивка, което го смути. Гостенка отдалеч. Красива при това. Надарена с ум и хубави крака. Не можеше ли да се отпусне малко в топлината на офиса му — в края на краищата намираха се в Ню Орлиънс.

— Там ли се запознахте с Патрик?

— Да. В Рио.

— Срецали ли сте се след...

— Не. След като го откриха, не сме се срещали.

Без малко да добави, че е обезумяла от тревога, но това щеше да е непрофесионално. Не биваше да разкрива много неща — поне не за отношенията ѝ с Патрик. Знаеше, че може да се довери на Санди Макдърмот, но щеше да му подава информацията на малки дози.

Последва кратка пауза, когато и двамата извърнаха очи встрани и Санди инстинктивно разбра, че в този разказ има много глави, които никога нямаше да прочете. Ами въпросите? Как е откраднал парите? Как се е добрал до Бразилия? Как се е запознал с нея? И, разбира се, най-съществените — къде са парите сега?

— Е, какво трябва да направя аз? — попита той.

— Искам да ви наема да защитавате Патрик в съда.

- Нищо не пречи — отвърна Санди.
- Дискретността е от първостепенна важност.
- Както навсякъде.
- Положението тук е по-различно.

Да, правилно. Разликата бе от порядъка на деветдесет милиона долара.

— Уверявам ви, че всичко, което ми споделите за Патрик, ще бъде запазено в най-строга тайна — каза той с окуражаваща усмивка, а тя му отвърна с едва забележима.

— Възможно е да ви окажат натиск да разкриете тайните на клиента си — отбеляза тя.

— Не се безпокойте. Мога да се грижа за себе си.

— Сигурно ще ви заплашват.

— Няма да ми е за пръв път.

— Вероятно ще ви следят.

— Кой ще ме следи?

— Много неприятни хора.

— Кои?

— Тези, които преследват Патрик. — Нали е в ръцете им?

— Той да, но не и парите.

— Разбирам. — Значи парите все още съществуваха. Това не го изненада. Санди, както и всеки друг, бе наясно, че Патрик не би могъл да похарчи толкова пари за четири години. Колко ли бяха останали?

— Къде са те? — попита той по-скоро по инерция, без нито за миг да очаква отговор.

— Не можете да задавате този въпрос.

— Току-що го зададох.

Лия се усмихна и бързо продължи:

— Нека уточним някои подробности. Какъв е хонорарът ви?

— Зависи за какво.

— За да представяте Патрик в съда.

— За кой от многото му грехове? Ако се съди по вестниците, ще му е необходима армия адвокати, за да покрие фланговете си.

— Сто хиляди долара?

— За начало ще свърши работа. Трябва ли наред с криминалните обвинения да се занимавам и с гражданските искиове?

— С всичко.

— Само аз?

— Да. Той не иска други адвокати.

— Трогнат съм — каза Санди и беше искрен. Сега Патрик би могъл да наеме, когото си поиска — големи адвокати със сериозен опит в наказуемите със смърт престъпления, хора с връзки и влияние по Крайбрежието, работещи в кантори с по-стабилни възможности и несъмнено станали му по-близки от него през последните осем години. — В такъв случай се смятам за нает — добави Санди. — Патрик ми е стар приятел.

— Зная.

А какво знаеше всъщност? Нима беше нещо повече от адвокатка? — питаше се той.

— Бих искала да ви изпратя парите днес — каза Лия. — Моля да ми кажете къде да ги преведа.

— Разбира се. Ще подготвя договор за юридическа услуга.

— Има още няколко неща, които Патрик би искал да уточним. Едното е публичността. Иска да не казвате нищо на пресата. Никога. Нито дума. Никакви пресконференции, освен ако той не пожелае. Не бива да казвате дори традиционното „без коментар“.

— Никакъв проблем.

— Когато всичко приключи, нямате право да пишете книга за случилото се.

Санди се засмя, но тя не схвана шегата.

— И през ум няма да ми мине — увери я той.

— Той иска да е включено в договора.

Санди престана да се смее и записа изискването в бележника си.

— Нещо друго?

— Да. Трябва да очаквате, че офисът и домът ви ще бъдат подслушвани. Трябва да наемете експерт по такава апаратура, който да следи за това. Патрик е готов да плати разноските.

— Дадено.

— Ще бъде най-добре, ако повече не се срещаме тук. Някои хора се опитват да ме открият, защото смятат, че мога да ги заведа при парите. Ще се срещаме на други места.

Санди нямаше какво да каже. Искаше да ѝ помогне, да ѝ предложи подкрепата си, да я попита къде смята да отиде и къде смята да се скрие, но Лия, изглежда, владееше положението отлично.

Тя погледна часовника си и каза:

— След три часа има полет за Маями. Имам два билета първа класа. Ще говорим в самолета.

— Хм... и къде ще трябва да отида?

— До Сан Хуан, за да се срещнете с Патрик. Уредила съм го.

— А вие?

— В друга посока.

Докато изчакваха потвърждението за превода на парите, Санди поръча още кафе и кифлички. Секретарката му отмени всички срещи и явявания в съда за следващите три дни. Жена му донесе чанта с най-необходимото за два дни.

Един от младите адвокати ги закара до летището и някъде по пътя Санди забеляза, че Лия няма багаж — беше само с кафява кожена чантичка през рамо, поизносена, но елегантна.

— Къде сте отседнали? — попита Санди, докато пиеха кола в едно барче на летището.

— Тук-там — отвърна Лия, загледана през прозореца.

— Как мога да се свържа с вас?

— Ще уточним по-късно.

Седнаха един до друг на третия ред в първа класа и цели двацет минути след излитането тя не продума. Прелистваше модно списание, а той се опитваше да чете дебела папка с показания. Санди не искаше да чете — написаното можеше да почака. Искаше да говори, да постави безкрайните въпроси, които всеки друг би искал да зададе.

Между двама им обаче имаше стена, по-дебела от съществуващата обичайно между непознати мъж и жена. Тя знаеше отговорите, но твърдо държеше да ги запази за себе си. Той положи всички усилия да се държи хладно като нея.

Сервираха им фъстъци и солети. И двамата отказаха чашата шампанско. Наляха им минерална вода.

— Откога познавате Патрик? — попита той предпазливо.

— Защо питате?

— Извинете. Вижте, можете ли да ми кажете каквото и да било за случилото се с Патрик през последните четири години? В края на

краищата с него сме стари приятели. Сега аз съм му адвокат. Нямаме право да ме обвинявате в излишно любопитство.

— Ще трябва да попитате него самия — отвърна Лия и пак сведе очи към списанието. Гласът ѝ прозвуча мило. Той започна да яде нейните фъстъци.

Лия проговори отново едва когато самолетът се запуска над Маями. Думите ѝ бяха пределно ясни и добре отрепетирани. Изрече ги бързо.

— Няма да се видим няколко дни. Налага се непрекъснато да съм в движение заради хората, които ме търсят. Патрик ще ви даде по-нататъшни инструкции и засега контактите ми с него ще са чрез вас. Следете за необичайни неща. Непознат глас по телефона. Една и съща кола след вас. Някой се навърта около офиса ви... След като се разбере, че сте адвокатът на Патрик, ще започнат да ви следят, за да се доберат до мен.

— Кои са те? — попита Санди.

— Патрик ще ви каже.

— Вие знаете къде са парите, нали?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

Санди видя как крилото на самолета доближава облаците. Разбира се, парите бяха станали повече. Патрик не беше идиот. Вероятно ги бе внесъл в някоя чуждестранна банка и ги бе поверил на професионалисти. Сигурно бе печелил поне по дванайсет процента годишно.

Не разговаряха повече, докато самолетът не кацна. Забързаха през терминала, за да не изпусне той самолета за Сан Хуан. Тя стисна ръката му и каза:

— Кажете на Патрик, че съм добре.

— Ще ме попита къде сте.

— В Европа.

Проследи я с поглед, докато се изгуби сред тълпата забързани пътници, и го обзе завист към стария му приятел. Толкова много пари. Такава великолепна жена с екзотичен чар и финес.

Сепна го високоговорителят, който обяви неговия полет. Санди тръсна глава и се зачуди как е възможно да завижда на човек, който вероятно щеше да прекара следващите десет години в очакване на

екзекуцията си. Стотина лакоми адвокати го дебнеха да му одерат кожата, търсейки парите.

Завист! Седна на мястото си — отново първа класа — и чак сега почувства мащаба на ролята си като защитник на Патрик.

Ева взе такси до луксозния хотел на Саут Бийч, в който бе прекарала нощта. Щеше да остане там няколко дни, в зависимост от събитията в Билокси. Патрик ѝ бе казал да не се задържа на едно и също място повече от четири дни. Беше се регистрирала под името Лия Пирис и сега разполагаше със златна кредитна карта на същото име. Адресът ѝ бе в Сау Паулу.

Преоблече се бързо и отиде на плажа. Беше средата на следобед, плажът бе пълен с хора и това бе добре за нея. Плажовете на Рио също бяха винаги многолюдни, но там навсякъде срещаше приятели. Сега беше чужденка, поредната безименна красавица с изрязани бикини, която се припича на слънце. Искаше да се прибере у дома.

Мина цял час, докато Санди успее да проникне през високите зидове на военноморската база. Новият му клиент не го бе улеснил ни най-малко. Никой не го очакваше и се видя принуден да прибегне до обичайния репертоар на адвокатите — заплахи за светкавични съдебни дела, за телефонни разговори със сенатори и други високопоставени личности, гръмки и гневни оплаквания срещу всевъзможни нарушения на човешките права. Пуснаха го в канцеларията на болницата по мръкнало и той се приготви за нова офанзива. Но този път сестрата чисто и просто се обади на Патрик.

Стаята му беше тъмна, осветена единствено от синкавите отблясъци на телевизора — футбол от Бразилия. Двата стари приятели си стиснаха ръце. Не се бяха виждали от шест години. Патрик се бе завил с чаршафа до брадичката, за да скрие раните си. За момента футболът сякаш бе по-интересен и по-важен от всичко останало.

Санди бе очаквал по-сърдечна среща, но бързо се приспособи към сдържаната атмосфера. Огледа лицето на Патрик, като се стараеше да не се вторачва прекалено. Беше слабо, почти изпито, с малко по-квадратна брадичка и по-остър нос. Би могъл да мине за някой друг, ако не бяха очите. А и гласът несъмнено бе неговият.

— Благодаря, че дойде — каза Патрик. Говореше тихо, сякаш му струваше голямо усилие на тялото и мисълта.

— Как иначе. Пък и нямах голям избор, трябва да знаеш. Приятелката ти е страшно убедителна.

Патрик стисна очи и безмълвно благодари на Бога. Тя бе някъде навън, жива и здрава.

— Колко ти плати? — попита.

— Сто хиляди.

— Добре — кимна Патрик и изведнъж млъкна. През последвалата дълга пауза Санди разбра, че разговорите им ще се състоят предимно от продължителни интервали на мълчание.

— Тя е добре — каза той. — Красива жена. Страшно умна и владее положението напълно, каквото и да е то. В случай че се питаш.

— Чудесно.

— Кога я видя за последен път?

— Преди две седмици. Загубих представа за времето.

— Каква е тя? Съпруга, приятелка, любовница, проститутка...

— Адвокатка.

— Адвокатка ли?

— Аха.

Санди реши, че това е забавно. Патрик отново млъкна — нито дума, никакво помръдване под чаршафите. Минаха няколко минути. Санди седна на единствения стол, примирил се с чакането. Патрик постепенно се връщаше в грозния свят, в който дебнат вълците, и ако предпочиташе да лежи и да гледа тавана, Санди нямаше как да не приеме факта. Щяха да имат достатъчно време за разговори. Теми също имаха достатъчно.

Беше жив и в момента нищо друго нямаше значение. Санди се забавляваше със спомените от кремацията и погребението му, спускането на ковчега в студения облачен ден, последните думи на свещеника, овладените ридания на Труди. Струваше му се направо смешно, че в същото време Патрик е наблюдавал всичко това с бинокъл от някакво дърво, както пишеха вестниците през последните три дни.

Скрил се по някакъв начин, после свил парите. Някои мъже изгубват ума си, като наблизат четирийсетте. Кризата на средната възраст ги тласка към нова жена или ги връща в университета. Не и Патрик обаче. Той бе отпразнувал гнева си, като бе убил сам себе си и бе откраднал деветдесет милиона, и дим да го няма.

Мисълта за истинския труп в колата прогони хумора и Санди реши да заговори.

— У дома те чака сериозен комитет по посрещането, Патрик.

— Кой е председателят?

— Трудно е да се каже. Жена ти подаде документи за развод преди три дни, но това е най-малкият ти проблем.

— Тук си прав. Чакай да позная... иска половината от парите?

— Искането е много неща. Обвиняват те в предумишлено убийство. В щата, не на федерално ниво.

— Гледах по телевизията.

— Добре. В такъв случай знаеш за какво става дума.

— Да. Си Ен Ен положи сериозни усилия да ме осведоми.

— Не можеш да ги обвиниш, Патрик. Историята ти наистина е страхотна.

— Благодаря.

— Кога искаш да поговорим?

Патрик се обърна на една страна и се вторачи в пространството зад Санди. Там нямаше нищо за гледане, освен боядисаната в антисептично бяло стена, но той не гледаше нея.

— Измъчваха ме, Санди. — Каза го още по-тихо и задавено.

— Кой?

— Налепиха по тялото ми електроди и пускаха ток, докато проговорих.

Санди стана и отиде до ръба на леглото. Сложи ръка на рамото на Патрик.

— Какво им каза?

— Не знам. Не помня всичко. Тъпчеха ме с химикали. Ето, виж...

Вдигна ръка, за да покаже белезите. Санди намери ключа и запали лампата на шкафчето, за да ги види по-добре.

— Боже мой! — възкликна той.

— Питаха само за парите. Изгубих съзнание, после се съвзех и те пак ме раздрусаха. Опасявам се, че съм им казал за момичето, Санди.

— За адвокатката ли?

— Да, за нея. С какво име ти се представи?

— Лия.

— Добре. В такъв случай името ѝ е Лия. Може да съм им казал за Лия. Всъщност... почти е сигурно.

— На кого, Патрик?

Той затвори очи и направи гримаса, защото болката в краката му се бе върнала. Мускулите все още бяха обтегнати и изтръпваха. Отпусна се внимателно по гръб и свали чаршафа надолу, до кръста.

— Гледай, Санди — каза той и посочи с ръка двете зловещи рани на гърдите си. — Ето го доказателството.

Санди се наведе напред и се вторачи в червените петна, заобиколени с избръсната кожа.

— Кой го направи? — попита той отново.

— Не знам. Няколко души. Цялата стая беше пълна.

— Къде?

Патрик изпита съжаление към Санди. Гореше от нетърпение да разбере какво се е случило, а фактът, че са изтезавали приятеля му, оставаше на заден план. Той, както и всички останали, искаше да научи прелюбопитните подробности. Историята наистина беше невероятна, но не беше сигурен доколко може да му я разкаже. Никой не знаеше как бе изгоряла колата и чий е трупът в нея. Би могъл обаче да разкаже на Санди, негов адвокат и приятел, подробностите около залавянето и мъченията. Той се намести внимателно и придърпа чаршафа до брадичката си. От два дни живееше без наркотици и стоически издържаше болката, за да избегне нови инжекции.

— Дръпни насам този стол, Санди, и седни. Угаси лампата. Светлината ми пречи.

Санди веднага изпълни нареждането. Седна до леглото.

— Ето как постъпиха с мен — каза Патрик. Започна от Понта Поран: кроса, колата със спукана гума, отвличането.

Ашли Никол бе на две годинки и един месец, когато погребяха баща ѝ. Беше твърде малка, за да го помни. Ланс бе единственият мъж, който живееше в къщата, единственият мъж, когото бе виждала с майка си. От време на време я водеше на училище. Понякога вечеряха заедно, като семейство.

След погребението Трудни скри всички снимки и следи от живота си с Патрик. Името му никога не се споменаваше пред Ашли Никол.

Детето обаче съвсем естествено започна да задава въпроси, след като три дни поред пред портата на двора им се събираха репортери. Майка ѝ се държеше особено. Атмосферата у дома беше толкова напрегната, че дори и шестгодишното дете го усещаше. Трудни изчака Ланс да излезе на среща с адвоката и седна на леглото до дъщеря си, за да поговорят.

Започна с признанието, че вече е била омъжена. Всъщност два пъти, но не беше необходимо Ашли Никол да го знае, преди да поотрасне. В момента от значение беше вторият съпруг.

— С Патрик бяхме женени четири години и след това той направи нещо много лошо.

— Какво? — попита Ашли Никол. Очите ѝ бяха широко отворени, умът ѝ щракаше повече, отколкото би желала Трудиди.

— Уби човек и направи така, че да изглежда като голяма катастрофа, в която изгаря кола. Беше колата на Патрик и когато огънят изгасна, полицаите намериха вътре умрял човек. Решиха, че е Патрик. Всички мислеха така. Всички мислеха, че Патрик е умрял, че е изгорял в колата, а аз бях много тъжна. Беше ми мъж. Обичах го много, а той изведнъж си отиде... Погребахме го в гробището. Сега, четири години след това, разбраха, че Патрик се е криел. Избягал е и се е скрил.

— Защо?

— Защото е откраднал много пари от приятелите си и понеже е лош човек, е искал да задържи всичките тези пари за себе си.

— Убил е друг човек и е откраднал пари.

— Точно така, скъпа. Патрик не е добър.

— Жалко, че си била омъжена за него.

— Да, така е. Но, слушай, има нещо, което трябва да разбереш. Ти се роди, когато аз и Патрик бяхме женени. — Остави думите да увиснат във въздуха и се вгледа в очите на дъщеря си, за да разбере дали е схванала значението им. Явно не. Стисна ръката ѝ и добави: — Патрик е твой баща.

Детето погледна майка си с недоумение. Колелцата в малката главица се въртяха на пълни обороти.

— Но аз не искам той да е...

— Съжалявам, скъпа. Смятах да ти го кажа, когато пораснеш още повече, но скоро Патрик ще се върне и е важно да знаеш всичко това.

— Ами Ланс? Ланс не ми ли е баща?

— Не. С Ланс само живеем заедно. Това е всичко.

Трудиди не позволяваше на дъщеря си да нарича Ланс „татко“. На свой ред самият Ланс не проявяваше ни най-малко желание да се появи на арената на бащинството. Трудиди беше самотна майка. Ашли Никол нямаше баща. Това бе нещо съвсем обикновено и приемливо.

— С Ланс сме приятели от дълго време — продължи Трудиди. Стремеше се да държи инициативата в свои ръце, искаше да избегне стотици въпроси. — Добри приятели. Той те обича много, но не ти е

баща. Не ти е истински баща. Истинският ти баща е Патрик, но не искам той да те безпокои.

— Той иска ли да ме види?

— Не знам, но ще направя всичко възможно да стои настрана от теб. Мила, той е много лош човек. Остави те, когато беше само на две години. Остави и мен. Открадна онези пари и изчезна. Тогава не се интересуваше какво ще стане с нас, все му е едно и сега. Ако не го бяха хванали, нямаше да се върне. Нямаше да го видим никога повече... Не се безпокой за Патрик. Вече не може да ни направи нищо лошо.

Ашли Никол пропълзя до края на леглото и се сгуши в скута на майка си. Труди я прегърна.

— Скъпа, всичко ще се оправи, ще видиш. Не исках да ти казвам тези неща, но след като ония репортери са отвън и непрекъснато говорят по телевизията, реших, че е по-добре да ти го кажа.

— А те защо са отвън? — попита Ашли Никол и се вкопчи в ръката на майка си.

— Не знам. Ще ми се да си отидат.

— Какво искат?

— Да те снимат. Да снимат мен. Искат да имат много снимки, така че да ги сложат във вестниците, когато пишат за лошите неща, които е направил Патрик.

— Значи са дошли заради Патрик?

— Да, скъпа.

Ашли Никол погледна Труди в очите и каза:

— Мразя Патрик.

Труди поклати глава като пред непослушно дете, после я притисна към себе си и се усмихна.

Ланс беше роден и израснал в Пойнт Кадет — рибарско селище, разположено на малък полуостров, врязал се в залива на Билокси. Беше място, откъдето в страната прииждаха емигранти и където живееха ловци на скариди. Ланс бе израсъл на улицата и все още имаше много приятели там, един от които беше Кап. Тъкмо Кап бе задволана на пикапа, натоварен с марихуана, когато ченгетата ги спипаха. Ланс, с ловна пушка в ръце, бе задрямал отзад, при стоката. Двамата

бяха използвали един и същи адвокат, бяха получили еднакви присъди и деветнайсетгодишни бяха попаднали в затвора заедно.

Кап държеше бар и даваше на работниците от консервните фабрики заеми с безбожни лихви. Ланс отиде при него, за да изпият по чашка в задната част на заведението. Опитваха се да се срещат поне по веднъж в месеца, но това не бе лесно сега, когато Труди бе забогатяла и двамата се бяха преместили в Мобайл. Кап знаеше, че приятелят му има проблеми. Беше чел вестниците и всъщност отдавна очакваше Ланс да се появи с увиснал нос, за да изплаче мъката си.

Споделиха клюките на чаша бира — кой колко е спечелил в казината, къде е най-новият източник на кокаин, кого душат ченгетата от агенцията за борба с наркотиците, обикновените приказки на дребни мошеници от Крайбрежието, които мечтаят да забогатеят.

Кап презираше Труди и в миналото нерядко се бе подигравал на Ланс, че се мъкне след нея навсякъде.

— Е, как е оная кучка? — попита.

— Добре е. — Безпокои се обаче, след като го хванаха.

— И има защо. Колко гушна от застраховката?

— Два милиона.

— Във вестника пишеше два и половина. Както харчи, сигурно е профукала почти всичко.

— Няма страшно.

— Виж ми окото. Пишеше, че застрахователната вече е завела дело за мангизите.

— И ние имаме адвокати.

— Да, ама не си дошъл при мене, защото имате адвокати, нали? Дошъл си, защото ти трябва помощ. Адвокатите не могат да свършат това, което ѝ трябва.

Ланс се усмихна и отпи от бирата. Запали цигара — не можеше да си го позволи, когато Труди беше наоколо.

— Къде е Зики?

— Така си и мислех! — отвърна раздразнено Кап. — Загазва, хваща я шубето да не ѝ приберат паричките и веднага те праща да търсиш Зики или някой друг главорез, готов да направи всякаква идиотщина за малко пари. Ще го пипнат, ще пипнат и теб. Ти заминаваш и тя забравя името ти. Ланс, ти си кръгъл глупак, от мен да го знаеш.

— Знам го. Къде е Зики?

— В пандиза.

— Къде?

— В Тексас. Федералните го пипнаха да пласира оръжие.

— Тъпо е, не разбираш ли? Не го прави. Когато докарат вашия човек, около него ще е фрашкано с ченгета. Ще го оклучат така, че и майка му да не може да припари до него. Ланс, става дума за сериозни пари. Ще го пазят, докато не каже къде ги е скрил. Ако се опиташ да му видиш сметката, ще трябва да очистиш и сума ти ченгета. И си мъртъв.

— Не и ако се изпипа както трябва.

— И ти знаеш как трябва да се изпипа, така ли? Дали пък защото си го правил десетина пъти? Откога стана толкова умен?

— Ще намеря, когото трябва.

— И колко ще платиш?

— Колкото е нужно.

— Имаш ли петдесет бона?

— Аха.

Кап въздъхна, огледа бара и се наведе напред, впил гневен поглед в приятеля си.

— Ланс, казвам ти, тъпо е. Никога не си имал много мозък в главата. Мадамите те бройкаха, щото те имаха за готин, само че мисленето не е от силните ти качества.

— Благодаря, Кап.

— Всички искат оня тип да живее. Помисли си само. Всички до един. Федералните, адвокатите, местните ченгета, онези, чиито мангизи е свил. Всички. С изключение, естествено, на оная кучка, дето те пуска да живееш в къщата ѝ. Само тя иска той да пукне. Ако се захванеш с това и някой го пречука, ченгетата ще идат право при нея. Разбира се, тя ще е напълно невинна, защото ти ще си ѝ подръка, за да опереш пешкира. Затова са безмозъчните домашни животни. Той умира. Тя си запазва мангизите, които и ти, и аз знаем, са единственото, за което ѝ пука, а ти заминаваш в Парчман, защото вече имаш досие. Забрави ли? До края на живота си. Тя няма дори да ти пише.

— Ще го направим ли за петдесет?

— Ние?

— Да, аз и ти.

— Мога само да ти дам едно име, и толкова. Не ме търси за това. Няма да се получи и не искам да имам нищо общо.

— Кой?

— Един от Ню Орлиънс. Понякога се навърта насам.

— Ще му се обадиш ли?

— Да, но само толкова. И после да не кажеш, че не съм те предупредил.

12

От Маями Ева излетя за Ню Йорк, а оттам замина за Париж с „Конкорд“. Да пътува с „Конкорд“ беше разточителство, но сега тя се смяташе за богата жена. От Париж отиде в Ница, а оттам с кола до Екс ан Прованс — пътешествието, което с Патрик бяха предприели близо година по-рано. Това бе единственият път, когато той бе напуснал Бразилия след пристигането си там. Пресичането на граници го ужасяваше, въпреки че притежаваше съвършен нов фалшив паспорт.

Бразилците обичат всичко френско и почти всички образовани техни сънародници знаят езика и познават френската култура. Бяха взели апартамент във „Вила Галиси“ — красив старинен хотел в края на града, и бяха прекарвали там седмица. Разхождаха се по улиците, пазаруваха, обикаляха ресторантите, от време на време отскачаха до селата между Екс и Авиньон. Освен това прекарваха много време в стаята си, като младоженци. Веднъж, след като бе изпил доста вино, Патрик каза, че това е меденият им месец.

Ева нае по-малка стая в същия хотел и след като поспя, излезе по хавлия на терасата да пие чай. По-късно обу джинси и се разходи по Мирабо — главната улица на Екс. Поръча си чаша вино в едно кафене с маси на тротоара и се загледа в хлапетата от местния колеж, които сновяха по улицата. Завиждаше на младите влюбени — разхождаха се безцелно ръка за ръка, без никакви тревоги и притеснения. Тя и Патрик също се бяха разхождали по този начин — шепнеха си, смееха се, сякаш сенките от миналото бяха изчезнали.

Тъкмо в Екс по време на единствената цяла седмица, която бяха прекарвали заедно, разбра колко малко спи той всъщност. Когато и да отвореше очи, той вече бе буден. Лежеше неподвижно и я наблюдаваше, като че ли я грозеше опасност. Ноцната лампа неизменно светеше. Когато заспиваше, стаята винаги бе тъмна, а когато се събудеше, лампата светеше. Той я гасеше, прегръщаше Ева и

я галеше нежно, докато заспи отново. След това също се унасяше в кратка дрямка, после се събуждаше и пак палеше лампата. Ставаше доста преди разсъмване, а понякога, когато най-накрая тя самата се измъкнеше от леглото, го заварваше да седи на терасата, прочел сутрешните вестници и няколко глави от поредната кримка.

— Никога повече от два часа — бе отговорил, когато го попита колко време спи. Рядко дремваше през деня и никога не си лягаше рано.

Не носеше оръжие и не се озърташе страхливо във всички посоки. Не беше подозрителен към непознати. И почти не говореше за живота си на човек, който се крие. Освен това, че почти не спеше, изглеждаше свършено нормален и Ева често забравяше, че е един от най-издирваните хора на света.

Макар че предпочиташе да не разговарят за миналото му, имаше моменти, когато това бе неизбежно. В края на краищата бяха заедно единствено защото той бе избягал и си бе създал нова самоличност. Любимата му тема бяха момчешките години в Ню Орлиънс, а не животът на възрастен, от който бе избягал. Почти никога не споменаваше жена си, но Ева знаеше, че той дълбоко я презира. Бракът му бе кошмарен и той отдавна бе решил да сложи край.

Веднъж се бе опитал да говори за Ашли Никол, но само мисълта за детето го накара да се просълзи. Гласът му се разтрепери и той се извини. Било твърде болезнено.

Тъй като миналото все още не беше приключило, бе трудно да се мисли за бъдещето. Докато някъде там, назад, се движеха сенките, бе невъзможно да се правят планове. Патрик не си позволяваше да разсъждава за бъдещето, преди да е приключил с миналото.

Сенките му пречеха да спи — Ева бе сигурна в това. Сенките, които тя не можеше да съзре, а само усещаше.

Бяха се запознали в офиса на фирмата ѝ в Рио преди две години. Беше се представил за канадски бизнесмен, който живее в Бразилия и има нужда от добър адвокат да го съветва по проблемите на вноса и данъците. За да изиграе ролята, се бе облякъл с елегантен ленен костюм и бяла колосана риза. Беше слаб, загорял от слънцето и симпатичен. Португалският му беше много добър, макар и не толкова,

колкото нейният английски. Той държеше да говорят на нейния език — тя на неговия. Първият им делови обяд продължи повече от три часа и двамата разбраха, че ще има и други. Последва дълга вечеря, сетне се разхождаха боси по плажа на Ипанема.

Съпругът ѝ беше доста по-възрастен от нея и бе загинал при самолетна катастрофа над Чили. Нямаха деца. Патрик, или Данило, както се наричаше в началото, твърдеше, че първият му брак за щастие е приключил с развод и че бившата му жена все още живее в Торонто.

През първите два месеца Ева и Данило се виждаха по няколко пъти седмично и романтиката бе завладяваща. Най-накрая ѝ каза истината — цялата.

Една вечер, след като хапнаха в апартамента ѝ и пиха хубаво френско вино, Данило се възпротиви срещу миналото и откри душата си. Говори, без да спре, до ранните часове на деня и от самоуверен бизнесмен се превърна в изплашен беглец. Изплашен и разтревожен, но много богат.

Облекчението бе толкова силно, че той едва не се разплака, но успя да се овладее. В края на краищата намираха се в Бразилия, а там мъжете просто не плачат. Особено пък пред красиви жени.

Това още повече я плени. Тя го прегърна, целуна го и се разплака вместо него, после обеща да направи всичко, което е по силите ѝ, за да му помогне. Той ѝ бе доверил най-тъмните, най-смъртоносните си тайни, а тя обеща да ги пази вечно.

През следващите седмици ѝ каза къде са парите и я научи как може да ги движи из целия свят светкавично. Заедно изучаваха офшорните зони по света и проучваха възможностите за сигурно инвестиране.

Преди да се срещнат, бе прекарал в Бразилия две години. Бе живял в Сау Паулу — първия му дом, в Ресифи, в Минас Жераис и пет-шест други места. Два месеца бе работил по Амазонка и бе спал на баржа, под дебела мрежа против комари, толкова гъсто накацана от насекоми, че не се виждала луната. Бе чистил дивеча, убит от богати аржентинци в Пантанал — огромен резерват, колкото Великобритания, в щатите Мату Гросу и Мату Гросу ду Сул. Беше виждал места от собствената ѝ страна, за които тя не бе и чувала. Бе избрал Понта Поран за свой дом много внимателно, сред милиони други подходящи места в огромната страна. Градчето беше малко и отдалечено, освен

това се намираше близо до границата с Парагвай — лесно би могъл да избяга там в случай на нужда.

Тя не бе оспорила решението му. Предпочиташе той да остане в Рио, близо до нея, но се бе примирила с преценката му, защото не знаеше нищо за живота на беглеца. Беше ѝ обещавал многократно един ден да бъдат заедно. Понякога се срещаха в апартамента в Куритиба — кратки отрязъци от меден месец. Траещи най-много по няколко дни. Тя копнееше за нещо повече, но той не желаше да прави планове.

Месеците минаваха и Данило — тя никога не го наричаше Патрик — се убеждаваше все повече и повече, че ще го открият. На нея не ѝ се вярваше, особено предвид на педантичните усилия, които той полагаше да избяга от миналото си. Безпокоеше се повече, спеше по-малко, обясняваше ѝ какво трябва да направи, ако се случи едно или друго. Престана да говори за парите. Предчувствията не му даваха нито миг покой.

Щеше да остане в Екс още няколко дни, да гледа Си Ен Ен и да чете американските вестници, които успееше да намери. Съвсем скоро щяха да прехвърлят Патрик в Щатите, да го тикнат в затвора и да го обвинят във всевъзможни ужасни престъпления. Той знаеше, че ще лежи зад решетки, но я бе уверил, че всичко ще мине добре, че ще се справи. Би могъл да изтърпи всичко, стига да знае, че тя ще го чака.

Вероятно щеше да се върне в Цюрих, за да уреди нещата си. Не бе сигурна какво ще прави след това. Беше изключено да се прибере у дома и това ѝ се струваше особено тежко. Беше говорила с баща си три пъти, винаги от автомати по летищата, и го бе уверявала, че всичко е наред. Бе му обяснила, че в момента просто няма как да се прибере. С Патрик щеше да контактува чрез Санди, но преди да го види, щяха да минат седмици.

Поиска първото хапче малко преди два сутринта, след като се събуди от остра болка. Сякаш отново пускаха ток през крака му. Жестоките гласове на палачите не му даваха покой. Къде са парите, Патрик? — скандираха като някакъв демоничен хор. — „Къде са парите?“ Дремещият нощен санитар му донесе хапчето на поднос, но

забрави водата. Патрик поиска чаша, после сложи хапчето в устата си и го преглътна с малко топла сода, останала от по-рано.

Минаха десет минути, но нищо не се случи. Беше плувнал в пот. Чаршафите бяха подгизнали. Раните горяха още повече от солта. Други десет минути. Включи телевизора. Онези, които го бяха отвлекли и изтезавали, все още бяха някъде навън, все още търсеха парите и несъмнено много добре знаеха къде е той. Денем се чувстваше по-спокоен. Тъмнината и сънищата връщаха онзи кошмар. Трийсет минути. Позвъни на сестрата, но не се появи никой.

Унесе се. Събуди се в шест, когато дойде лекарят — днес нямаше усмивки, беше самата деловитост. Огледа раните набързо и заяви:

— Готов си да пътуваш. Там, където отиваш, има добри доктори. Записа нещо в картоната му и излезе, без да каже дума повече.

Трийсет минути след него се появи агент Брент Майърс. Усмихна се злобно и извади значката си, сякаш се упражняваше в показването ѝ.

— Добро утро — каза той.

Патрик не го удостои с поглед, а попита:

— Не можа ли да почукаш, преди да влезеш?

— Да, разбира се. Извинявай. Патрик, говорих с лекаря.

Има добра новина... отиваш си у дома. Утре те изписват.

Имам заповед да те придружа. Тръгваме утре сутринта. Правителството ти осигурява специален военен самолет до Билокси. Не е ли вълнуващо? И аз ще бъда с теб!

— А сега би ли си тръгнал?

— Разбира се, ще се видим утре сутринта.

— Просто си върви.

Майърс изскочи от стаята и затвори вратата. След него дойде Луис. Влезе тихо, с поднос кафе, сок и нарязано манго. Той мушна един пакет под дюшека на Патрик и го попита дали има нужда от още нещо. Патрик каза, че няма, и му благодари тихо.

Час по-късно дойде и Санди в очакване на, както си мислеше, дълъг ден, изпълнен с ровене в изминалите четири години и откриване на отговори на стотиците въпроси, които искаше да зададе. Телевизорът угасна, щорите се вдигнаха, в стаята нахлу светлина и денят започна.

— Искам веднага да се върнеш в Щатите и да вземеш с теб това — каза Патрик. Подаде му пакета. Санди седна на единствения стол и разгледа снимките бавно и внимателно.

— Кога са правени? — попита той.

— Вчера. — Санди записа датата в бележника си.

— От кого?

— От Луис, санитаря.

— Кой направи това с теб?

— Кой ме е арестувал?

— ФБР.

— В такъв случай, мисля, че е дело на ФБР. Собственото ми правителство ме проследи, хвана ме, изтезава ме и сега ме връща в страната. Правителството, Санди. ФБР, Министерството на правосъдието, местните власти... областният прокурор, всички останали от групата по посрещането ми.

Виж добре как постъпиха с мен.

— Затова трябва да бъдат дадени под съд — отбеляза Санди.

— За милиони. При това бързо. Ето какъв е планът: утре сутринта тръгвам с някакъв военен самолет за Билокси.

Можеш да си представиш какво посрещане ще ми устроят.

Трябва да се възползваме от него.

— Да се възползваме?

— Именно. Трябва да заведем делото днес следобед, така че утре сутринта новината да се появи във вестниците. Обади им се. Дай им две от снимките, тези, които съм отбелязал на гърба.

Санди ги намери. Едната беше близък план на раните на гърдите му. Лицето му също се виждаше. Другата показваше изгаряне от трета степен върху бедрото.

— Искаш да ги дам на пресата?

— Само на местния ежедневник. Единствено той ме интересува. Четат го осемдесет процента от хората в окръг Харисън, откъдето съм сигурен, че ще бъдат съдебните заседатели.

Санди се усмихна.

— Май снощи не си спал много, а?

— Не съм спал от четири години.

— Идеята е брилянтна.

— Не чак толкова, но е един от малкото тактически ходове, които можем да сервираме на хиените, точещи зъби за трупа ми. Ще им сервираме това и поне малко ще охладим чувствата. Помисли, Санди. ФБР изтезава заподозрян, при това американски гражданин.

— Брилянтно, просто брилянтно. Само ФБР ли ще съдим?

— Да. Нещата трябва да са максимално прости. Аз срещу ФБР, срещу правителството — за трайни физически и психически увреждания от брутални изтезания по време на разпит някъде в джунглите на Бразилия.

— Звучи ми чудесно.

— Ще звучи още по-чудесно, когато попадне в ръцете на пресата.

— Колко?

— Все ми е едно. Десет милиона реални щети, сто милиона наказателно обезщетение.

Санди записа в бележника си и прелисти следващата страница. След малко спря и вдигна очи към Патрик.

— Всъщност не бяха от ФБР, нали?

— Не — отвърна Патрик. — Не бяха. На ФБР ме предадоха някакви анонимни главорези, които ме преследват от дълго време. Те още дебнат някъде.

— Във ФБР знаят ли за тях?

— Да. Стаята утихна. Санди чакаше да чуе още, но Патрик мълчеше. Чуваше се бърбенето на сестрите в коридора. Патрик се намести в леглото.

— Санди, трябва да побързаш. По-късно ще имаме предостатъчно време да поговорим. Знам, че имаш въпроси, само ми дай малко време.

— Окей, мой човек.

— Заведи делото и вдигни врява до небето. По-късно винаги можем да го променим и да настъпим истинските виновници.

— Няма проблем. Не ми е за първи път да съдя не когото трябва.

— Това е стратегия. Малко симпатия на моя страна няма да навреди.

Санди прибра бележника си и снимките в куфарчето.

— Внимавай — каза Патрик. — Веднага щом се разбере, че си мой адвокат, ще привлечеш вниманието на всевъзможни незнайни и

жестоки хора.

— Пресата ли имаш предвид?

— И пресата, но не съвсем. Санди, скрил съм много пари. Има хора, готови на всичко, за да ги открият.

— Колко останаха от тези пари?

— Всичките. Дори повече.

— Могат да се окажат нужни, за да те отърва, приятелю.

— Имам план.

— Сигурен съм, че имаш. Ще се видим в Билокси.

По невероятната мрежа от източници на информация долетя слухът, че ще бъде заведено още едно дело по-късно следобед, малко преди канцеларията на съда да затвори. Мрежата вече трептеше, наелектризирана от новината, че по обяд на следващия ден ще докарат Патрик.

Санди помоли репортерите да почакаят във фоайето на съда, докато подаде документите. После раздаде по едно копие на десетина от хрътките, които се боричкаха за по-добра позиция. Повечето бяха от вестниците. Имаше две миникамери и един микрофон на радиостанция.

В началото изглеждаше, че това е поредното дело на поредния адвокат, който иска да види физиономията си в печата. Когато обаче Санди обяви, че представлява Патрик Ланиган, нещата се промениха коренно. Тълпата нарасна и се скупчи — любопитни чиновници от съда, местни адвокати, дори един от чистачите спря, за да слуша. Санди обясни най-спокойно, че завежда дело срещу ФБР за физическо насилие и изтезания.

Санди изреди бавно и пространно всичките си обвинения и след това отговори на водопада от въпроси умно и изчерпателно, като гледаше право в обективите на камерите. Запази най-любопитното за края. Бръкна в куфарчето си и извади двете цветни снимки, които бе увеличил още повече и бе залепил на картон.

— Ето какво са направили с Патрик — каза той драматично.

Камерите се наклониха, за да хванат снимките в едър план. Тълпата бе на ръба на безпорядъка.

— Упоили са го, после са прикрепили към тялото му електроди. Пускали са ток и са го измъчвали почти до смърт, защото не е искал и не е можел да отговори на въпросите им. Ето това е нашето правителство в действие, дами и господа. Правителство, което изтезава гражданите си. Правителствени главорези, които наричат себе си агенти на ФБР.

Дори и най-обръгналите репортери бяха шокирани. Изпълнението беше великолепно.

Местната телевизия в Билокси пусна новината в шест часа, след сензационен увод. Почти половината предаване беше посветено на Санди и снимките. Другата половина бе за утрешното завръщане на Патрик.

Не след дълго Си Ен Ен пое новината и започна да я излъчва на всеки половин час, а Санди се превърна в сензация. Обвиненията бяха твърде сочни, за да бъдат отхвърлени с лека ръка.

Хамилтън Джейнс бе седнал с момчетата на чашка в един лъскав голф клуб близо до Александрия, когато видя какво показва телевизорът в ъгъла. Беше играл два часа, през които си бе забранил да мисли за Бюрото и безбройните главоболия, свързани с него.

Току-що му се стовари ново главоболие. Патрик Ланиган съди ФБР? Извини се на компанията, отиде до пустеещия бар, извади клетъчния телефон и набра един номер.

Дълбоко в Хувър Билдинг на Пенсилвания Авеню има един коридор, покрай който се редят множество стаи без прозорци. В няколко от тях специалисти следят телевизионни предавания от целия свят. В други прослушват радиопредавания. В трети четат вестници и списания. Цялата тази дейност в Бюрото наричаха просто „натрупване“.

Джейнс се обади на шефа на отдел „Натрупване“ и след няколко минути научи всичко. Тръгна си от клуба и се върна в кабинета си, на третия етаж на Хувър Билдинг. Обади се на главния прокурор, който, естествено, се опитваше да се свърже с него, и сега му вдигна луд скандал, без да му остави възможност за дълги обяснения. Джейнс все пак успя да увери прокурора, че ФБР няма нищо общо с твърденията за някакви си изтезания, претърпени от Патрик Ланиган.

— Твърдения? — извика главният прокурор. — Аз не видях ли раните с очите си? Дявол да го вземе, целият свят ги видя!

— Не сме го направили ние, сър — отвърна Джейнс спокойно, въоръжен с увереността, че този път казва самата истина.

— Тогава кой? — изръмжа в отговор главният прокурор. — Знаеш ли кой го е направил?

— Да, сър.

— Добре. Утре в девет искам на бюрото да ме чака доклад от три страници.

— Ще го имате.

Прокурорът гневно тресна телефона, а Джейнс изруга и ритна бюрото си с все сила. После позвъни на друго място, в резултат на което от мрака изплуваха двама агенти и застанаха пред вратата на мистър и мисис Стефано.

Джак бе гледал новините и не се изненада от реакцията на федералните. Когато историята набра скорост, той излезе на верандата и се обади на адвокатата си по клетъчния телефон. Струваше му се много забавно — обвиняваха ФБР за действия, извършени от неговите хора. Ходът на Патрик Ланиган и адвокатата му беше гениален.

— Добър вечер — поздрави той любезно, когато отвори. — Чакайте да позная... продавате понички.

— ФБР, сър — каза единият от двамата агенти и затършува в джоба си.

— Не си прави труда, приятел. Вече ви познавам. Последния път, когато ви видях, бяхте паркирали долу, на ъгъла.

Четяхте жълт вестник и се опитахте да се скриете зад кормилото. Предполагали ли сте в колежа, че един ден ще се занимавате с толкова вълнуваща работа?

— Мистър Джейнс иска да ви види — обади се вторият агент.

— Защо?

— Не знаем. Нареди да дойдем и да ви вземем. Искане да ви придружим до кабинета му.

— Значи Хамилтън днес работи извънредно, а?

— Да, сър. Ще дойдете ли с нас?

— Арестувате ли ме?

— Не.

— Тогава какво всъщност правите? Имам много адвокати, трябва да знаете. За неправилен арест или задържане мога да ви дам под съд.

Двамата се спогледаха нервно.

Стефано не се страхуваше от евентуална среща с Джейнс или с който и да било друг. Не се съмняваше, чеше се справи с всичко, което решат да му сервират.

Все пак обаче не беше забравил, че могат да му връчат обвинения в криминални деяния. Малко стговорчивост не би навредила.
— Изчакайте пет минути — каза той и влезе вътре.

Когато Стефано влезе в кабинета му, Джейнс седеше зад бюрото си и прелистваше дебел доклад.

— Седни — каза той и посочи столовете отсреща. Наближаваше полунощ.

— Приятна вечер, а, Хамилтън? — каза Стефано и се ухили.

Джейнс остави доклада.

— Какво, по дяволите, сте направили с тоя човек?

— Не знам. Предполагам, че бразилците са проявили малко грубост. Ще оживее.

— Кой го направи?

— Нужно ли е да присъства адвокатът ми, Хамилтън? Това разпит ли е?

— Не знам какво е, ясно? Директорът седи до телефона си у дома и постоянно се консултира с главния прокурор, който, между другото, не гледа на тая история с добро око. Обаждат ми се през двайсет минути и ме дерат жив. Положението е сериозно, разбираш ли, Джак? Тези обвинения са кошмарни. Цялата страна гледа проклетите снимки и се чуди защо сме изтезавали американски гражданин.

— Ужасно съжалявам.

— Личи си. Кой го направи?

— Едни местни типове. Шайка бразилци, които наехме, щом разбрахме, че нашият човек е там. Дори не знам имената им.

— Как разбрахте, че е там?

— Искат ти се да знаеш, нали?

— Да. — Джейнс разхлаби вратовръзката си, седна на ръба на бюрото и погледна Стефано отвисоко. Стефано отвърна на погледа му без следа от смущение. Беше в състояние да се измъкне от всякакви неприятности, сервирани му от ФБР. Разполагаше с отлични адвокати.

— Имам едно предложение за теб — каза Джейнс. — Току-що ми го предаде директорът.

— Целият съм слух.

— Готови сме да арестуваме Бени Арисия още утре. Ще вдигнем много шум, ще уведоим медиите и така нататък.

Ще обясним как тоя тип, загубил деветдесет милиона, те е наел, за да проследиш Ланиган, как ти си го открил и си го обработил, но въпреки това не си намерил парите.

Стефано слушаше съсредоточено, с безизразно лице.

— След това ще арестуваме двамата топ мениджъри — Атърсън от „Монарх-Сиера“ и Джил от „Нордърн Кейс Мючуъл“. Това са другите двама участници в малкия ти консорциум, нали? В луксозните им офиси ще нахълтат специални части, ще ги измъкнат навън с белезници и ще ги натикат в черни камионетки. Камерите няма да са далеч, за да отразят всичко. Ще се постараям да стане напълно ясно, че двамата са помогнали на Арисия да финансира операцията по откриването на Патрик в Бразилия. Помисли си, Стефано... клиентите ти ще бъдат арестувани и тикнати в затвора.

На Стефано му се прииска да попита как ФБР е установило кои са участниците в консорциума му, но се замисли и прецени, че всъщност не е било трудно. Това бяха хората, загубили най-много.

— Една такава история ще означава край на бизнеса ти, нали разбираш? — добави Джеймс с престорено съчувствие.

— Добре, какво искаш?

— Ето какво е предложението. Много е просто всъщност. Ти ни казваш всичко... как сте го открили, какво ви е разказал и така нататък... всичко. Имаме много въпроси. В замяна се отказваме от обвиненията срещу теб и оставяме клиентите ти намира.

— Това е чиста проба изнудване.

— Точно така. Ние сме писали учебника. Проблемът ти е, че можем да унизим клиентите ти и да те извадим от бизнеса.

— Това ли е всичко?

— Не. Ако имаме малко късмет, не е изключено да влезеш и в затвора.

Имаше много причини, заради които да се съгласи на тази сделка, и не на последно място заради мисис Стефано. Тя се чувстваше опозорена, защото бе плъзнала мълвата, че ФБР наблюдава къщата ѝ денонощно. Телефоните ѝ се подслушваха — беше сигурна в това, защото мъжът ѝ се обаждаше само от задния двор, сред розовите

храсти. Дамата беше пред нервен срив. Непрекъснато повтаряше на съпруга си, че са почтени хора.

С впечатлението, че знае повече, отколкото в действителност, Стефано поставяше ФБР точно там, където искаше. Обвиненията щяха да отпаднат. Щеше да защити клиентите си. Най-важното обаче бе това, че щеше да впрегне огромните ресурси на Бюрото в търсене на парите.

— Ще трябва да поговоря с адвоката си.

— Очаквам отговора ти до пет часа утре следобед.

Патрик видя зловещите си рани в късната емисия на Си Ен Ен, която показва как Санди, неговият човек, размахва снимките като боксьор току-що спечелена купа. Беше по средата на обобщението на новините от деня. Все още няма официален отговор от ФБР, обяви кореспондентът, застанал пред Хувър Билдинг във Вашингтон.

Когато показаха снимките, Луис бе в стаята. Той замръзна намясто, заслуша се, започна да гледа ту телевизора, ту Патрик, който се усмихваше подигравателно в леглото. Бързо се досети за какво става дума.

— Моите снимки? — попита Луис със силния си акцент.

— Да — отговори Патрик, готов да прихне.

— Моите снимки! — повтори Луис гордо.

Историята за американския адвокат, който инсценирал собствената си смърт, наблюдавал погребението си, отмъкнал деветдесет милиона долара и бил заловен след четири години спокоен живот в Бразилия, се превърна в отлично забавно четиво за почти целия западен свят. Ева прочете последния епизод в един американски вестник, докато пиеше кафе под сенника на любимото си кафене в Екс. Валеше ситен дъжд, който мокреше масите и столовете недалеч от нея. Материалът не беше на първа страница. Споменаваха се изгарянията от трета степен, но нямаше снимки. Очите ѝ се насълзиха и тя си сложи очилата, за да ги скрие.

Патрик се прибираше у дома. Ранен и окован като животно, щеше да се отправи по пътя, който знаеше, че е неизбежен. Тя също

щеше да отиде близо до него. Щеше да се крие зад кулисите, да прави каквото ѝ поръча той, да се моли за общото им спасение. Щеше да снове из стаята си нощем, точно като Патрик, и да се пита къде отиде бъдещето им.

За пътуването към дома Патрик избра зеленикави хирургически дрехи, много широки и меки, защото не искаше нищо да дразни изгарянията по тялото му. Полетът щеше да е без прекъсване, но все пак бе повече от два часа, така че трябваше да си осигури всички възможни удобства. Лекарят му даде малък флакон обезболяващи хапчета за всеки случай, както и папката с медицинските му изследвания. Патрик му благодари. Стисна ръката на Луис и каза „довиждане“ на една сестра.

Агент Майърс го чакаше пред вратата на стаята с четирима едри служители на военната полиция.

— Искам да се споразумеем, Патрик — каза той. — Ако се държиш добре, сега няма да ти сложа белезниците и веригите на краката. Когато обаче кацнем, няма да имам избор.

— Благодаря — кимна Патрик и тръгна навъсено по коридора. Краката го боляха от глезените до бедрата, а коленете му се огъваха от обездвижването. Държеше главата и раменете си изправени, кимаше любезно на сестрите, покрай които минаваше. Слязоха с асансьора до подземния гараж, където го очакваха още двама военни полицаи със син микробус. Те гледаха навъсено паркираните наоколо коли. Две силни ръце го подхванаха подмишниците и го качиха на средната седалка. Един от полицаите му подаде чифт евтини авиаторски очила.

— Ще ви трябват — обясни той. — Дяволското слънце направо ослепява.

Микробусът така и не напусна границите на базата. Понесе се бавно по напечения асфалт, покрай вялата охрана на пропускателните пунктове, без да достигне дори четирийсет километра в час. Никой вътре не каза и дума. Патрик надзърташе през затъмнените стъкла, докато минаваха покрай редица казармени помещения, след това канцеларии, най-накрая хангар. Беше прекарал на това място четири дни. Може би три. Не беше сигурен, защото не помнеше добре първите часове — още беше дрогиран. Климатикът работеше и откъм

арматурното табло духаше хладен въздух. Стисна папката с медицинските изследвания — единствената вещ, която притежаваше в момента.

Замисли се за Понта Поран, новия му дом, и се зачуди дали някой е открил отсъствието му. Какво ли бяха направили с къщата му? Прислужничката продължаваше ли да я чисти? Вероятно не. Ами колата, малката червена костенурка, която толкова обичаше? Познаваше само шепа хора в града. Какво говореха за него? Вероятно нищо.

Какво значение имаше всичко това сега? Независимо от клюките в Понта Поран хората от Билокси сигурно го очакваха с нетърпение. Блудният син се завръща. Най-известният техен съгражданин... А как щяха да го посрещнат? С вериги на краката и засипан с призовки. Защо не му устроят парад по крайбрежната магистрала, за да ознаменуват завръщането на прочутия си съгражданин? Той бе накарал светът да научи къде е градът им, бе го прославил. Колцина от тях бяха проявили достатъчно ум, за да станат притежатели на деветдесет милиона долара?

Замалко да се изкиска на собствената си глупост.

В кой затвор щяха да го тикнат? Като адвокат бе имал възможност да види всичките — градския на Билокси, окръжния на Харисън, дори федералния арест при военновъздушната база Кийслър, недалеч от града. Нямахше да има късмет да попадне във федералния.

Дали щяха да го сложат сам в килия или с обикновените крадци и бандити? Хрумна му нещо. Отвори папката и бързо прегледа препоръките на лекаря във връзка с освобождаването му. С големи букви пишеше:

ПАЦИЕНТЪТ ДА ОСТАНЕ ХОСПИТАЛИЗИРАН

НАЙ-МАЛКО СЕДЕМ ДНИ.

Бог да го благослови! Защо не му бе хрумнало по-рано? Химикалите. През последната седмица в организма му бяха натъпкани

повече наркотици, отколкото през целия му живот досега. На тях можеха да се припишат пропуските в паметта, занижената способност за преценка...

Трябваше на всяка цена да предаде копие от медицинските документи на Санди, така че той да му подготви малка стая с болнично легло, само за него, с медицински сестри. Това би било чудесен карцер. Пред вратата можеха да сложат и десет ченгета, за да го пазят, беше му все едно. Да му дадат болнично легло със звънец за повикване на дежурната сестра и на всяка цена да го изолират от обикновените престъпници.

— Трябва да се обадя по телефона — каза той. Не се обърна конкретно към никой от присъстващите.

Не последва отговор.

Спряха край голям хангар, пред който имаше товарен реактивен самолет. Военните полицаи останаха отвън, а Патрик и агент Майърс влязоха в малката канцелария, спорейки дали обвиняемият има право по конституция не само да се обажда по телефона, но и да изпраща документи по факс.

Патрик се наложи, след като заплаши Майърс с всички възможни съдебни разправи, и изпрати по факса копие от медицинското заключение в офиса на Санди Макдърмот в Ню Орлиънс.

След дълго бавене в мъжката тоалетна арестантът отново се присъедини към охраняващите го и се качи на товарния военен самолет.

Кацнаха във военновъздушната база Кийслър в дванайсет без двайсет на обяд. За изненада, а и за доста сериозно разочарование на Патрик около пристигането му нямаше нищо празнично — никакви камери и репортери, никаква тълпа стари приятели, втурнали се да предложат помощта си в този тежък час.

Пистата бе отцепена по височайша заповед. Никаква преса. Пред портала, на миля и половина разстояние, се бе събрала тълпа, но бе възможно да се засеме само приближаването и кацането на самолета. Журналистите също бяха разочаровани.

Честно казано, Патрик се бе надявал да се покаже пред медиите с неслучайно избраните хирургически дрехи, за да видят как купа

надолу по стълбата към асфалта, как се тътри като пребито куче с оковани ръце и крака. Гледката щеше да е доста въздействаща — първото впечатление, което щяха да получат потенциалните съдебни заседатели от свободния свят.

Както се очакваше, сутрешният вестник бе публикувал на първа страница новината, че Ланиган е завел дело срещу ФБР. Снимките бяха големи, цветни. Само най-закоравелите души не биха изпитали малко съчувствие, поне за момента. Другата страна — властите, прокурорите, следователите — биха омекнали след подобен ход. Бяха предвиждали славен ден за тържеството на закона! Завръщането на най-големия крадец, при това адвокат! Ала ето че местното бюро на ФБР бе затръшвало вратите и бе изключило телефоните си, за да няма репортери. Единствено Кътър бе излязъл да го посрещне, при това тихомълком. Беше длъжен да го придружава от момента, в който стъпи на земята.

Заедно с Кътър чакаха шериф Суийни, двама офицери от базата и Санди.

— Здравей, Патрик, добре дошъл у дома — поздрави го шерифът.

Патрик протегна двете си ръце, заради белезниците, и се опита да се ръкува.

— Здравей, Реймънд — отвърна усмихнато той. Познава ха се добре, както всички местни адвокати и местни ченгета. Реймънд Суийни бе станал шериф на окръг Харисън девет години преди пристигането на Патрик.

Кътър пристъпи напред, за да се представи, но веднага щом чу „ФБР“, Патрик извърна лице и кимна на Санди. Наблизо чакаше син микробус, почти същия като онзи, с който го бяха закарали до самолета в Пуерто Рико. Патрик седна най-отзад с адвоката си, след което се качиха и останалите.

— Къде отиваме? — прошепна той.

— В болницата на базата — отвърна Санди също шепнешком. — По медицински причини.

— Браво на теб.

Микробусът забръмча и се затътри като охлюв. Минаха край пропускателен пункт — войникът едва вдигна поглед от спортната

страница, която четеше, — после подкараха по права тиха алея с офицерски жилища от двете страни.

Животът му на беглец бе изпълнен със сънища — някои истински, докато спеше, а други, докато бе буден и умът му се рееше без посока. Повечето бяха ужасяващи — кошмари, в които сенките ставаха все по-големи и по-дръзки. Имаше и приятни мечти за розово бъдеще, освободено от минало. Те бяха редки, както сам се бе убедил. Миналото нямаше край.

Понякога бе мечтал и за прибирането си у дома. Кой ще дойде да го посрещне? Дали въздухът над Залива ще е същият? Кога ще се върне, през кой сезон? Кой от приятелите му ще дойдат да го потърсят, кои ще го отбягват? Можеше да изброи шепа хора, които би желал да види, но дали те биха желали да видят него? Беше ли се превърнал в нещо като прокажен? Или пък в знаменитост, достойна за прегръдка? Вероятно нито едното, нито другото.

Разбира се, краят на преследването му носеше някаква, макар и много слаба утеха. Очакваха го невероятни проблеми, но сега поне можеше да забрави преживяното. Истината бе, че Патрик никога не бе имал възможност да се отпусне напълно и да се наслади на новия си живот. Дори и парите не бяха в състояние да укротят страховете му. Днешният ден бе неизбежен — той бе наясно с това още от самото начало. Бе откраднал прекалено много пари. Ако бяха по-малко, жертвите може би нямаше да са чак толкова настървени.

По пътя забелязваше дребни подробности — алеите към къщите бяха асфалтирани, което бе доста рядко в Бразилия, поне в Понта Поран. Децата играеха с маратонки. В Бразилия неизменно тичаха боси и задебелите им стъпалца бяха като от каучук. Изведнъж му стана тъжно за тихата улица Руа Тирадентис, по която момчетата подритваха футболни топки в очакване на голямата игра.

— Добре ли си? — попита Санди.

Патрик кимна. Все още беше с авиаторските очила.

Санди бръкна в куфарчето си и извади новия брой на сутрешния вестник. Заглавието крещеше:

Двете снимки заемаха половината първа страница. Патрик ги разгледа възхитено и каза:

— Ще го прочета по-късно.

Кътър седеше точно пред Патрик и, разбира се, слухтеше за всяка негова дума. Не можеше и да се помисли за разговори, което бе добре дошло за арестанта. Микробусът влезе в паркинга на болницата и спря пред входа на спешното отделение. Вкараха Патрик през служебния вход, после минаха по дълъг коридор. Сестрите се бяха събрали, за да видят новия си пациент. Двама лаборанти спряха пред тях и единият се осмели да каже:

— Добре дошъл у дома, Патрик.

Истински безумец.

Никаква бюрокрация. Никакви формуляри за постъпване. Никакви въпроси за застраховки и кой какво ще плаща. Заведоха го направо на третия етаж и го сложиха в стая на края на коридора. Кътър пушна няколко банални забележки и нареждания, шерифът — също. Ограничено използване на телефона, охрана пред вратата, хранене в стаята. Какво друго може да се каже на арестант? Тръгнаха си, остана само Санди.

Патрик седна на ръба на леглото. Краката му не стигаха пода.

— Искам да видя майка си — каза той.

— Вече е на път — отвърна Санди. — Трябва да е тук в един.

— Благодаря.

— А жена ти и дъщеря ти?

— Бих искал да видя Ашли Никол, но не сега. Сигурен съм, че не ме помни. Вероятно вече ме смята за чудовище.

Съвсем ясно е защо не желая да видя Труд.

На вратата се почука силно — появи се шериф Суийни с доста голяма пачка документи.

— Съжалявам, че те безпокоя, Патрик, но това ми е работата. Реших, че е по-добре да приключим веднага.

— Разбира се, шерифе — отвърна Патрик и се приготви за атаката.

— Длъжен съм да ти връча тези официално — каза Суийни. — Най-напред обвинението в предумишлено убийство, потвърдено от разширения състав на съда в окръг Харисън.

Патрик го взе и го подаде на Санди, без дори да го погледне.

— Следва призовка и заявление за развод, подадено от Трудни Ланиган, живееща в Мобайл.

— Каква изненада — каза Патрик и взе листа. — На какво основание?

— Не съм го чел. А това е призовка и иск от някой си Бенджамин Арисия.

— Кой? — Патрик се опита да пусне плоска шега, но шерифът не се усмихна.

— Това е призовка и иск от фирмата, в която работеше.

— Те пък за какво претендират? — попита Патрик и взе листа.

— Не съм го чел. Това е призовка и иск от застрахователна компания „Монарх-Сиера“.

— А, да. Спомням си ги тия момчета. — Подаде и този лист на Санди. Сега неговите ръце бяха пълни, а ръцете на шерифа бяха празни.

— Съжалявам, Патрик — поклати глава Суийни.

— Това ли е всичко?

— Засега. Ще се отбия в канцеларията на съда, за да видя дали не е заведен още някой иск.

— Изпращай ми ги тук. Санди работи бързо.

Стиснаха си ръцете, този път без белезниците да пречат, и шерифът излезе.

— Винаги съм харесвал Реймънд — отбеляза Патрик. Сложи ръце на кръста си и започна бавно да кляка. Стигна до средата, но бързо се изправи. — Още много остава. Болят ме чак костите.

— Това е добре — подхвърли Санди. — Помага ни пред съда. — Прелисти документите и отбеляза: — Изглежда, Трудни наистина ти е ядосана. Иска да се махнеш от живота й.

— Направих всичко възможно. Какви са основанията?

— Пренебрегване и изоставяне. Морален тормоз.

— Горката.

— Ще оспорваш ли?

— Зависи какво иска.

Санди обърна на втората страница.

— Ами... тук е написано, че иска развод, пълни родителски права, отнемане на твоите родителски права, включително и правото на посещение, цялата реална собственост, притежавана от двама ви по времето на твоето изчезване... така го е написала... „изчезване“... плюс, аха, честен и разумен процент от евентуалните ти придобивки след „изчезването“.

— Ах, каква изненада.

— Това е всичко, което иска. Поне засега.

— Санди, ще ѝ дам развод, при това с радост. Само че няма да стане толкова лесно, колкото си мисли.

— Какво имаш предвид?

— Ще говорим за това по-късно. Уморен съм.

— Патрик, все някога трябва да говорим за тези неща. Не знам дали си даваш сметка, но трябва да обсъдим твърде много въпроси.

— По-късно. Сега имам нужда от почивка. Майка ми ще дойде всеки момент.

— Добре. Шофирането, борбата с трафика в Ню Орлиънс, паркирането и разстоянието, което трябва да извървя, ми отнемат два часа, за да стигна до офиса си. Каж ми, ако обичаш, кога точно ще решиш, че искаш да се срещнем.

— Съжалявам, Санди. Разбери ме, наистина съм уморен. Какво ще кажеш за утре сутринта? Ще си почина добре тази нощ, а утре ще работим цял ден.

Санди въздъхна и прибра документите в куфарчето си.

— Добре. Ще бъда тук в десет.

— Благодаря ти, Санди.

Патрик полежа спокойно седем-осем минути, след което в стаята му нахлуха всевъзможни здравни специалисти — само жени.

— Здравсти, аз съм Роуз, старшата сестра. Трябва да те прегледаме. Би ли свалил ризата? — Не беше молба. Роуз вече дърпаше ризата над главата му. Две други сестри, едри колкото Роуз, заставаха от двете му страни и се заеха да го събличат. Сякаш им доставяше удоволствие. Появи се трета, с термометър и кутия други ужасни инструменти. Някаква лаборантка се блещеше в долния край на леглото. Санитарка с оранжева престилка чакаше край вратата.

Нахлуха заедно и в продължение на петнайсет минути правиха разни неща с тялото му. Той затвори очи и просто се остави в ръцете им. Тръгнаха си също толкова неочаквано, колкото и дойдоха.

Срещата на Патрик с майка му не мина без сълзи. Той ѝ се извини само веднъж, за всичко. Тя го изслуша безмълвно и му прости така, както прощава само майка. Радостта ѝ, че го вижда, прогони цялата горчивина, появила се съвсем естествено през последните четири дни.

На шейсет и осем години Джойс Ланиган беше в доста добро здраве — единственият ѝ проблем беше високото кръвно налягане. Съпругът ѝ, бащата на Патрик, я бе изоставил заради по-млада жена преди двацет и една години и скоро след това бе починал от сърдечен удар. Нито тя, нито Патрик отидоха на погребението в Тексас. Втората му жена по онова време беше бременна. Синът ѝ, природен брат на Патрик, на седемнайсет години бе убил двама полицаи от Отдела за борба с наркотиците, работещи под прикритие, и сега очакваше смъртна присъда в Хънтсвил, Тексас. Никой в Билокси и Ню Орлиънс не знаеше за тази кирлива риза на семейството. Патрик не бе казал на Труд, нито пък на Ева. Защо да им казва?

Каква жестока съдба наистина! Сега и двамата синове на покойния Ланиган бяха обвинени в предумишлено убийство. Единият вече беше осъден. Другият бе тръгнал по същия път.

Когато баща му ги напусна, Патрик беше в колежа. Майка му не успя да се приспособи лесно към живота на разведена застаряваща жена без умения и някакъв професионален опит. Условиата по развода ѝ осигуряваха средства, които едва ѝ стигаха да преживява, без да се налага да си търси работа. Понякога заместваше учители от местното начално училище, но, общо взето, предпочиташе да си стои у дома, да човърка градината си, да гледа сапунени сериали и да пие чай с възрастните си съседки.

Патрик винаги бе смятал майка си за потискащ човек, особено след като баща му ги бе изоставил — събитие, което не го бе притеснило особено, защото не го смяташе за кой знае какъв баща. Не беше и кой знае какъв съпруг. Патрик бе окуражавал майка си да се

премести в друга къща, да си намери работа, да се заеме с нещо, да започне да живее. Разводът ѝ бе осигурил такъв шанс.

Тя обаче предпочиташе мизерното живуркане. През годините Патрик намираще все по-малко време за майка си. Премести се в Билокси, ожени си за жена, която майка му не понасяше, и тъй нататък.

Сега той попита за лелите, вуйчовците и братовчедите си — бе прекъснал всякакви контакти с тях дълго преди мнимата си смърт и през последните четири години изобщо не се бе сещал за тях. Поинтересува се единствено защото от него се очакваше да го направи. Общо взето, били добре.

Не, не искаше да види никого.

Те много искали да го видят.

Странно. Досега никой от тях не бе проявявал подобно желание.

Били много загрижени за него.

И това беше странно.

Говориха си сърдечно в продължение на два часа, които минаха почти неусетно. Тя му се скара, че е много слаб. „Болно слаб“ — както се изрази. Разпита го за новата брадичка и новия нос, за черната коса. Наговори какви ли не майчински неща и си тръгна за Ню Орлиънс. Той обеща да ѝ се обаждат.

Винаги обещава да се обаждат, мина ѝ през ум, когато подкара към дома. Но рядко бе спазвал обещанието си.

Стефано се затвори в апартамента в хотел „Хей-Адамс“ и посвети сутринта на телефонна гоненица с ядосани мениджъри на фирми. Не беше трудно да убеди Бени Арисия, че може да бъде арестуван от ФБР, фотографиран, хвърлен на пресата и тъй нататък. Да убеди обаче самонадеяни особи като Пол Атърсън от „Монарх-Сиера“ и Франк Джил от „Нордърн Кейс Мючуъл“ бе нещо съвсем различно. И двамата бяха типични важни шефове, тежкари с огромни заплати и армии служители, чиято задача беше да ги изолират от всякакви неприятности. Арестите и съдилищата бяха за нисшите класи.

ФБР помогна значително. Хамилтън Джейнс изпрати агенти и в двата централни офиса — на „Монарх-Сиера“ в Пало Алто и на „Нордърн Кейс Мючуъл“ в Сейнт Пол — с нареждането да зададат няколко въпроса във връзка с издирването и залавянето на някой си Патрик Ланиган.

До обяд и двете висши особи хвърлиха оръжието. Прекрати всичко, казаха на Стефано. Търсенето приключи. Съдействай изцяло на ФБР и, за бога, направи нещо, за да разкараш тия агенти от офисите ни. Злепоставят ни.

И така, консорциумът се разпадна. Стефано го бе поддържал в продължение на четири години, през които бе спечелил за себе си близо два милиона долара. Бе похарчил други два и половина на клиентите си и би могъл да твърди, че усилията му са се увенчали с успех. Ланиган бе открит. Вярно, не бяха намерили деветдесетте милиона, но те все още съществуваха. Не бяха похарчени. Имаше шанс да си ги възстановят.

Бени Арисия прекара сутринта в апартамента при Стефано. Четеше вестници, обаждаше се тук и там, слушаше разговорите на Стефано. В един часа позвъни на адвокатата си в Билокси и научи, че Патрик е пристигнал. Без да се вдига много-много шум. Местната

телевизия излъчила новината по обяд и показала как товарният военен самолет се снишава с рев над базата Кийслър. Повече не им били позволили да снимат. Местният шериф потвърдил, че Патрик се е върнал.

Беше чул записа от изтезанията три пъти, като често спираше, за да върне любимите си места. Преди два дни, докато летеше за Флорида в първа класа, го бе изслушал със слушалки — наслаждаваше се на питието си и се усмихваше щастливо при смразяващите писъци на молещия за милост нещастник. Напоследък обаче Бени се усмихваше все по-рядко. Беше сигурен, че Патрик е казал всичко, което знае, а то не беше достатъчно. Патрик си бе давал сметка, че рано или късно ще го хванат — затова бе поверил парите на момичето, което ги бе скрило от всички, включително и от самия Патрик. Брилянтно. Направо гениално.

— Какво ще трябва, за да я намерим? — попита той Стефано, докато ядяха поръчаната от хотелския ресторант супа. Въпросът вече бе задаван многократно.

— Какво ще трябва или колко ще струва?

— Колко ще струва, да речем.

— Не мога да кажа. Нямаме представа къде е тя, знаем само откъде е. Знаем и че рано или късно ще се появи в Билокси, защото нейният човек е тук. Има шанс да се справим.

— Колко?

— Около сто хиляди, без да съм сигурен и без гаранции. Събери парите и когато свършат, прекратяваме.

— Има ли шанс федералните да разберат, че все още търсим?

— Никакъв.

Бени разбърка супата си — домати и фиде. След като вече бе похарчил милион и деветстотин хиляди, изглеждаше глупаво да не направи един последен опит. Шансовете бяха малки, но ако се сбъднеха, печалбата щеше да е огромна. Играта беше същата, която играеше от четири години.

— А ако я намерите? — попита той.

— Ще я накараме да проговори — отвърна Стефано и двамата направиха гримаси при мисълта, че могат да постъпят с една жена както бяха постъпили с Патрик.

— Ами адвокатът му? — попита накрая Арисия. — Не можем ли да подслушваме офиса му, телефоните, разговорите с клиента му? Предполагам, че ще стане дума за парите ми.

— Възможно е. Сериозно ли говориш?

— Дали говоря сериозно? Джак, говоря за деветдесет милиона. Минус една трета за ония хищници от фирмата. Разбира се, че говоря сериозно.

— Няма да е лесно. Този адвокат не е никак глупав, а клиентът му е много предпазлив.

— Добре, Джак. Ти би трябвало да си най-добрият, нали?

Във всеки случай си най-скъпият.

— Ще направим предварително проучване... ще го следим ден-два, ще разберем разписанието му. Няма закъде да бързаме. Известно време Патрик Ланиган ще бъде на едно място. По-голямата ми грижа е да се отърва от федералните. Трябва да свърша и няколко тривиални неща... да отворя офиса си например и да сваля бръмбарите от телефоните си.

Арисия махна с ръка.

— Колко ще ми струва?

— Не знам. Ще говорим за това по-късно. Дояж си супата. Адвокатите чакат.

Стефано тръгна първи, пеша, и махна приятелски на двамата агенти, които бяха паркирали неправилно недалеч от хотела. Стигна с бърза крачка до кантората на адвоката си, на седем пресечки оттам. Бени изчака десет минути и взе такси.

Прекараха следобеда в заседателна зала, пълна с адвокати и техните сътрудници. Споразуменията бяха уточнени по факса и в края на краищата и двете страни — адвокатите на ФБР и на Стефано — получиха каквото искат. Обвиненията срещу Стефано бяха оттеглени, бе гарантирано, че клиентите му няма да бъдат безпокоени. ФБР получи писмено обещание от него да разкаже почти всичко, което знае. Издирването бе приключило. Вече нямаше какво да крие. Разпитът на Ланиган не бе довел до нищо, освен името на бразилската адвокатка, която знаеше къде са парите. Сега тя бе изчезнала и Стефано се съмняваше, че ФБР има време и желание да я търси. Парите не бяха чак толкова важни за Бюрото.

И — макар че всячески се опитваше да го скрие — искаше агентите час по-скоро да се махнат от живота му. Мисис Стефано беше сериозно разстроена и атмосферата у дома беше нетърпима. Ако не отвореше офиса бързо, щеше да загуби бизнеса си.

Бе решил да им каже каквото искат да чуят или поне по-голямата част. Щеше да вземе парите на Бени и да продължи да търси бразилката — може би този път щеше да му провърви. Вече беше изпратил хора в Ню Орлиънс, за да наблюдават кантората на адвоката на Ланиган. Но... не беше нужно ФБР да научава тези подробности.

Тъй като в сградата на ФБР в Билокси нямаше никакво свободно място, Кътър поиска от шериф Суийни да осигури стая в окръжния затвор. Шерифът се съгласи неохотно, защото мисълта, че хора от ФБР ще се настанят в неговия периметър, не му бе по вкуса. Все пак разчисти една малка стаичка, която използваша за склад, и сложи вътре маса и няколко стола. Нареккоха я стаята на „Ланиган“.

Нямаше кой знае колко материали по делото, които да сложат в нея. Когато Патрик бе изчезнал, никой не подозираше, че може да става дума за убийство, и никой не си бе направил труда да събере каквито и да било веществени улики — поне през първите шест седмици. Когато изчезнаха парите, се появиха и подозренията, но тогава вече бе късно.

Кътър и Тед Гримшоу — главният следовател на окръг Харисън — внимателно прегледаха и описаха оскъдните материали. Разполагаха с десет големи цветни снимки на изгорелия шевролет, които залепиха на стената. Бяха дело на Гримшоу.

Бе установено, че огънят е развил много висока температура — вече знаеха защо. Несъмнено Патрик бе заредил купето на колата с пластмасови туби, пълни с бензин. Това обясняваше разтопените алуминиеви части, изгорялото почти без остатък арматурно табло, изхвърчалите навън, като при взрив, стъкла. Имаше шест снимки на трупа — овъглена маса, от която стърчи тазова кост. Колата се бе претърколила странично надолу по склона край пътя и бе изгоряла, килната на дясната си страна. Трупът се бе свлякъл върху дясната врата.

Шериф Суийни бе пазил колата месец, след което я бе продал като старо желязо заедно с още няколко изоставени след катастрофи коли. По-късно съжали за това.

Имаше няколко снимки на мястото около колата — почернели от огъня дървета и храсти. Притеклите се на помощ се бяха борили с огъня близо час, преди да успеят да го угасят.

Патрик много предвидливо бе пожелал да бъде кремиран. Според Труди — разполагаха с писмените ѝ показания, дадени месец след погребението — мъжът ѝ решил, че волята му е такава съвсем неочаквано, и поискал пепелта му да бъде погребана в Лоукъст Гроув — най-хубавото гробище в областта. Това решение било взето близо единайсет месеца, преди да изчезне. Бе променил завещанието си и в новото нареждаше на изпълнителя — мисис Ланиган или, в случай че тя умре с него, съдията Карл Хъски — да се погрижи за кремирането. Бе включил и конкретни изисквания за погребението си.

Оправданието му да направи това бе смъртта на негов клиент, който не се бе погрижил за тези неща навреме. Семейството му бе започнало ожесточен скандал по въпроса как да бъде погребан и Патрик се бе оказал въввлечен в него. Дори бе накарал Труди да избере гробищен парцел за себе си. Бе избрала съседния до неговия, но и двамата знаеха, че ако той умре първи, тя ще промени своя.

По-късно съдебният лекар каза на Гримшоу, че деветдесет процента от кремацията е приключила в колата. След като гориха останките в продължение на един час при хиляда градуса, кантарът показва, че тежат само сто и петдесет грама — най-малкото количество, което докторът изобщо бе виждал. Не беше в състояние да каже нищо конкретно за трупа — дали е на мъж, жена, негър, бял, млад, стар, дали смъртта е настъпила преди огъня или заради него. Просто нямаше начин. Всъщност, в интерес на истината, не се бе и опитал както трябва.

Не разполагаха с труп, нито с данни от аутопсия, нямаха понятие кой е мъртвецът. Огънят е най-добрият начин за унищожаване на улики и Патрик бе успял да прикрие следите си отлично.

Патрик прекара почивните дни в стара ловна хижа край градчето Лийф в окръг Грийн, на границата на националния резерват Де Сото.

Той и негов приятел от университета я бяха купили две години преди това с намерение да направят някои малки подобрения и да я използват за лов — елени есента и зимата, диви пуйки през пролетта. С несполуките в брака си Патрик започна да прекарва там все по-дълго време. Мястото беше само на час и половина с кола. Твърдеше, че в хижата може да работи по-добре заради тишината и спокойствието. Другият собственик, приятелят му, почти бе забравил за съществуването ѝ.

Труди се преструваше на недоволна от отсъствията му, но Ланс винаги бе наблизил и само чакаше съпругът ѝ да излезе от града.

Неделя вечерта, на 9 февруари 1992 година, Патрик се обади на жена си, за да ѝ каже, че отива в хижата. Каза, че е приключил с подготовката за някакво сложно дело и е много уморен. Ланс изчака около час и отиде при Труди.

Патрик спря при бензиностанцията на Върхол, точно на границата между окръг Харисън и окръг Стоун. Купи четирийсет и пет литра бензин за четиринайсет долара и четирийсет цента, които плати с кредитна карта. След това побъбри с мисис Върхол — възрастна жена, с която се знаеха. По-късно я разпитаха. Имала си приказката с отбиващите се при нея ловци, особено с онези, които обичали да се застояват и да се хвалят с подвизите си в гората, като Патрик. Сторил ѝ се в добро разположение на духа, макар и да твърдял, че е уморен, защото работил и през двата почивни дни. Само това ѝ се видяло малко странно. Час по-късно чула сирените на полицията и пожарната.

Колата на Патрик излетя от пътя тринайсет километра по-нататък, претърколи се по стръмния склон и пламна — на осемдесет метра от пътното платно. На местопроизшествието най-напред пристигна някакъв шофьор на камион, който се опита да приближи горящата кола, но на петнайсетина метра от нея веждите му се опърлиха. Обади се по радиостанцията си за помощ, след това седна на един пън и загледа безпомощно огъня. Шевролетът бе обърнат на дясната страна, с дъното към него, така че беше невъзможно да види дали вътре има някой. Всъщност вече беше все едно дали има, или няма — за спасяване не можеше и дума да става.

Когато дойде помощник-шерифът, огненото кълбо беше толкова ярко, че очертанията на колата едва се виждаха. Тревата и храсталациите наоколо се подпалиха. Дойде някаква пожарна на

доброволци, но водата се оказа малко. Скоро на пътя спряха доста коли и се оформи тълпа, която наблюдаваше безмълвно бушуващия огън. Тъй като шофьорът на шевролета не беше сред присъстващите, всички сметнаха, че той или тя е в горящото купе.

След това дойдоха две по-големи противопожарни коли и в края на краищата огънят бе потушен. Шериф Суийни трябваше да чака часове, преди ламарините да поизстинат. Забеляза наподобяващата труп овъглена маса някъде към полунощ. Съдебният лекар също присъстваше. Стърчащата тазова кост сложи край на догадките. Гримшоу направи снимките. Изчакаха трупа да изстине съвсем и го прибраха в кашон.

С помощта на фенерче разчетоха релефните букви и цифри на регистрационния номер и в три и половина през нощта Труди научи, че е вдовица. Без да предполага, че само за четири години и половина.

Шерифът реши да не мести колата преди разсъмване. Сутринта се върна с петима от помощниците си и претърсиха района. На пътя имаше трийсетметрови следи от гуми и те, предположиха, че вероятно е изскочила сърна и Патрик е загубил контрол над управлението. Тъй като огънят се бе разпространил на всички посоки, бе невъзможно да се прецени точно какво се е случило. Единствената изненада бе маратонката, която намериха на петдесетина метра от колата. Беше почти нова, „Найки Еър Макс“, четирийсет и първи номер, и Труди без колебание потвърди, че е била на Патрик. Когато я видя, се разплака горчиво.

Шерифът реши, че маратонката някак си е изхвърчала от крака му, докато колата се е търкаляла по склона. Това обяснение изглеждаше съвсем логично.

След това качиха колата на камион и я откараха. Късно следобед още същия ден останките на Патрик бяха кремирани. После дойде ред на кратката служба и церемонията край гроба, която Патрик бе наблюдавал с бинокъл.

Кътър и Гримшоу гледаха самотната маратонка в средата на масата. Край нея бяха показанията на различните свидетели — Труди, мисис Върхол, съдебният лекар, дори техните собствени. Всички казваха това, което се очакваше от тях. Само една свидетелка бе

съобщила нов изненадващ факт през месеците след изчезването на парите. Млада жена, живееща недалеч от бензиностанцията на мисис Върхол, твърдеше, че край мястото, където е станала катастрофата, е видяла паркиран червен шевролет, модел 1991 година. Видяла го два пъти — в събота вечерта и двайсет и четири часа по-късно, горе-долу по времето на катастрофата.

Показанията ѝ бяха взети от Гримшоу у дома ѝ, седем седмици след погребението на Патрик. По това време смъртта му вече бе станала обект на подозрения заради изчезналите пари.

Лекарят беше млад пакистански емигрант на име Хаяни, който по природа бе грижовна и състрадателна душа. Говореше английски със силен акцент и нямаше нищо против да стои при Патрик и да бърбри с него, докато пациентът му се умори. Раните заздравяваха добре.

Но Патрик изглеждаше объркан.

— Никога не бих могъл да опиша мъченията точно — каза той веднъж, след като бяха разговаряли близо час. Хаяни бе подхванал тази тема. Всички вестници пишеха за това, тъй като Патрик бе завел дело срещу ФБР, а от медицинска гледна точка да лекуваш нанесени по такъв жесток начин рани бе рядка възможност. Всеки млад лекар би се радвал, ако се окаже толкова близо до центъра на бурята.

Хаяни кимна мрачно. Само продължавай да говориш, сякаш молеше с очи.

Днес Патрик определено имаше желание за това.

— Невъзможно е да спя — продължи той. — Не минава и час, преди отново да чуя гласовете и да усетя миризмата на собствената си обгорена плът. После се събуждам, плувнал в пот. И става все по-лошо. Сега съм у дома и, предполагам, в безопасност, но онези все още са някъде навън и все още, ме търсят. Не мога да спя, докторе. Не искам да спя.

— Да ти дам ли приспивателно?

— Не. Поне засега. Натъпкаха ме с твърде много химикали.

— Изследванията на кръвта ти са нормални. Има някакви остатъци, но нищо сериозно.

— Не искам дрога, докторе. Не сега.

— Трябва да поспиш, Патрик.

— Знам, но не искам. Пак ще ме изтезават.

Хаяни записа нещо в картоната, който държеше. Последва дълго мълчание, докато двамата се чудеха какво да кажат. Хаяни не бе в

състояние да повярва, че този мил човек е способен на убийство, още повече по такъв зловец начин.

Стаята бе осветена само от тънък слънчев лъч, който се прокрадаваше от единия край на прозореца.

— Мога ли да бъда искрен, докторе? — попита Патрик съвсем тихо.

— Разбира се.

— Трябва да остана тук колкото се може по-дълго. В тази стая. След няколко дни ще започнат да се обаждат, ще искат да ме преместят в окръжния затвор, където ще ме тикнат в малка килия с двама-трима улични главорези. Там няма начин да оцелея.

— А защо да те местят?

— За да ме изплашат. Трябва да ме подложат на натиск, за да им кажа каквото искат. Ще ме натикат в гадна килия с изнасилвачи и наркопласъори, за да ми подсказат, че ако не проговоря, ще прекарам по този начин остатъка от живота си. Парчман е най-ужасното място на света. Влизал ли си там някога?

— Не.

— Аз съм влизал. Имах клиент. Това е ад, в буквалния смисъл. Окръжният затвор не е много по-добър. Ти обаче можеш да ме задържиш тук, докторе. Достатъчно е да кажеш на съдията, че трябва да съм под лекарско наблюдение, и няма да ме местят. Моля те, докторе.

— Разбира се, Патрик — кимна Хаяни и записа още нещо в картоната. Патрик затвори очи и започна да диша тежко, сякаш самата мисъл за затвора го бе разстроила ужасно.

— Ще препоръчам психиатричен преглед — добави Хаяни, а Патрик прехапа долната си устна, за да не се ухили.

— Защо? — попита престорено обезпокоен.

— Защото съм любопитен какви ще са резултатите. Възразяваш ли?

— Не. Кога?

— Сигурно след ден-два.

— Не съм убеден, че ще съм в състояние за преглед толкова скоро.

— Няма защо да бързаме.

— Точно така. Не бива да се бърза, докторе.

— Разбирам. Естествено. Вероятно ще стане следващата седмица.

— Да. Или по-следващата.

Майката на момчето се наричаше Нелдийн Крауч. Сега живееше в каравана край Хатисбург, но преди синът ѝ да изчезне, живееше с него, пак в каравана край Лусдейл — градче на петдесетина километра от Лийф. Според спомените ѝ момчето бе изчезнало в неделя, 9 февруари 1992 година — деня, в който Патрик Ланиган бе катастрофирал и загинал.

Според архива на шериф Суийни обаче Нелдийн Приуит фамилията на тогавашния ѝ съпруг се бе обадила да съобщи, че синът ѝ е изчезнал, на 13 февруари 1992 година. Беше се обадила и на шерифите на съседните области, на ФБР и на ЦРУ. Беше силно разтревожена и на моменти изпадаше в истерия.

Синът ѝ се казваше Лют Скарбъро. Скарбъро бе името на първия ѝ съпруг, вероятния баща на Лют, макар че самата тя не знаеше със сигурност кой е бащата. Що се отнася до прякора, никой не помнеше откъде се е взело това „лютиво“ име. В болницата майка му го бе кръстила ЛаВел, но той не понасяше името. Наричаха го Лют още от съвсем малък и той държеше всички да му казват така. Каквото и да е, само не ЛаВел.

Когато изчезна, Лют Скарбъро беше на седемнайсет. След като най-сетне завърши пети клас след три неуспешни опита, напусна училище и се хвана да налива бензин в бензиностанцията край Лусдейл. Като особено дете, което заекваше силно, Лют бе открил величието на природата още в началото на пубертета и от всичко на света най-много обичаше да прекарва дни наред на палатка в горите, — да лови риба и да стреля по дивеч, най-често сам.

Имаше малко приятели и майка му непрекъснато му се караше за редица недостатъци. Тя имаше още две по-малки деца и живееше в мръсна каравана без климатична инсталация, където се мъкнеха най-различни мъже. Лют предпочиташе да спи в малката си палатка на сред гората. Бе спестявал пари и бе успял да си купи собствено оборудване и ловна пушка. Прекарваше колкото е възможно повече време в националния парк Де Сото, на двайсет минути път от майка си, но

всъщност на хиляди мили разстояние. Нямахме категорични доказателства, че Лют и Патрик са се срещали. Вярно, че хижата на Патрик бе в района, където Лют ловуваше. И двамата бяха бели, горедолу еднакви на ръст, макар че Патрик бе много по-едър. Много поинтересен бе фактът, че към края на февруари 1992 година пушката и спалният чувал на Лют бяха открити в хижата на Патрик.

Двамата бяха изчезнали по едно и също време, от един и същи район. В последвалите месеци Суийни и Кътър бяха установили, че в щата Мисисипи около 9 февруари не е изчезвал друг човек, който да не се е появил след месец-два. През същия месец бяха регистрирани няколко изчезнали от домовете си трудни хлапета, но всичките бяха открити до началото на пролетта. През март една жена бе избягала от мъжа си, който я биел, и все още никой не знаеше къде е.

С помощта на компютрите на ФБР във Вашингтон Кътър бе открил още един изчезнал по същото време човек — шофьор на камион от Дотан, Алабама, на седем часа път оттам. В събота, 8 февруари, той просто бе напуснал своя дом, оставяйки след себе си неудачен брак и куп неплатени сметки. След тримесечно разследване Кътър заключи, че между шофьора и Патрик няма връзка.

Чисто статистически съществуваше голяма вероятност между изчезването на Патрик и това на Лют да има нещо общо. Сега Кътър и Суийни бяха почти категорични, че след като Патрик не е умрял в горящия шевролет, трупът е бил на Лют. Разбира се, подобно нещо бе много трудно доказуемо в съда. Патрик можеше да е качил в колата си автостопаджия от Австралия, сезонен работник от бог знае къде или някого от автогарата.

Имаха списък с още осем имена, сред които възрастен господин от Мобайл, който бил видян да напуска града с колата си, шофирайки безразсъдно, и млада проститутка от Хюстън, която заявила, че отива в Атланта, за да започне нов живот. Всичките осем бяха изчезнали месеци, дори години преди февруари 1992 година. Кътър и Суийни отдавна бяха обявили списъка за безполезен.

Най-вероятната жертва на Патрик бе Лют. Просто не можеха да го докажат.

Нелдийн обаче смяташе, че може, и гореше от нетърпение да сподели възгледите си с пресата. Два дни след залавянето на Патрик тя отиде при един адвокат, местен помияр, който последния път я бе

развел за триста долара, и поиска от него да я ориентира в медийния лабиринт. Той бързо се съгласи, дори заяви, че ще го направи безплатно, и постъпи така, както постъпват всички негови колеги, когато клиентът им има какво да разкаже — свика пресконференция в кантората си в Хатисбург, на деветдесет мили северно от Билокси.

Адвокатът показа на репортерите разплаканата Нелдийн, наговори куп злословия по адрес на ФБР и шерифа в Билокси, разкритикува нескопосаните им опити да открият Лют. Какъв позор — да се размотават цели четири години, докато клиентката му се топи от мъка и несигурност. Гневи се, пени се и оползотвори докрай отредените му петнайсет минути слава. Намекна за процес срещу Патрик Ланиган, човека, който очевидно бил убил сина на клиентката му и изгорил тялото му, за да може самият той да офейка с деветдесет милиона долара. Не каза нищо конкретно обаче.

Медиите разтръбиха историята, пренебрегвайки всякаква предпазливост, ако изобщо проявяват такава. Получиха снимки на младия Скарбъро — обикновено на вид момче с тъмен мъх около устата и разчорлена коса. По този начин безликата жертва се снабди с физиономия и доби човешки измерения. Ето момчето, убито от Патрик.

Историята с Лют се услади на медиите. Започнаха да го наричат „вероятната жертва“, но думата „вероятна“ се смотолевяше. Патрик наблюдаваше всичко това сам в болничната си стая.

Скоро след като изчезна, дочу слуховете, че Лют е изгорял в колата му. С Лют бяха ловували заедно през януари деветдесет и втора и един късен студен следобед бяха яли говежда яхния, сготвена на огън в гората. С изненада бе открил, че момчето всъщност живее в гората и че я предпочита пред дома си, за който избягваше да говори. Справяше се с трудните условия изумително добре. Патрик му бе предложил да се подслонява на верандата на хижата, ако завали дъжд, но доколкото знаеше, хлапето никога не се бе възползвало от поканата.

Бяха се срещали няколко пъти в гората. Лют виждаше хижата от върха на близкия хълм и ако колата на Патрик бе там, се скриваше някъде наблизо. Обичаше да го следи незабелязано, докато се разхождаше или ловуваше. Понякога хвърляше камъчета или жълъди

по него, докато го накараше да се разкреци и да ругае. След това сядаха и си приказваха. Разговорите не бяха стихията на Лют, но Патрик имаше чувството, че това малко разнообразие сред самотата му допада. Понякога му носеше сладки и бонбони.

Не се изненада — нито тогава, нито сега — от предположението, че е убил хлапето.

Доктор Хаяни следеше вечерните новини с голям интерес. Изчиташе вестниците и надълго и нашироко разговаряше с младата си съпруга за своя известен пациент. Вечер седяха в леглото и повторно изслушваха всичко в късните новини.

Бяха угасили лампата и се готвеха за сън, когато телефонът звънна. Беше Патрик — извиняваше се, но имал силни болки и се изплашил. Изпитвал нужда да поговори с някого. Тъй като формално бил затворник, имал право да се обажда само на лекаря и адвокатата си, при това само до два пъти дневно. Ще му отдели ли докторът минутка?

Разбира се. Пак се извини, че се обажда толкова късно, но било невъзможно да заспи, особено след излъчените по новините твърдения, че е убил момчето. Попита го дали е гледал новините.

Да, разбира се. Патрик обясни, че е в стаята си и лампата е угасена. Слава богу, че полицаите били навън, в коридора, защото го било страх. Причували му се разни неща — гласове, шумове, които не можел да си обясни. Гласовете не идвали от коридора, а от самата стая. Възможно ли е да се дължи на лекарствата?

Да, възможно е да се дължи на много неща. На лекарствата, на умората, на преживените травми, на психическото и физиологическото сътресение.

Разговаряха цял час.

Не беше мил косата си цели три дни. Искаше да изглежда мазна. Не се беше бръснал. Замени болничния халат с хирургическите дрехи от пристигането, които сега бяха страшно измачкани. Хаяни обеща да му намери нови. За днес обаче му бяха нужни тези. На десния си крак обу бял чорап, но на левия му глезен имаше зловеща резка от въжетото и той искаше хората да я видят. Никакъв чорап, само черен гумен чехъл за баня.

Днес щяха да го покажат. Светът очакваше този момент.

Санди пристигна точно в десет с чифт евтини тъмни очила, както бе пожелал клиентът му. И с черно бейзболно кепе.

— Благодаря — каза Патрик, докато се любуваше на очилата и наместваше кепето си пред огледалото.

Доктор Хаяни се появи след минута и Патрик го запозна със Санди. След това изведнъж стана нервен и неспокоен. Седна на ръба на леглото, прокара пръсти през косата си и се опита да диша равномерно.

— Никога не ми е минавало през ум, че ще доживея ден като този — промърмори той, забил очи в пода. — Никога.

Лекарят и адвокатът се спогледаха безмълвно.

Хаяни поръча да донесат силно успокоително и Патрик глътна две таблетки.

— Може би ще дремя през цялото време — каза той.

— Остави ме да говоря аз — отвърна Санди. — Просто се успокой.

— Ще се успокои след малко — обади се Хаяни.

На вратата се почука и влезе шериф Суийни. Бе довел цял отряд полицаи, сякаш щеше да потушава бунт. Размениха се хладни любезности. Патрик сложи шапката на главата си, новите очила — големи, черни — и протегна напред китки, за да му сложат белезниците.

— Какво е това? — попита Санди и посочи веригата за крака, която държеше един от помощник-шерифите.

— Верига за крака — отговори Суийни.

— Няма да стане — каза Санди рязко. — Единият му глезен е разранен.

— Силно разранен — допълни доктор Хаяни дръзко, готов да се намеси в спора по-сериозно. — Виждате ли? — Посочи левия глезен на Патрик.

Суийни се поколеба за миг и колебанието му реши въпроса. Санди се втурна в атака:

— Хайде стига, шерифе, какви са шансовете да избяга? Той е ранен, с белезници на ръцете, пазят го толкова хора. Какво, по дяволите, може да направи? Ще се отскубне и ще хукне? Вие не сте толкова бавни, нали?

— Ако трябва, ще се обадя на съдията! — намеси се докторът ядосано.

— Нали дойде тук с оковани крака? — каза шерифът.

— Онези бяха от ФБР, Реймънд — обади се Патрик. — И ми ги бяха сложили на коленете, а не на глезените. Все едно, болеше ужасно.

Отказаха се от веригата и поведоха Патрик по коридора. Там имаше още мъже в сиви униформи, които се смълчаха, щом го видяха. Застанаха в кръг около него и групата тръгна бавно към асансьора. Санди вървеше от едната му страна и леко го подкрепяше за лакътя.

Асансьорът бе твърде малък за цялата група. Тези, които останаха отвън, се втурнаха надолу по стълбището. Когато се събраха долу, всички пак го обградиха и тръгнаха заедно. Минаха през фойето, през стъклената врата и излязоха вън, където ги очакваше цяла кавалкада автомобили. Есенният въздух бе топъл. Качиха го на лъскавочерен нов микробус с обозначенията на окръг Харисън и потеглиха, следвани от бял джип с въоръжена охрана и три светнали от чистота полицейски коли. Отпред имаше още две полицейски коли. Минаха през портала и излязоха в цивилния свят.

Патрик заглежда живота навън през евтините слънчеви очила. Улиците, по които бе минавал милион пъти. Къщите, които му бяха толкова познати. Излязоха на крайбрежната магистрала и пред очите му се откри Заливът, чиито спокойни кафеникави води си бяха съвсем същите, както по времето, когато изчезна. Видя и плажа — тясна

пясъчна ивица между водата и шосето, твърде далеч от хотелите и къщите от другата страна на магистралата.

Докато траеше заточението му, Крайбрежието се бе замогнало благодарение на изненадващата поява на казината. Още докато беше в града, се носеха слухове за нахлуването на хазарта, но сега вече покрай шосето се издигаха огромни казина в стил Лас Вегас, обсипани с лампички и неоновии надписи. Паркингите пред тях се запълваха още в девет и половина сутринта.

— Колко казина има? — попита Патрик шерифа, седнал вдясно от него.

— Засега тринайсет. Ще има още.

— Трудно ми е да повярвам.

Успокоителното се оказа ефикасно. Дишането му се забави, тялото му омекна. Прииска му се да отпусне глава и да задреме, но свиха по главната улица и любопитството му отново се изостри. Още две пресечки. След няколко минути светът от миналото му се втурна към него, за да го посрещне. Минаха покрай общината отляво, след това, съвсем бързо, по Вийо Марше, старата улица с множество магазини и магазинчета и голямата бяла сграда по средата, част от която някога притежаваше и той като съдружник в Боуган, Рейпли, Витрано, Хаварак и Ланиган, адвокати и юридически съветници.

Сградата бе непокътната, но фирмата вътре се разпадаше. Пред тях беше Съдебната палата на окръг Харисън — само на три пресечки от някогашното му работно място. Всъщност беше най-обикновена тухлена сграда на два етажа с малка морава към Хауард Стрийт. Моравата бе задръстена от народ. Покрай бордюрите бяха спрени кола до кола. Още хора се стичаха по тротоарите. Изглежда, всички се бяха запътили към съда. Колите отбиваха встрани, за да направят път на Патрик и кервана му.

Тълпата пред съда се втурна след тях от двете им страни, но бе възпряна от полицейски кордон, преградил малък участък край задния вход. Патрик бе виждал как довеждат и отвеждат няколко върли убийци, така че знаеше как ще се действа. Кавалкадата спря, вратите се отвориха и от колите изскочиха десетина полицаи. Заобиколиха микробуса. Вратата бавно се плъзна встрани и най-сетне се появи самият той — изпомачканите му болнични дрехи рязко се открояваха сред тъмнокафявите униформи наоколо.

Зад възетата видя внушителна тълпа репортери, фотографи и телевизионни оператори, затаили дъх в очакване. Прииждаха още, тичаха да не пропуснат нещо. Патрик мигом зърна камерите, наведе глава и се сви между полицаите. Отведоха го бързо до задния вход, под канонада идиотски въпроси.

— Патрик, как се чувстваш у дома?

— Къде са парите, Патрик?

— Кой изгоря в колата, Патрик?

През вратата, нагоре по задното стълбище... краткия път, по който Патрик понякога минаваше, ако бързаше да вземе подпис от някой съдия. Лъхна го позната миризма. Стълбището не беше боядисвано през тези четири години. Свърнаха по къс коридор — скупчени в единия край, чиновниците го зяпнаха любопитно. Вкараха го в стаята на съдебните заседатели, която беше до заседателната зала, и той седна на тапициран стол до машината за кафе.

Санди се засуети около него, за да се увери, че е добре. Шериф Суийни освободи помощниците си и те излязоха в коридора, за да чакат следващото транспортиране.

— Кафе? — попита Санди.

— Ако обичаш. Без захар.

— Добре ли си, Патрик? — попита Суийни.

— Да, Реймънд, благодаря.

Гласът му звучеше плахо и примирено. Ръцете и коленете му трепереха и той не бе в състояние да ги спре. Не обърна внимание на кафето и вдигна нагоре двете си оковани ръце, за да намести тъмните очила и да свали козирката на шапката още по-ниско. Раменете му увиснаха.

На вратата се почука и едно хубаво момиче на име Белинда надникна в стаята.

— Съдия Хъски иска да говори с Патрик.

Гласът му бе познат. Патрик вдигна глава, погледна към вратата и поздрави тихо:

— Здравей, Белинда.

— Здравей, Патрик — отвърна тя. — Добре дошъл.

Патрик извърна лице. Тя работеше в канцеларията и всички съдии флиртуваха с нея. Хубаво момиче. Хубав глас. Наистина ли бяха минали четири години?

— Къде? — попита шерифът.

— Тук — каза тя. — След няколко минути.

— Желаяш ли да говориш със съдията, Патрик? — попита Санди. Не беше задължително. При нормални обстоятелства би било направо странно.

— Разбира се. — Патрик искаше на всяка цена да види Хъски.

Белинда затвори вратата.

— Ще изляза — каза Суийни. — Трябва да изпуша една цигара.

Най-накрая Патрик остана сам с адвокатата си. Изведнъж сякаш се съвзе.

— Две неща. Обади ли ти се Лия Пирис?

— Не — отговори Санди.

— Ще те потърси скоро, така че бъди готов. Написах й дълго писмо и искам да й го предадеш.

— Добре.

— И второ. Има едно устройство, DX-130, с което можеш да засечеш дали те подслушват. Произвежда го „Ло-Ким“, корейска фирма за електроника. Струва към шестстотин долара и е колкото портативен диктофон. Купи едно такова и го носи със себе си при всяка среща с мен. Преди всеки разговор ще дезинфекцираме стаята и телефоните. Освен това наеми някоя почтена фирма от Ню Орлиънс, която да проверява апартамента и офиса ти два пъти седмично. Скъпо е, но ще платя. Някакви въпроси?

— Не.

Почука се и Патрик отново преви рамене. Влезе съдия Карл Хъски — сам, без тога, по риза и вратовръзка, с очила, подпрени на средата на носа. С посивяла коса и бръчки около очите Хъски изглеждаше по-възрастен и по-мъдър, отколкото предполагаша четирийсет и осемте му години; а той това и искаше.

Съдията протегна ръка, а Патрик вдигна поглед и се усмихна.

— Радвам се, че те виждам, Патрик — каза съдията приветливо, докато се ръкуваха под акомпанимента на подрънкващите белезници. Искаше му се да се наведе и да прегърне стария си приятел, но съдийската му сдържаност го накара да се ограничи само с ръкостискането.

— Как си, Карл? — попита Патрик, без да става.

— Добре съм. А ти?

— Е, преживял съм и по-добри дни, но се радвам да те видя. Дори при тези обстоятелства.

— Благодаря. Не мога да си представя, че...

— Изглеждам променен, нали?

— Определено. Не съм сигурен, че щях да те позная на улицата.

Патрик само се усмихна.

Както и някои други, които все още твърдяха, че изпитват приятелски чувства към Патрик, съдия Хъски се чувстваше предаден, но облекчението от факта, че старият му приятел е жив, бе по-голямо. Много го тревожеше обвинението в предумишлено убийство. Разводът и гражданските иски не бяха страшни, но убийството...

Поради приятелството помежду им съдия Хъски нямаше да поеме делото. Смяташе да ръководи само предварителните процедури и да се оттегли дълго преди да дойде време за важните решения. Във вестниците вече се бяха появили материали за някогашната им дружба.

— Предполагам, че няма да се признаеш за виновен — каза Хъски.

— Да, точно така.

— В такъв случай това първо изслушване ще е формално. Няма да позволя пускане под гаранция, защото става дума за убийство.

— Наясно съм, Карл.

— Цялата работа няма да продължи повече от десет минути.

— Бил съм в съда и преди. Само дето седях на друг стол, това е всичко.

През дванайсетте си съдийски години Хъски често се бе изненаждал от съчувствието, което изпитваше към обикновените хора, извършили тежки престъпления. Виждаше човешката страна на страданието им. Виждаше как вината ги разкъсва живи. Беше изпратил в затвора стотици хора, които, ако имаха възможност, биха излезли от съдебната зала, за да не съгрешат никога повече. Искаше да помага, да бъде благороден, да прощава.

Това обаче беше Патрик и в този момент негова светлост се вълнуваше почти до сълзи. Старият му приятел окован, с палячовски дрехи, тъмни очила, променено лице, изнервен, притеснен, неопикуемо уплашен. Искаше му се да го заведе у дома си, да го нахрани хубаво, да го остави да си почине, да му помогне да устрои живота си отново.

Коленичи до него и каза:

— Патрик, не мога да поема това дело по очевидни причини. Ще се заема с предварителните процедури, за да съм сигурен, че ще си защитен. Все още съм твой приятел. Не се колебай да ми се обадиш, ако се наложи.

Потупа го по коляното с надеждата да не засегне някоя от раните.

— Благодаря, Карл — отвърна Патрик и прехапа устна.

Хъски искаше да го погледне в очите, но това бе невъзможно заради слънчевите очила. Стана и тръгна към вратата.

— Днес всичко е формалност, колега — кимна той на Санди.

— Има ли много хора? — попита Патрик.

— Да. И приятели, и врагове. Всички са там.

И излезе.

Сензационните убийства и процесите на зловещи престъпници не бяха рядкост по Крайбрежието, така че препълнените съдебни зали не учудваха никого. От незапомнено време обаче първото появяване в съда не бе предизвиквало такъв интерес.

Репортерите бяха дошли най-рано и бяха заели предните места. Тъй като Мисисипи бе един от малкото щати, които все още проявяваха здравия разум да забраняват снимането в съдебните зали, репортерите щяха само да седят и да слушат, а после да разкажат със свои думи какво са видели. Така ги принуждаваха да бъдат истински репортери — задача, за която повечето от тях бяха зле подготвени.

Всяко голямо дело привличаше редовните посетители — чиновници и секретарки от съда, сгучаещи стажанти, пенсионирани ченгета, местни адвокати, които през по-голямата част от времето се размотаваха по коридорите — пиеха кафе със служителите, клюкарстваха, проверяваха нотариални актове, чакаха някой съдия да им даде подпис, намираха си каквато и да било работа, само и само да не стоят в канторите си. Патрик бе привлякъл вниманието на всички тях. И на мнозина други.

Много колеги бяха дошли, за да го зърнат. Вече четири дни вестниците непрекъснато пишеха за него, но нито един от тях не бе публикувал скорозна снимка. Носеха се какви ли не слухове. Приказките за изтезанията изостряха любопитството още повече.

Чарлс Боуган и Дъг Витрано седяха един до друг сред адвокатската орда — на най-предните места, до които бяха успели да се доберат. Проклетите репортери ги бяха изпреварили. Искаха да са на първия ред, близо до масата, на която сядаше обвиняемият. Искаха да го видят, да го погледнат в очите, да сипят шепнешком ругатни и заплахи, да излеят колкото се може повече жлъч в тази цивилизована обстановка. Видяха се принудени да седнат доста назад и търпеливо да чакат момента, който може би никога нямаше да настъпи.

Третият съдружник, Джими Хаварак, стоеше прав до задната стена и разговаряше тихо с един полицаи. Не обръщаше внимание на погледите и усмивките на познатите си, много от които също бяха адвокати и тайно злорадстваха, че парите са изчезнали и фирмата е загубила цяло състояние. В крайна сметка ставаше дума за най-големия хонорар за правна услуга, получаван някога в щата. Завистта бе нещо естествено. Той ги мразеше, както мразеше буквално всички присъстващи в съдебната зала — глутница чакали, които очакват труп.

Хаварак, син на ловец на скариди, си беше останал грубоват здравеняк, готов да налита на бой по кръчмите. Пет минути с Патрик в заключена стая, и парите щяха да са намерени.

Четвъртият съдружник, Рейпли, както обикновено беше на тавана си и пишеше изложение във връзка с някакво досадно дело. Щеше да прочете за събитията в утрешните вестници.

Имаше и шепа адвокати, стари приятели на Патрик, дошли за подкрепа. Бягството беше мечта, най-често несподелена мечта, на немалко дребни провинциални пленници на тази пренаселена и отегчителна професия, от която очакваха твърде много. Патрик поне бе проявил куража да направи опит да я осъществи. Бяха сигурни, че за трупа в колата има някакво обяснение.

Ланс бе дошъл в последния момент и сега стоеше изтикан в ъгъла. Преди това се завъртя наоколо с репортерите, за да огледа охраната. Тя внушаваше респект, поне засега. Въпросът обаче беше дали ще е така до края на делото.

Присъстваха и много хора, които Патрик познаваше само бегло и които сега твърдяха, че са му най-близки приятели. Сред тях имаше такива, които никога не бе виждал, но това не им пречеше да говорят наляво и надясно „Патрик това, Патрик онова...“. По същия начин се бяха появили и неколцина приятели на Труди, дошли да изгледат

навъсено мъжа, който бе разбил сърцето ѝ и бе зарязал малкото съкровище Ашли Никол.

Повечето четяха вестници или романчета и се опитваха да изглеждат отегчени, сякаш не биха желали да са в залата.

Чиновниците и приставите край съдийската маса се раздвижиха и залата мигновено притихна. Вестниците и книжките изчезнаха като по команда. Вратата до ложата на съдебните заседатели се отвори и в залата нахлуха кафяви униформи. Появиха се шерифът Суийни, прихванал Патрик за лакътя, после двама помощник-шерифи и най-накрая Санди.

Ето го! Всички проточиха вратове, погледите се устремиха натам. Художниците започнаха да рисуват.

Патрик прекоси залата и отиде до масата на защитата с наведена глава, въпреки че огледа присъстващите под прикритието на слънчевите очила. Зърна Хаварак в дъното на залата — намръщената му физиономия беше красноречива. Точно пред него седеше отец Филип, свещеникът, който изглеждаше доста остарял, но все така благ.

Патрик седна и се смъкна надолу, наведе глава, отпусна рамене. Нито капка самонадеяност. Не се озърна, защото чувстваше, че всички погледи са приковани в него. Санди сложи ръка на рамото му и прошепна нещо безсмислено.

Вратата се отвори отново и в залата влезе Т. Л. Париш, областният прокурор. Седна на масата на обвинението. Париш беше педантичен човек, сдържано суетен. Не се стремеше към по-висок пост. В съда беше методичен, лишен от позъорство, смъртоносен. В момента бе на второ място в щата по брой на спечелените дела. Седна до шерифа, който стана от масата на защитата и отиде на отреденото му място. Отзад бяха Джошуа Кътър, Брент Майърс и още двама от ФБР, които Париш дори не познаваше.

Обстановката предизвикваше очаквания за зрелищен процес, независимо че той щеше да започне най-рано след шест месеца. Приставът призова за ред в залата и накара присъстващите да станат. Влезе съдия Хъски и зае мястото си.

— Моля, седнете — каза той и всички се подчиниха. — Дело номер 1140 от деветдесет и шеста, „Щатът срещу Патрик Ланиган“. Обвиняемият присъства ли?

— Да, ваша светлост — отговори Санди, надигайки се леко.

— Станете, ако обичате, мистър Ланиган — нареди Хъски.

Патрик, все още с белезниците, бавно избута стола назад и се изправи. Беше превит в кръста, навел глава и рамене. Не се преструваше. Успокоителното бе вцепенило повечето части на тялото му, включително и мозъка.

Опита се да поизправи гръб.

— Мистър Ланиган, в ръцете си държа обвинителен акт, гласуван от разширения състав на съда в окръг Харисън. В него се твърди, че предумишлено сте убили неизвестно лице, човешко същество, и се иска започване на съдебен процес. Запознат ли сте със съдържанието?

— Да, сър — отговори Патрик, като леко вдигна брадичката си. Личеше, че се напруга, за да говори по-високо.

— Обсъдихте ли го с адвоката си?

— Да, сър.

— Принавате ли се за виновен?

— Не.

— Съдът го приема за сведение. Можете да седнете.

Хъски затършува из книжата пред себе си и след малко продължи:

— Съдът по свое усмотрение налага заповед, забраняваща всякакви публични изявления на обвиняемия, адвокатите на страните, полицията, следствените органи, всички свидетели по делото заедно и поотделно, както и на служителите на съда. Заповедта е валидна до края на процеса. Копия от нея са раздадени на всички. Всяко нарушение ще бъде третирано като неуважение към съда и нарушителите ще носят най-тежка отговорност. Нито дума на репортер или журналист без мое разрешение, това е. Страните имат ли въпроси?

Тонът ясно подсказваше, че Хъски не само не се шегува, но и че с удоволствие би се разправил с нарушителите. Страните мълчаха.

— Добре. Подготвил съм график за представяне на писмените доказателства и възраженията, за предварителните заседания и същинския процес. Можете да го получите в канцеларията на съда. Нещо друго?

Париш стана и каза:

— Един дребен проблем, ваша светлост. Бихме искали да преместим обвиняемия в наше заведение за задържане под стража

колкото е възможно по-бързо. Както знаете, понастоящем той е в болница и...

— Току-що разговарях с лекуващия лекар, мистър Париш. Обвиняемият се нуждае от медицински грижи. Уверявам ви, че веднага щом може да бъде изписан, ще го преместя в окръжния затвор.

— Благодаря ви, ваша светлост.

— Ако това е всичко, закривам заседанието.

Веднага изведоха Патрик от залата, свалиха го по стълбите и го качиха на микробуса. Фотоапаратите щракаха, телевизионните камери жужаха. Патрик клюмаше и по пътя към болницата заспа.

Единственото, за което можеха да обвинят Стефано, бе отвличането и изтезаването на Патрик, но имаше малка вероятност да го осъдят за това. Бе станало в Южна Америка, извън територията на страната. Същинските извършители бяха други, сред тях имаше и бразилци. Адвокатът на Стефано бе убеден, че ще спечелят, ако се стигне до съд.

Но Стефано имаше и клиенти — трябваше да защити репутацията им. Адвокатът много добре познаваше способността на ФБР да упражнява натиск, без да повдига официални обвинения. Посъветва Стефано да приеме предложението да си развърже устата в замяна на обещанието той и клиентите му да бъдат оставени намира. С какво щяха да му навредят, след като не ставаше дума за по-сериозни престъпления?

Адвокатът настоя да присъства, докато Стефано дава показания. Неколкодневните разпити щяха да траят часове наред и той държеше да е там. Джейнс искаше да се проведат от неговите хора във Вашингтонската централа.

Донесоха кафе и сладки. Видеокамерите бяха насочени към края на масата, където седяха Стефано и адвокатът му. Стефано беше по риза, със спокойно изражение.

— Кажете си името, моля — започна Тъндърхил, първият от екипа. Всички бяха научили досието на Ланиган почти наизуст.

— Джонатан Едмънд Стефано. Джак.

— Името на фирмата ви?

— Едмънд Асошиътс.

— Предмет на дейност?

— Много неща. Консултации по сигурността. Наблюдение. Лични разследвания. Издирване на изчезнали.

— Кой е собственик?

— Аз. Едноличен.

— Колко служители имате?

— Различно. В момента са единайсет с постоянни договори и около трийсет на хонорар.

— Бяхте ли нает да откриете Патрик Ланиган?

— Да.

— Кога?

— На двайтсет и осми март деветдесет и втора. — Стефано бе донесъл няколко папки със записки, но не се нуждаеше от тях.

— Кой ви нае?

— Бени Арисия. Човекът, чиито пари бяха откраднати.

— Каква сума поискахте от него?

— Първоначално двеста хиляди долара.

— Колко ви е платил до днешна дата?

— Милион и деветстотин хиляди.

— Какво направихте, след като Бени Арисия ви нае?

— Няколко неща. Веднага заминах за Насо на Бахамските острови, за да проведа съответните разговори в банката, от която бяха откраднати парите. Става дума за клон на Юнайтед Банк във Уейлс. Клиентът ми мистър Арисия и юридическата фирма, която тогава бе наел, имаха там новооткрита сметка, специално за получаването на тази сума.

Както знаем, някой друг бе успял да се добере до нея преди тях.

— Мистър Арисия американски гражданин ли е?

— Да.

— Защо е открил сметка в чужбина?

— Парите бяха деветдесет милиона долара, шейсет за него и трийсет за адвокатите. Не искаха те да се появят в банка в Билокси. По това време мистър Арисия живееше там и всички бяха единодушни, че не е желателно получаването на сумата да стане известно в района.

— Мистър Арисия се опитваше да избегне данъчното облагане, така ли?

— Не знам. Ще трябва да попитате него. Това не беше мой проблем.

— С кого разговаряхте в банката?

Адвокатът изсумтя неодобрително, но не каза нищо.

— С Греъм Дънлап, англичанин, един от вицепрезидентите.

— Какво ви каза той?

— Същото, което е казал и на ФБР. Че парите са изтеглени.

— Откъде са постъпили при тях?

— От тук, от Вашингтон. Преводът е направен в девет и трийсет сутринта на двацет и шести март деветдесет и втора. От Националната банка. Бил е експресен, което означава, че е стигнал до Насо за по-малко от час. В десет и петнайсет парите са били получени в банката, където са останали девет минути. След това са били изпратени в банка в Малта. Оттам са били препратени в Панама.

— По какъв начин са били изтеглени от сметката?

Въпросът подразни адвоката.

— Губим си времето — каза той. — Тези неща са ви известни от четири години. Вашите хора са разговаряли с банкерите по-дълго, отколкото клиентът ми.

Ъндърхил остана невъзмутим.

— Имаме право да зададем тези въпроси. Искаме да потвърдим това, което знаем. По какъв начин са били изтеглени парите от сметката, мистър Стефано?

— Без клиентът ми и неговите адвокати да знаят, някой — предполагаме, че е бил мистър Ланиган — е представил фалшиви документи за достъп до банковата сметка. Инструкциите за малтийската банка са били подготвени предварително, преди пристигането на превода. Представил е фалшиво нареждане за превод от името на адвокатите на клиента ми и е прехвърлил сумата девет минути след пристигането ѝ. Разбира се, по това време адвокатите са го смятали за мъртъв и не са имали основание да подозират каквото и да било. Самата сделка, от която са дошли парите, е строго секретна и никой, освен клиентът ми, неговите адвокати и няколко души от Министерството на правосъдието, не е знаел точно кога и къде ще бъдат изпратени.

— Доколкото разбирам, когато парите са пристигнали, въпросното лице вече ги е очаквало в банката.

— Да. Почти сме сигурни, че е бил Патрик Ланиган. Сутринта преди прехвърлянето той се е представил на Греъм Дънлап като Дъг Витрано, един от съдружниците във фирмата на адвокатите. Документите са били изрядни — паспорт, шофьорска книжка и така нататък. Освен това е бил добре облечен и е знаел, че от Вашингтон ще бъдат преведени деветдесет милиона. Имал е нотариално заверено

пълномощно от името на фирмата, което му дава право да прехвърли сумата в Малта.

— Знам много добре, че имате копия на всички тези документи — обади се адвокатът.

— Имаме — кимна Ъндърхил и запрелиства бележките си, без да обръща внимание на адвоката. Хората на ФБР бяха проследили движението на парите до Малта и след това до Панама, откъдето следите им се губеха. Разполагаха с размазана снимка от една от охранителните камери, на която се виждаше човекът, представил се за Дъг Витрано. Бяха сигурни, че е Патрик, макар и да бе дегизиран много добре. Беше доста по-слаб, косата му беше къса и черна, беше си пуснал мустаци и носеше стилни очила с рогови рамки. На Греъм Дънлап бе обяснил, че е дошъл лично да проследи получаването и изпращането на парите, защото клиентът му и фирмата се безпокоели за трансфера. Според Дънлап това не било нещо необикновено и той се отзовал с готовност. Три седмици след случката англичанинът бе уволнен и си бе заминал за Лондон.

— След това се върнах в Билокси и в продължение на един месец търсих някакви улики — продължи Стефано.

— И открихте, че офисите на фирмата са били подслушвани.

— Да. Веднага заподозряхме мистър Ланиган. Причините са ясни. Задачата ми се състоеше от две части. Да открием мистър Ланиган и парите и да установим точно как е осъществил кражбата. Съдружниците ни осигуриха достъп до офисите си през почивните дни и моите специалисти буквално разглобиха всичко. Както се казва, мястото беше заразено. Открихме буболечки по всички телефони, под всички бюра, във всички помещения. Дори в коридорите и мъжката тоалетна на първия етаж. Имаше само едно изключение. Кабинетът на Чарлс Боуган бе съвсем чист. Той обясни, че го заключвал винаги. Буболечките бяха от много високо качество. Общо двайсет и две. Сигналите от тях се приемаха от специален приемник, скрит в картонена кутия на тавана, на място, до което никой не се беше доближавал от години.

Ъндърхил слушаше, но не чуваше. Всичко това се записваше на видеолента, така че началниците му можеха да го анализират по-късно. Тези подробности му бяха отдавна известни. Извади анализа на техническите средства от книгата пред себе си — четири гъсто

изписани абзаца, описващи схемата на подслушване, използвана от Патрик. Микрофоните бяха последна дума на техниката — малки, мощни, скъпи, произведени от реномирана фирма в Малайзия. В Щатите бе забранено да продаваш или притежаваш такива, но бе сравнително лесно да ги купиш от всеки европейски град. Патрик и Трудни бяха прекарвали Коледните празници в Рим. Пет седмици преди да изчезне.

Приемникът, намерен на тавана, бе изумил дори експертите на ФБР. Когато Стефано го намери, това бе техническа новост на по-малко от три месеца и агентите неохотно признаха, че е изпреварил поне с година най-модерната им подслушвателна апаратура. Произведеното в Унгария устройство можеше да приема сигналите от двайсетте и две буболечки, скрити в офисите долу, и без да ги смесва, да ги предава поотделно или едновременно до сателитна антена, монтирана недалеч.

— Успяхте ли да определите къде са били приемани сигналите?
— попита Ъндърхил. Въпросът беше естествен, защото ФБР със сигурност не знаеше.

— Не. Обхватът беше пет километра във всички посоки, така че е невъзможно да се каже.

— Някакво предположение?

— Да, при това много добро. Съмнявам се, че Ланиган би проявил глупостта да инсталира сателитна чиния, където и да било в този радиус, в центъра на Билокси. За да го направи, би трябвало да вземе под наем подходящ имот, където да скрие чинията и да може да прекарва там часове на ред и да прослушва разговорите. Той, струва ми се, е доказал, че действа методично. От самото начало предположих, че е използвал яхта. Това би било най-простото и най-безопасно решение в случая. Офисите на фирмата са само на шестстотин метра от брега. В Залива има много яхти. Човек би могъл да хвърли котва три километра навътре в океана и дни наред да не чуе човешки глас.

— Имал ли е яхта?

— Не успяхме да установим подобно нещо.

— Някакви доказателства, че е използвал такава?

— Може би. — Стефано замълча за момент, защото навлизаше в неизвестна за ФБР територия.

Паузата подразни Ъндърхил.

— Това не е кръстосан разпит, мистър Стефано.

— Знам. Проучихме всички фирми, които дават под наем яхти по Крайбрежието, от Дестин до Ню Орлиънс. Открихме само една възможност. Малка фирма в Ориндж Бийч, Алабама, е дала под наем десетметрова яхта — с платна и двигател — на някакъв мъж на 11 февруари деветдесет и втора година, деня, в който е било погребението на Ланиган. Наемът е бил хиляда долара на месец. Клиентът предложил два пъти повече, ако се съгласят плащането да стане в брой и да няма никакви документи. Предположили, че е наркотрафикант, и му отказали. Онзи им предложил депозит от пет хиляди плюс две хиляди на месец за два месеца. Бизнесът им не вървял, яхтата била застрахована срещу кражба и те решили да рискуват.

Ъндърхил слушаше, без да мига. Не си водеше записки.

— Показахте ли им снимка?

— Да. Не е изключено да е бил Патрик, но онзи нямал брада, бил с черна коса, ходел с бейзболна шапка и тъмни очила. Бил дебел. Това е станало, преди да се заеме с диетите за отслабване. Все едно, не бяха сто процента сигурни, че е той.

— Какво име е използвал?

— Ранди Остин. Имал шофьорска книжка от Джорджия. Отказал да представи други документи за самоличност. Предложил пет хиляди в брой, да не забравяме. За дващест хиляди би могъл да купи цялата яхта.

— Какво е станало с нея?

— Получили са си я обратно. Човекът каза, че започнал да подозира нечиста игра, защото Ранди нямал понятие от яхти. Непрекъснато подпитвал разни неща, озъртал се. Твърдял, че иска да замине на юг след лош брак в Атланта. Писнало му било от досадата на ежедневието, имал много пари, такива работи. Някога бил плавал доста и сега искал отново да влезе във форма. Казал, че нямало да се отдалечава от брега. Историята прозвучала убедително и онзи се поуспокоил, но продължавал да има подозрения. На следващия ден Ранди се появил изневиделица... не забелязали кола или такси... сякаш дошъл пеша. След дълги обяснения най-накрая поел с яхтата. Двигателят бил мощен и можел да развива осем възела, независимо от вятъра. Отправил се на изток и собственикът нямало какво да прави,

така че тръгнал по Крайбрежието и се отбил в няколко барчета по пътя, от които можел да държи Ранди под око. Бил на четвърт миля навътре и се справял добре с яхтата. Спрял на един кей в залива Пердидо, оставил я там и си отишъл с нает форд, регистриран в Алабама. И така няколко дни. Собственикът на яхтата го наблюдавал. В началото Ранди се осмелявал да навлезе само миля навътре, после и повече. На третия или четвъртия ден се отправил в западна посока, към Мобайл и Билокси, и не се появил три дни. След това се върнал, пак излязъл в морето и пак се отправил на запад. Не на изток или на юг, към Флорида. Собственикът на яхтата престанал да се безпокои, защото Ранди не се отдалечавал. Понякога изчезвал по за седмица, но винаги се връщал.

— И смяташ, че това е бил Патрик?

— Да, убеден съм. Струва ми се логично. Бил е сам на яхтата, изолиран от околния свят. Можел е да не среща жива душа по цели дни. Можел е да получава сигналите от подслушвателните устройства навсякъде в Залива, а освен това яхтата е идеално място за отслабване.

— Какво е станало с нея?

— Оставил я на кея и изчезнал, без да се обади на никого. Собственикът си я получил обратно, плюс петте хиляди, защото онзи не дошъл да си ги поиска.

— Проверихте ли яхтата?

— Щателно. Нямахше нищо. Собственикът твърдеше, че никога не е била толкова чиста.

— Кога е изчезнал?

— Собственикът не беше сигурен, защото бил престанал да следи какво става с нея. Била на кея на трийсети март, четири дни след кражбата на парите. Разпитахме едно хлапе, което било дежурно на кея тогава, и то ни каза, че Ранди е оставил яхтата на двацет и четвърти или двацет и пети март и повече не се появил. Датите съвпадат.

— Какво е станало с наетата кола?

— По-късно открихме и нея. Била е наета от бюрото на „Ейвис“ на летището на Мобайл в понеделник сутринта, десети февруари, десетина часа след катастрофата. Наел я гладко избръснат човек с къса черна коса, рогови очила, костюм и вратовръзка. Обяснил, че току-що пристига с полет от Алабама. Показахме им снимката на Патрик Ланиган. Според тях приличал на онзи, но не бяха много сигурни.

Използвал същата шофьорска книжка от Джорджия. Платил с фалшива кредитна карта на името на Ранди Остин и номер на истинска сметка от Декатур, Джорджия. Обяснил, че се занимава с недвижими имоти и търси земя за строеж на казино. Работел самостоятелно, така че във формуляра нямало име на фирма или телефон. Повече не се появил в бюрото. Колата открили чак след година и два месеца.

— Защо не е върнал колата? — попита Ъндърхил.

— Отговорът е ясен. Наел я е малко след катастрофата. На следващия ден обаче физиономията му се е появила на първа страница във всички вестници в Билокси и Мобайл. Решил е, че е рисковано да връща колата. Открили са я в Монтгомъри, сплескана, с окрадени части.

— Къде е отишъл Патрик?

— Според мен е напуснал Ориндж Бийч на двацет и четвърти или двацет и пети март и се е превърнал в Дъг Витрано, бившия си съдружник. Успяхме да научим, че на двацет и пети е летял от Монтгомъри до Атланта, след това в първа класа до Маями и Насо. Билетите му са били на името на Витрано. Използвал е паспорта, когато е тръгнал от Маями и когато е пристигнал на Бахамските острови. Самолетът е кацнал в Насо в осем и трийсет сутринта на двацет и шести. Банката е отворила в девет и той вече е бил там. Представил е паспорта и другите документи на Греъм Дънлап, прехвърлил е парите, сбогувал се е и е взел самолет за Ню Йорк. Кацнал е на летище Ла Гуардия в два и трийсет следобед. След това е захвърлил документите на Витрано и е продължил с други. Тук загубихме следите му.

Когато наддаването стигна петдесет хиляди, Труди каза „да“. Предаването се наричаше „Интимен дневник“ — жълта помия със стабилен рейтинг и, очевидно, голям бюджет. Сложиха прожектори, спуснаха завесите на прозорците и опасаха дневната с кабели. „Журналистката“ се казваше Нанси де Анджели, пристигала направо от Лос Анджелис с екип фризьори и гримьори.

За да не остане засенчена, Труди прекара два часа пред огледалото и когато се появи, беше ослепителна. Нанси каза, че изглежда прекалено добре. Трябвало да има вид на огорчена, сломена,

отчаяна, разорена, жертва на бездушието на съда, изпълнена с гняв, задето съпругът ѝ се е отнесъл така към нея и дъщеря ѝ. Труди се оттегли разплакана и се наложи Ланс да я утешава в продължение на половин час. Когато се върна по джинси и пуловер, изглеждаше почти също толкова добре.

Ашли Никол бе използвана като декор. Седна до майка си на канапето.

— А сега искам да ме погледнеш тъжно — каза Нанси на Труди, докато осветителите пробваха прожекторите. — Трябват ни сълзи. Истински.

В продължение на час говориха за всички ужасни неща, които ѝ бе причинил Патрик. При спомена за погребението Труди се разплака. Сети се за маратонката, намерена край изгорялата кола. Разказа за страданията си през последвалите месеци и години. Не, не се е омъжвала повече. Той не ѝ се е обаждал след завръщането си. Не е сигурна дали иска да го чуе. Не е направил опит да види дъщеря си. Тук отново се разплака.

Мисълта за развода я ужасява, но нима би могла да постъпи другояче? И кошмарното дело! Безскрупулната застрахователна компания, която я преследва, както се преследва мошеник...

Патрик — ах, какъв жесток човек! Ако намерят парите, очаква ли някакъв дял от тях? Разбира се, че не! Самата мисъл ѝ е противна!

След монтажа интервюто бе сведено до дващест минути и Патрик го гледа в тъмната си болнична стая. То предизвика усмивката му.

Когато телефонът позвъни, секретарката на Санди изрязваше от вестника снимката и статията за краткото съдебно заседание предишния ден. Намери го веднага, измъкна го от съда и го свърза.

Лия Пирис. Тя поздрави и веднага попита дали е проверил офиса си за буболечки. Санди отговори, че го е направил предишния ден. Бе отседнала в един хотел на няколко пресечки и предложи да се срещнат там. Нейното предложение имаше повече тежест за него от нареждане на федерален съдия. Каквото поиска, това ще стане. Развълнува се още като чу гласа ѝ.

Лия не бързаше, така че Санди тръгна пеша. Не искаше да се озърта. Параноята на Патрик бе разбираема — горкият бе бягал от призраци достатъчно дълго и най-накрая го бяха хванали. Никой обаче не беше в състояние да убеди Санди, че същите хора ще решат да следят и него. Той беше адвокат на защитата в шумен процес. Онези типове трябваше да са луди, за да решат да подслушват телефоните му или да го следят. Един грешен ход от тяхна страна стигаше, за да увеличи сериозно шансовете на Патрик.

Все пак бе наел фирма, която да пази чист офиса му. Това бе желание на клиента му, не негово.

Лия стисна ръката му енергично и се усмихна, но той веднага разбра, че се безпокои за доста неща. Беше боса, с джинси и бяла памучна фланелка, облечена съвсем нехайно — вероятно всички бразилци ходеха така. Вратата на гардероба беше отворена и вътре нямаше много дрехи. Всичките ѝ вещи биха се побрали в една чанта. Вероятно не се задържаше дълго на едно място и се криеше както Патрик до миналата седмица. Лия наля кафе за двамата и го покани да седне на масата.

— Как е той? — попита тя.

— Оздравява. Лекарят каза, че ще се оправи.

— Много ли е зле? — Акцентът ѝ, макар и едва доловим, го очароваше.

— Доста. — Бръкна в куфарчето си, извади папка и ѝ я подаде.
— Ето.

При вида на първата снимка Лия се намръщи и промърмори нещо на португалски. При втората очите ѝ се насълзиха.

— Горкият Патрик! — каза тя на себе си.

Продължи да разглежда снимките, без да бърза, като бършеше очите си с ръка, докато Санди не събра кураж да ѝ предложи салфетка. Тя не се срамуваше, че плаче. Когато свърши със снимките, внимателно ги сложи една върху друга и ги прибра в папката.

— Съжалявам — обади се Санди. Не можеше да измисли какво друго да каже. — Имаш писмо от Патрик.

Лия се овладя и наля още кафе.

— Ще останат ли някакви трайни увреждания? — попита тя.

— Лекарят смята, че по-скоро няма. Ще има белези, но с времето и те ще изчезнат.

— А как е психически?

— Добре е. Спи още по-малко. Непрекъснато сънува кошмари. Денем и нощем. Лечението обаче му помага. На истина не мога да си представя какво преживява. — Отпи глътка кафе и добави: — Има късмет, че е останал жив.

— Винаги е казал, че няма да го убият.

Искаше да ѝ зададе толкова въпроси... Адвокатът в него просто крещеше: Патрик знаел ли е, че са буквално по петите му? Досещал ли се е, че скоро ще го хванат? Къде е била тя, когато са го спипали? С него ли е живяла? Как са скрили парите? Къде са те сега? На сигурно място ли? Умолявам те, идеше му да каже, аз съм адвокатът му. Можеш да ми се довериш.

Лия смени темата.

— Да поговорим за развода — каза тя. Долавяше любопитството му. Отиде до един шкаф, извади от чекмеджето дебела папка и му я подаде. — Гледа ли Трудни по телевизията снощи?

— Да. Жалка история, нали?

— Тя е много хубава — отбеляза Лия.

— Да, така е. За жалост Патрик допусна грешката да се ожени за нея само заради красотата ѝ.

— Не е първият, нито последният.

— Вярно.

— Той я презира. Тя е долна личност. През цялото време му е изневерявала.

— Изневерявала ли? — попита Санди.

— Да. Всичко това е документирано тук, в папката. През последната година, докато са били заедно, Патрик е наел частен детектив да я следи. Любовникът ѝ се нарича Ланс Макса и са се срещали непрекъснато. Има снимки, на които се вижда как Ланс влиза и излиза от къщата. Когато Патрик е отсъствал, разбира се. Ланс и Трудни са снимани и как се пекат на слънце край басейна. Голи.

Санди отвори папката и намери снимката. Съвсем голи, както ги е майка родила. Усмихна се злорадо.

— Това ще придаде аромат на развода.

— Патрик иска да се разведе, както си разбрал. Няма да оспорва. Исква обаче тази жена да млъкне. Доставя ѝ истинско удоволствие да говори гадости по негов адрес.

— Това ще затвори устата ѝ. Ами детето?

Лия седна и го погледна право в очите.

— Патрик обича Ашли Никол, но има един проблем. Той не е неин баща.

Санди сви рамене, като че ли това не бе никаква новина.

— Кой е бащата?

— Патрик не знае. Вероятно Ланс, защото е любовник на Трудни от доста време. Още от училище.

— А откъде знае, че не е бащата?

— Когато Ашли е била на годинка и два месеца, Патрик е взел малко кръв от пръста ѝ и я е изпратил в лаборатория за анализ на ДНК, както и своя кръв. Подозренията му се оказали основателни. Категорично е доказано, че той не е баща на детето. Документът от лабораторията също е в папката.

Санди трябваше да стане и да се разходи, за да осмисли чутото. Отиде до прозореца и се загледа в движението по улицата долу. Още едно камъче от мозайката заставаше на мястото си. Важният въпрос в момента беше колко време Патрик е планирал бягството от стария си живот? Невярна съпруга, чуждо дете, кошмарна катастрофа, неизвестен труп, ловка кражба, бягство с парите. Всичко това бе планирано удивително точно. Всичко — до този момент, разбира се — бе минало много добре.

— Тогава защо не ѝ даде развода направо? — попита той, свел поглед към улицата. — След като не иска детето, защо ще вади на светло тази помия?

Санди знаеше отговора, но искаше да чуе какво ще каже Лия. Това щеше да е първото му надзъртане в големия им план.

— Помията ще види само адвокатът ѝ. Ще му покажеш папката. Цялата. При това положение ще предпочетат да се споразумеят.

— Да се споразумеят финансово, имаш предвид.

— Да.

— А какво споразумение предлагате?

— Тя не получава нищо.

— А какво би могла да получи?

— Зависи. Може да е малко състояние, а може да се окаже и голямо.

Санди се обърна към нея и я изгледа ядосано.

— Не мога да преговарям за имуществено споразумение, ако не съм наясно какво притежава клиентът ми. Мисля, че е крайно време вие двамата да ме посветите в замислите си.

— Бъди търпелив — каза тя съвършено невъзмутимо. — С времето ще научиш повече.

— Патрик наистина ли смята, че ще се откупи с пари при тази каша?

— Имаш ли по-хубава идея?

— Не.

— Така и предполагам. Това е единственият ни шанс.

Санди се поуспокои.

— Наистина ще е по-добре, ако ми кажете повече.

— Ще ти кажем. Обещавам. Най-напред обаче трябва да приключим с развода. Труди трябва да се откаже от всякакви финансови претенции към Патрик.

— Това няма да е проблем. И ще е забавно.

— Направи го и ще говорим пак следващата седмица.

Изведнъж му показа, че трябва да си върви — стана и започна да събира книгата. Той взе папката и я мушна в куфарчето си.

— Колко ще останеш тук? — попита я.

— Не много — отвърна Лия и му подаде пощенски плик. — Това е писмо за Патрик. Кажете му, че съм добре и че не се застоявам на едно

място. Засега не съм забелязала някой да ме следи.

Санди взе плика и се опита да я погледне в очите. Лия му се стори припряна и нервна, сякаш искаше да остане сама колкото се може по-бързо. Санди искаше да ѝ помогне, поне да ѝ предложи помощ, но знаеше, че каквото и да изрече в този момент, няма да е от полза.

Тя се насили да се усмихне и каза:

— Чака те работа. Свърши я. Патрик и аз ще мислим за останалото.

Докато Стефано даваше показания във Вашингтон, Бени Арисия и Гай се заловиха за работа в Билокси. Наеха тристаен апартамент в Бак Бей, инсталираха телефон и факс.

Предполагаха, че момичето рано или късно ще се появи в Билокси. Патрик беше задържан и в близко бъдеще около него не можеха да се очакват изненади. Нямахше къде да ходи. Тя обаче щеше да отиде при него. Тогава щяха да я хванат.

Арисия бе дал сто хиляди за тази кампания, заричайки се, че това е краят. Бе загубил близо два милиона и трябваше да престане да пилее пари, преди да е профукал всичко. „Нордърн Кейс Мючуъл“ и „Монарх-Сиера“ — другите съдружници в несигурния консорциум, се бяха отказали. Стефано щеше да залъгва ФБР със сладките си приказки, докато Гай и останалите от фирмата му открият момичето. Ако изобщо го открият. Положението изглеждаше доста безнадеждно.

Осмар и хората му още слухтяха по улиците на Рио. Наблюдаваха определени места непрекъснато. Ако се появеше, щяха да я засекат. Осмар използваше много хора, но те, слава богу, работеха за малко пари.

Завръщането бе огорчило Бени Арисия. Беше се заселил на Крайбрежието през 1985 година като изпълнителен директор на „Плат и Рокланд“ — огромен конгломерат, който в продължение на двайсет години го бе пращал къде ли не по света, за да разрешава непредвидени проблеми. Едно от печелившите подразделения на компанията беше новата корабостроителница в Паскагула, между

Билокси и Мобайл. През 1985 година тя бе сключила договор с Пентагона за построяването на четири атомни подводници. Договорът бе за дванайсет милиарда и някой от шефовете бе решил, че Бени има нужда от постоянно местожителство.

Беше отрасъл в Ню Джърси, следвал бе в Бостън и имаше за съпруга недоволна от скуката светска дама, тъй че животът край Мексиканския залив му се струваше истинско падение. Смяташе, че така се отдалечава сериозно от върховете на йерархията, за които толкова бе мечтал. Жена му го напусна на втората година след преселването в Билокси.

„Плат и Рокланд“ беше акционерно дружество с двайсет и един милиарда акционерен капитал и осемдесет хиляди служители в трийсет и шест дъщерни фирми с клонове в сто и три държави. Продаваха офис оборудване, занимаваха се с дърводобив и медодобив, произвеждаха хиляди потребителски стоки, правеха застраховки, транспортираха стоки в контейнери, добиваха нефт и природен газ и наред с многото други начинания строяха атомни подводници. Това беше една огромна маса разпръснати навред фирми и както обикновено в такива случаи лявата ръка рядко знаеше какво прави дясната. Въпреки всичко това дружеството реализираше огромни печалби.

Бени мечтаеше да вкара ред в работата, да продаде губещите и да инвестира в печелившите предприятия. Беше неприкрито амбициозен и за висшите мениджъри не бе тайна, че се стреми към поста на самия връх.

Животът в Билокси за него беше жестока шега, капан, заложен на пътя към върха от враговете му. Ненавиждаше договорите с правителството, мразеше бюрократите и арогантността на Пентагона. Костенурското темпо, с което се строяха подводниците, го ужасяваше.

През 1988 година поиска да го преместят, но му бе отказано. Година след това се появиха слухове за сериозно превишаване на бюджета за подводниците. Производството бе спряно, защото в корабостроителницата дойдоха ревизори и висши офицери от Пентагона. Бени се оказа на прицел и стана ясно, че краят е близо.

Като компания с множество държавни поръчки по отбраната, „Плат и Рокланд“ имаше богато минало на преразходи, нереално високи цени и фалшиви счетоводни документи. Това бе стил за

фирмата и когато подобни факти излезеха наяве, ръководството уволняваше всички замесени в скандала служители и уговаряше с Пентагона неголямо възстановяване на щетите.

Бени отиде при един местен адвокат, Чарлс Боуган, старши съдружник във фирмата, където работеше и Патрик Ланиган. Братовчедът на Боуган беше сенатор от Мисисипи, фанатичен войнолюбец, председател на подкомисията за военни разходи и дълбоко обичан от въоръжените служби човек.

Бившият шеф на адвокат Боуган сега бе станал федерален съдия и поради това малката фирма имаше отлични политически връзки. Бени знаеше това и то бе причината да се обърне към нея.

Законът за подвеждане на държавата от производителите бе гласуван от Конгреса, за да насърчи осведомените за надуване на цените при правителствена поръчка да представят информация на съответните власти. Бени проучи закона много внимателно и дори накара един от юрисконсултите на компанията да му го разясни алинея по алинея. След това отиде при Боуган.

Заяви, че може да докаже как „Плат и Рокланд“ кроят планове да приберат от правителството шестстотин милиона в повече по проекта за подводниците. Усещал как острието на гилотина се спуска и не желаел да понесе чуждата отговорност. С изнасянето на информацията се лишавал винаги от възможността да си намери подобна работа, защото „Плат и Рокланд“ несъмнено щели да пуснат всевъзможни слухове за собствената му непочтеност. Щял да влезе в черните списъци и толкова — край на кариерата. Разбирал много добре правилата на играта.

Законът даваше право на изнеслия информацията евентуално да получи петнайсет процента от възстановената надписана сума. Бени разполагаше с документи, които доказваха измамата на „Плат и Рокланд“. Нуждаеше се от професионализма и влиянието на Боуган, за да получи петнайсетте процента.

Боуган нае технически експерти и консултанти, за да прегледат и да анализират стотиците документи, които Бени изнасяше от корабостроителницата. Замисълът се бе оказал ефективен и в края на краищата не чак толкова сложен. Компанията правеше това, което бе правила винаги — фактурирало едно и също нещо няколко пъти, вземало пари за несвършена работа. Всичко бе толкова добре

организирано, че само двама от висшите мениджъри знаеха за съществуването на схемата. Бени твърдеше, че е открил всичко това по една случайност.

Адвокатите изградиха ясна и убедителна теза и заведоха дело във Федералния съд през септември 1990 година. Твърдението им беше, че „Плат и Рокланд“ е надвзела необосновано шестстотин милиона долара. Бени напусна фирмата същия ден.

Фактите по делото бяха събрани и систематизирани педантично, а Боуган изпълни задачата си безупречно. Както и братовчед му. Сенаторът знаеше какво се готви дълго преди делото и след това следеше развоя на събитията отблизо. Услугите на Боуган не бяха евтини. Също и тези на сенатора. Фирмата трябваше да получи обичайните трийсет процента. Една трета от петнайсет процента върху шестстотин милиона долара. Делът на сенатора така и не бе уточнен.

Боуган пушна на медиите достатъчно помия, за да поддържат висок градус в Мисисипи. Сенаторът правеше същото във Вашингтон. Около „Плат и Рокланд“ се развихри страхотен публичен скандал. Компанията загуби делото, загуби парите, акционерите побесняха. Десетина мениджъри на корабостроителницата бяха уволнени. Очакваха се още уволнения.

Както обикновено, хората на „Плат и Рокланд“ опитаха да преговарят, но този път нямаха успех. След година компанията обеща да върне надветите шестстотин милиона и повече да не върши грехове. Тъй като две от подводниците бяха наполовина построени, Пентагонът се съгласи да не прекратява договора. По този начин „Плат и Рокланд“ получи възможност да довърши проекта за дванайсет милиарда долара, които обаче скоро щяха да станат двацет.

Бени точеше зъби за новото си богатство. Боуган и съдружниците му се заеха да харчат предварително своя дял. След това Патрик изчезна. Парите го последваха.

Ловната пушка на Лют Скарбъро беше ремингтън дванайсети калибър. Бе я купил от една заложна къща, когато бе на шестнайсет — твърде млад, за да има право да купува оръжие от магазин. Бе платил двеста долара за нея и според майка му Нелдийн тя била най-любимата му вещ. Шериф Суийни и шериф Тейтъм от окръг Грийн я намериха заедно с малка палатка и доста вехт спален чувал в хижата на Патрик седмица след изчезването му, когато правеха обичайния опис на вещите. Труди им бе разрешила да влязат там, което само по себе си бе проблем, защото тя не беше собственичка на хижата. Всички опити пушката, палатката и спалният чувал да се използват в съда като улики срещу Патрик щяха да срещнат сериозен отпор, защото бяха открити без заповед за обиск. Другият валиден аргумент щеше да е фактът, че шерифите не са отишли там, за да търсят доказателства, защото по онова време не е било заподозряно престъпление. Просто са описвали вещите на Патрик, за да ги предадат на семейството му.

Труди не искаше спалния чувал и палатката и упорито твърдеше, че не са били на Патрик и че никога не ги е виждала. Бяха евтини, а мъжът ѝ не би купил такива неща. Освен това не би спал в палатка, след като е имал на разположение хижата. Суийни им окачи етикети с номера и ги сложи в стаята за съхраняване на вещественни доказателства поради липса на по-подходящо място. Смяташе да изчака година-две и после да ги пусне на някоя от ежегодните разпродажби на полицията. Шест седмици по-късно Нелдийн Крауч видя спалния чувал и палатката и се обля в сълзи.

Положението с пушката беше по-различно. Бе намерена под леглото в стаята, в която спеше Патрик, до палатката и спалния чувал. Според Суийни някой ги бе мушнал там набързо. Пушката веднага събуди любопитството му, тъй като един ловец, който е с всичкия си, не би оставил оръжие в отдалечена хижа, на разположение на крадците. По тези места никой не държеше скъпи вещи в подобни

бараки. Веднага бе установил, че серийният номер е заличен. Пушката бе крадена.

След кратък разговор двамата с шериф Тейтъм решиха поне да проверят оръжието за отпечатъци. Бяха сигурни, че от това няма да излезе нищо, но като съвестни и опитни ченгета бяха длъжни да проверят.

По-късно, след множество обещания, че няма да го закачат, собственикът на заложената къща в Лусдейл призна, че е продал пушката на Скарбъро.

Суийни и Тед Гримшоу, главният следовател на окръг Харисън, почукаха учтиво на вратата на Патрик, изчакаха да ги покани и влязоха в болничната стая. Суийни се бе обадил предварително, за да предупреди Патрик, че ще го посетят. Трябваше да извършат рутинните процедури. Арестуваният все още не бе регистриран като затворник по надлежния ред.

Накараха го да седне на стол и фотографираха лицето му. Беше по фланелка и спортни къси гащета, косата му бе рошава, а физиономията — намръщена. Държеше пред гърдите си номера, който бяха донесли. Взеха отпечатъци от пръстите му — Суийни поддържаше разговора, а Гримшоу свърши каквото трябваше. Патрик настоя да използват за целта малката му масичка, до която стоеше неотлъчно.

Суийни му зададе няколко въпроса за Лют Скарбъро, но Патрик веднага му напомни, че има адвокат, който трябва да присъства на всички разпити. И добави, че няма какво да каже, независимо от адвоката.

Благодариха му и си тръгнаха. Кътър и един дактилограф от ФБР ги очакваха в стаята на Ланиган. Вече бе установено, че по пушката на Скарбъро има десетина отлично запазени използвани отпечатъка — навремето ги бе взел Гримшоу и ги бе запазил в архива. Сега бяха разстлани върху масата. Ловната пушка беше на рафта до спалния чувал, палатката, маратонката, снимките и малкото други неща, които щяха да се използват като улики срещу Патрик.

Докато експертът сравняваше отпечатъците с лупа, те говореха за риболов и пиеха кафе от пластмасови чаши. Не отне много време.

— Някои от отпечатъците са напълно идентични — каза дактилографът. — По приклада на пушката има отпечатъци на Ланиган.

Добра новина несъмнено. А сега какво?

Патрик настоя отсега нататък да се среща в адвоката си в друга стая и доктор Хаяни веднага уреди въпроса. Стаята беше на първия етаж и Патрик поиска да го заведат дотам с инвалидна количка. Една сестра се зае да го вози — между двамата полицаи, които кротко седяха пред вратата му, по коридора, покрай специален агент Брент Майърс. Качи го в асансьора, после слязоха на първия етаж. Придружаваше ги единият от полицаите.

Стаята се използваше от лекарите за заседания, но явно немного често, защото болницата беше малка. Санди бе поръчал устройството за засичане на „бръмбари“, но то щеше да пристигне след няколко дни.

— Моля те, ускори нещата — настоя Патрик.

— Стига вече. Прекаляваш. Наистина ли мислиш, че някой ще подслушва тази стая? Допреди час никой не знаеше, че ще сме тук.

— Трябва да сме много предпазливи — отвърна Патрик. Стана от инвалидната количка и отиде до заседателната маса, без да куца, както забеляза Санди.

— Слушай, мисля, че трябва да се успокоиш поне малко. Хайде, опитай се. Знаем, че си се крил дълго време. Живял си в страх, непрекъснато си се озъртал... разбирам те. Тези дни обаче приключиха. Хванаха те. Време е да се успокоиш.

— Онези хора все още ме дебнат, Санди. Аз съм в ръцете им, но не и парите. За тях те са много по-важни от мен. Не забравяй този факт. Няма да ме оставят намира, докато не вземат парите.

— Кой според теб би ни подслушвал тук? Добрите или лошите? Престъпниците или полицаите?

— Тези, които загубиха парите, са похарчили цяло състояние, за да си ги върнат.

— Откъде знаеш?

Патрик сви рамене, сякаш отново се канеше да увърта.

— Кои са те? — продължи Санди. Последва дълго мълчание, също както правеше Лил, когато искаше да смени темата.

— Седни — каза Патрик.

Седнаха един срещу друг. Санди извади папката, която му бе дала Лия преди четири часа — помята за Труди.

Патрик я позна веднага.

— Кога я видя? — попита той веднага.

— Тази сутрин. Добре е. Изпраща ти поздрав. Каза, че още никой не я следи, и ме помоли да ти предам това.

Бутна плика към Патрик, той го сграбчи, разкъса го нетърпеливо и извади отвътре писмо от три страници. Зачете го бавно, без да обръща внимание на адвоката си.

Санди разтвори папката и намери снимките на Труди и любовника ѝ, излегнали се голи край басейна. Гореше от нетърпение да ги покаже на адвоката ѝ в Мобайл. Бяха се уговорили да се срещнат след три часа.

Патрик прочете писмото, съгна го внимателно и го прибра в плика.

— И аз имам писмо за нея — каза той. Видя снимките пред Санди и подхвърли: — Добра работа, а?

— Удивително — кимна Санди. — Никога не съм виждал похубаво доказателство по дело за развод.

— Не мога да се оплача от липса на материал — отбеляза Патрик. — Бяхме женени от две години, когато случайно се натъкнах на бившия ѝ мъж. Беше на някакво парти. Изпихме по чашка заедно и той ми разказа за Ланс. Оня котарак от снимката.

— Лия ми обясни.

— По това време Труди беше бременна, така че не казах нищо. Бракът ни постепенно се разпадаше и се надявахме, че детето ще ни помогне да го закрепим. Тя е удивителна лъжкиня. Реших да се преструвам, да бъда гордият баща и всичко останало, но след година започнах да събирам доказателства. Не знаех кога ще ми потръбват, но знаех, че с брака ни е свършено. Изчезвах от града при всяка възможност... по работа, на лов, за риба, уикенд с приятели, какво ли не. Тя не възрази нито веднъж.

— Имам среща с адвоката ѝ в пет.

— Добре. Ще се забавляваш отлично. Това е мечта за всеки колега. Заплаши го с каквото искаш, но ги принуди да ме оставят

намира. Тя трябва да се откаже от всякакви претенции, Санди. Няма да получи и цент от имуществото ми.

— Кога ще поговорим за него?

— Скоро. Обещавам. Сега обаче има нещо, което е по-належащо. Санди извади бележника си и се приготви да записва.

— Слушам — каза той.

— Ланс е адски гаден тип. Израснал е по улиците и кръчмите на Пойнт Кадет, не е успял да завърши средно образование, лежал е три години за наркотици. Лоша семка. Има приятели в подземния свят. Познава хора, готови на всичко за пари. Има още една папка, посветена на него. Лия не ти я е дала, както разбирам?

— Не. Даде ми само тази.

— Следващия път ѝ я поискай. Събирах сведения за Ланс в продължение на година със същия частен детектив. Ланс е дребна риба, но е опасен, защото има приятели. Трудно пък има пари. Не знаем колко са ѝ останали, но предполагам, че не е похарчила всичко.

— Смяташ ли, че ще опита да посегне на живота ти?

— Не е изключено. Помисли си само... В момента тя е единственият човек, който иска да съм мъртвец. Ако ме няма, ще запази каквото ѝ е останало от застраховката, и край на проблемите. Познавам я... парите и охолният живот за нея са всичко.

— А как би могъл той да...

— Не е невъзможно, Санди. Повярвай ми. Има начин.

Каза го с тон на човек, който е извършил убийство и се е измъкнал безнаказано. За миг кръвта на Санди се смръзна.

— Има начин — добави Патрик още веднъж и погледна намръщено. Бръчките около очите му станаха по-дълбоки.

— Добре, какво мога да направя аз? Да застава в коридора с полицаите ли?

— Ще изиграеш една сценка.

— Слушам.

— Най-напред ще подхвърлиш на адвоката ѝ, че някой се е обадил в офиса ти анонимно и те е предупредил, че Ланс търси наемен убиец. Направи го в края на срещата. Дотогава ще си го извадил от релси с другите неща и ще е готов да повярва на всичко, което му кажеш. Спомени, че се каниш да поговориш за това с ченгетата. Той сто на сто ще се обади на клиентката си, която, естествено, ще отрече

категорично. Същественото е, че ще се изплаши. Самата мисъл, че някой подозира нея и Ланс, ще я постресне. След това отиди при шерифа и хората на ФБР и разкажи същата история. Кажим им, че се безпокоиш за безопасността ми. Настоявай да поговорят с Труд и Ланс за слуховете. Санди, познавам я много добре. Готова е да пожертва Ланс, за да задържи парите, но не и ако има дори най-малка вероятност да пострада тя. Ако знае, че ченгетата я подозират, ще се откаже.

— Измислил си го добре, дума да няма. Нещо друго?

— Да. Най-накрая ще пуснеш мухата на пресата. Намери репортер, на когото...

— Няма да е трудно.

— Някой, на когото можеш да се довериш.

— Това вече ще е трудно.

— Не чак толкова. Следя пресата и ще ти дам две имена. Поговори с тия хора. Избери този, който ти допадне повече. Поискай от него да публикува слуховете, съвсем неофициално. В замяна му обещавай да научава първи всяка истинска новина. Онези типове действат по този начин. Кажим му, че шерифът е получил сведения, че съпругата се опитва да намери наеман убиец, за да задържи парите. Ще се хване. Няма да е нужно да търси потвърждение. И без това непрекъснато печатат слухове.

Санди записа всичко в бележника си, удивен от подготвеността на Патрик. Затвори папката, чукна я с химикалката си и попита:

— Колко такива неща имаш още?

— Помя ли?

— Да.

— Около двайсет килограма, струва ми се. Складирах я тук, в Мобайл, още преди да се махна.

— Какво друго имаш?

— Нищо. Само помя.

— За кого?

— За бившите ми съдружници. И за някои други. Ще стигнем и до това.

— Кога?

— Скоро, Санди.

Дж. Мъри Ридълтън, адвокатът на Трудни, беше весел, дебеловрат мъж на шейсет, специалист в две области на правото — големите, гнусни разводи и финансовите съвети, целящи да се измамят властите. Беше изтъкан от контрасти — преуспяващ, но зле облечен, интелигентен, но с просташка физиономия, усмихнат, но зъл, с благ глас, но с остър език. Големият му кабинет в центъра на Мобайл бе задръстен с отдавна ненужни папки и остарели юридически справочници. Той покани Санди любезно, посочи му стол, предложи му питие. В края на краищата вече минаваше пет часът. Санди отказа и Дж. Мъри също се отказа.

— Е, как е нашето момче? — попита Дж. Мъри и се ухили.

— Тоест?

— Хайде, хайде. Нашето момче Патрик. Намериха ли се вече парите?

— Не знаех, че трябва да търся пари.

Дж. Мъри реши, че това е убийствено смешно, и няколко секунди се киска. Несъмнено смяташе, че ситуацията е изцяло в ръцете му, че силните карти са в неговия край на масата.

— Снощи гледах клиентката ти по телевизията — каза Санди. — Едно долнопробно предаване... как се казваше?

— „Интимен дневник“. Нали беше чудесна? А каква кукличка е дъщеря й! Горките!

— Моят клиент желае твоята клиентка занапред да се въздържа от публични коментари относно брака и развода си.

— Твоят клиент може да целуне задника на моята клиентка. А ти — моя.

— Ще се въздържа. Както и клиентът ми.

— Слушай, синко, аз съм ревностен защитник на свободата на словото. Говори каквото искаш. Прави каквото щеш. Публикувай каквото ти хрумне. Първата поправка на конституцията го гарантира. — Посочи отрупаните с прашни книги рафтове до прозореца. — Искането се отхвърля. Клиентката ми има право да говори публично, по каквито въпроси желае и когато пожелае. Твоят клиент я унижи и сега го очаква много несигурно бъдеще.

— Хубаво. Просто исках да сме наясно.

— Е, наясно ли сме?

— Да. Всъщност нямаме никакви възражения срещу желанието на клиентката ти да получи развод. Може да задържи и детето.

— Боже! Искрени благодарности! Проява на истинска щедрост!

— Всъщност клиентът ми няма намерение да търси право на срещи с детето.

— Умен мъж. Е, след като е зарязал дъщеря си в продължение на цели четири години, едва ли ще копнее чак толкова да я вижда и занапред.

— Има и друга причина. — Санди отвори папката и извади изследването на ДНК. Подаде едно копие на Дж. Мъри, който престана да се усмихва и се вторачи в документа.

— Какво е това? — попита той подозрително.

— Защо не го прочетеш?

Дж. Мъри измъкна очилата си от джоба на самото и ги закрепил на кръглата си глава. Отдалечи листа, намести го пред очите си както трябва и зачете. След първата страница вдигна безизразен поглед, а след втората раменете му увиснаха видимо.

— Катастрофално, нали? — подхвърли Санди, когато Дж.

Мъри свърши.

— Не ми чети лекции. Сигурен съм, че това може да се обясни.

— Аз съм сигурен, че не може. Според законите на Алабама изследванията на ДНК представляват неоспоримо доказателство. Е, аз не съм чак толкова ревностен защитник на свободата на словото, но ако това нещо се публикува, клиентката ти ще се окаже в доста неловко положение. Представи си само... Да отглежда детето на един мъж, докато се преструва на щастливо омъжена за друг... Боя се, че новината няма да се възприеме добре по Крайбрежието.

— Публикувай го — каза Дж. Мъри немного убедено. — Все ми е едно.

— По-добре първо попитай клиентката си.

— Според нашия закон това нещо тук е без последствие. Дори да му е изневерявала, той е продължил да живее с нея и след като е научил за какво става дума. Следователно е приел факта. Няма как да го използва като основание за развод.

— Да оставим развода настрана. Тя ще го получи. Да оставим и детето.

— Аха, разбирам. Говорим за изнудване. Тя се отказва от претенции към парите му, а той си мълчи.

— Нещо такова.

— Клиентът ти е смахнат, ти също! — Бузите на Дж. Мъри почервенияха. Юмруците му се свиха за миг.

Санди прелисти папката спокойно и извади следващия коз. Измъкна един лист и го плъзна напред.

— Какво е това? — попита Дж. Мъри.

— Прочети.

— Уморих се да чета.

— Добре. Това е докладът на частния детектив, следил твоята клиентка и любовника ѝ в продължение на година, преди моят клиент да изчезне. Били са заедно на най-различни места, но предимно в дома на клиента ми и доколкото предполагаме, поне в шестнайсет от случаите — в леглото.

— Голяма работа.

— Виж това — каза Санди и хвърли върху доклада двете цветни снимки, направени край басейна. Дж. Мъри ги погледна и ги сграбчи, за да ги изучи по-добре.

Санди реши да му помогне.

— Направени са край басейна в къщата на клиента ми, докато той е бил на семинар в Далас. Позна ли някого?

Дж. Мъри успя да изсумти.

— Има още доста — добави Санди, докато чакаше колегата да престане да се пули. — Разполагам с докладите на още трима частни детективи. Клиентът ми, изглежда, е бил доста подозрителен.

Пред погледа на Санди Дж. Мъри се превърна само за миг от безкомпромисен нападател в задушевен събеседник — хамелеонско превъплъщение, до което хората от професията прибегваха често, когато установяха, че нямат повече боеприпаси. Изпъшка сразен и се намести на кожения си въртящ се стол.

— Никога не ни казват всичко, нали? — въздъхна той. Из веднъж се оказа, че те двамата са срещу „тях“. Адвокати срещу клиенти. Със Санди всъщност бяха от едната страна на барикадата. И какво би трябвало да направят?

Санди обаче не беше съгласен да влиза в отбора.

— Пак ще изтъкна, че не съм чак толкова ревностен защитник на свободата на словото, но ако тези снимки попаднат в жълтата преса, Труди наистина ще се почувства зле.

Дж. Мъри махна с ръка и погледна часовника си.

— Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш?

— Сигурен съм.

— Какво всъщност има твоето момче?

— Честно казано, още не знам, а и това не е същественият въпрос. Същественият въпрос е какво ще му остане, след като пушилката се разнесе, а в момента никой не е в състояние да каже със сигурност.

— Останала му е по-голямата част от деветдесет милиона.

— Съдят го за доста повече. Да не споменавам перспективата за дългогодишна присъда и дори екзекуция. Този развод, мистър Ридълтън, е най-малкият му проблем.

— Тогава защо ни заплашвате?

— Той иска Труди да млъкне, да получи развода си и да се махне от очите му. Да се откаже от всякакви бъдещи претенции към него. Исква това да стане веднага.

— А ако не стане? — Дж. Мъри разхлаби вратовръзката си и се отпусна още повече. Изведнъж времето напредна, трябваше да се прибира у дома. Замисли се доста, после каза: — Тя ще загуби всичко, той наясно ли е? Застрахователната компания ще я ликвидира.

— Тук няма победители, мистър Ридълтън.

— Искам най-напред да говоря с нея.

Санди събра нещата си и тръгна бавно към вратата. Дж. Мъри успя да се усмихне. Когато се ръкуваха, Санди — сякаш сетил се изведнъж — спомена анонимното телефонно предупреждение в офиса му в Ню Орлиънс, че Ланс търси наемен убиец. Не знаел дали да вярва, или не, но се чувствал длъжен да сподели безпокойството си с шерифа и ФБР.

Размениха няколко думи по въпроса и Ридълтън обеща да поговори с клиентката си.

Последната спирка на доктор Хаяни беше стаята на Патрик. Навън бе почти тъмно, отдавна трябваше да си е тръгнал. Завари известния си пациент да седи по къси гащета на импровизираното работно място в единствения свободен ъгъл на стаята. Това бе малка масичка с настолна лампа, която Патрик бе успял да изкрънка от един санитар. В пластмасова чаша бе сложил моливи и химикалки. В друга имаше кламери, ластичета и карфици, дарение от болничния персонал. Имаше дори три бележника.

Бе се заел за работа. В единия ъгъл се виждаше солидна купчина юридически документи и когато лекарят влезе за трети път този ден, пациентът му преглеждаше едно от делата, заведени срещу него.

— Добре дошъл в кабинета ми — каза Патрик. Над главата му бе големият телевизор. Облегалката на стола му бе на педя от края на леглото.

— Чудесно — кимна Хаяни. В болниците слуховете се разпространяват по-бързо, отколкото в адвокатските кантори, и от няколко дни се носеше упорита мълва, че в стая 312 функционира нова юридическа кантора. — Дано не се налага да съдиш някой лекар.

— Няма. За тринайсет години в професията никога не съм съдил лекар. Нито пък болница.

Стана и се обърна към Хаяни.

— Знаех си, че има защо да те харесвам — каза докторът, докато оглеждаше раните на гърдите му. — Как си? — попита за трети път този ден.

— Добре — отговори Патрик за кой ли път. Сестрите, пленени от славата му, идваха поне по два пъти всеки час с многобройните си служебни задачи и неизменно изчуруликваха същия въпрос. „Добре съм“ — отговаряше Патрик.

— Днес успя ли да подремнеш? — попита Хаяни и приклепна, за да види раните на лявото му бедро.

— Не. Не мога да спя без хапчета, а през деня не искам да гълтам нищо — отвърна Патрик. Всъщност бе невъзможно да спи заради манифестацията от медицински сестри и санитарни, която се изнизваше през стаята му.

Седна на ръба на леглото и погледна доктора.

— Мога ли да ти кажа нещо? — попита го.

Хаяни престана да пише в картоната.

— Разбира се.

Патрик хвърли поглед вляво и вдясно, като че ли се притесняваше някой да не подслушва.

— Като бях адвокат, имах един клиент, банкер, когото бяха хванали в измама. Беше на четирийсет и четири, женен, с три дъщери... много свестен човек, извършил страхотна глупост. Бяха го арестували у дома късно вечерта и го бяха завели в областния затвор. Затворът беше претъпкан, така че го сложиха в една килия с двама млади улични престъпници, чернокожи и жестоки колкото си искат. Най-напред бяха запушили устата му, за да не вика. След това го бяха били и накрая бяха правили с него нещо, за които не ти трябва да знаеш. Два часа след като си бе седял във всекидневната пред телевизора, се бе оказал в затворническа килия, на три мили от дома, полумъртъв. — Патрик наведе глава и разтри основата на носа си.

Доктор Хаяни го докосна по рамото.

— Няма да позволиш същото да стане и с мен, нали, докторе? — попита Патрик с тревожен глас и навлажнени очи.

— Не се безпокой, Патрик.

— Тази мисъл ме изпълва с ужас. Сънувам кошмари.

— Давам ти думата си, Патрик.

— Бог ми е свидетел, че изтърпях достатъчно.

— Обещавам, Патрик.

Следващият, който седна пред Стефано, за да го разпитва, беше неспокоен дребен човек на име Уорън, който палеше цигара от цигара и наблюдаваше света през дебели тъмни очила. Очите му не се виждаха. Лявата му ръка държеше цигарата, дясната работеше с химикалката и нищо друго не помръдваше, освен устните. Седеше приведен над спретнатата купчина книжа пред себе си и изстрелваше

въпроси към другия край на масата. Стефано си играеше с кламерче, а адвокатът му се бореше с един преносим компютър.

— Кога се уговорихте да търсите Ланиган заедно? — попита Уорън.

— След като загубихме следите му в Ню Йорк, се прибрахме тук и зачакахме. Ослушвахме се, където трябваше, наблюдавахме старите следи. Нищо не се случи. Нещата утихнаха и се въоръжихме с търпение. Бени Арисия вече ми бе казал, че е готов да финансира издирването. Срегнах се с представители на „Монарх-Сиера“ и „Нордърн Кейс Мючуъл“. Те също казаха, че може би ще участват. От „Нордърн Кейс Мючуъл“ току-що бяха наброили два милиона и половина на вдовицата. Не можеха да си ги искат обратно, защото нямаше безспорни доказателства, че мъжът ѝ е още жив. Съгласиха се да дадат половин милион. Положението с „Монарх-Сиера“ беше сложно, защото те още не бяха платили нищо. По принцип трябваше да се бръкнат за четири милиона.

— „Монарх-Сиера“ е застраховала юридическата фирма срещу финансови неуспехи, така ли?

— Нещо такова. Това е застраховка срещу престъпления в добавка към стандартната полица за пропуски и грешки. Целта е да се защити фирмата от кражби и измами от страна на нейни служители и съдружници. Тъй като Ланиган е съдружник и е откраднал пари от нея, „Монарх-Сиера“ трябваше да изплати четири милиона.

— Но тези четири милиона са получени от вашия клиент мистър Арисия, така ли е?

— Да. Първоначално той заведе иск за всичките шейсет милиона долара, които бе загубил, но адвокатите нямаха толкова пари, така че се съгласи да му дадат парите от застраховката. Седнахме на масата и се споразумяхме. „Монарх-Сиера“ прие да плати, без да оспорва, ако мистър Арисия отдели от сумата един милион за издирването на Ланиган. Арисия склони, но при условие, че и „Монарх-Сиера“ даде един милион за целта.

— Значи Арисия и „Монарх-Сиера“ участваха с по един милион, а „Нордърн Кейс Мючуъл“ с половин. Общо два милиона и половина.

— Да. Това бе първоначалното споразумение.

— А фирмата на адвокатите?

— Те не искаха да участват. Истината е, че нямаха пари и бяха твърде объркани, за да реагират. Първоначално помагаха по други начини.

— И участниците събраха парите?

— Да. Преведоха ги в банковата сметка на моята фирма.

— Колко пари останаха след края на издирването?

— Почти нищо.

— Колко сте похарчили?

— Около три милиона и половина. Парите свършиха още преди година. Застрахователните компании се отказаха.

Мистър Арисия даде още половин милион и след това още триста хиляди. Към днешна дата е дал общо милион и осемстотин хиляди.

Всъщност бяха точно два милиона, след като се бе съгласил да продължат с издирването на бразилката. Разбира се, ФБР нямаше да научи това.

— Как бяха похарчени парите?

Стефано погледна бележките си само за миг.

— Почти милион за заплати, пътувания и други разноски. Милион и половина за награди. Един милион за моята фирма.

— Платили са ви милион долара? — попита Уорън, отново без да помръдне, но с леко повишена интонация.

— Да. За период от четири години.

— Разкажете ми за наградите.

— Това е същността на всяко издирване.

— Слушам.

— Най-напред обявихме награда за всяка информация, която би могла да ни отведе до Патрик Ланиган. Вие знаехте за тази награда, но смятахте, че я осигурява фирмата на адвокатите. Отидохме при Чарлс Боуган и го убедихме да обяви наградата официално. В началото обеща петдесет хиляди. Според уговорката ни той трябваше да ни уведоми веднага, ако получи някакъв отговор.

— ФБР не беше информирано за това.

— Не беше. Но ФБР знаеше за наградата и не възрази. Не знаеше, че зад всичко стоим ние. Желаяхме първи да получим евентуалната информация. Не че не се доверявахме на ФБР. Просто искахме да пипнем Ланиган и парите първи.

— Колко души работеха по случая тогава?

— Десетина.

— А къде бяхте вие?

— Тук. Ходех в Билокси поне по веднъж седмично.

— ФБР знаеше ли какво правите?

— Не. Доколкото ми е известно, Бюрото научи за участието ни едва миналата седмица.

Този факт бе отразен черно на бяло в папката пред Уорън.

— Продължавайте.

— Не чухме нищо два месеца, три месеца, четири месеца... Увеличихме сумата за наградата на седемдесет и пет хиляди, после на сто хиляди. Разбира се, през това време на Боуган се обаждаха всякакви побъркани типове и той ги прехвърляше на ФБР. Тогава, през август деветдесет и втора, ни се обади един адвокат от Ню Орлиънс, който твърдеше, че негова клиентка знаела нещо във връзка с изчезването на Патрик. Звучеше много убедително и ние отидохме при него.

— Как се казва?

— Рол Лозиър, на Лойола Стрийт.

— Вие лично срещнахте ли се с него?

— Да.

— Кой друг от фирмата ви присъстваше?

Стефано хвърли поглед към адвокатата си, който за момент замръзна, дълбоко замислен.

— Бизнесът ми е дискретен. Предпочитам да не споменавам имената на сътрудниците си.

— Не е длъжен да го прави — обади се адвокатът и сложи точка по въпроса.

— Добре. Продължавайте.

— Лозиър изглеждаше сериозен, етичен и почтен. Освен това беше подготвен. Знаеше всичко за изчезването на Ланиган и парите. Имаше папка с изрезки от вестниците. Всички материали бяха с номера и ги намираще без проблеми по специално направен указател. Даде ни четири гъсто изписани страници с показанията на клиентката му.

— Разкажете накратко. Ще го прочета по-нататък.

— Разбира се — кимна Стефано и продължи по памет: — Клиентката му беше млада жена на име Ерин. Учеше медицина в Тулейн, наскоро беше разведена, останала без пукнат цент и така нататък. За да свърже двата края, работеше вечер в голяма книжарница в един търговски център. През февруари деветдесет и втора ѝ направил впечатление клиент, който се въртял пред секциите за чужди езици и пътешествия. Бил едър, с костюм, добре оформена черна прошарена брада. Сторил ѝ се неспокоен. Било девет часа вечерта и магазинът бил почти празен. Най-накрая човекът избрал езиков курс с дванайсет касети, учебници и така нататък, сложени в елегантно малко куфарче, и тръгнал към касата, където работела Ерин. В този момент влязъл друг мъж, а онзи веднага се скрил между рафтовете и върнал курса на мястото му. Появил се от другата страна и се опитал да мине покрай новодошлия незабелязано. Явно го познавал, но не искал да говори с него. Не му се удало. Онзи го спрял и казал нещо от рода на: „Патрик, колко време не съм те виждал.“ Последвал кратък разговор, от който се разбрало, че са юристи. Ерин се въртяла около касата и слушала, защото нямало какво друго да прави. Проявила любопитство и чула всичко. Този, когото нарекли Патрик, бързал да си тръгне и когато се появил удобен момент, се сбогувал. Три вечери след това, горе-долу по същото време, дошъл пак. Ерин зареждала щандовете и не била на касата. Видяла го да влиза, познала го, спомнила си, че се казвал Патрик, наблюдавала го. Той специално погледнал дали на касата е същата жена и след като се уверил, че е друга, спокойно се отправил към рафтовете с учебници по чужди езици. Взел същия курс, отишъл на касата, платил в брой и бързо излязъл. Комплектът струвал почти триста долара. Ерин го гледала през цялото време, но той не я забелязал или ако я забелязал, не я познал.

— Какъв език?

— Естествено, големият въпрос беше това. Три седмици по-късно Ерин прочела във вестника за катастрофата, причинила смъртта на Ланиган, и го разпознала по снимката. Шест седмици по-късно изчезнали парите на фирмата и видяла във вестника същата снимка.

— В книжарницата имаше ли охранителни камери?

— Не. Проверихме.

— Какъв е бил езикът?

— Лозиър не искаше да ни каже. Поне в началото. Предлагаме сто хиляди долара за солидна информация, която да ни отведе при Ланиган. Естествено, той и клиентката му искаха да получат всичките пари, за да ни кажат какъв език е искал да учи Патрик. Преговаряхме три дни. Беше непреклонен. Позволи ни да разпитаме Ерин. Прекарахме шест часа с нея и не открихме никакви неточности и несъответствия в разказа ѝ, така че се съгласихме да платим.

— Бразилски португалски?

— Да. С това светът се смали значително.

Както всеки адвокат, Дж. Мъри Ридълтън бе преживявал подобно нещо неведнъж — за жалост. Великолепно изградената теза изведнъж се пропуква. За част от секундата козовете се оказват в чужди ръце.

За да се позабавлява, при това немалко, остави Труди да пухти и да отрича доста време, преди да стовари брадвата.

— Изневяра! — пъшкеше тя с вид на отвратена девствена пуританка. Дори и Ланс си придаде възмутен вид. Протегна ръка и улови нейната.

— Знам, знам — продължи да се преструва Дж. Мъри. — При почти всички разводи е така. Нещата загрубят.

— Ще го убия! — просъска Ланс.

— Затова ще стане дума по-късно — каза адвокатът.

— С кого? — поиска да знае Труди.

— С Ланс. Твърдят, че двамата сте били заедно преди, по време на брака и след това. Всъщност още от гимназията. Всъщност от девети глас.

— Той е идиот! — възкликна Ланс, но немного убедено.

Труди кимна и се съгласи с него. Нелепо. След това попита нервно:

— А какви доказателства твърди, че има?

— Отричаш ли? — попита Дж. Мъри, за да подготви капана окончателно.

— Естествено! — отсече тя.

— Повече от ясно — добави Ланс. — Този тип е долен лъжец.

Дж. Мъри бръкна в едно чекмедже и извади един от докладите, които му бе дал Санди.

— Изглежда, Патрик е бил доста подозрителен, почти през цялото време на брака ви. Наел е детективи, за да слухтят. Това е докладът на единия от тях.

Труди и Ланс се спогледаха и осъзнаха, че са ги спипали. Изведнъж стана трудно да отричат връзка, запазила се повече от двайсет години. Дватама едновременно си придадоха безразличен вид. Е, и? Голяма работа.

— Ще обобщя — продължи Дж. Мъри и започна да изрежда дати, срещи, събития. Те не се срамуваха от действията си, но все пак не бе особено приятно да научиш, че всичко е много добре документирано.

— Продължавате ли да отричате? — попита Дж. Мъри, когато свърши.

— Всеки може да напише такива глупости — каза Ланс. Труди мълчеше.

Дж. Мъри извади още един доклад, който се отнасяше за седемте месеца преди изчезването на Патрик. Дати, места, събития. Патрик напуска града и, хоп, Ланс заема мястото му. Всеки път.

— Тези детективи могат ли да дадат показания в съда? — попита Ланс, когато адвокатът свърши.

— Няма да се стигне до съд — каза Дж. Мъри.

— Защо? — попита Труди.

— Заради това. — Дж. Мъри хвърли снимките на бюрото.

Труди грабна едната и изохка, когато видя собствената си персона без дрехи, излегнала се със своя жребец край басейна. Ланс също бе ужасен, но все пак успя да се усмихне. Харесваха му, един вид.

Размениха си снимките, без да кажат дума. Дж. Мъри се наслади на мига, после каза:

— Били сте много непредпазливи.

— Прескочи конското — обади се Ланс.

Както можеше да се очаква, Труди се разплака. Очите ѝ се насълзиха, долната ѝ устна се разтрепери, носът ѝ се разшири и тя се разрида. Дж. Мъри бе присъствал на подобни сцени стотици пъти. Винаги плачеха — не заради това, което са сторили, а за цената, която трябва да платят за греховете си.

— Няма да му дам дъщеря си! — извика тя ядосано, през сълзи. Престана да се владее и известно време трябваше да слушат виенето ѝ. Ланс, както винаги нащрек, се зае да я утешава с лапата си.

— Съжалявам — каза Трудни накрая и избърса сълзите си.

— Успокой се — обади се Дж. Мъри без следа от съчувствие. — Той не иска детето.

— Защо? — попита тя и сълзните ѝ канали пресъхнаха моментално.

— Той не е бащата.

Двамата присвиха очи, започнаха да мислят трескаво, опитаха се да осъзнаят чутото.

Дж. Мъри извади следващия лист.

— Когато дъщеря ти е била на годинка и два месеца, е дал нейна кръв за изследване на ДНК. Няма начин той да е бащата.

— Тогава кой... — започна Ланс, но не успя да довърши изречението.

— Зависи кой друг е бил наоколо — каза Дж. Мъри услужливо.

— Никой не е бил наоколо! — възкликна Трудни саркастично.

— Освен мен — осмели се Ланс и бавно затвори очи. Бащинството изведнъж се стовари тежко върху раменете му. Той ненавиждаше децата. Търпеше Ашли Никол единствено защото беше дъщеря на Трудни.

— Поздравления — каза Дж. Мъри, бръкна в чекмеджето на бюрото си, извади евтина пура и я подхвърли на Ланс. — Имаш дъщеря — добави и се разсмя гръмко.

Трудни продължи да кипи отвътре, а Ланс започна да си играе с пурата. Когато Дж. Мъри престана да се забавлява, тя го попита:

— Е, какво е положението в края на краищата?

— Много просто. Ти се отказваш от всякакви претенции към имуществото му, каквото и да е то, а той ти дава развод, детето и всичко останало, което искаш.

— Какво е имуществото му? — попита Трудни.

— Адвокатът му не знаеше точно. Може и никога да не разберем. Не е изключено да бъде осъден на смърт и никой да не научи къде са парите.

— Но аз ще загубя всичко! — изпъшка тя. — Виж как постъпи той с мен! Когато умря, получих два и половина милиона, а сега

застрахователната компания ще ме изхвърли на улицата.

— Тя заслужава голямо обезщетение — обади се Ланс.

— Не мога ли да го съдя за морални щети, за измама или нещо подобно? — попита тя умолително.

— Не. Слушай, положението е съвсем ясно. Получаваш развод и вземаш детето. Патрик запазва парите, които има, и всичко се забравя. В противен случай публикува това в медиите. — Дж. Мъри потропа с пръст върху снимките и докладите. — Ще пострадаш. Ти се появи по телевизията и го заля с помя, той с удоволствие ще ти го върне.

— Къде трябва да подпиша? — попита тя.

Дж. Мъри наля на всички по чаша водка и съвсем скоро се наложи да налее пак. Най-накрая заговори за глупавите слухове, че Ланс търсел наемен убиец. Отрекоха веднага и с възмущение, а Дж. Мъри ги увери, че не вярва на такива глупости.

Толкова много слухове циркулираха по Крайбрежието!

Започнаха да следят Санди Макдърмот в осем сутринта, когато тръгна от Ню Орлиънс и се запровира между колите по магистралата. Караха след него, докато трафикът се разреди край езерото Пончартрейн. Обади се по телефона и съобщи, че е на път за Билокси. Не беше трудно да го следят. С подслушването щеше да е по-трудно. Гай бе подготвил устройства за телефоните в дома и офиса му, дори и за колата, но все още не бяха взели решение да ги инсталират. Рискът беше голям. Арисия се притесняваше най-много. Възрази на Стефано и Гай, че Санди по всяка вероятност очаква да го подслушват и би могъл да им пробута всевъзможни безполезни и дори подвеждащи глупости. До този момент клиентът му бе показал удивителна способност да предвижда подводните камъни. Продължаваха да спорят.

Санди не поглеждаше зад гърба си. Не виждаше и кой знае колко пред себе си. Просто шофираше, движеше се напред по пътя, а умът му, както винаги, бе на километри разстояние.

От стратегическа гледна точка няколкото сражения на Ланиган бяха добре подготвени. Гражданските иски на „Монарх-Сиера“, съдружниците от фирмата и Арисия нямаше да се разглеждат скоро поради заетостта на съда. Санди трябваше да даде официален отговор по тях чак след месец. Установяването на фактите щеше да започне след три месеца и да продължи година. Самите дела щяха да започнат най-рано след две години. Същото беше и положението с делото на Патрик срещу ФБР. В края на краищата искът щеше да се пренасочи към Стефано и консорциума му. Подобен процес би бил истинско удоволствие за Санди, но той се съмняваше, че ще се стигне до него.

Разводът бе уреден.

Обвинението в предумишлено убийство обаче, около което се вдигна такъв шум, бе нещо съвсем различно. То беше най-сериозният проблем на Патрик, а освен това и най-скорошният. По закон щатът

трябваше да го изправи пред съда най-късно двеста и седемдесет дни след връчването на обвинителния акт и часовникът тиктакаше.

Според Санди бе малко вероятно да осъдят Патрик само въз основа на наличните улики. В момента липсваха някои много съществени елементи — самоличността на убития, начинът, по който е умрял, безспорните доказателства, че го е убил Патрик. Най-меко казано, тезата на обвинението беше трудно защитима, защото почиваше на множество косвени доказателства и свободни догадки.

Независимо от това бе много вероятно да го осъдят заради общественото мнение — сега вече едва ли имаше човек в областта, който да не знае всички подробности и да не е твърдо убеден, че Патрик Ланиган е убил някого, за да се покрие и да отмъкне деветдесет милиона долара. Клиентът имаше и доста почитатели, които също мечтаеха да заживеят нов живот с много пари, само че те нямаше да са сред съдебните заседатели. Мнозинството, както личеше от неофициалните анкети по кафенетата и клюките в съда, бяха убедени, че е виновен и трябва да лежи в затвора. Малцина се обявяваха за смъртно наказание — според тях то бе за изнасилвачите и убийците на ченгета.

В момента най-важното обаче бе да се опази животът на Патрик. Папката за Ланс, предадена му миналата вечер от чаровната Лия в поредната хотелска стая, описваше потаен човек, който лесно излиза от кожата си и има склонност към насилие. Обичаше оръжията и навремето беше арестуван за продажба на крадени пистолети в заложна къща. Впоследствие обвиненията бяха оттеглени. Бе лежал три години за наркотици и бе осъден на още шейсет дни заради сбиване в един бар, но присъдата бе отложена поради липса на място в затвора. Имаше още два ареста — за друго сбиване и за шофиране в нетрезво състояние.

Ланс се поддаваше на обработка и можеше да добие представителен вид. Беше строен, жените го харесваха. Умееше да се облича и да води забавни разговори на чашка. Светските прояви обаче бяха временно явление. Сърцето му бе на улицата, сред рекетъорите, букмейкърите, търговците на крадени вещи и недосегаемите пласъори на наркотици, изобщо умните момчета от горната прослойка на местния престъпен свят. Такива бяха приятелите му — все хора от

родния квартал. Патрик бе проучил и тях и в папката имаше десетина биографии на хора с криминални досиета.

В началото Санди не приемаше насериозно страховете на Патрик, но сега бе променил мнението си. Макар и да не познаваше добре престъпния свят, благодарение на професията си бе контактувал с тъмни субекти. Бе чувал десетки пъти, че има хора, които за пет хиляди долара са готови да убият, когато им посочиш. Може би по Крайбрежието и за по-малко.

Ланс със сигурност имаше повече от пет хиляди. Налице бе и мотивът да елиминира Патрик. В застрахователната полица на Труди не се посочваше изрично от каква смърт трябва да умре мъжът ѝ — изискването бе само да не е самоубийство. Куршум в главата или автомобилна катастрофа — все едно. Мъртвецът си е мъртвец.

Крайбрежието не беше територия на Санди. Не познаваше тукашните шерифи и помощниците им, съдиите и странностите им, колегите си. Подозираше, че Патрик се е обърнал към него тъкмо заради това.

По телефона Суийни не беше никак любезен. Каза, че е много зает и че обикновено срещите с адвокати били чисто губене на време. Все пак се съгласи да отдели няколко минути в осем и половина, ако не възникнело нищо по-спешно. Санди пристигна по-рано и си наля кафе от машинката, която беше до хладилника. Наоколо се разхождаха полицаи. Арестът беше отзад. Суийни дойде при него и го заведе в кабинета си — спартански обзаведена с държавна милостиня стая и избелели снимки на политици по стените.

— Седнете — каза Суийни, посочи паянтовия стол и се настани зад бюрото си. Санди седна. — Нещо против да записвам? — попита шерифът и натисна бутона на големия ролков магнетофон, който бе в единия край на бюрото. — Записвам всичко — добави той.

— Няма проблем — отвърна Санди, сякаш можеше да избира. — Благодаря за отделеното време.

— Моля — кимна Суийни. Досега не се бе усмихнал и не бе направил никакво усилие да разсее впечатлението, че всичко това му е ужасно досадно. Запали цигара и отпи глътка кафе от пластмасова чаша.

— Ще говоря по същество — каза Санди, като че ли изобщо можеше да става дума за празни приказки. — В офиса си получих информация, че животът на Патрик може би е в опасност.

Не обичаше да лъже, но нямаше как при дадените обстоятелства. Така искаше клиентът му.

— А защо му е на някой да съобщава в офиса ви, че животът на клиента ви е в опасност? — попита Суийни.

— Наел съм детективи, които работят по случая. Те познават много хора. Чули са приказките и ме уведомиха. Така стават тези неща.

Суийни с нищо не показва дали му вярва, или не. Пушеше цигарата си и разсъждаваше. През последната седмица бе чул какви ли не слухове за приключенията на Патрик Ланиган. Хората не говореха за нищо друго. Слуховете за наемния убиец бяха няколко разновидности. Шерифът смяташе, че негова осведомителна мрежа е по-добра от тази на адвокатите, особено от Ню Орлиънс, но все пак реши да го изслуша:

— Някакви предположения?

— Да. Името му е Ланс Макса. Сигурен съм, че знаете кой е.

— Знаем.

— Зае мястото на Патрик при Труди наскоро след погребението.

— Някои биха казали, че Патрик е заел неговото място — отбеляза Суийни и за първи път се усмихна. Санди наистина не беше на своя територия — шерифът знаеше повече от него.

— В такъв случай вероятно сте наясно със ситуацията относно Ланс и Труди в момента — каза Санди с леко раздразнение.

— Наясно сме — кимна Суийни. — Тук си гледаме работата съвестно.

— Сигурен съм в това. Както и да е, Ланс е опасен тип и моите хора са дочули слухове, че търси наемен убиец.

— Колко пари предлага? — попита шерифът скептично.

— Не знам. Ланс има пари, има и мотив.

— Вече чух това.

— Добре. Какво смятате да направите?

— В какъв смисъл?

— За да гарантирате живота на клиента ми.

Суийни въздъхна дълбоко, но реши да се овладее. Не беше лесно да превъзмогне яда си.

— Той е във военна база, в болнична стая, охранявана от моите хора. В коридора пък има агенти на ФБР. Не знам какво повече от това може да се иска.

— Шерифе, не се опитвам да уча полицията как да си гледа работата.

— Така ли?

— Да, честно. Опитайте се да разберете, че в момента клиентът ми се страхува. Тук съм като негов представител. Той се е крил в продължение на четири години. Заловили са го. Изтезавали са го. Патрик чува гласове, които ние не чуваме. Вижда сенки, които ние не виждаме. Убеден е, че има хора, които предпочитат да е мъртъв, и очаква от мен да го защитя.

— Той е защитен.

— За момента. Защо не поговорите с Ланс както трябва? Кажете му, че знаете за слуховете и го наблюдавате.

Трябва да е кръгъл глупак, ако след това предприеме нещо.

— Ланс си е глупак.

— Може би, но Трудни не е. Ако тя прецени, че има шанс да я хванат, ще смотае Ланс и няма да му позволи да направи каквото и да било.

— Тя винаги го е смотавала — отбеляза Суийни.

— Точно така. Няма да рискува.

Шерифът запали нова цигара и погледна часовника си.

— Нещо друго? — попита той. Изведнъж стана нетърпелив, искаше да прекрати разговора и да излезе. В края на краищата беше шериф, а не шеф на фирма с бюро и телефон.

— Само още едно. Повтарям, че не се опитвам да ви уча как да си гледате работата. Патрик ви уважава дълбоко. Но... смята че там, където е, е много по-безопасно.

— Каква изненада.

— Вероятността да му се случи нещо в затвора е голяма.

— Трябваше да помисли за това, преди да убие онзи нещастник.

Санди не обърна внимание на това и добави:

— Много по-лесно е да бъде охраняван в болницата.

— Влизали ли сте в моя затвор?

— Не.

— Тогава не ми четете лекции за безопасността в него.

- Не ви чета лекции.
- А какво? Имате още пет минути. Нещо друго?
- Не.
- Добре тогава. — Суийни скочи на крака и излезе.

Съдия Карл Хъски пристигна във военновъздушната база Кийслър късно следобед, мина през охраната и бавно стигна до болницата. Гледаше сложно дело за наркотици и се чувстваше уморен. Патрик му се бе обадил и го бе помолил да се отбие, ако може.

Карл също бе носил ковчега на Патрик и по време на службата бе седял до Санди Макдърмот. За разлика от Санди обаче Карл познаваше Патрик сравнително отскоро. Бяха се срещнали по време на едно гражданско дело, поето от Патрик скоро след пристигането му в Билокси. Сприятелиха се, както често се сприятеляват съдиите и адвокатите, които се срещат всяка седмица. Бъбреха си по време на ежемесечните отвратителни обеди на гилдията, играеха заедно голф два пъти в годината, а веднъж, на едно коледно тържество, си пийнаха порядъчно.

Познанството им бе приятно, но не бяха близки, поне не през първите три години от пребиваването на Патрик в Билокси. През месеците преди изчезването му обаче се сближиха повече. Сега, когато можеше да преценява миналото от позицията на настоящето, не беше трудно да открие настъпилата тогава у Патрик промяна.

През месеците след изчезването му колегите, които го познаваха най-добре, включително и Карл, често сядаха на чашка в ресторанта на Мери Махоуни в петък следобед и се опитваха да решат ребуса Патрик.

Труди също отнасяше немалко хули, макар че според Карл бе твърде лесно вината да се стовари върху нея. На пръв поглед бракът им не изглеждаше чак толкова лош. Във всеки случай Патрик не го обсъждаше с никого и най-малкото с хората, с които се срещаша в ресторанта на Мери. Поведението на Труди след погребението, червеният ролс-ройс и любовникът, когото бе прибрала у дома си мигом щом получи застраховката, бяха подразнили всички и бе

невъзможно да се мисли за обективност. Ала никой не беше убеден, че е имала любовник и преди Патрик да изчезне. Всъщност Бъстър Гилеспи, съдебен архивар и редовен посетител на петъчните сбирки, дори ѝ се възхищаваше. Някога тя бе помагала на жена му за някакъв благотворителен бал и той винаги се чувстваше задължен да каже добра дума за нея. Но само той. Беше лесно да се говори за Труди и още по-лесно да се одумва.

Напрегнатата работа несъмнено също си бе казала думата за решението на Патрик. Тогава фирмата бе в разцвета си, а той искаше да стане съдружник. Работеше извънредно, поемаше тежките дела, с които останалите не искаха да се захващат. Дори раждането на Ашли Никол не го бе задържало по-дълго у дома. Бе станал съдружник три години след постъпването си във фирмата, но малцина знаеха това. Беше го споменал мимоходом на Карл един ден след работа, но, общо взето, не обичаше да се хвали.

Изглеждаше уморен и напрегнат, но такива бяха повечето от адвокатите, които влизаха в съдебната зала на Карл. Най-странните промени у Патрик бяха физическите. Беше висок метър и осемдесет и твърдеше, че никога не е бил слаб. В университета спортувал много и по едно време пробягвал четирийсет мили седмично. Кой затрупан с работа адвокат обаче би могъл да си го позволи? Дебелееше ли, дебелееше и през последната година в Билокси бе заприличал на плондер. Не обръщаше никакво внимание на подмятанията и подигравките на колегите от съда. Самият Карл му бе правил забележка неведнъж, но Патрик продължаваше да се тъпче. Месец преди да изчезне, докато обядваха заедно, му бе казал, че тежи сто и петнайсет килограма, заради което Труди не го оставяла намира. Разбира се, тя играеше аеробика по два часа дневно и бе слаба като манекенка.

Бе казал, че кръвното му налягане е високо и е решил да мине на диета. Карл го бе насърчил. По-късно бе установил, че кръвното му налягане е нормално.

Напълняването и бързото отслабване сега изглеждаха съвсем обясними.

Брадата също. Бе я пуснал през ноември 1990 година и твърдеше, че така ходели ловците на елени. Адвокатите и по-артистичните личности в Мисисипи често си пускаха бради. Било хладно,

тестостеронът му се повишил... изглеждал по-млад. Не искаше да я обръсне, а Труди му опяваше и заради това. С времето бе започнала да посивява. Приятелите му свикнаха. Ала не и жена му.

Бе оставил и косата си по-дълга, особено над ушите. Според Карл приличаше на Джими Картър, преди да стане президент. Патрик твърдеше, че бръснарят му починал и не може да се довери на друг.

Обличаше се хубаво и прикриваше тлъстините си, но бе твърде млад, за да се запусне. Три месеца преди да изчезне от Билокси, Патрик бе успял да убеди съдружниците си, че фирмата се нуждае от рекламна брошура. Задачата не беше сложна, но той се бе заел с нея с цялата си енергия. Макар и съдружниците му да смятаха, че не знае за споразумението с Арисия, то скоро щеше да се осъществи и парите вече се мерзелееха на хоризонта. Суетата на съдружниците му нарастваше с всеки изминал ден. Такава сериозна фирма, при това забогатяваща в близко бъдеще — защо да не се издигнат в собствените си очи с една професионално изпитана рекламна брошура? А и на Патрик щяха да угодят. Професионален фотограф направи портрети на петимата съдружници, после прекараха заедно близо час пред обектива, докато стане и общата снимка. Патрик отпечата пет хиляди бройки от брошурата и съдружниците я оцениха високо. На втора страница бе самият той — дебел, рошав, с брада... нямаше нищо общо с човека, когото бяха открили в Бразилия.

Когато съобщиха за смъртта му, в пресата бе публикувана тази снимка. Тя бе най-новата, а и по някакво стечение на обстоятелствата Патрик бе изпратил брошурата в местния вестник в случай, че фирмата реши да рекламира. Посетителите в ресторанта на Мери се смяха дълго. Представяха си как Патрик е режисирал фотографирането в заседателната зала на фирмата. Виждаха Боуган, Витрано, Рейпли и Хаварак в най-официалните им костюми, с най-сериозните усмивки, докато съдружникът им в това време подготвя почвата за офейкването.

През месеците след изчезването на Патрик компанията в ресторанта на Мери многократно бе вдигала тостове за него и се бе мъчила да отгатне къде ли може да е. Желаеха му всичко най-хубаво и си мислеха за парите му. С времето изненадата от изчезването му постепенно се стопи. След като бяха разнищили живота му до последната подробност, сбирките постепенно се разрешиха и накрая

бяха прекратени. Месеците станаха години. Никой не подозираше, че Патрик ще се появи отново.

На Карл и сега му бе трудно да повярва. Влезе в асансьора и се качи до третия етаж. Беше сам.

Питаше се дали е разочарован от Патрик. Имаше твърде много неизвестни. Когато се изнервеше в съда, си представяше как приятелят му се излежава на окъпан от слънце бряг, как отпива леден коктейл и оглежда хубавиците. След като не получи очакваното увеличение на заплатата, се замисли какво ли става с деветдесетте милиона. При последните слухове за фалита на фирмата бе готов да упрекне Патрик за мъките, на които е подложил колегите си. Истината бе, че Карл Хъски си спомняше за Патрик Ланиган поне по веднъж на ден. Всеки ден, откакто бе изчезнал.

В коридора нямаше медицински сестри и други пациенти. Двамата полицаи станаха прави.

— Добър вечер, господин съдия.

Той ги поздрави и влезе в затъмнената стая.

Патрик седеше в леглото и гледаше телевизия. Беше гол до кръста, щорите бяха спуснати. На масата слабо светеше настолна лампа.

— Седни тук — каза той на Карл и посочи края на леглото. Изчака достатъчно дълго, за да може съдията да види раните на гърдите му, и после бързо нахлузи фланелката си. — Благодаря, че дойде — добави той и изключи телевизора. Стаята стана още по-тъмна.

— Жестоки изгаряния, Патрик — рече Карл и седна в долния край на леглото, максимално далеч. Единият му крак висеше във въздуха. Патрик сви колене към гърдите си.

Под завивката изглеждаше болезнено слаб.

— Бяха зловещи — отвърна той. — Докторът каза, че ще заздравеят скоро. Проблемът е, че трябва да остана тук известно време.

— За мен това не е проблем, Патрик. Никой не се е разпищял да те преместя в затвора.

— Още не, но скоро ще започнат.

— Спокойно. Решението ще взема аз.

Патрик въздъхна облекчено.

— Благодаря, Карл. Знаеш, че няма да оцелея, ако ме тикнат в затвора. Знаеш какво е там.

— Ами Парчман? Там е сто пъти по-зле.

Карл веднага съжали за тези думи и му се прииска да не ги бе произнасял. Беше необмислено, жестоко.

— Съжалявам — каза той след дълга пауза. — Беше неуместно.

— По-скоро ще се самоубия, отколкото да отида в Парчман.

— И с право. Хайде да говорим за нещо по-приятно.

— Не можеш да останеш до края на делото, нали?

— Не. Разбира се, че не. Ще трябва да се оттегля.

— Кога?

— Много скоро.

— Кой ще го поеме?

— Тръсел или Ланкс. По-вероятно Тръсел. — Карл напрегнато се вторачи в него. Патрик отбягваше погледа му. Съдията очакваше да види насмешливо пламъче, усмивка, после смях и Патрик да се откаже от потайността, гордо да разкаже подвизите си. „Хайде, Патрик — щеше му се да каже, — дай да чуем. Искам цялата история.“

Но очите на Патрик бяха далечни. Това не беше същият човек.

Карл се видя принуден да опита.

— Къде се сдоби с тази брадичка?

— Купих си я в Рио.

— А носът?

— Пак там, по същото време. Харесва ли ти?

— Хубав е.

— В Рио можеш да си направиш пластична операция на всеки ъгъл.

— Чувал съм, че имало хубави плажове.

— Невероятни.

— Запозна ли се с някоя мадама?

— С една-две.

Патрик никога не говореше за секс. Обичаше да се зазпява по красивите жени, но според Карл не бе изневерявал на Труди по време на брака им. Веднъж, когато бяха на лов, се заприказваха за жените си и Патрик призна, че на Труди не се угажда лесно.

След дълго мълчание Карл си даде сметка, че Патрик не бърза да говори. Измина цяла минута, започна втора. Радваше се, че вижда приятеля си, но не беше в състояние да стои в полутъмна стая и да мълчи безкрайно дълго.

— Патрик, аз няма да гледам делото ти и не съм тук като съдия. Не съм и твой адвокат. Аз съм ти приятел. Можеш да ми имаш доверие.

Патрик взе кутийка портокалов сок със сламка.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

Патрик отпи глътка и остави сока на шкафчето.

— Сигурно звучи романтично, какво ще кажеш? Мечтаеш си просто да си тръгнеш, да изчезнеш в нощта и когато слънцето изгрее, да си съвсем друг човек. Всичките ти проблеми остават в миналото...

отегчителната служба, разочарованията от лошия брак, напъните да се замогваш все повече и повече... И ти си си мечтал за това, нали, Карл?

— Предполагам, че всеки си мечтае за нещо подобно в един или друг момент. Кога го замисли това?

— Отдавна. Съмнявах се, че детето е мое. Реших...

— Моля?

— Точно така, Карл. Аз не съм бащата. Труди непрекъснато ми изневеряваше. Обичах детето, доколкото можех, но се чувствах зле. Събрах доказателства и си обещах да ѝ потърся сметка, но непрекъснато отлагах. Странно е, но някак си свикнах с мисълта, че има любовник. Исках да се махна, но не знаех как да го направя. Прочетох една-две по-специални книги за това как да промениш самоличността си и да се снабдиш с фалшиви документи. Не е сложно. Просто трябва добре да обмислиш нещата и да планираш всичко.

— Значи затова си пусна брада и надебеля?

— Да. Сам се изненадах, че брадата ме промени толкова. Това стана по времето, когато ме направиха съдружник. Вече бях отчаян. Жена ми ме мамеше, играех си с дете, което не беше мое, работех с хора, които не можех да понасям. Нещо в мен се пречупи, Карл. Един ден карах по крайбрежната магистрала, имах някаква важна работа, но попаднах на задръстване. Погледнах към Залива и почти на хоризонта видях самотна малка яхта с платна, която едва се движеше. Страшно ми се прииска да съм на нея, да отплавам някъде, където никой не ме познава. Седях в колата и просто ми идеше да скоча във водата и да заплувам към нея. Разплаках се. Можеш ли да го повярваш, Карл?

— Всички преживяваме такива дни.

— Тогава нещо се пречупи в мен и вече не бях същият човек. Разбрах, че ще изчезна.

— Колко време мина след това?

— Трябваше търпение. Повечето хора бързат, когато решат да изчезнат, и допускат грешки. Аз имах време. Не бях разорен, нито пък трябваше да се крия от кредитори. Купих застраховка „Живот“ за два милиона долара, което ми отне три месеца. Не исках да оставя Труди и детето без нищо.

Започнах да дебелея — ядях като побъркан. Промених завещанието си. Успях да убедя Труди, че трябва да помислим за погребенията си отрано, и не събудих подозренията ѝ.

— Кремирането беше умен ход.

— Благодаря. Препоръчвам го горещо.

— Така става невъзможно да се определи причината за смъртта и самоличността на мъртвия, както и други съществени неща.

— Хайде да не говорим за това.

— Извинявай.

— После научих за мистър Бени Арисия и войната, която е повел срещу Пентагона и „Плат и Рокланд“. Боуган криеше всичко това. Започнах да душа и установих, че Витрано, Рейпли и Хаварак също са в играта. Всички, с изключение на мен. Те се промениха, Карл, до един. Станаха потайни, криеха се. Е, вярно е, че бях новият човек във фирмата, но все пак бях съдружник, нали така? Бяха гласували единодушно за това, а само два месеца по-късно искаха да ме изолират от заговорите с Арисия. Изведнъж започнаха да изпращат само мен, когато трябваше да се пътува, което устройваше всички. Труди можеше да урежда тайните си срещи, съдружниците можеха да се виждат с Арисия, без да се крият. Изпращаха ме навсякъде, а аз бях доволен, защото това улесняваше плановете ми. Веднъж отидох във Форт Лодърдейл, за да взема някакви показания, и в Маями попаднах на човек, който изпипваше свършени документи. Срещу две хиляди долара получих нова шофьорска книжка, паспорт, карта за обществена осигуровка и документи за регистрация като гласоподавател оттук, от окръг Харисън. Името ми беше Карл Хилдебранд, в твоя чест.

— Трогнат съм.

— В Бостън открих човек, който може да ти помогне да изчезнеш. Срещу хиляда долара ми бе осигурен едnodневен частен семинар по тези въпроси. В Дейтън наех експерт по подслушвателни устройства, който ме научи да работя с бръмбари и други подобни гадости. Бях търпелив, Карл.

Много търпелив. Оставах в офиса до късно и се опитвах да разбера каква е историята с Арисия. Ослушвах се, разпитвах секретарките, преглеждах боклука в кошчетата. След това започнах да подслушвам кабинетите... най-напред само два, за да се науча как се прави. Единият беше на Витрано и, трябва да ти кажа, че не повярвах на ушите си. Искаха да ме изхвърлят от фирмата, Карл. Можеш ли да си представиш? Знаеха, че делът им от компенсацията на Арисия ще е около трийсет милиона, и се канеха да ги разделят на четири. Частите

обаче нямаше да са равни. Боуган, разбира се, щеше да получи повече, някъде към десет милиона. Той трябваше да се погрижи за благословията на някои хора от Вашингтон. Другите трима трябваше да получат по пет милиона, а остатъкът да бъде похарчен за фирмата. Според плана им аз трябваше да изхвърча на улицата.

— Кога стана всичко това?

— През деветдесет и първа. На четиринайсети декември деветдесет и първа Министерството на правосъдието даде принципно съгласие претенцията на Арисия да бъде удовлетворена и от този момент до получаването на парите трябваше да минат около деветдесет дни. Дори и сенаторът не би могъл да ускори нещата.

— Разкажи ми за катастрофата.

Патрик се намести в леглото, после изрита завивката и стана.

— Ох, схванах се — промърмори той и се протегна. Застана до вратата на банята. Пристъпваше от крак на крак и гледаше Карл. — Беше неделя.

— Девети февруари.

— Да. Девети февруари. Прекарах почивните дни в хижата си и по пътя на връщане претърпях катастрофа, умрях и се отправих към небето.

Карл го наблюдаваше съсредоточено, без да се усмихне.

— Опитай пак — предложи той.

— Защо, Карл?

— Болно любопитство.

— Само това ли?

— Честна дума. Измамата беше страхотна. Как го направи?

— Ще трябва да пропусна някои подробности.

— Несъмнено.

— Хайде да се поразходим. Омръзна ми да стоя тук.

Излязоха в коридора и Патрик обясни на двамата полицаи, че със съдията имат нужда от малка разходка. Една сестра се усмихна и ги попита дали искат нещо. Патрик учтиво я помоли за две диетични коли. Закрачи решително, без да каже дума, докато не стигнаха до края на коридора, където имаше големи прозорци, през които се виждаше паркингът. Седнаха на пластмасовата пейка с лице към коридора. Полицаяте бяха на петдесетина крачки, с гръб към тях.

Патрик беше по пижама, с кожени сандали на бос крак.

— Виждал ли си снимки от мястото на катастрофата? — попита той много тихо.

— Да.

— Намерих го предишния ден. Склонът беше доста стръмен и реших, че е идеално място за произшествие. В неделя вечерта изчаках да стане десет и излязох от хижата. Отбих се на една малка бензиностанция с магазинче, точно на границата между окръзите.

— Бензиностанцията на Върхол.

— Именно. Напълних резервоара.

— Четирийсет и пет литра, четиринайсет долара и четирийсет цента, платени с кредитна карта.

— Май така беше. Побъбрих с мисис Върхол и си тръгнах. Шосето беше пусто. След три-четири километра свих по черен път и стигнах до едно място, което си бях избрал предварително. Спрях, отворих багажника и се преоблякох... Бях си подготвил екип за мотокрос — каска, наколенки и всичко останало. Сложих тези неща върху дрехите си, без каската, върнах се на шосето и свих на юг. Първия път зад мен се появи кола. Втория път срещу мен се задаваше кола — видях светлината на фаровете в далечината. Въпреки всичко натиснах рязко спирачката, за да оставя следи от гумите върху асфалта. Третия път нямаше никакви коли. Сложих си каската, поех въздух и излетях от шосето. Беше доста страшно, Карл.

Карл си помисли, че някъде в колата е имало още един човек, жив или мъртъв, но не искаше да пита. Поне засега.

— Преди да изхвърча от платното, карах с около четирийсет, но когато си във въздуха и край теб летят дървета, ти се струва тройно по-бързо. Колата подскачаше, кършеше малките дървета. Предното стъкло се счупи. Въртях кормилото и се опитвах да избягвам по-големите препятствия, но в края на краищата предницата закачи един голям бор. Предпазната възглавница на кормилото се изду и за момент не можех да виждам нищо. Имам чувството, че се обърнах няколко пъти, после всичко спря. Отворих очи и усетих остра болка в лявото рамо. Нямаше кръв. Бях някак увиснал и разбрах, че колата е паднала на дясната си страна. Започнах да се измъквам. Когато най-накрая изпълзях навън, разбрах, че съм имал късмет. Рамото ми не беше счупено, а само натъртено. Огледах шевролета и установих, че се е смачкал много добре. Покривът беше хлътнал точно над главата на

шофьора. Още десетина сантиметра, и може би нямаше да успея да се измъкна.

— Рискът е бил много голям. Можеше да умреш или да се осакатиш зле. Защо просто не бутна колата по склона?

— Нямаше да се получи. Всичко трябваше да изглежда автентично, Карл. Склонът не беше чак толкова стръмен.

— Можеше да сложиш тухла на газта и да изскочиш преди падането.

— Тухлите не горят. Ако бяха намерили тухла, щяха да заподозрат някаква игра. Премислих всички възможности и реших, че трябва да съм вътре. В края на краищата имах предпазен колан, въздушна възглавница, каска...

— Същински състезател.

Сестрата донесе диетичните коли и си побъбри с тях.

— Докъде бях стигнал? — попита Патрик, когато тя си отиде.

— Струва ми се, до запалването.

— Да. Ослушах се. Въртеше се само задното ляво колело и това бе единственият звук. Отдолу не се виждаше пътят, но щях да чуя, ако се бе задала кола. Нямаше нищо, абсолютно нищо. Можех да се измъкна незабелязано. Най-близката къща беше на около миля. Бях сигурен, че никой не е чул трясъка. Махнах каската и наколенките и ги хвърлих в колата. Изтичах малко по-надолу, до мястото, където бях скрил бензина.

— Кога?

— Рано същия ден. Много рано. Призори. Имах четири пластмасови туби по десет литра бензин и бързо ги домъкнах при колата. Беше тъмно като в рог и не можех да използвам фенерче, но бях обозначил пътеката. Сложих три от тубите в купето и пак се послушах. Откъм пътя не се чуваше нищо. Нито звук, отникъде. Сърцето ми се бе качило в гърлото и туптеше до пръсване. Последната туба излях вън и вътре и я хвърлих при останалите. Отдалечих се на около двацет крачки и запалих цигарата, която беше в джоба ми. Хвърлих я, отдалечих се още повече и се скрих зад едно дърво. Падна върху колата и след миг тя избухна. Същинска бомба. След секунда огънят изригна от всички прозорци. Покатерих се по най-стръмния участък на склона и намерих удобно място за наблюдение на около трийсет метра. Исках да гледам какво става, без да ме хванат. Огънят

бумтеше, нямах представа, че ще се вдигне толкова силен шум. Подпалиха се някакви храсталаци и ми мина през ум, че може да стане горски пожар. За щастие в петък беше валяло, така че храстите и земята бяха мокри. — Патрик отпи малко кола. — Карл, пропуснах да те попитам как е семейството ти. Извинявай. Как е Айрис?

— Айрис е добре. Ще говорим за семейството ми по-късно. Бих искал да чуя разказа ти.

— Разбира се. Докъде бях стигнал? Толкова съм разсеян!

Заради химикалите, с които ме тъпкаха, е, предполагам.

— Гледал си горящата кола.

— Да. Температурата се повиши много и резервоарът гръмна... още една бомба. За миг си помислих, че може да ме опърли. Във въздуха се разхвърчаха отломки и се посипаха върху дърветата. Най-накрая чух нещо откъм шосето. Гласове. Крещяха хора. Не виждах никого, но имаше суматоха. Мина известно време и огънят се разпространи около колата. Започна да приближава към мен, така че трябваше да се махна. Чух вой на сирена. Опитах се да намеря потока, който бях пресякъл предишния ден. На стотина метра от мястото. Искях да тръгна по него. Трябваше да открия мотоциклета си.

Карл поглъщаше жадно всяка дума, представяше си всяка сцена, изминаваше пътя заедно с Патрик. Начинът, по който е избягал, бе тема на множество разгорещени спорове през месеците след изчезването му, но никой не бе стигнал до някакво смислено обяснение.

— Мотоциклет ли?

— Да, стар. Състезателен. Броих за него петстотин долара в Хатисбърг няколко месеца преди това. Бях го пробвал в гората. Никой не знаеше, че го имам.

— Без документ за собственост и регистрация?

— Естествено. Карл, трябва да ти кажа, че докато търсех потока, уплашен, но все пак жив и здрав, докато чувах виковете на хората и вой на сирената, знаех, че бягам към свободата. Патрик беше мъртъв, сложил край на един лош живот. Щеше да бъде погребан почтено и всички щяха да се сбогуват с него. Скоро хората щяха да започнат да го забравят. Аз бягах като обезумял към новия живот. Чувствах се фантастично.

А горкото момче, изгоряло в колата, Патрик? Докато ти си бягал щастлив през гората, друг човек е умирал вместо теб. Карл едва се сдържа, да не го попита. Патрик сякаш не осъзнаваше, че е извършил убийство.

— И тогава, изведнъж, се загубих. Гората беше гъста и по някакъв начин бях объркал пътя. Имах малко фенерче и прецених, че ще е безопасно да го използвам. Започнах да обикалям наоколо, докато престанах да чувам сирената. В един момент седнах на някакъв пън, за да се овладеея. Бях изпаднал в паника. Представи си само... да оцелея след преобръщането, за да умра от глад или да ме хванат. Продължих да търся и най-накрая извадих късмет. Открих потока.

Не след дълго намерих и мотоциклета. Бутах го нагоре по склона около стотина метра и стигнах до една просека. Едва се тътрех от умора с онзи дебел задник... Наоколо нямаше къщи, така че запалих мотора и потеглих по просеката.

Бях минавал оттам няколко пъти, за да проуча района, така че го познавах доста добре. Намерих един застлан с чакъл път и скоро стигнах до първата къща. Бях сложил на мотоциклета специални алуминиеви ауспуси, които заглушаваха трещенето. След малко излязох на едно шосе в окръг Стоун.

Избягвах главните пътища и карах по второстепенните. Два часа по-късно се върнах в хижата.

— Защо?

— За да се реорганизирам.

— Не се ли страхуваше, че Лют може да те види?

Патрик дори не мигна. Карл бе задал въпроса намясто и очакваше реакцията. Никаква. Патрик заби поглед в краката си и след няколко секунди каза:

— Лют го нямаше вече.

Ъндърхил се върна, след като осем часа бе гледал видеозаписи и бе чел бележки в друга стая. Влезе, поздрави хладно Стефано и адвокатата му и се зае с работа.

— Да започнем оттам, където приключихте вчера, мистър Стефано.

— Напомнете ми.

— Отправихте се към Бразилия.

— Да. Ами вижте какво... това е голяма страна. Сто и шейсет милиона население, огромна територия и чудесно място да се скриеш, особено ако те търсят под дърво и камък. Нацистите я предпочитат от години. Направихме специално досие на Ланиган и го преведохме на португалски. Наехме художник от полицията и няколко компютърни специалисти, за да направят серия цветни портрети. Прекарахме часове с шефа на фирмата, която му бе дала яхтата под наем, както и с bankerите от Насо, и в крайна сметка резултатът бе добър. Скиците показахме дори на съдружниците му, а те пък ги показаха на секретарките. Мистър Боуган занесе най-добрата скица на вдовицата му, за да чуе мнението ѝ.

— Видяхте как изглежда сега. Скиците ви приличат ли на него?

— Доста. Носът и брадичката донякъде ни заблудиха.

— Продължавайте, моля.

— Отидохме в Бразилия и издирихме трите най-добри частни детективски фирми в страната. Едната в Рио, другата в Сау Паулу, третата в Ресифи, на североизток. Плацахме много добре, така че наехме най-добрите. Сглобихме хората в екип, като за целта ги събрахме за седмица в Сау Паулу. Изслушахме предложенията им. Разработихме легендата, че Патрик Ланиган е американец, издирван за отвлечане и убийство на дъщерята на богато американско семейство, което е готово да даде награда, ако някои посочи местонахождението му. Естествено, умъртвяването на дете щеше да предизвика много по-

силно възмущение и съчувствие, отколкото отмъкването на пари от шайка адвокати.

Започнахме с езиковите школи. Показвахме портретите на Ланиган и обещавахме пари в брой. Най-елитните изобщо не искаха да ни изслушат. Други разглеждаха скиците, но не можеха да ни помогнат. По това време вече бяхме уважавани от предпазливостта на Ланиган и не допускахме, че би отишъл да учи езика в школа, в която ти задават въпроси и пазят документи. Насочихме се към частните учители. Оказа се, че в Бразилия има само около милион такива. Работата беше продължителна и тежка.

— Кога предлагаште наградата? В началото ли?

— Правехме това, което искаха бразилските агенти. Показвахме скиците, разказвахме историята за убитото дете и следяхме реакциите. И при най-малкото съмнение намеквахме, че ще има награда.

— Имаше ли съмнения?

— Няколко, тук-там. Но не се стигна до даване на пари. Поне не на частните учители.

— А на други?

Стефано кимна и погледна записките си.

— През април деветдесет и четвърта в Рио попаднахме на пластичен хирург, който прояви интерес към скиците. Игра си с нас около месец и най-накрая ни убеди, че наистина е префасонирал нашия човек. В архива му имаше снимки, направени преди и след операцията. Успя да ни обработи много добре, така че в крайна сметка му платихме четвърт милион, в брой по сметка в чужбина, за да ни даде цялата папка.

— Какво имаше в нея?

— Основни неща. Чудесни снимки в профил и анфас на нашия човек — преди и след операцията. Ланиган бе настоял да няма снимки. Не е искал да оставя никакви следи.

Платил е в брой, и толкова. Не е дал истинското си име, а се е представил за канадски бизнесмен, на когото изведнъж се е приискало да изглежда по-млад. Хирургът слушал подобни неща през цялото време и бил сигурен, че този човек се крие от някого. В кабинета си имал скрит фотоапарат. Оттам и снимките.

— Можем ли да ги видим?

— Разбира се.

Адвокатът се събуди за момент и бутна голям книжен плик към Ъндърхил, който го отвори и хвърли бегъл по — гледна снимките.

— Как открихте доктора?

— Наред с езиковите школи и частните учители проверявахме и други професии. Фалшификатори, пластични хирурзи, вносители.

— Вносители ли?

— Да. На португалски има специална дума за това. „Вносители“ е приблизителен превод. Това са специалисти от престъпния свят, които могат да те вкарат в страната и да ти помогнат да изчезнеш... Нови имена, нови документи, най-добрите места, където можеш да живееш и да се криеш. От тях не можахме да научим нищо. Ударихме на камък и при фалшификаторите. Те не могат да си позволят да говорят за клиентите си. Отразява се зле на бизнеса.

— Но при лекарите не беше така, нали?

— Беше. Те също не говорят. Ние обаче наехме пластичен хирург като консултант и той ни даде имената и адресите на някои от побескрупулните си колеги, които префасонират безименните. Така попаднахме на лекаря в Рио.

— Две години след изчезването на Ланиган?

— Да.

— Всъщност това бе първото потвърждение, че е в страната, нали?

— Първото.

— Какво друго правихте през тези две години?

— Нищо. Похарчихме много пари. Почукахме на много врати. Проверихме сума ти фалшиви следи. Както казах, Бразилия е огромна страна.

— Колко хора работеха за вас там?

— В един момент бяха шейсет души. За щастие онези хора са поевтини от американците.

Щом съдията иска пица, получава пица. Купиха я от старото семейно бистро на Хюго, което бе на Дивижън Стрийт, далеч от многобройните закусвални, опасали плажа. Един от полицаите я донесе в стая 312. Патрик усети аромата ѝ още щом се отвори асансьорът. Вторачи се в нея, когато Карл отвори кутията, седнал в

долния край на леглото. Затвори очи и вдъхна божествения мирис на маслини, гъби, италиански салам, зелени чушки и шест различни вида сирене. През последните две години от предишния си живот бе изял безброй пици от бистрото на Хюго и от седмица мечтаеше за още една — завръщането у дома имаше и своите предимства.

— Живи мощи си — каза Карл. — Яж.

Патрик изгълта първото парче, без да каже дума, после още едно.

— Как успя да отслабнеш толкова? — попита Карл.

— Може ли да помолим за бира? — каза Патрик.

— Не. Съжалявам. Ти си задържан, не забравяй.

— Отслабването е умствен проблем. Ако решиш да го направиш, не е трудно. Изведнъж се оказа, че имам предостатъчно мотиви да гладувам.

— Колко килограма беше станал?

— В петъка, преди да изчезна, бях към сто и двацет. През първите шест седмици свалих двацет. Днес сутринта бях седемдесет.

— Заприличал си на чироз. Яж.

— Благодаря.

— Беше стигнал до хижата.

Патрик избърса брадичката си с книжна салфетка и върна пицата в кутията. Отпи малко диетична кола.

— Да... хижата. Беше около единайсет и половина. Влязох през предната врата, без да паля лампите. На половин миля има още една, горе на склона. Вижда се от моята. Беше собственост на някакви хора от Хатисбърг, които, струва ми се, не бяха там тази неделя, но все пак трябваше да внимавам. Закрих малкото прозорче на банята с тъмна кърпа, запалих лампата и бързо се избърснах. После си отрязах косата и я боядисах. Тъмнокафяво, почти черно.

— Съжалявам, че не съм те зърнал така.

— Отиваше ми, но ми беше странно. Когато се видях в огледалото, имах чувството че съм друг човек. След това почистих много старателно, защото знаех, че ще гледат всичко под лупа. Махнах всички косми, прибрах тубите и кутиите от боята. Облякох си дебели дрехи, направих каничка силно кафе и изпих половината. Другата половина налях в термос за пътуването. Към един след полунощ излязох от хижата. Не очаквах ченгетата да се появят толкова рано, но трябваше да съм предпазлив. Щеше да мине време, докато разберат

чия е колата и се обаждат на Трудни, но не беше изключено някой да се сети веднага и да предложи да проверят хижата. Колкото и малко вероятно да беше това, в един часа реших, че трябва да побързам.

— Не се ли безпокоеше за Трудни?

— Неособено. Знаех, че бързичко ще преживее шока и ще ми устрои великолепно погребение. Около месец щеше да се държи като образцова вдовица, а след това щеше да получи застраховката. Това щеше да е най-щастливият ѝ ден. Много пари, много внимание... не, Карл, аз не обичах тази жена. Нито пък се безпокоях за нея.

— След това ходи ли пак в хижата?

— Не.

Карл не можа да не зададе следващия въпрос.

— Палатката, спалният чувал и пушката на Скарбъро бяха намерени под едно от леглата. Как са попаднали там?

Патрик вдигна очи за миг, сякаш се изненада, после извърна лице. Карл проследи тази реакция много внимателно, защото през следващите няколко дни щеше да разсъждава над нея. Лекото трепване, краткото вторачване, неспособността да даде смислен отговор, обръщането към стената...

„Когато човек извърши убийство — се казваше в един стар филм, — допуска двайсет и пет грешки. Ако предвиди петнайсет от тях, значи е гений.“ Може би въпреки педантичния си план Патрик все пак не бе помислил за вещите на Лют. Може би в бързината ги бе забравил.

— Не знам — отвърна Патрик почти троснато, все още с лице към стената.

Карл разбра каквото искаше.

— Къде отиде после? — попита той.

— Избягах от ада. С мотоциклет — отговори Патрик. Овлadia се. Явно искаше да продължи нататък. — Беше пет-шест градуса, а когато караш мотор по пусто нощно шосе при такава температура, ти се струва, че е минус двайсет. Движех се по второстепенните шосета, немного бързо, защото вятърът режеше като с нож. Навлязох в Алабама и продължих по затъntenите пътища. Появата на спортен мотоциклет в три през нощта би осигурила занимание на всяко отегчено ченге, така че избягах градовете. Някъде към четири часа най-накрая стигнах покрайнините на Мобайл. Месец преди това бях намерил един малък мотел, където приемаха пари в брой и не задаваха

въпроси. Промъкнах се в паркинга, скрих мотоциклета зад сградата и влязох във фоайето, все едно че съм дошъл с такси. Платих трийсет долара в брой, без регистрация. Мина час, докато се успокоя. Поспах два часа и се събудих с изгрева на слънцето. Ти кога научи за станалото, Карл?

— През нощта. Докато си пътувал с мотора, предполагам. Дъг Витрано ми се обади малко след три. Събуди ме и сега се ядосвам. Да не се наспя и да скърбя, докато ти си се правил на волен ездач и си се носел към хубавия живот.

— Всъщност никак не бях волен.

— Така е, но не помисли за приятелите си.

— Гризе ме съвестта, Карл.

— Не те гризе никаква съвест.

— Да, прав си. — Патрик бе спокоен, оживен, усмихнат.

— Събудил си се с изгрева. Нов човек в нов свят. Всички проблеми и тревоги са останали в миналото.

— Повечето. Беше адски вълнуващо, но и страшничко. Не можах повече да заспя. Гледах телевизия до осем и половина, но не показаха нищо за смъртта ми. Изкъпах се, преоблякох се...

— Чакай малко. Какво стана с тубите и кутиите от боята за коса?

— Хвърлих ги в един контейнер за боклук някъде из окръг Уошингтън, Алабама. Поръчах такси по телефона, което в Мобайл не е много лесно. То спря пред стаята ми и тръгнах. Не се обадох на рецепцията. Оставих мотора зад хотела. Отидох в един търговски център, за който знаех, че отваря в девет, и си купих яке, джинси и обувки.

— Как плати?

— В брой.

— Нямах ли кредитна карта?

— Имах фалшива „Виза“, получена от източник в Мая ми. Можех да я използвам за съвсем малко разходи и след това трябваше да я хвърля. Запазих я за колата под наем.

— Колко пари имаше?

— Около двайсет хиляди.

— Откъде?

— Спестявах от известно време. Получавах добри пари, независимо че Труди полагаше всички усилия да харчи по-бързо,

отколкото печелех. Казах на счетоводителката във фирмата, че искам да отклоня малко пари, за да ги скрия от жена си. Тя ми обясни, че другите съдружници непрекъснато правели същото. Отивах в друга сметка. Аз ги теглех редовно и ги криех в едно чекмедже. Доволен ли си?

— Да. Каза, че си купил обувки.

— После отидох в друг магазин и си купих бяла риза и вратовръзка. Преоблякох се в една тоалетна и толкова — заприличах на най-обикновен търговски пътник, каквито ги има с милиони. Купих си още някакви дрехи и вещи, сложих всичко в брезентова чанта и взех такси. С него отидох до летището, където закусих и изчаках самолета от Атланта. Тръгнах с тълпата, която се изсипа от него, и застанах заедно с още двама души пред бюрото на „Ейвис“. Те бяха поръчали коли под наем предварително. Моето положение беше по-сложно. Имах свършена шофьорска книжка от Джорджия, както и паспорт, за всеки случай. Използвах кредитната карта, макар и да се страхувах, защото номерът беше истински и принадлежеше на някакъв нещастник от Джорджия. Компютърът би могъл да го засече и да предупреди персонала. Нищо не се случи. Попълних формулярите и се чупих по най-бързия начин.

— Как се казваше?

— Ранди Остин.

— Един съществен въпрос, Ранди — каза Карл, отхапа парче пица и го задъвка бавно. — Бил си на летището. Защо просто не се качи на някой самолет и не изчезна?

— Помислих за това. Докато закусвах, излетяха два самолета. Нямах представа колко ми се искаше да се кача на някой от тях. Преди това обаче трябваше да свърша някои неща. Решението беше много трудно.

— Какви неща?

— Мисля, че знаеш. Отидох до Ориндж Бийч и наех малък апартамент.

— Разбира се, предварително си проверил как стоят нещата, нали?

— Да. Знаех, че ще приемат пари в брой. Беше февруари, студен месец, бизнесът им не вървеше особено активно. Взех леко

приспивателно и спях шест часа. Гледах вечерните новини и разбрах, че съм загинал в огъня. Приятелите ми били просто покрусени.

— Гадина!

— Отидох до една бакалница и си купих ябълки. Също и хапчета за отслабване. След като се стъмни, се разхождах три часа по плажа. Правех това всеки ден, докато се криех край Мобайл. На следващия ден си купих вестник, видях дебелията си ухилена физиономия на първа страница, прочетох за трагедията, както и собственото ти хвалебствие, и научих, че погребението ще е в три същия следобед. Отидох в Ориндж Бийч и наех яхта. С нея отидох до Билокси, навреме за церемонията.

— Вестниците писаха, че си гледал собственото си погребение.

— Истина е. Качих се на едно дърво в гората край гробището и гледах с бинокъл.

— Това, струва ми се, е доста тъпа постъпка.

— Така е. Пълна идиотщина. Нещо обаче ме теглеше натам, исках да се убедя, че номерът ми е минал. По това време вече мислех, че ще мога да се справя с всичко.

— Предполагам, че предварително си избрал и дървото.

— Не. Всъщност до последния момент не бях сигурен, че ще се върна. Напуснах Мобайл и се отправих на запад по магистралата. Непрекъснато си повтарях да не го правя, да не ходя в Билокси.

— И се качи на дървото с дебелия си задник?

— Имах мотив. Беше дъб, с много дебели клони.

— Благодаря се на Бога. Ще ми се клонът да се беше скършил и да паднеш на главата си.

— Не е вярно.

— Вярно е. Бяхме съсипани от скръб и се мъчехме да утешим вдовицата, а в това време ти си ни гледал и си се пукал от смях.

— Опитваш се да изглеждаш ядосан, Карл.

Беше прав. Времето след изчезването на Патрик бе заличило гнева на Карл. Истината бе, че се радваше — седеше в болничната му стая, ядеше пица с него и лакомо поглъщаше жадуваните подробности.

Но не можаха да продължат разговора. Патрик бе говорил достатъчно — намираха се вече в стаята му, а той се безпокоеше, че може би я подслушват.

— Каж ми как са Боуган, Витрано и момчетата?

Облегна се на възглавницата, готов да се наслади на нещата, които щеше да чуе.

Паулу Миранда бе чул гласа на дъщеря си по телефона преди два дни. Обади му се от някакъв хотел в Ню Орлиънс. Продължаваше да работи за тайнствения си нов клиент и да пътува. Бе го предупредила още веднъж, че може да се появят хора, които да се интересуват от нея и да го наблюдават, защото клиентът ѝ имал врагове в Бразилия. Както и при предишните си обаждания, Ева говореше завоалирано, бе лаконична и явно уплашена, макар че отчаяно се стремеше да го прикрие. Той се бе ядосал и бе настоял за подробности. Тя се безпокояла повече за неговата безопасност. Беше ѝ казал, че иска да се прибере. Бе избухнал и ѝ бе обяснил, че е разговарял със съдружниците от фирмата ѝ и е научил, че е уволнена. Тя го бе уверила, че сега работи самостоятелно, че има много богат клиент, занимаващ се с международна търговия, и че отсега нататък ще пътува често и продължително.

Не искаше да спори с дъщеря си по телефона, особено след като толкова се безпокоеше за нея.

Освен другото, беше му дошло до гуша от дребните мъже, които се спотайваха около къщата му и го следяха, докато пазаруваше или отиваше на лекции в Католическия университет. Паулу ги наблюдаваше — винаги бяха наблизко. Измисли им прозвища. Говори на няколко пъти с портиера от блока на Ева и научи, че и там се навъртат същите потайни субекти.

Последната му лекция, която бе посветена на немската философия, завърши в един. Прекара половин час в кабинета си с някакъв любознателен студент и си тръгна. Валеше, а бе забравил чадъра си. Колата му беше на малкия паркинг зад сградата.

Осмар чакаше. Паулу излезе от сградата, потънал в мисли, със забит в земята поглед и вестник над главата си. Умът му бе на километри разстояние, когато стъпи в локвата край колата си, паркирана под едно дърво, от което капеше вода. До колата му бе спрял товарен микробус фиат. Появи се шофьорът, но Паулу не го

забеляза. Онзи отвори задната врата, но Паулу не чу и не видя. Бръкна в джоба си, за да извади ключовете, ала в този момент Осмар го блъсна отстрани и грубо го натика в микробуса. Куфарчето му падна на земята.

Вратата на фиата се затръшна. В тъмнината някой опря пистолет между очите на Паулу и каза да не вдига шум. Книжата от куфарчето се разпиляха край колата му.

Микробусът потегли.

Телефонно обаждане уведоми полицията за отвлечането.

След час и половина излязоха от града и продължиха нататък, но Паулу нямаше представа къде се намира. В микробуса беше горещо — нямаше прозорци, нито осветление. Виждаше силуетите на двама въоръжени. Спряха зад някаква ферма и вкараха Паулу в ниската сграда. Квартирата му бе отзад — спалня, баня, всекидневна с телевизор. Имаше предостатъчно храна. Обясниха му, че няма да пострада, освен ако не опита да избяга, разбира се. Щяха да го държат около седмица и след това да го освободят, ако се държи както трябва.

Той заключи вратата и погледна през прозореца. Под едно дърво седяха двама мъже и пиеха чай. Автоматите им бяха наблизко.

Анонимен глас се обади на сина на Паулу в Рио, на портиера в блока, където бе апартаментът на Ева, в бившата ѝ фирма и на нейна приятелка, работеща в туристическо бюро. Бе казано едно и също — Паулу Миранда е отвлечен. Полицията го издирва.

Ева беше в Ню Йорк от няколко дни — бе наела апартамент в хотел „Пиер“, пазаруваше на Пето Авеню и прекарваше часове наред в музеите. Бе инструктирана да се движи непрекъснато, да се появява периодично в Ню Орлиънс и да изчезва. Беше получила три писма от Патрик, тя му бе писала два пъти. Кореспонденцията им минаваше през Санди. Физическите страдания определено не бяха повлияли на способността на Патрик да мисли за подробностите. Писмата му бяха конкретни — планове, инструкции, действия в случай на непредвидени обстоятелства.

Обади се на баща си, но никой не вдигна телефона. Обади се на брат си и земята се разклати под краката ѝ. Той настоя да се върне незабавно. Брат ѝ беше деликатен човек, не бе свикнал на напрежение

и натиск. Предаваше се лесно. Трудните семейни решения винаги оставаха за Ева.

Държа го на телефона половин час, докато се опитваше да успокои и него, и себе си. Нямахме искане за откуп. Нито пък похитителите се бяха обадили.

Тя позвъни въпреки забраната му. Засуети се пред един телефонен автомат на летище Ла Гуардия — попипваше нервно косата си, озърташе се през непрозрачните тъмни очила. Набра номера на стаята му и заговори на португалски. Ако подслушваха, най-малкото трябваше да си намерят преводач.

— Патрик, Лия е — каза тя колкото се може по-спокойно.

— Какво се е случило? — попита той на португалски. Не бе чувал чудесния ѝ глас от доста време, но не се радваше.

— Можем ли да говорим?

— Да. Какво има? — Патрик непрекъснато следеше дали подслушват телефона му. Беше му досадило да го прави. С устройството, което му бе донесъл Санди, проверяваше всички възможни места в стаята, където биха могли да скрият бръмбар. Охраняваха го непрекъснато и това донякъде го успокояваше. Опасяваше се обаче за външните линии.

— Баща ми — отговори Лия и му разказа набързо за отвличането. — Трябва да се прибера.

— Не, Лия — каза той спокойно. — Това е капан. Баща ти не е богат човек. Не искат пари. Искат теб.

— Не мога да зарежа баща си.

— Но не можеш и да го намериш.

— Аз съм виновна за всичко.

— Не. Вината е моя. Все едно, не влошавай положението допълнително, защото точно това ще стане, ако хлътнеш в капана им.

Тя продължаваше нервно да подръпва косата си и да наблюдава бързащите тълпи наоколо.

— Какво да направя?

— Отиди в Ню Орлиънс. Когато пристигнеш там, обади се на Санди. Остави ме да помисля.

Тя си купи билет и седна на място край стената, което ѝ даваше възможност да скрие лицето си зад списание. Мислеше за баща си и за ужасните мъчения, на които биха могли да го подложат. Двамата мъже, които обичаше, бяха отвлечени от едни и същи хора. Патрик все още беше в болница заради раните си. Баща ѝ беше по-възрастен и много по-слаб. Страдаше заради нея, а тя не бе в състояние да направи каквото и да било.

След многочасово издирване един полицај от Билокси най-накрая засече колата на Ланс — тръгваше си от Гранд Казино в десет и двајсет вечерта. Спря го и го задържа без обяснения, докато накрая пристигна Суийни. Двамата седнаха на задната седалка на патрулната кола, в паркинга на една закувалня.

Шерифът попита как върви бизнесът с наркотиците и Ланс отговори, че върви добре.

— Как е Труди? — попита шерифът, захапал клечка за зъби. Двамата се надпреварваха кой ще изглежда по-невъзмутим. Ланс дори бе сложил най-новите си тъмни очила.

— Добре е. Как е жена ти?

— Нямам такава. Слушай, Ланс, получихме сериозна информация, че търсиш наемен убиец.

— Това е лъжа. Пълна лъжа.

— Хубаво. Само че ние не сме убедени. Ето какво... Всичките ти приятелчета са точно като теб. Или са пуснати с изпитателен срок от затвора, или се трудят усилено да влязат там. Боклуци. Абсолютни боклуци. Непрекъснато посягат към мръсните пари и си търсят белята. Ако чуят хубав слух, горят от нетърпение да го подшушнат на федералните. Току-виж, съкратили им изпитателния срок.

— Чудесно. Много хубаво. Харесва ми.

— Знаем, че имаш малко пари и че онази жена ще се прости с цяло състояние, ако мистър Ланиган остане жив.

— Кой?

— И тъй, ето какво ще направим заедно с федералните. Ще наблюдаваме теб и жената. Умеем да гледаме и да слушаеме много добре. Ако направиш една погрешна стъпка, ще те спипаме. И ти, и Труди ще имате повече неприятности от Ланиган в момента.

— Това трябва да ме изплаши, така ли?

— Ако имаш малко ум, ще те изплаши.

— Мога ли да си вървя?

— Разбира се.

Отвориха вратите от двете страни и отведоха Ланс до колата му.

По същото време агент Кътър позвъни на вратата на Трудни. Надяваше се да е заспала. Бе изчакал в едно кафене да му се обадят, щом задържат Ланс.

Трудни не спеше. Отключи и откряна вратата, без да сваля веригата.

— Какво искате? — попита тя.

Кътър показа значката си и натърти:

— ФБР. Може ли да вляза?

— Не.

— Ланс е задържан от полицията. Мисля, че трябва да поговорим.

— Какво!?

— От полицията в Билокси.

Откачи веригата и отвори. Застанаха във вестибюла, един срещу друг.

— Какво е направил? — попита Трудни.

— Мисля, че скоро ще го пуснат.

— Ще се обадя на адвоката си.

— Добре, но преди това трябва да ви кажа нещо. От много надежден източник научихме, че Ланс търси наемен убиец, за да премахне съпруга ви, Патрик Ланиган.

— Не! — Скри устата си с длан. Изненадата ѝ изглеждаше искрена.

— Истина е. Ще бъдете обвинена и вие. Ланс се опитва да опази вашите пари и съм сигурен, че ще ви сметнат за съучастничка. Ако нещо се случи с Ланиган, най-напред ще потърсим вас.

— Не съм направила нищо.

— Засега. Наблюдаваме ви внимателно, мисис Ланиган.

— Не ме наричайте така.

— Извинете.

Кътър си тръгна и я остави неподвижна във вестибюла.

Санди паркира край Канал Стрийт в полунощ и се втурна по Декатур към центъра на Френския квартал. Патрик му бе дал строги инструкции по отношение на мерките за сигурност, особено при срещите с Лия. Той бе единственият, който би могъл да ги заведе при нея, и затова трябваше да проявява максимална предпазливост.

— Тя е в голяма опасност, Санди — бе му казал Патрик преди час. — Никаква предпазливост не може да е излишна.

Обиколи карето три пъти и когато се увери, че никой не го следи, влезе в един бар, където изпи чаша сок. Продължи да наблюдава улицата. След това прекоси платното и влезе в хотел „Роял Сонеста“. Скри се сред тълпата туристи във фойето, влезе в асансьора и се качи на третия етаж. Лия отвори вратата и заключи, когато влезе.

Изглеждаше уморена и измъчена, но това не бе изненадващо.

— Съжалявам за баща ти — каза Санди. — Научи ли нещо ново?

— Не. Пътувах. — Върху телевизора имаше поднос с кафе. Санди наля чаша и си сложи захар.

— Патрик ми разказа — кимна той. — Кои са тези хора?

— Ето там има една папка — каза Лия и посочи към малката масичка. — Седни.

Санди се настани на леглото с кафето в ръка и зачака. Беше време да поговорят.

— Запознахме се през деветдесет и четвърта, в Рио. Патрик ми каза, че е канадски бизнесмен и че имал нужда от адвокат с опит в търговията. Всъщност обаче имаше нужда от приятел. Бяхме приятели в продължение на два дни, после се влюбихме. Каза ми всичко за миналото си. Всичко. Бе успял да изчезне безследно и притежаваше много пари, но не можеше да забрави миналото си. Беше решен да научи кой го преследва и дали се движи във вярна посока. През август деветдесет и четвърта дойдох в Щатите и се свързах с частна детективска агенция от Атланта. Казваше се група „Плутон“. Странно име. Беше на няколко бивши агенти от ФБР. Патрик я открил, преди да изчезне. Представих се с фалшиво име. Обясних, че съм от Испания и че ми е необходима информация за издирването на Патрик Ланиган. Платих петдесет хиляди долара. Изпратиха хора в Билокси и най-

напред се свързаха със старата фирма на Патрик. Казаха, че могат да кажат нещо за местонахождението му и съдружниците веднага ги изпратиха при един човек във Вашингтон, който се казваше Джак Стефано. Стефано е скъп копей, специалист по икономически шпионажи издирване на хора. Срецнаха се с него във Вашингтон. Той не им каза кой знае какво, но бе ясно, че именно той ръководи издирването на Патрик. След това разговаряха с него още няколко пъти и стана ясно, че е обявена награда. Стефано се съгласи да им плати петдесет хиляди долара, ако информацията, която му дадат, го отведе при Патрик. Разбира се, по време на срещите си те успяха да научат, че Стефано има сериозни основания да смята, че Патрик е в Бразилия. Това, естествено, ни ужаси.

— Тогава ли разбрахте за първи път, че преследвачите знаят в коя държава е той?

— Да. Беше прекарал в Бразилия повече от две години. Когато ми разказа историята си, не беше сигурен дали онези знаят на кой континент да го търсят. Като разбра, че са научили в коя държава е, беше потресен.

— Защо не избяга отново?

— Поради много причини. Мислеше за това. Разговаряхме надълго и нашироко. Бях готова да тръгна с него. В края на краищата реши, че ще може да се скрие в страната.

Познаваше я добре... езика, хората, милионите места, където би могъл да изчезне. Освен това не желаше да напускам дома си. Реши, че няма смисъл да заминаваме в Китай например или нещо подобно.

— Може би не е било възможно да избягате.

— Да. Поддържах връзка с групата „Плутон“. Бяхме ги наели да следят, доколкото е възможно, как върви разследването на Стефано. Обади се на клиента му, мистър Бени Арисия, и на застрахователните компании. Намекнаха, че разполагат с известна информация за Патрик, но отново ги препратиха към Джак Стефано. Отивах при тях през три-четири месеца, винаги летях през някой европейски град и те ми докладваха докъде са стигнали.

— А как го е открил Стефано?

— Сега не мога да ти разкажа тази история. Ще трябва да го направи Патрик.

Поредната черна дупка, доста голяма при това. Санди остави чашата с кафето на пода и се опита да подреди мислите си. Със сигурност щеше да му е много по-лесно, ако тези двамата му бяха казали всичко. Трябваше да започнат от самото начало и без да пропускат нищо, да стигнат до настоящето, за да може той, адвокатът им, да се погрижи за непосредственото им бъдеще. А може би не се нуждаеха от помощ?

Значи Патрик знаеше как са го намерили.

Лия му подаде дебелия папка.

— Това са хората, които са отвлекли баща ми.

— Стефано ли е?

— Да. Аз съм единственият човек, който знае къде са парите.

Отвлечането е капан.

— А Стефано откъде знае за теб?

— Патрик им е казал.

— Патрик?

— Да. Видя раните му, нали?

Санди се изправи и се опита да се овладее.

— Тогава защо не им е казал и къде са парите?

— Защото не знае.

— Поверил е всичко на теб?

— Нещо такова. Аз ги контролирам. Сега преследват мен, а баща ми пострада, без да има никаква вина.

— И какво трябва да направя аз?

Лия отвори едно чекмедже и извади друга папка, доста по-тънка.

— Тук има информация за разследването на ФБР относно изчезването на Патрик. Не научихме кой знае какво. Ясно е защо. Случаят е даден на един агент на име Кътър, от Билокси. Веднага щом научих, че Патрик е бил заловен, му се обадох. Вероятно това е спасило живота му.

— Един момент. Не схващам много добре.

— Казах на Кътър, че Патрик Ланиган е бил открит и че е задържан от хора, които работят за Джек Стефано. Предполагаме, че Кътър веднага е отишъл при Стефано и го е заплашил. Неговите хора са изтезавали Патрик почти до смърт в продължение на няколко часа, после са го предали на ФБР.

Санди затвори очи и се помъчи да осмисли чутото.

— Продължавай — каза накрая.

— Два дни по-късно Стефано беше арестуван във Вашингтон, а офисът на фирмата му — запечатан.

— Откъде знаеш това?

— Все още плащам доста пари на онези от „Плутон“. Добри са. Подозираме, че Стефано се е разприказвал пред ФБР, като в същото време тихомълком продължава да ме търси. Затова пострада и баща ми.

— Какво трябва да кажа на Кътър?

— Най-напред му разкажи за мен. Представи ме като адвокатка, която е много близка с Патрик и го съветва по всички важни въпроси. Кажи му, че съм в течение на нещата. След това му кажи за баща ми.

— И смяташ, че ФБР ще притисне Стефано?

— Може би да, може би не. Във всеки случай нямаме какво да губим.

Наближаваше един и тя бе много уморена. Санди взе папките и се отправи към вратата.

— Имам да ти разкажа още много неща — поклати глава Лия.

— Би било чудесно, ако знаех всичко.

— Дай ни малко време, това е.

— По-добре побързайте.

Доктор Хаяни започваше сутрешната си визитация точно в седем. Надникваше в стаята на Патрик съвсем тихо заради проблемите му със съня. Най-често го заварваше заспал, макар че нерядко след това разказваше изпитанията си от нощта. Тази сутрин пациентът беше буден и седеше на стол край прозореца. Беше само по белите спортни гащета и гледаше спуснатите щори. Не виждаше нищо, защото нямаше какво да види. Светеше единствено слабата лампа край леглото.

— Патрик, добре ли си? — попита Хаяни, когато застана до него.

Не отговори. Докторът погледна масата в ъгъла, на която Патрик работеше. Всичко беше в порядък, нямаше отворени книги или разхвърляни книжа.

— Добре съм, докторе — обади се най-накрая.

— Спа ли?

— Не. Никак.

— Сега си в безопасност, Патрик. Слънцето изгря.

Не отговори. Не помръдна, не каза нищо, Хаяни го остави така, както го бе заварил — стиснал подлакътниците на стола, вторачен в щорите.

Патрик чу приятните гласове в коридора — лекарят говореше с отегчените полицаи и със сестрите. Скоро щяха да му донесат закуската, макар че храната не го интересуваше особено. След четири и половина години глад се бе научил да владее желанието си да яде. Стигаха му няколко хапки от това или онова, най-често нарязани ябълки и моркови. В началото сестрите се бяха почувствали длъжни да го угоят, но се бе намесил доктор Хаяни и бе определил диета почти без мазнини, без захар, богата на зеленчуци и хляб.

Стана от стола и отиде до вратата. Отвори и тихо поздрави полицаите — Пит и Еди, двама от редовните.

— Спа ли добре? — попита Еди както обикновено.

— Спах, без да се страхувам, Еди. Благодаря. — И този отговор бе част от ритуала. По-надолу по коридора, на канапето край

асансьора, видя Брент Майърс — безполезният агент на ФБР, който го бе довел от Пуерто Рико. Кимна му, но Брент не забеляза, защото се бе зачел в сутрешния вестник.

Патрик се върна в стаята си и започна леки прикляквания. Мускулите вече не го боляха, но раните все още не бяха заздравели. И дума не можеше да става за лицеви опори или коремни преси.

На вратата се почука и влезе сестрата със закуската.

— Добро утро, Патрик — изчурулика тя щастливо и остави подноса на леглото. — Време е за закуска. Как спа?

— Чудесно. А ти?

— И аз чудесно. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря.

— Достатъчно е да позвъниш — каза тя и излезе. Ритуалът не се променяше, но колкото и да бе отегчен, Патрик беше доволен, защото си представяше колко по-зле би могъл да бъде. В окръжния затвор даваха закуската на метални подноси, които провираха през тесен процеп в решетките. Там щеше да се храни в присъствието на съкилийници, сменящи се всеки ден.

Взе кафето и отиде до масата в ъгъла, под телевизора. Запали лампата и се вгледа в папките.

Прекара вече седмица в Билокси. Другият живот бе приключил преди тринайсет дни, на тесен черен път, който сега бе на светлинни години от него. Искаше му се отново да е Данило, сеньор Силва, да живее скромно в сеплата си къща и да слуша мелодичния португалски на прислужницата си, силно повлиян от индианския ѝ корен. Копнееше за дългите разходки по топлите улици на Понта Поран, за самотните кросове извън града. Искаше му се отново да е при старците, насядали на сянка под дърветата на чаша зелен чай, готови да бърбят с всеки, който има време да слуша. Липсваше му глъчката и блъсканицата на централния пазар.

Липсваше му Бразилия — страната на Данило, с огромните ѝ пространства и остри контрасти, пренаселените градове и изостаналите села, с приятните ѝ хора. Копнееше за Ева, за нежността на докосването ѝ, за красивата ѝ усмивка, за чудесата на плътта ѝ, за топлотата на нейната душа. Нямахше да живее без нея.

Защо човек не може да има повече от един живот? Къде бе писано, че не можеш да започнеш отначало? И още веднъж? Патрик бе

мъртъв. Данило бе заловен.

Бе преживял и смъртта на единия, и залавянето на другия. Защо да не може да избяга пак? Зовеше го трети живот, но без тъгата на първия и сенките на втория. Това щеше да е съвършен живот, с Ева. Щяха да са някъде, където и да е, стига да са заедно и миналото да не може да го настигне. Щяха да живеят в разкошна къща и да се плодят като зайци.

Тя беше силна, но не безгранично — както всеки човек. Обичаше баща си, родината ѝ я привличаше като мощен магнит. Всички истински бразилци обичат градовете си и смятат, че те са уникални творения на Всемогъщия.

Бе я изложил на опасност и сега трябваше да я защити.

Би ли могъл да се справи още веднъж? Или късметът го бе оставил?

Кътър се съгласи да се срещнат в осем часа само защото мистър Макдърмот каза, че въпросът не търпи отлагане. Сградата на Бюрото още не се бе събудила напълно, защото твърде малко чиновници идваха на работа в този ранен час. Тълпата щеше да се изсипе в девет.

Кътър не беше груб, но пък и не преливаше от любезност. Разговорите с нахални адвокати не бяха сред любимите му занимания. Наля вряло кафе в две пластмасови чаши и разчисти от малкото си бюро боклуците, останали от предната вечер.

Санди му благодари учтиво за срещата и Кътър поомекна.

— Спомняте ли си телефонния разговор отпреди тринайсет дни?
— попита Санди. — Дамата от Бразилия?

— Разбира се.

— Срещнах се с нея няколко пъти. Тя е адвокатка на Патрик.

— Тук ли е?

— Наблизо. — Санди духна силно кафето и се осмели да отпие глътка. Разказа набързо каквото знаеше за Лия, макар и да не спомена името ѝ. После попита как върви разследването на Стефано.

Кътър стана предпазлив. Надраска нещо с евтина химикалка и се опита да подреди участниците в играта.

— Откъде знаете за Стефано?

— Моята колежка, дамата от Бразилия, знае всичко за Стефано. Не забравяйте, че тя даде това име на ФБР.

— Как е разбрала за него?

— Историята е дълга и заплетена и в по-голямата си част ми е неизвестна.

— Тогава защо я споменавате?

— Защото Стефано продължава да преследва клиента ми и бих искал да го спра.

Кътър надраска още нещо и отпи от кафето. Докато се опитваше да си припомни кой какво е казал, на листа се появи груба схема. След показанията на Стефано, общо взето, знаеше какво става във Вашингтон, но имаше и някои неясноти. Например твърдо бе заявено, че Стефано повече няма да се занимава със случая.

— А откъде знаете това?

— Хората му в Бразилия са отвлекли бащата на адвокатката.

Кътър не успя да задържи устните си затворени, нито пък главата си изправена. Вторачи се в тавана, докато чутото отекне в мозъка му както трябва. След това започна да го проумява.

— Възможно ли е тази адвокатка да знае къде са парите? — попита той.

— Възможно е.

Кътър проумя всичко.

Санди продължи:

— С отвлечането целят да я примамят в Бразилия, за да я хванат и да й дадат от същото лекарство, което са дали и на Патрик. Всичко опира до парите.

Думите на Кътър прозвучаха отнесено, но това не беше нарочно.

— Кога са го отвлекли?

— Вчера. — Един от сътрудниците на Санди бе взел историята от Интернет преди няколко часа. Беше кратко съобщение на шеста страница на „О Глобо“, популярен ежедневник, излизащ в Рио. Името на отвлечения беше Паулу Миранда. Санди все още не знаеше истинското име на Лия, но би могъл уверено да предположи, че агентите на ФБР ще установят самоличността ѝ, когато прочетат материала. Не би имало проблем да им каже името, но не го знаеше.

— Не мисля, че можем да направим нещо в тази връзка.

— Можете. Конците дърпа Стефано. Натиснете го. Кажете му, че колежката ми няма да се хване в капана му и че е готова да съобщи името Джек Стефано на бразилските власти.

— Ще видя какво мога да направя.

Кътър не беше забравил, че Санди Макдърмот е завел дело срещу ФБР с иск за милиони долари за престъпления, които Бюрото не бе извършило. На този етап обаче нямаше полза да обсъждат този проблем. Може би по-късно.

— Стефано се интересува единствено от парите — продължи Санди. — Ако старецът пострада, няма да види и цент.

— Да не би да намеквате, че има възможност да се преговаря?

— А вие как мислите? Ако ви чака смъртна присъда или доживотен затвор, няма ли да сте готов да преговаряте?

— В такъв случай какво да кажем на Стефано?

— Да освободи стареца и след това може би ще разговаряме за парите.

Денят на Стефано започна рано. Срещата, четвърта поред, трябваше да продължи цял ден и да сложи край на разказа му за приключенията около залавянето на Патрик. Адвокатът му го нямаше — беше в съда на някакво дело, от което не можел да отсъства. Всъщност Стефано нямаше нужда от него, а и му бе дошло до гуша да му плаща по 450 долара на час. Днес щеше да го разпитва непознат агент — Оливър някой си. Все едно. Всички бяха от една и съща школа.

— Говорехте за хирурга от Рио — каза Оливър, сякаш бяха прекъснали сеанса, за да се обади по телефона. Двамата изобщо не се познаваха, а Стефано не бе говорил с никого за Патрик от тринайсет часа.

— Да.

— Това стана през април деветдесет и четвърта, нали?

— Да.

— Продължете нататък.

Стефано се намести по-удобно на стола.

— Известно време не знаехме къде да търсим. Всъщност дълго време. Работехме непрекъснато, но месеците се изнизваха без никакъв

резултат, абсолютно никакъв. Тогава, към края на деветдесет и четвърта, ни се обадиха от една детективска агенция в Атланта, казваше се „Плутон“.

— „Плутон“ ли?

— Да. Наричахме ги „момчетата от Плутон“. Свестни типове. Някои от тях ви бяха бивши колеги от Бюрото. Интересуваха се от издирването на Патрик Ланиган, казаха, че може би разполагат с някаква информация. Срегнах се с тях няколко пъти тук, във Вашингтон. Имаха тайнствен клиент, който твърдял, че знае къде е Ланиган. Естествено, проявих интерес. Те не бързаха, защото клиентът им, както ми се стори, беше безкрайно търпелив. Искаше и ужасно много пари. Може би е странно, но това бе окуражаващо.

— Защо?

— След като въпросният клиент бе убеден, че може да очаква солидно възнаграждение, значи знаеше, че Ланиган все още има много пари. През юли деветдесет и пета момчетата от „Плутон“ дойдоха при мен с предложение. Можели да ме заведат на място, където Ланиган е живял преди известно време. Съгласих се. Споразумяхме се затова да им дам петдесет хиляди долара. Нямахме какво да правя. Преведох парите телеграфно до банка в Панама и ми казаха да отида в малко градче — Итажай в щата Санта Катарина, това е Южна Бразилия. Адресът, който ми дадоха, се оказа малък жилищен блок в добър квартал. Домакинът, който поддържаше блока, беше любезен, особено след като му напълнихме гушата. Показахме му снимките на Ланиган след операцията и той каза, че може би е живял там. Дадохме му още пари и потвърди категорично. Името на човека било Ян Хорст, германец, който говорел португалски много добре. Наел тристаен апартамент за два месеца, платил в брой, не канел гости и прекарвал малко време у дома. Бил дружелюбен и понякога пиел кафе с домакина и жена му. Тя също го разпозна по снимките. Хорст се представил като автор на пътеписи, който подготвял книга за италианските и немските емигранти в Бразилия. Когато заминавал, казал че отива в град Блуменау, за да изучава тамошната баварска архитектура.

— Вие отидохте ли в Блуменау?

— Разбира се. Веднага. Проучихме целия град, но след два месеца се отказахме. След първоначалната възбуда отново влязохме в отегчителното русло на ежедневието. Нямахме какво да правим, освен

отново да показваме снимките по хотели и пазари и да предлагаме неголеми награди.

— Ами „момчетата от Плутон“, както ги нарекохте?

— Охладняха забележимо. Искях да говоря с тях, но те явно нямаше какво да ми кажат. Мисля, че клиентът им се е изплашил или чисто и просто е останал доволен от петдесетте хиляди. Така или иначе, минаха цели шест месеца, преди да ни се обадят отново. След това, в края на януари същата година, ни потърсиха спешно. Клиентът им имал нужда от пари и най-накрая бил готов да продаде информацията. Няколко дни чакахме и след това те пуснаха бомбата, че срещу милион долара можем да научим точния адрес на нашия човек. Казах „не“. Не че не разполагах с парите, но ми се виждаше твърде рисковано. Клиентът не искаше да говори, докато не получи сумата, аз не исках да платя, докато не се убедя, че си струва. Нямаше начин да установим със сигурност, че клиентът знае каквото трябва. Всъщност вече се съмнявах дали изобщо има клиент. Страстите се разгорещиха и разговорите бяха прекратени.

— Но само временно.

— Да. Нямаше как. Клиентът искаше да получи парите. Ние искахме да получим Ланиган. Предложиха ни да дадем още петдесет хиляди долара, за да ни кажат къде е живял Ланиган непосредствено след Итажай. Съгласихме се, защото от наша гледна точка петдесет хиляди не бяха много и защото винаги има шанс да попаднеш на някоя неочаквана следа. От тяхна гледна точка идеята бе добра, защото по този начин доказваха още веднъж, че на клиента им може да се вярва. Естествено, това бе и още една крачка към единия милион. Зад „Плутон“ стоеше човек с ум, а аз бях готов да платя. Просто ми трябваше някаква увереност, че не е напразно.

— Кой беше вторият град?

— Сау Матеус, в щата Есприту Санту, северно от Рио, на крайбрежието. Градът е малък, шейсет хиляди жители. Хубаво място. Прекарахме там месец. Ходехме насам-натам и показвахме снимките. Апартаментът бе нает както в Итажай — два месеца, платени в брой от човек на име Дерик Бун, англичанин. Без да му даваме пари, собственикът разпозна Ланиган без сянка на съмнение. Изглежда, Бун бе останал още около седмица, без да плати, така че имаше известно недоволство. За разлика от Итажай обаче, тук Бун не бе разговарял със

собственика и той не знаеше нищо за него. Не научихме нищо повече, така че в началото на март напуснахме Сау Матеус. В Сау Паулу и Рио се реорганизирахме и начертахме нови планове.

— Какви?

— Изтеглихме се от севера и насочихме усилията си към малките градчета в щатите край Рио и Сау Паулу. Тук, във Вашингтон, аз засилих натиска над момчетата от „Плутон“. Клиентът им искаше милион и не беше готов на никакъв компромис. Моят клиент не искаше да плати толкова пари, ако няма някакво потвърждение. Буксувахме намясто, като и двете страни държаха на своето, но не прекратявахме преговорите.

— Научихте ли откъде клиентът им знае толкова много за Ланиган?

— Не. Гадахме часове наред. Предполагахме, че той също го търси поради някаква причина. Не беше изключено да е някой от ФБР, който има нужда от пари. Разбира се, това бе малко вероятно, но премислихме всички възможности. Втората хипотеза, по-правдоподобната, бе, че клиентът им е познат на Ланиган и е негов доверен човек, който обаче е готов да го предаде. Така или иначе, с моя клиент решихме, че не бива да изпускаме възможността. Издирването ни се влачеше вече четвърта година, а не бяхме стигнали доникъде. Вече се бяхме уверили, че в Бразилия човек може да се скрие на милиони чудесни за целта места, а Ланиган, изглежда, бе наясно какво прави.

— В края на краищата излязохте ли от задънената улица?

— Те го направиха. През август тази година дойдоха с ново предложение. Съвсем нови снимки на Ланиган срещу още петдесет хиляди. Съгласихме се. Парите отново заминаха в чужбина. Предадох ми снимките в офиса ми тук, във Вашингтон. Бяха три, черно-бели, големи.

— Може ли да ги погледна?

— Разбира се.

Стефано ги извади от идеално подреденото си куфарче и ги бутна към него. На първата, явно снимана отдалече, Ланиган бе на оживен пазар. Беше с тъмни очила и държеше нещо, което приличаше на домати. Втората беше направена малко преди или малко след това — Патрик крачеше по тротоар с плик в ръка. Беше по джинси и не

изглеждаше по-различен, от който и да е бразилец. На третата имаше малко повече информация — Патрик по къси гащета миеше капака на фолксваген костенурка. Номерата не се виждаха, нито пък къщата. Тъмните очила ги нямаше и лицето му се открояваше съвсем ясно.

— Колата няма номера, няма уличен адрес — отбеляза Оливър.

— Да — кимна Стефано. — Гледахме ги часове наред, но не открихме нищо. Както казах, зад всичко това стоеше човек с ум.

— Какво направихте после?

— Съгласихме се да платим милиона.

— Кога?

— През септември. Парите бяха предадени на доверен посредник в Женева, който трябваше да ги държи, докато не получи съгласие и от двете страни да ги предаде. Според споразумението. Клиентът разполагаше с петнайсет дни, за да ни даде адреса. Ние гризахме нервно нокти през цялото време и най-накрая, след скандал, на шестнайсетия ден ни дадоха каквото очаквахме. Градът беше Понта Поран, улицата се казваше Руа Тирадентис. Заминахме веднага. Влязохме в града тайно. Вече бяхме респектирани от Ланиган и знаехме колко добре умее да се пази. Открихме го и го наблюдавахме седмица, за да се уверим, че е той. Името му беше Данило Силва.

— Седмица?

— Да. Трябваше да сме търпеливи. Неслучайно беше избрал Понта Поран. Градчето е идеално. Ако имаш нужните пари, местните власти са много отзивчиви. Германците бяха установили това още след края на войната. И при най-малката грешка от наша страна щеше да уведоми ченгетата и те щяха да го отърват. Чакахме и го наблюдавахме, докато най-накрая го спипахме на един черен път край града. Никакви свидетели. Чиста работа. Откарахме го в Парагвай, в наша квартира.

— Там ли го изтезвахте?

Стефано замълча, отпи глътка кафе и се вторачи в Оливър.

— Нещо такова — каза той.

Патрик се разхождаше и се протягаше в единия край на лекарската заседателна зала, докато Санди седеше на масата, слушаше и записваше в бележника си. Една сестра беше донесла поднос със сладки, които все още стояха недокоснати. Санди ги гледаше с възхищение и се питаше колко от обвинените в предумишлено убийство получават сладки в килиите си. Колко разполагаха със свои собствени бодигардове? А при колко се отбиваше лично съдията, за да похапне с тях пица?

— Нещата се промениха, Санди — каза Патрик, без да го погледне. — Трябва да реагираме бързо.

— Каква реакция имаш предвид?

— Лия няма да стои дълго тук, щом баща ѝ е в неизвестност.

— Както обикновено, аз съм напълно объркан. Белите полета стават все повече, а вие двамата говорите с недомлъвки. Какво пък, аз съм само адвокат и няма нужда да знам всичко.

— Всички папки и документи са при нея. Тя знае цялата история. Поразпитай я.

— Видяхме се снощи.

— Тя те чака.

— Така ли? Къде?

— Край Пердидо има една къща на брега. Там я търси.

— Нека опитам да позная. Трябва да зарежа всичко друго и да хукна натам.

— Важно е, Санди.

— Важни са и другите ми клиенти! — отвърна Санди ядосано. — Не можеше ли да ме предупредиш малко по-рано?

— Извинявай.

— Днес следобед трябва да съм в съда. Синът ми има футболна среща. Невъзможно ли е да научавам нещата малко по-рано?

— Санди, нямаше как да предвидя отвличането. Трябва да признаеш, че обстоятелствата са доста необичайни. Опитай се да

разбереш.

Санди въздъхна и записа нещо. Патрик седна на ръба на масата, съвсем близо до него.

— А за какво ще говорим с нея в къщата на брега?

— За Арисия.

— Арисия — повтори Санди и извърна лице. Знаеше основните факти, поне доколкото бяха описани във вестниците.

— Ще е необходимо известно време, така че на твое място щях да си взема някои неща за през нощта.

— Значи трябва да прекарам нощта в къщата, така ли?

— Да.

— С Лия?

— Да. Къщата е голяма.

— А какво ще ме посъветваш да кажа на жена си? Че ще прекарам нощта в къща край морето с една красива бразилка?

— Не бих постъпил така. Кажй й, че имаш среща с останалите адвокати от екипа ми.

— Звучи добре.

— Благодаря ти, Санди.

След кратка почивка Ъндърхил се присъедини към Оливър. Седнаха един до друг пред видеокамерата и впериха погледи в Стефано, който бе на края на масата.

— Кой разпитваше Патрик? — попита Ъндърхил.

— Не съм длъжен да давам имената на сътрудниците си — отвърна Стефано.

— Този човек имаше ли някакъв опит във физическите разпити?

— Ограничен.

— Опишете средствата, които е използвал.

— Не съм сигурен, че...

— Видяхме снимките на раните, мистър Стефано. Нас ще ни съдят заради изтезанията, причинени от ваши хора.

Така че разказвайте какво сте направили.

— Не съм присъствал. Не аз планирах разпита, защото нямам опит в тази област. Знаех в общи линии, че на различни точки от тялото на Ланиган ще бъдат прилагани серии електрошокове. Така е и станало. Нямах представа, че ще се получат толкова сериозни изгаряния.

Ъндърхил и Оливър се спогледаха. Изобщо не му вярваха. Стефано им се подиграваше.

— Колко време е продължило това?

— Между пет и шест часа.

Двамата погледнаха в папката и зашепнаха помежду си. Ъндърхил го попита за начина, по който са установили самоличността на Патрик, и Стефано разказа за сравняването на отпечатъците. Оливър сякаш не успяваше да се справи с хронологията и отдели близо час да записва и пресмята времето на отвличането, продължителността на пътуването и на обработването. Разпитаха Стефано за транспортирането от джунглата до летището на Консепсион. Зададоха всички възможни въпроси, разнищиха всичко останало и след няколко разменени шепнешком реплики се върнаха на главния въпрос.

— Мистър Стефано, какво научихте за парите по време на разпита?

— Не много. Той ни каза къде са били, но вече бяха прехвърлени другаде.

— Можем ли да приемем, че ви го е казал вследствие на изтезанията?

— Несъмнено.

— Убеден ли сте, че по време на разпита не е знаел къде са парите?

— Не съм присъствал. Човекът, който го разпитваше, заяви, че Ланиган категорично не е знаел точно къде са парите.

— Не са ли записали разпита на видео — или аудиокасета?

— Разбира се, че не — отговори Стефано, сякаш подобна мисъл изобщо не му е хрумвала.

— Ланиган спомена ли име на свой съучастник?

— Доколкото знам, не.

— Какво означава това?

— Означава, че не знам.

— А човекът, който е водил разпита? Той чул ли е мистър Ланиган да споменава съучастник?

— Доколкото знам, не.

— Значи доколкото знаете, мистър Ланиган не е споменавал, че има съучастник?

— Точно така.

Двамата затършуваха из папките пред себе си, зашушукаха отново, после мълчаха дълго, което обезпокои Стефано. Бе изрекъл две лъжи една след друга — че няма запис и че няма съучастник, но това не го тревожеше. Как биха могли тези типове да знаят какво се е случило в джунглите на Парагвай? Но... те бяха от ФБР все пак. Шаваше нервно и чакаше.

Изведнъж вратата се отвори и влезе Хамилтън Джейнс, следван от Уорън, третия от тези, които снемаха показанията му.

— Здравей, Джек — поздрави Джейнс гръмогласно и седна от едната страна на масата. Уорън се настани до колегите си.

— Здравей, Хамилтън — отвърна Стефано и стана още по-нервен.

— Слушах от съседната стая — каза Джейнс с усмивка. — Изведнъж взех да се питам дали казваш истината.

— Естествено, че казвам истината.

— Естествено. Виж... чувал ли си някога името Ева Миранда?

Стефано го повтори бавно, сякаш в пълно недоумение.

— Мисля, че не.

— Тя е адвокатка от Рио. Приятелка на Патрик.

— Не.

— Ето, Джек, това ме смущава, защото според мен знаеш много добре коя е тя.

— Никога не съм чувал името ѝ.

— Тогава защо се опитваш да я откриеш?

— Не знам за какво говориш — каза Стефано доста неубедително.

В този момент се обади Ъндърхил. Гледаше Стефано от упор, но говореше на Джейнс:

— Лъже.

— Разбира се — кимна Оливър.

— Несъмнено — добави Уорън.

Стефано стрелна с поглед единия, другия, третия. Понечи да каже нещо, но Джейнс го възпря, като вдигна насреща му разперени длани. Вратата се отвори и влезе още един другар от школата Ъндърхил-Оливър-Уорън, колкото да каже:

— Анализът на гласа ясно показва, че лъже.

След това излезе незабавно.

Джейнс все един лист и заговори:

— Това е съобщение, появило се в един вестник в Рио тази сутрин. Тук се казва, че някой си Паулу Миранда е бил отвлечен. Джак, дъщеря му е приятелката на Патрик. Свързахме се с властите в Рио. Няма искане за откуп. Похитителите не са се обадили на никого.

Плъзна листа напред, но той спря твърде далеч от Стефано.

— И така, къде е Паулу Миранда?

— Не знам. Нямам представа за какво говорите.

Джейнс погледна към другия край на масата.

— Пак лъже — каза Ъндърхил. Оливър и Уорън кимнаха.

— Джак, имахме споразумение. Ти трябваше да ни кажеш истината, а ние да оттеглим обвиненията срещу теб. Доколкото си спомням, обещахме да не арестуваме клиентите ти. Какво според теб трябва да направя сега?

Стефано погледна Ъндърхил и Оливър, които сякаш само чакаха да отвори уста, за да го оборят. Наблюдаваха го с ледени изпитателни очи.

— Тя знае къде са парите — каза Стефано примирено.

— Имаш ли представа къде е?

— Не. Напуснала е Рио, когато хванахме Патрик.

— И не сте я засекли досега?

— Не.

Джейнс погледна към комисията по истинността. Да, бе престанал да лъже.

— Съгласих се да ви кажа всичко — каза Стефано. — Не съм поемал други ангажименти. Нищо не пречи да продължа да я търся.

— Ние не знаехме за нея.

— Жалко. Ако се налага, можем да променим споразумението. С удоволствие ще повикам адвоката си.

— Да, но вече те хванахме в лъжа.

— Съжалявам. Няма да се повтори.

— Остави момичето на мира, Джак. И пусни стареца.

— Ще си помисля.

— Не. Ще го направиш още сега.

Вилата беше на три нива, една от редицата почти идентични постройки по наскоро благоустроена крайбрежна ивица. Повечето изглеждаха празни. Санди паркира зад лъскава кола с четири врати, регистрирана в Луизиана. Предположи, че е взета под наем. Слънцето бе застанало ниско над хоризонта, на сантиметри от гладката водна повърхност. Заливът беше пуст — никакви лодки, никакви кораби. Изкачи се по стълбите и премина по дългата тераса, докато стигне до вратата.

Лия отвори и се усмихна, макар и вяло — по природа бе слънчев човек и рядко изпадаше в мрачно настроение както напоследък.

— Влез — покани го тя тихо и заключи вратата зад гърба му. Всекидневната беше просторна и сводеста, с големи прозорци от трите страни и камина в средата.

— Хубаво е тук — каза той и долови приятен аромат откъм кухнята. Заради Патрик не успя да обядва.

— Гладен ли си? — попита Лия.

— На умирање.

— Правя нещо.

— Чудесно.

Подът, покрит с истинско дърво, заскърца под краката му, докато я следваше към трапезарията. На масата имаше кашонче, край което бяха подредени документи. Явно Лия работеше по тях. Тя спря за миг край масата и каза:

— Досието на Арисия.

— Кой го е изготвил?

— Патрик, разбира се.

— А къде е било през последните четири години?

— На сигурно място. В Мобайл.

Отговорите ѝ бяха кратки и всеки от тях предизвикваше по десетина въпроси, които Санди с удоволствие би ѝ задал.

— Ще говорим за това по-късно — добави Лия и пренебрежително махна с ръка.

На дъската за рязане до кухненската мивка имаше цяло печено пиле. На печката къкреше тиган с кафяв ориз и зеленчуци.

— Нищо особено — отбеляза Лия. — Трудно ми е да готвя в чужда кухня.

— Мирише на вкусно. Чия е кухнята?

— Къщата се дава под наем. Взех я за месец.

Тя нарязва пилето и помоли Санди да налее виното — хубаво пино ноар от Калифорния. Седнаха на масичката в къта за закуска, откъдето се разкриваше великолепен изглед към Залива и последните отблясъци на слънцето.

— Наздраве — каза Лия и вдигна чаша.

— За Патрик — кимна Санди.

— Да, за Патрик.

Тя не посегна към храната. Санди напъха голямо парче бяло месо в устата си.

— Как е той?

Той задъвка бързо, за да не отврати тази великолепна млада жена с пълната си уста. Глътка вино. Салфетка на устните.

— Патрик е добре. Раните заздравяват. Вчера го прегледа пластичен хирург и каза, че няма да има нужда от присаждане на кожа. Белезите ще останат няколко години, но постепенно ще се заличат. Сестрите му носят сладки. Съдията го черпи с пица. Най-малко шестима въоръжени го охраняват денонощно, така че, мога да кажа, Патрик е доста по-добре от повечето хора в неговото положение.

— За съдията Хъски ли говориш?

— Да, Карл Хъски. Познаваш ли го?

— Не, но Патрик ми е говорил за него. Били са приятели. Веднъж ми каза, че си мечтаел да го хванат, докато Хъски все още е съдия.

— Скоро ще изостави съдийството — отбеляза Санди. Колко добре е улучил момента, помисли си.

— Но той не може да гледа делото на Патрик, нали? — попита Лия.

— Не може. Ще си направи самоотвод много скоро. Санди лапна доста по-малко парче пилешко и продължи да се храни сам, защото тя не посягаше към ножа и вилицата. Лия вдигна чашата си и се вгледа в оранжевите облаци над хоризонта.

— Извинявай. Забравих да попитам за баща ти.

— Още не знам нищо. Говорих с брат ми преди три часа, но нямаше никаква вест.

— Много съжалявам за случилото се, Лия. Ще ми се да можем да направя нещо.

— И на мен. Кошмарно е. Не мога да се прибера у дома, не мога да остана и тук.

— Съжалявам — повтори Санди, защото не можа да измисли какво друго да каже.

Продължи да се храни мълчаливо. Лия побутваше ориза в чинията си и гледаше океана.

— Много е вкусно — отбеляза Санди два пъти.

— Благодаря — кимна тя с тъжна усмивка.

— Какво работи баща ти?

— Преподава, професоре.

— Къде?

— В Католическия университет в Рио.

— А къде живее?

— В Ипанема. В апартамента, където израснах.

Темата за баща ѝ беше деликатна, но Санди поне получаваше отговори на въпросите си. Може би този разговор ѝ помагаше. Попита още няколко неща, които нямаха нищо общо с отвличането.

Тя не докосна храната.

— Искаш ли кафе? — попита Лия, когато той свърши.

— Ще ни е необходимо, нали?

— Да.

Вдигнаха пластмасовите чинии от масата и ги занесоха в кухнята. Лия направи кафе, а през това време Санди разгледа стаите. Седнаха един срещу друг на стъклената маса в трапезарията, наляха си кафе и учтивите разговори приключиха.

— Какво знаеш за Арисия? — попита Лия.

— Това е клиентът, чиито деветдесет милиона са задигнати от Патрик, ако се вярва на вестниците. Арисия е бил шеф в „Плат и Рокланд“ и е изпял на властите, че компанията надписва сметките. Подал е иск и е било установено нарушение от около шестстотин милиона. Според закона Арисия е трябвало да получи петнайсет процента от сумата. Адвокати са били Боуган и фирмата му, в която е работел и Патрик. Толкова знам в общи линии.

— Доста добре. Това, което ще ти кажа сега, се доказва от тези документи и записи. Ще ги прегледаме заедно, защото е нужно да се запознаеш подробно с материалите.

— Няма да ми е за първи път — усмихна се, но тя остана сериозна. Край на неуместните шеги.

— Искът на Арисия е фалшив от самото начало. — Лия говореше замислено, бавно. Нямаше закъде да бързат. Изчака го да осмисли чутото, което отне няколко секунди. — Бени Арисия е страшно корумпиран човек — измислил е начин да измами и фирмата, в която е работел, и държавата. Помогнали са му адвокатите от някогашната фирма на Патрик, които са много способни, както и някои силни хора от Вашингтон.

— Вероятно става дума за сенатор Най, първия братовчед на Боуган.

— Да, по принцип. Само че, както знаеш, сенатор Най има значително влияние във Вашингтон.

— Чух нещо подобно.

— Арисия замислил схемата много внимателно, после отишъл при Чарлс Боуган. По това време Патрик вече е бил съдружник във фирмата, но не е знаел нищо по въпроса. В заговора били посветени всички, освен него. Патрик доловил някаква промяна. Започнал да се озърта и да слухти и в края на краищата разбрал, че причина за потайността е новият клиент Арисия. Решил да прояви търпение. Преструвал се, че не знае нищо, но през цялото време събирал доказателства. По-голямата част от тях са тук. — Лия докосна кашончето.

— Да започнем от самото начало — настоя Санди. — Обясни ми защо искът на Арисия е фалшив.

— Арисия е бил шеф на корабостроителницата в Паскагула. Тя е подразделение на „Плат и Рокланд“.

— Знам това. Голям изпълнител на правителствени поръчки за отбраната, неясно минало и слухове за измами.

— Точно така. Арисия се е възползвал от мащабите на всичко това. Корабостроителницата е имала договор за две атомни подводници и по онова време отпуснатият бюджет вече е бил превишен. Арисия решил още повече да влоши положението. Предприятието представило отчети за хиляди часове неизвършена работа, платена по профсъюзни тарифи на несъществуващи работници. Доставяло материали по невероятно надуты цени...

електрически крушки по шестнайсет долара едната, чаши по за трийсет долара и така нататък. Списъкът е безкраен.

— Има ли го в кашона?

— Само едрите неща. Радарни системи, ракети, въоръжение, неща, за които не съм чувала през живота си. Електрическите крушки са дреболия в сравнение с останалото. Арисия е бил в предприятието достатъчно дълго, за да знае как да не допусне да го хванат. Изписани са тонове хартия, но неговото име не фигурира почти никъде. „Плат и Рокланд“ имат шест подразделения, които се занимават с доставки за отбраната, така че никой в централата не е бил наясно какво точно става. Арисия се е възползвал от това. Всички фалшиви документи, представени на Военноморските сили, са били подписани от някой от директорите в централния офис. Арисия е предлагал договори на завишени цени, но са ги подписвали висшестоящите. Системата функционира много просто, особено за хитрец като Бени, чиято цел поначало е била да подхлъзне компанията. В същото време е събрал пълен архив, който по-късно е предал на адвокатите.

— И Патрик разполага с тези материали?

— С някои от тях.

Санди погледна в кашона. Вътре имаше затворени папки.

— И всичко това е било скрито някъде, откакто Патрик избяга?

— Да.

— Идвал ли е през това време да провери дали нещо не е изчезнало?

— Не.

— А ти?

— Аз дойдох преди две години, за да преподпиша договора за наем на мястото, където държахме нещата. Надникнах в кашона, но нямах време да проверя внимателно съдържанието му. Бях уплашена и изнервена, а освен това смятах, че материалите няма да му потрърбват, защото никога няма да го хванат. Той обаче се оказа прав.

Професионалният му рефлекс да води кръстосан разпит се пробуди и Санди бе готов да я засипе с въпроси, нямащи нищо общо с Бени Арисия, но се въздържа. Спокойно, каза си, не показвай нетърпение и може би ще научиш отговорите.

— Значи схемата на Арисия е заработила и той е отишъл при Чарлс Боуган, чийто братовчед е важна клечка във Вашингтон и чийто

някогашен шеф е федерален съдия. Боуган знаел ли е, че разхищенията са дело на Арисия?

Тя стана, бръкна в кашона и извади касетофон на батерии и кутия миникасети със старателно написани етикети. Вгледа се в тях, докато откри тази, която ѝ трябваше. Пъхна я в касетофона. За Санди бе ясно, че е правила това много пъти.

— Слушай — каза тя. — Записът е от единайсети април деветдесет и първа. Първият глас е на Боуган, вторият на Арисия. Арисия е позвънил, а Боуган е говорил от заседателната зала на втория етаж.

Санди се облегна на лакти. Лентата се завъртя.

БОУГАН: Днес ми се обадиха адвокатите на „Плат“ от Ню Йорк. Някой си Красни.

АРИСИЯ: Знам го. Типичен нюйоркски задник.

БОУГАН: Да. Не беше особено дружелюбен. Имали доказателства, че си знаел за завишените цени на електрониката, купена от „Рамтек“. Поисках да ми ги покаже. Каза, че щял да го направи след седмица.

АРИСИЯ: Успокой се, Чарли. Няма как да докажат каквото и да било, защото не съм се подписал никъде.

БОУГАН: Но си знаел?

АРИСИЯ: Разбира се, че знаех. Аз го планирах. Аз пуснах плана в ход. Тази чудесна идея беше изцяло моя. Техният проблем, Чарли, е, че не могат да докажат каквото и да било. Няма документи, няма свидетели.

Касетофонът замлъкна и Лия каза:

— Отново разговор между двамата, десет минути по-късно.

АРИСИЯ: Как е сенаторът?

БОУГАН: Добре е. Вчера се срещна със секретаря на Флота.

АРИСИЯ: Как е минала срещата?

БОУГАН: Добре. Те са стари приятели, знаеш. Сенаторът е изразил силното си желание да накаже „Плат и Рокланд“ за алчността им, но без да пострада проектът с подводниците. Секретарят одобрява идеята и е заявил, че ще накаже компанията сурово.

АРИСИЯ: Не може ли да ускори нещата?

БОУГАН: Защо?

АРИСИЯ: Защото ми трябва проклетите пари, Чарли. Долавям миризмата им. Усещам вкуса им.

Лия натисна копчето и касетофонът спря. Извади касетата и я прибра на мястото ѝ.

— Патрик е започнал да записва в началото на деветдесет и първа. Смятали са да го изгонят от фирмата в края на февруари под предлог, че не носи достатъчно пари.

— Колко касети са?

— Има около шейсет, но Патрик старателно е махнал всичко излишно, така че важните записи могат да се прослушат за около три часа.

Санди погледна часовника си.

— Чака ни много работа — каза тя.

Паулу поиска радио, но му отказаха. По-късно си дадоха сметка, че просто иска да слуша музика, и му донесоха стар касетофон и две касети с изпълнения на Симфоничния оркестър на Рио. Предпочиташе класиката. Пуснал музиката съвсем тихо, Паулу прелистваше купчина стари списания. Бе поискал книги и бяха обещали да му донесат. Храната засега беше достатъчна — като че ли полагаха всички усилия да остане доволен. Похитителите му бяха млади мъже, наети от някого, когото така и нямаше да види. Пуснеха ли го, младите похитители щяха да избягат и щеше да е невъзможно да ги съди.

Вторият ден мина бавно. Ева бе достатъчно умна, за да не хлътне в капана им. Съвсем скоро щеше да му стане ясно за какво е всичко това. Нищо не му пречеше да чака.

Втората вечер съдия Хъски отново донесе пица. Предишната му бе харесала толкова много, че на обяд се бе обадил на Патрик, за да го попита дали не би искал да изядат още една. Патрик копнееше за компания.

Хъски бръкна в чантата си, извади купчина писма и ги хвърли върху работната масичка на Патрик.

— Много хора искат да ти кажат „здрости“, предимно от съда. Казах им, че могат да ти пишат.

— Не знаех, че имам толкова много приятели.

— Нямаш. Това са отегчени чиновници с достатъчно свободно време, за да пишат писма, което е единственият им шанс да се приближат до центъра на събитията.

— Благодаря.

Хъски придърпа един стол до леглото на Патрик и опря крака на отвореното чекмедже на нощното шкафче. Патрик изяде почти две парчета пица и се засити.

— Съвсем скоро ще трябва да си направя самоотвод — каза Хъски, сякаш се оправдаваше.

— Знам.

— Тази сутрин говорих с Тръсел надълго и нашироко. Разбирам, че не си падаш по него, но като съдия е добър. Има желание да поеме делото.

— Предпочитам Ланкс.

— Да, но за жалост нямаш възможност да избираш. Ланкс има проблеми с кръвното и се опитваме да му спестяваме сложните дела. Както знаеш, Тръсел е по-опитен от мен и Ланкс, взети заедно, особено в делата за убийство.

Когато приятелят му изрече последните думи, Патрик видимо трепна, присви леко очи, за миг отпусна кокалестите си рамене. Дело за убийство. Често реагираше така при тази мисъл, когато заставаше пред огледалото и наблюдаваше продължително отражението си. Хъски забеляза мимиката му.

Както се казва, всеки е способен да убие, а и Хъски бе разговарял с много убийци през дванайсетте си години като съдия. Патрик обаче беше първият му приятел, застрашен от смъртно наказание.

— А защо се отказваш от съдийството? — попита Патрик.

— Нормалните причини. Дошло ми е до гуша и ако не се махна сега, никога няма да го направя. Децата скоро ще започнат да следват, ще трябва да изкарвам повече пари. — Хъски замълча за момент и попита: — Извинявай за любопитството, но откъде знаеш, че се оттеглям от съдийството? Не съм го обявил по радиото.

— Говори се.

— В Бразилия ли?

— Имах си шпионин, Карл.

— Някой оттук?

— Не. Разбира се, че не. Не бих рискувал да се свържа с някого от града.

— Значи е бил някой оттам.

— Да. Моят адвокат.

— И си му казал всичко?

— На нея. Жена е. Да, казах й всичко.

Хъски опря пръстите си един в друг и рече:

— Започвам да разбирам.

— Препоръчвам ти и ти да постъпиш по този начин, когато решиш да изчезнеш.

— Няма да забравя. А къде е тя сега?

— Наблизо, струва ми се.

— Аха. Парите са при нея.

Патрик се засмя. Най-накрая ледът се пропука.

— Какво искаш да знаеш за парите, Карл?

— Всичко. Как ги отмъкна? Къде са? Колко са останали?

— Кой е най-хубавият слух, който си чул в съда?

— О... имаше стотици. Любимият ми е, че си удвоил милионите и си ги скътал в швейцарски трезор, а в Бразилия само си се спотайвал, докато минат няколко години, за да можеш след това да развъртиш парите.

— Не звучи зле.

— Помниш ли Боби Доук, оная пъпчива невестулка, която ще те разведе за деветдесет и девет долара и мрази всички адвокати с високи хонорари?

— Разбира се. Пуска обявите си в църковните бюлетини.

— Същият. Вчера го сварих да пие кафе в канцеларията на съда. Знаел от сигурен източник, че си профукал парите за наркотици и малолетни проститутки и затова си живеел като селянин в Бразилия.

— Доук е способен да измисли подобно нещо.

Патрик млъкна и веселостта изчезна. Хъски не искаше да пропусне момента.

— Е, и къде са парите?

— Не мога да ти кажа, Карл.

— Колко са останали?

— Много.

— Повече ли, отколкото отмъкна?

— Да, повече.

— Как го направи?

Патрик стана от леглото и отиде до вратата. Беше затворена. Протегна се, разкърши рамене и отпи малко вода от бутилката, после пак седна на леглото и погледна Карл.

— Имах късмет — каза той почти шепнешком, но Карл го чу ясно. — Щях да се махна, със или без парите. Знаех, че фирмата ще получи милионите, и имах план да ги задигна, но и да не бях успял,

пак щях да се чупя. Не можех да търпя Труди нито ден повече. Мразех работата си, пък и без това се канеха да ме изхвърлят от фирмата. Боуган и момчетата се бяха захванали с огромна измама, а аз бях единственият, който знаеше за какво става дума.

— Каква измама?

— Обвиненията на Арисия. Ще стане дума затова по-късно. Планирах изчезването си внимателно, имах късмет и се магнах. Той ме съпровождаше допреди две седмици. Невероятен късмет.

— Бяхме стигнали до погребението.

— Да. След това се върнах в Ориндж Бийч. Два дни не излизах от апартамента, който бях наел. Слушах касетки с уроци по португалски и учех думи. Освен това дълго време монтирах разговорите, които бях записал във фирмата. Имах да подреждам и купища документи. Късно вечер обикалях брега с часове. Тичах, потях се, мъчех се да стопя килограмите колкото се може по-бързо. Почти нищо не хапвах.

— Какви бяха тези документи?

— За Арисия. Осмелих се да навляза с яхтата по-навътре. Знаех основните неща и изведнъж се оказа нужно да стана добър моряк. Яхтата беше достатъчно голяма, за да живееш на нея по няколко дни, без да се връщаш, така че започнах да се крия в морето.

— Тук?

— Да. Хвърлях котва недалеч от остров Шип и наблюдавах брега на Билокси.

— Защо?

— Подслушвах офисите на фирмата, Карл. Всички телефони, всички помещения... без кабинета на Боуган. Бях сложил бръмбар даже в тоалетната на първия етаж между кабинетите на Боуган и Витрано. На тавана бях скрил ретранслатор, който приемаше сигналите и ги препращаше навън. Това е стара фирма и на тавана бяха складирани стотици ненужни папки. Никой не стъпваше там. На покрива имаше стара телевизионна антена, прикрепена за комина. Използвах я. Приемах сигнала с трийсетсантиметрова сателитна антена, монтирана на яхтата. Беше последна дума на техниката, Карл. Купих я на черния пазар в Рим. Струваше ми луди пари. Коминът се виждаше с бинокъл и приемах сигнала много чисто. Всеки звук, произнесен край някой от микрофоните, идваше до мен. Записах

всичко, а през нощта махах излишните приказки. Знаех кога обядват и кога жените им са вкиснати. Всичко научавах.

— Това е невероятно.

— Ще ми се да ги беше чул, като се мъчеха да изглеждат сериозни след погребението ми. Вдигаха телефона, приемаха съболезнованията скръбно, както подобава. Помежду си обаче си правеха майтапи със смъртта ми. Тя ги бе отгървала от неприятната задача да ми съобщят, че ме изритват. Честта се бе паднала на Боуган. В деня след погребението той и Хаварак седнаха да пият скоч в заседателната зала и дълго се смяха на шегата, че съм извадил късмет да умра в толкова подходящ момент.

— Имаш ли тези записи?

— Разбира се. Имам например един разговор между Труди и Дъг в моя кабинет няколко часа преди погребението ми, когато отварят сейфа ми и за своя изненада намират застрахователната полица за два милиона. Ще се пукнеш от смях. Тя не изтрая повече от дваайсет секунди и попита: „Кога ще получа парите?“

— Кога ще мога да ги чуя?

— Не знам. Скоро. Имам десетки касети. Монтирането на записите ми отнемаше по дванайсет часа на ден в продължение на няколко седмици.

— Те не заподозряха ли нищо?

— Не. Единствено Рейпли веднъж отбеляза пред Витрано колко навреме ми е хрумнало да направя застраховката за два милиона, само осем месеца преди да умра. Коментираха и колко особено съм се държал напоследък, но нищо повече. Бяха във възторг, че съм се махнал от пътя им.

— А подслушва ли телефона на Труди?

— Можех да го направя, но беше безполезно. Поведението ѝ беше напълно предсказуемо и нямаше смисъл да се занимавам с нея.

— Но с Арисия не беше така, нали?

— Естествено. Знаех всичко, което съдружниците ми бяха направили за него. Знаех, че парите ще заминат в чужбина, знаех в коя банка ще бъдат изпратени и кога.

— А как ги отмъкна?

— С много късмет. С важните клечки от Вашингтон разговаряше Боуган, но с банкерите се занимаваше Витрано. Заминах за Маями и си

направих нови документи, според които бях Дъг Витрано. Знаех номера на социалната му осигуровка и други важни данни. Онзи тип от Маями имаше компютърен каталог с милиони физиономии. Само посочваш коя искаш и, хоп, получаваш шофьорска книжка с нея. Избрах лице, което донякъде приличаше и на мен, и на Витрано. От Маями излетях за Насо и всъщност там беше опасното. Представих се в Юнайтед Банк ъв Уейлс на един от шефовете, този, с когото контактуваше Витрано. Името му беше Греъм Дънлап. Показах му всичките си документи, включително и пълномощно от фирмата, написано, разбира се, на официална бланка, което ме задължаваше да изпратя другаде парите веднага щом ги получат. Дънлап не беше очаквал самия Витрано и беше изненадан, дори поласкан, че заради такава рутинна операция пристига човек от фирмата. Почерпи ме кафе и изпрати секретарката си за кроасани. Докато седях в кабинета му и похапвах, парите пристигнаха.

— Не му ли мина през ум да се обади във фирмата?

— Не, но аз бях готов да избягам, Карл. Ако Дънлап бе проявил и най-малко съмнение, щях да го фрасна, да изскоча от сградата, да взема такси и да отпраша към летището. Имах билети за три различни полета.

— Къде щеше да отидеш?

— Не забравяй, че бях мъртъв. Вероятно в Бразилия. Щях да си намеря работа като барман и да прекарам остатъка от живота си на плажа. Като се замисля, може би щях да съм по-добре, ако не бях взел парите. Аз обаче ги взех и те започнаха да ме издирват. Затова сега съм тук. Както и да е, Дънлап зададе въпросите, които очаквах, и всичко мина чудесно. Потвърди, че телекът е дошъл, и аз веднага наредих парите да бъдат преведени в една малтийска банка.

— Всичките?

— Почти. Когато разбра, че цялата сума ще излезе от банката му, Дънлап се поколеба за момент. Щях да си глътна езика. Спомена някакъв хонорар за своите услуги и аз попитах какъв е обичайният. Той се превърна в жалка алчна отрепка и каза, че петдесет хиляди щели да са достатъчно. Съгласих се. Оставих петдесет хиляди в сметката и после веднага ги прехвърлих на негово име. Банката е в центъра на Насо...

— Беше. Затвориха я шест месеца, след като ги обра.

— Да, чух за това. Много жалко. Когато стъпих на тротоара пред банката, едва се сдържах да не хукна като луд между колите. Идеше ми да скачам и викам, но се овладях. Скочих в първото свободно такси, казах на шофьора, че изпускам самолета, и той натисна газта. Самолетът за Атланта беше след час. За Маями — след час и половина. Пътниците за Ню Йорк вече се качваха, така че отлетях за там.

— С деветдесет милиона долара.

— Минус петдесет хиляди за Дънлап. Карл, това беше най-дългият полет в живота ми. Изгълтах три мартинита, но продължавах да съм кълбо от нерви. Затварях очи и си представях как на изхода ме причакват полицаи с автомати. Бях убеден, че Дънлап се е обадил във фирмата, че някак си са успели да разберат на кой самолет съм се качил и вече ме чакат... През живота си не съм се страхувал толкова. Исках да сляза от самолета час по-скоро. Приземихме се, машината спря пред терминала. Когато се появих в чакалнята, блесна фотосветкавица и си рекох, край, дотук беше! Оказа се някакво хлапе с кодак. Буквално хукнах към мъжката тоалетна. Седнах вътре и останах двайсет минути. До мен беше брезентовата чанта, в която се намираше всичко, което имах на този свят.

— Не забравяй деветдесетте милиона.

— А, да.

— И как стигнаха парите до Панама?

— Откъде знаеш, че са стигнали до Панама?

— Аз съм съдия, Патрик. Ченгетата споделят с мен. Градът ни е малък.

— Това беше нареждането, което изпратих от Насо. Парите трябваше да влязат в нова сметка в Малта и бързо след това да се прехвърлят в Панама.

— А как стана такъв фокусник в банковите трансфери?

— Трябваше да проуча как става. Отне ми близо година. Каж ми, Карл, кога научи, че парите са изчезнали?

Карл се засмя и се облегна назад. Сложи ръце зад тила си.

— Приятелчетата ти от фирмата просто не успяха да опазят скромната си сделка в тайна.

— Шокиран съм.

— Всъщност целият град разбра, че съвсем скоро ще бъдат червиви от пари. Държаха се потайно и внимаваха някой да не научи,

но харчеха като обезумели. Хаварак си купи най-големия, най-лъскавия черен мерцедес, произвеждан някога. Архитектът на Витрано привършваше проекта за новия му дом, повече от декар застроена площ. Рейпли даде капаро за трийсетметрова яхта и заяви, че скоро ще приключи с адвокатството. На няколко пъти ставаше дума за частен реактивен самолет. Щеше да е трудно да скрият трийсет милиона в град като нашия, но те всъщност не се и опитваха. Сякаш искаха хората да знаят.

— Типични адвокати.

— Ти ги ужили в четвъртък, нали?

— Да. На двацет и шести март.

— На следващия ден подготвихме някакво гражданско дело и потърсиха единия от адвокатите по телефона. Новината беше, че има проблеми с голямата сделка на Боуган, Рейпли, Витрано, Хаварак и Ланиган. Парите били изчезнали. Всичките. Някой ги бил откраднал.

— Името ми спомена ли се?

— Първия ден не, но скоро след това... Пусна се слух, че охранителните камери в банката запечатали физиономията на човек, който приличал на теб. Още няколко късчета от мозайката застанаха на местата си и ключките се понесоха.

— Ти повярва ли, че съм го направил?

— В началото бях твърде смаян и не можех да разсъждавам. Както и всички други. Бяхме те погребали, бяхме ти чели молитви. Не беше за вярване. С времето обаче изненадата отстъпи пред фактите и нещата застанаха по местата си. Новото завещание, застраховката, кремирането... започнахме да подозираме нещо. След това откриха микрофоните във фирмата. ФБР започна да разпитва наред. Седмица след изчезването на парите всички бяха убедени, че това е твое дело.

— А ти гордееше ли се с мен?

— Не мога да кажа, че се гордеех. По-скоро бях стъписан. Или безкрайно изумен. В края на краищата имаше един труп. След това ми стана любопитно.

— И никакво възхищение? Поне малко?

— Не си спомням подобно нещо, Патрик. Невинен човек бе намерил смъртта си, за да можеш да откраднеш парите. Освен това бе оставил жена и дете.

— Жената получи цяло състояние. Детето не беше мое.

— Тогава не го знаех. Никой не го знаеше. Не смятам, че си бил обект на възхищение.

— Ами приятелчетата от фирмата?

— Никой не ги видя с месеци. Арисия започна да ги съди. Последваха още дела. Бяха похарчили ужасно много пари на червено, така че фалитът стана неизбежен. Разводи, алкохол... кошмарна история. Самоунищожиха се като по учебник.

Патрик се мушна в леглото си и внимателно сви крака. Наслаждаваше се на разказа, доволно усмихнат. Хъски стана и отиде до прозореца.

— Колко време остана в Ню Йорк? — попита той и надникна през щорите.

— Около седмица. Не исках парите да се връщат в Щатите, така че ги изпратих в една банка в Торонто. Банката в Панама всъщност беше клон на Банк ъв Онтарио, така че нямаше проблем да прехвърля в Канада колкото поискам.

— И започна да харчиш?

— Съвсем скромно. Вече бях канадец от Ванкувър, с всичките му документи. С парите си купих малък апартамент и кредитни карти. Намерих учител по португалски и учих езика по шест часа на ден. Няколко пъти ходих до Европа, така че паспортът ми да добие употребяван вид и да го изпробвам. Всичко мина чудесно. След три месеца обявих апартамента за продан и заминах за Лисабон, където учих езика около два месеца. После, на пети август деветдесет и втора, заминах за Сау Паулу.

— Денят на независимостта ти.

— На абсолютната свобода, Карл. Кацнах в града с две малки пътни чанти. Качих се на едно такси и потънах в море от двайсет милиона души. Беше облачно и валеше, колите едва пъплекха, а аз седях отзад в таксито и си мислех, че никой на света не знае къде съм. И че никой няма да ме намери. Бях готов да се разплача, Карл. Чувствах се абсолютно, съвършено свободен. Гледах физиономиите на хората по тротоарите и си мислех, че съм един от тях. Бразилец на име Данило, който никога няма да е някой друг.

Санди спа три часа на твърд матрак някъде над дневната, далеч от Лия, и се събуди, когато първите слънчеви лъчи осветиха стаята през процепите на щорите. Беше шест и половина. Пожелаха си лека нощ в три, след като в продължение на седем часа бяха чели документи и слушали десетки тайни разговори, уловени и записани от Патрик изумително ясно.

Взе душ, облече се и слезе в кухнята. Лия вече бе направила кафе и го очакваше с изненадващо свеж вид. Приготви му препечени филийки с конфитюр, докато той преглеждаше вестниците. Бе готов да си тръгне, искаше да се прибере в офиса си и да систематизира кашата на Арисия на своя територия.

— Някаква вест от баща ти? — попита той. В ранното утро гласовете им бяха тихи, думите — оскъдни.

— Не. Но не мога да се обаждам оттук. По-късно ще изляза по магазините и ще позвъня от уличен телефон.

— Ще се моля за него.

— Благодаря.

Сложиха кашона с материалите за Арисия в багажника на колата му и се сбогуваха. Лия обеща да му се обади до двацет и четири часа. Нямаше намерение да пътува скоро, защото проблемите на Патрик от сериозни се бяха превърнали в нетърпящи отлагане.

Въздухът бе хладен. Все пак бе октомври и се долавяше повеят на есента. Лия облече яке и излезе да се разходи по брега. Беше боса, с голи крака, пъхнала едната си ръка в джоба, а с другата стискаше кафето. Налагаше се да излиза с тъмни очила, които я дразнеха. Наоколо нямаше жива душа, защо трябваше да крие лицето си?

Както повечето кариоки, тя бе прекарала голяма част от живота си на плажа — център на културата им. Беше отраснала в дома на баща си в Ипанема — най-хубавия квартал на Рио, — чиито деца буквално живееха на плажа. Не бе свикнала да се разхожда край морето, ако наоколо няма стотици весели и щастливи хора.

Баща ѝ бе един от първите, опитали да се противопоставят организирано на безразборното разрастване на Ипанема. Той ненавиждаше пренаселването и хаотичното строителство и работеше неуморно с разни организации от района. Подобно поведение влизаше в конфликт с типичната за кариоките житейска нагласа — живеј и остави другите да живејат, — но с времето все повече хора осъзнаваха правотата му и дори му се възхищаваха. Като адвокат Ева също помагаше на местните организации в Ипанема и Леблон, които се бореха за опазване на околната среда.

Слънцето се скри зад облаци и задуха вятър. Тя се прибра в къщата. Над покрива прехвърчаха кресливи чайки. След малко затвори всички врати и прозорци и подкара колата към близкия супермаркет. Смяташе да си купи шампоан и плодове, както и да намери телефон.

В началото не забеляза мъжа, а когато най-накрая го видя, изпита чувството, че е бил край нея през цялото време. Тя тъкмо си избра шампоан, когато той подсмръкна наблизко, сякаш имаше хрема. Обърна се към него, погледна го през тъмните очила и се стресна, защото не отделяше очи от нея. Беше между трийсет и четирийсет, бял и небръснат, но нямаше време да забележи каквото и да било друго.

Гледаше я втречено с ледени зелени очи, които блестяха на загорялото му от слънцето лице. Лия тръгна спокойно между щандовете с шампоана в ръка. Може би беше някой безобиден перко от квартала, който обикаляше магазините и се заяпваше по хубавите жени? Може би всички наоколо го познаваха и не му обръщаха внимание, защото знаеха, че е безобиден?

След няколко минути го видя отново, край тестените изделия — този път криеше физиономията си зад някаква опаковка, но металическите му очи не преставаха да следят всяко нейно движение. Защо му беше да я дебне и да крие лицето си? Този път забеляза, че е по къси панталони и сандали.

Страхът премина през тялото ѝ като ток, от гърдите към краката. Първата ѝ мисъл бе да избяга, но успя да запази самообладание и отиде да вземе кошница за пазаруване. Беше привлякла вниманието му, който и да бе той, и най-разумно бе да го огледа и запомни. Току-виж, се появил отново някъде. Продължи да се разхожда между щандовете и го изгуби от поглед. Нямаше го доста време. След това го видя — с гръб към нея, с бутилка мляко в ръка.

Няколко минути по-късно го зърна пак, през витрината. Беше на паркинга и говореше по клетъчен телефон. В ръцете си не държеше нищо друго. Какво бе станало с млякото? Би могла да избяга през задния вход, но колата ѝ беше отпред. Плати покупките си колкото се може по-спокойно, но ръцете ѝ трепереха, когато прибираще рестото.

На паркинга заедно с нейната кола имаше още трийсет и бе невъзможно да огледа всичките. Не беше и нужно. Онзи несъмнено седеше в някоя от тях. Искаше ѝ се да се махне, без да я забележи. Качи се бързо в колата си, излезе от паркинга и подкара към къщата, макар и да знаеше, че повече не може да се върне там. Измина половин миля, после рязко сви в обратна посока и го видя — три коли след нея, в съвсем нова тойота. Зелените му очи погледнаха настрана в последния момент. Стори ѝ се странно, че не ги крие зад тъмни очила.

В момента всичко ѝ се струваше странно. Движеше се по чужда магистрала, в чужда страна, с фалшив паспорт, удостоверяващ, че е някоя, която изобщо не искаше да бъде; трябваше да намери убежище, но все още не бе решила къде. Да, всичко беше странно, неясно и кошмарно страшно, а тя отчаяно се нуждаеше да види Патрик и да му крещи цял час, а може би дори и да го замеря с камъни. Това не влизаше в уговорката им. Разбираше, че гонят Патрик заради миналото му, но тя самата не бе направила нищо лошо. Да не говорим за Паулу.

Като всички бразилци Ева обикновено шофираше с единия крак на газта, а другия на спирачката. Щеше ѝ се и сега да подкара така, но трябваше да запази спокойствие. Когато бягаш, не бива да изпадаш в паника — Патрик ѝ го бе повтарял безброй пъти. Мислиш, оглеждаш, планираш.

Наблюдаваше колите отзад. Спазваше правилата за движение по магистралата.

„Винаги трябва да си наясно къде се намираш“ — учеше я Патрик. С часове бе разглеждала картата на пътищата наоколо. Сви на север и спря на една бензиностанция, за да види чие внимание е привлякла. Ничие. Мъжът със зелените очи не я следеше, но това бе малка утеха. Той знаеше, че го е видяла и заподозряла. Беше се обадил по телефона и сега сигурно я наблюдаваше някой друг.

Час по-късно бе на летището в Пенсакола, където изчака осемдесет минути, за да се качи на самолета за Маями. Все едно бе с

кой полет ще се махне оттук. Този за Маями бе най-скоро. Но щеше да се окаже пагубен.

Седеше в едно барче, скрита зад някакво списание, и наблюдаваше всичко, което се движи. Един младеж от охраната я зяпаше с възхищение и ѝ беше трудно да се прави, че не го забелязва. Иначе наоколо беше мъртвило.

Самолетът за Маями беше стара турбовитлова машина и полетът продължи сякаш цяла вечност. Осемнайсет от двайсет и четирите места бяха празни, а останалите пет пътници ѝ се сториха безобидни. Успя дори да поспи.

След като слезе в Маями, се скри в чакалнята на летището близо час — пиеше скъпа минерална вода и наблюдаваше пътниците. От представителството на „Вариг“ си купи еднопосочен билет първа класа за Сау Паулу. Не знаеше защо. Сау Паулу ѝ беше чужд, но поне беше в посока към дома. Може би щеше да се крие два-три дни в някой тамошен хубав хотел. Поне щеше да е по-близо до баща си, където и да бе той. От това летище имаше полети за цял свят. Защо да не отиде в собствената си страна?

В съответствие с рутинната процедура в подобни случаи ФБР предупреди митническите и граничните служби. Този път се издирваше млада жена, Ева Миранда, на трийсет и една, пътуваща с бразилски паспорт, но най-вероятно под чуждо име. След като бяха установили самоличността на баща ѝ, не бе проблем да научат истинското ѝ име. Когато Лия Пирис застана пред гишето за паспортна проверка на летище Маями Интърнешънъл, не очакваше никакви проблеми. Все още се озърташе, за да види дали онзи не е по петите ѝ.

През последните две седмици фалшивият ѝ паспорт бе доказал надеждността си.

Служителят на гишето обаче бе уведомен за сигнала час преди това, по време на почивката. Докато бавно оглеждаше всяка буква в паспорта ѝ, натисна сигналния бутон на скенера си. В началото колебанието му раздразни Лия, но след миг тя осъзна, че нещо не е наред. Пътниците на другите гишета се задържаха колкото да покажат отворените си паспорти и служителите да им кимнат утвърдително.

Изневиделица се появи шеф в синя униформа и застана до служителя пред нея.

— Ако обичате, влезте тук, мисис Пирис — каза той учтиво, но тонът му не оставяше място за възражения. Посочи широк коридор с няколко врати.

— Някакъв проблем ли има? — попита тя.

— Не. Само трябва да ви задам няколко въпроса. — Чакаше я. Чакаше я и униформен полицаи с пистолет и флакон парализиращ газ на кръста. Шефът държеше паспорта ѝ. Десетки пътници я гледаха.

— Какви въпроси? — попита тя, когато тръгна с полицаия и шефа към втория етаж.

— Няколко въпроса — повтори шефът, отвори една врата и я въведе в квадратно помещение без прозорци. Стая за задържани. На гърдите му висеше картонче с името — Ривера. Не приличаше на латиноамериканец.

— Върнете ми паспорта — настоя тя веднага щом затвори вратата и останаха сами.

— Не толкова бързо, мисис Пирис. Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Не съм длъжна да ви отговарям.

— Моля, успокойте се. Седнете. Мога ли да ви предложа кафе или чаша вода?

— Не.

— Този адрес в Рио съществува ли реално?

— Разбира се.

— Откъде пристигате?

— От Пенсакола.

— С кой полет?

— Еърлинк 855.

— За къде пътувате?

— За Сау Паулу.

— По-точно?

— Може би това е личен проблем.

— По работа или на почивка?

— Има ли някакво значение?

— Има. В паспорта ви е вписан адрес в Рио. Къде ще отседнете в Сау Паулу?

— В хотел.

— Името на този хотел?

Тя се поколеба за миг, докато си спомни някой, и забавянето се оказа фатално.

— Ами... „Интерконтинентал“ — каза тя накрая, съвършено неубедително.

Той записа името и попита:

— Можем ли да приемем, че в него има резервация на името на Лия Пирис?

— Разбира се — отговори тя троснато. Едно обаждане по телефона бе достатъчно, за да се установи, че лъже.

— Къде е багажът ви? — попита шефът.

Още една пукнатина върху фасадата, още по-красноречива. Тя се поколеба, извърна лице и отговори:

— Пътувам без багаж.

Някой почука на вратата. Ривера я открихна, пое лист хартия и прошепна нещо на колегата си вън. Лия опита да се успокои. Вратата се затвори и Ривера се вгледа в листа.

— Според нашите данни вие сте влезли в страната тук, в Маями, преди осем дни с полет от Цюрих през Лондон. Осем дни без багаж... не е ли странно?

— Престъпление ли е да се пътува без багаж? — попита тя.

— Не, но е престъпление да се използва фалшив паспорт. Поне тук, в Съединените щати.

Тя погледна паспорта, оставен на масата пред него. Разбира се, че беше фалшив.

— Не е фалшив — каза тя възмутено.

— Познавате ли жена на име Ева Миранда? — попита Ривера и Лия осъзна, че играта е приключила. Наведе глава, сърцето ѝ се сви.

Ривера разбра, че са хванали поредния нарушител.

— Ще трябва да се свържа с ФБР — каза той. — Може да отнеме известно време.

— Арестувана ли съм? — попита тя.

— Още не.

— Аз съм адвокат, аз...

— Знаем. Имаме право да ви задържим, за да ви разпитаме. Нашите кабинети са на долния етаж. Да вървим.

Поведе я бързо. Тя стискаше чантата си, а очите ѝ все още бяха скрити зад тъмните очила.

Масата бе отрупана с книжа и папки, смачкани салфетки и листове, празни пластмасови чаши и недоядени сандвичи от кафенето на болницата. Бяха обяждали преди пет часа, но никой от двамата адвокати не мислеше за вечеря. Бяха оставили времето извън стаята — вътре то нямаше значение.

И двамата бяха боси. Патрик беше по фланелка и спортни гащета. Санди беше с измачканата риза и светлите панталони, с които бе отишъл при Лия в къщата край брега.

Кашонът с материалите за Арисия лежеше празен в единия ъгъл, а самите те бяха пръснати по масата.

Вратата се отвори, докато още се чукаше, и агент Джошуа Кътър влезе, без да чака покана. Застана на прага.

— Това е частна среща — каза Санди, като се изправи пред Кътър. Никой не биваше да вижда документите по масата. Патрик също отиде до вратата, за да ги закрие.

— Защо не чукаш, преди да влезеш? — попита той ядосано.

— Съжалявам — отговори Кътър спокойно. — Само за минутка. Почудих се дали няма да ти е интересно да научиш, че арестувахме Ева Миранда. Искаше да се измъкне през Маями с фалшив паспорт. Към Бразилия.

Патрик замръзна и се опита да измисли отговор.

— Ева? — попита Санди.

— Да. Известна и под името Лия Пирис. Това пишеше във фалшивия ѝ паспорт.

Докато отговаряше на Санди, Кътър гледаше Патрик.

— Къде е тя? — попита Патрик стъписай.

— В Маями. В ареста.

Патрик се обърна и се върна до масата. Затворите навсякъде бяха кошмарни, но тези в Маями бяха особено злокобни.

— Има ли телефонен номер, на който да се свържем с нея?

— Не.

— Тя има право на телефонно обаждане.

— Работим по въпроса.

— Дайте ми номер.

— Ще видим. — Кътър продължаваше да наблюдава Патрик, без да обръща внимание на Санди. — Бързала е. Била е без никакъв багаж. Искала е да избяга в Бразилия, да те зареже тук.

— Млъкни! — просъска Патрик.

— Сега можете да си вървите — обади се Санди.

— Е, помислих си, че ще искате да знаете — каза Кътър с усмивка и излезе.

Патрик седна и заразтрива слепоочията си. Главата го цепеше и преди нахълтването на Кътър, но сега болката бе станала нетърпима.

С Ева многократно бяха обсъждали трите възможни сценария, които биха последвали в случай, че го заловят. Според първия, а това бе и планът им, тя трябваше да се крие и да помага на Санди. Втората възможност, най-кошмарната, бе да я заловят Стефано и Арисия. Третата бе да я заловят от ФБР, което не беше страшно, но пък би предизвикало сериозни проблеми. Така поне щеше да е в безопасност.

Не бяха обсъждали четвърта възможност — завръщането ѝ в Бразилия без него. Просто не можеше да повярва, че е искала да го изостави.

Санди тихо събра материалите и разчисти масата.

— Ти в колко часа си тръгна? — попита Патрик.

— Около осем. Всичко беше нормално, Патрик, казах ти вече.

— И не е споменавала за Маями или Бразилия?

— Не. По никакъв начин. Останах с впечатлението, че известно време ще живее в онази къща. Каза ми, че я е наела за месец.

— Значи се е изплашила. Иначе защо ще бяга?

— Не знам.

— Санди, намери някой адвокат от Маями. Побързай.

— Познавам един-двама.

— Сигурно умира от страх.

Минаваше шест, така че Хаварак най-вероятно беше в някое казино, на масата за блекджек, където пиеше безплатно уиски и оглеждаше жените. Носеха се безброй слухове за комарджийските му дългове. Рейпли сигурно се бе заключил на тавана си — всички предпочитаха да си стои там. Секретарките и младшите адвокати ги нямаше. Дъг Витрано заключи входната врата на сградата и отиде в офиса отзад — най-големия и най-хубавия, — където, седнал на бюрото със запретнати ръкави, го очакваше Чарли Боуган.

Патрик бе съумял да сложи подслушвателни устройства във всички помещения, освен в офиса на старшия съдружник и Боуган нееднократно бе използвал този факт в бурните скандали, последвали изчезването на парите. Винаги когато не беше в кабинета си, Боуган го заключваше с масивно резе. Не бе пропускал възможност да натяква на съдружниците си, че са проявили непростима небрежност. Особено Витрано, който бе провел последните съдбовни разговори с Дънлап от телефона в кабинета си и Патрик бе разбрал къде ще се изпратят парите. В многобройните скандали за всичко това бяха стигали почти до бой.

Боуган не би могъл с ръка на сърцето да твърди, че е подозирал шпионирането на фирмата. Ако бе така, защо не бе предупредил останалите съдружници? Просто той бе предпазлив и бе извадил късмет. Важните разговори се водеха в неговия кабинет. Масивното резе се заключваше за миг, а единственият ключ бе у него. Дори и чистачките не можеха да влязат, без той да е там.

Витрано затвори вратата и се отпусна в огромното кожено кресло срещу бюрото.

— Тази сутрин видях сенатора — започна Боуган. — Извика ме у дома си.

Майката на Боуган и бащата на сенатора бяха брат и сестра. Сенаторът бе с десет години по-голям от него.

— В добро настроение ли беше?

— Не бих казал. Интересуваше се от последните новини за Ланиган. Казах му каквото ни е известно и че още нямаме понятие къде са парите. Притеснява се за това какво знае Ланиган. Уверих го, както много пъти досега, че разговорите с него са водени от този кабинет, в който нямаше микрофони. Казах му да не се безпокои.

— Но въпреки това той се безпокои.

— Да, така е. Попита ме дали има някакъв документ, който да свързва името му с Арисия, и аз му казах, че няма такъв.

— Това, разбира се, е вярно.

— Да. Името му не фигурира в нито един документ. С него се договаряхме само устно, и то предимно на игрището за голф. Казал съм му го хиляди пъти, но искаше да го чуе пак, заради завръщането на Патрик.

— Каза ли му за „килера“?

— Не.

Вторачени в прахоляка върху бюрото на Боуган, двамата си припомниха много добре какво се бе случило в „килера“. През януари деветдесет и втора, месец след като Министерството на правосъдието бе одобрило възнаграждението за Арисия и два месеца преди да получат парите, Арисия се появи във фирмата неочаквано, без да са го канили. Беше вкиснат. Патрик все още бе там, а погребението му щеше да се състои след три седмици, макар и никой да не предполагаше. Поради започналия ремонт на сградата Боуган не можеше да разговаря с Арисия в кабинета си — бояджиите все още работеха, мебелите бяха покрити с бели чаршафи. Наложил се да покани войнствено настроената Арисия в малката стаичка от другата страна на коридора, която всички наричаха „килера“ заради размерите ѝ. Вътре имаше малка квадратна масичка с четири стола. Нямаше прозорци. Таванът бе скосен, защото отгоре беше стълбата.

Повикаха и Витрано, като втори по старшинство във фирмата, и срещата започна. Не продължи дълго. Арисия беше раздразнен, защото адвокатите съвсем скоро щяха да получат трийсет милиона долара. След като перспективата бе станала реална, тази сума му се стори безбожно голяма като хонорар за юридически услуги. Боуган и Витрано не отстъпиха от позицията си и разговорът съвсем скоро загубя. Двамата съдружници предложиха да му покажат сключения договор, но Арисия не даваше пет пари за него.

В един момент ядосаният им клиент попита каква част от тези трийсет милиона ще получи сенаторът. Боуган се намръщи и отговори, че това не е негова работа. Арисия възрази, че е, защото парите в края на краищата са негови. След това се впусна да хули сенатора и политиците въобще. Иронично изтъкна факта, че сенаторът е положил прекалени усилия във Вашингтон, за да повлияе на Флота, Пентагона и Министерството на правосъдието в тяхна полза.

— Колко ще получи? — не преставаше да пита той.

Боуган съумяваше да избегне ударите. Повтаряше, че той има грижата за сенатора. Напомни на Арисия, че е избрал тяхната фирма заради добрите ѝ контакти с политическите кръгове. И добави, че шейсетте милиона, които трябваше да влязат в джоба на Арисия, не са чак толкова малко, особено като се вземе предвид, че са плод на мошеничество.

Изрекоха се твърде много приказки.

Арисия предложи да им плати само десет милиона. Боуган и Витрано отказаха категорично. Арисия си излезе бесен, продължавайки да ругае и по коридора.

В „килера“ нямаше телефони, но впоследствие вътре бяха открити два микрофона. Единият беше под масата, закрепен с черен маджун в ъгъла, където се съединяваха две конзоли. Вторият бе мушнат между две много стари юридически книги на единствения рафт в стаята. Книгите бяха за украсение.

След шока от изчезването на парите и след като Стефано откри бръмбарите, Боуган и Витрано не отвориха дума за срещата. Сякаш не се бе състояла. Не я напомниха и на Арисия отчасти защото веднага бе завел делото срещу тях, а и защото ги мразеше и в червата си. Споменът за нея бе избледнял. Може би пък наистина не бе имало такова нещо?

Сега, когато Патрик се бе появил отново, нямаше начин да не се върнат към нея. Съществуваха вероятност микрофоните да не са се задействали или бившият им колега да е пропуснал този разговор сред немалкото други, които бяха водили по същото време. Всъщност смятаха, че вероятността да е станало така е доста голяма.

— Мисля, че не би пазил лентите толкова години, какво ще кажеш?

Но Боуган не отговори. Седеше, сплел пръсти върху корема си, и гледаше прахоляка върху бюрото. Да, какво само би могло да се случи... Той щеше да вземе пет милиона, сенаторът — също. Никакъв фалит, никакъв развод. Все още щеше да има жена, семейство, дом, обществено положение. Щеше да получи пет, а досега щеше да ги е удвоил. След време щяха да станат двайсет — сериозни пари, които ти дават възможност да правиш какво ли не. Бяха там, почти пред очите му, когато Патрик ги отмъкна.

Опиянението от появата на Патрик бе продължило няколко дни и след това постепенно изчезна, защото стана ясно, че парите не са се върнали в Билокси с него. С всеки изминал ден сякаш се отдалечаваха все повече и повече.

— Мислиш ли, че ще получим парите, Чарли? — попита Витрано едва чуто, забил поглед в пода. Не бе го наричал Чарли от години. Откакто във фирмата им се бе настанила омразата, подобна близост бе нещо нечувано.

— Не — отговори Боуган след дълга пауза. — Ще имаме късмет, ако не ни връчат обвинителен акт.

Санди знаеше, че го очакват поне едночасови важни телефонни разговори, и затова започна с най-трудния. От колата си, паркирана пред болницата, се обади на жена си и ѝ каза, че ще закъснее много — толкова много, че може би ще се наложи да остане в Билокси. Отборът на сина му участваше в решаващ мач. Извини ѝ се, каза ѝ, че за всичко е виновен Патрик, и обеща да ѝ обясни проблема по-късно. Тя реагира доста по-добре, отколкото бе очаквал.

Обади се в офиса си и свари една останала до късно секретарка, от която поиска няколко телефонни номера. Познаваше двама адвокати в Маями, но в седем и петнайсет ги нямаше в канторите им. На домашния телефон на единия не отговори никой. Другият не му го бе дал, нито пък бе обявен в указателя. Обади се на няколко колеги от Ню Орлиънс и най-накрая се сдоби с телефонния номер на Марк Брик — авторитетен специалист по наказателни дела от Маями. Брик не беше във възторг, че го вдигат от вечеря, но въпреки това го изслуша. В рамките на десет минути Санди му описа сагата на Патрик, включително и попадането на Ева в някой от арестите на Маями.

Затова му се обаждат. Брик прояви интерес и заяви, че познава много добре както имиграционните закони, така и наказателните процедури. Щял да се обади на две места, след като приключи с вечерята си. Разбраха се Санди да му позвъни след час.

Откри Кътър след три различни обаждания и след близо двацет минути увещания си уговори среща в едно кафене. Отиде там и докато чакаше Кътър, отново позвъни на Брик.

Брик потвърди, че Ева Миранда е задържана в един федерален арест в Маями. Все още не била официално обвинена в никакво престъпление, но било рано. Няколко начина да я види тази вечер, а и на следващия ден щяло да е трудно. Според законите ФБР и митническите власти на САЩ имали право да задържат чужденец с фалшив паспорт до четири дни, без право на пускане под гаранция. Брик обясни, че при дадените обстоятелства мярката е разумна — подобни хора бързо изчезвали. Каза му също така, че е посещавал клиенти във въпросния арест и че условията там са сравнително добри. Ева била сама в килия и, общо взето, била в безопасност. При малко късмет на сутринта можела да получи достъп до телефон.

Без да се впуска в подробности, Санди каза, че не е нужно да се бърза с освобождаването ѝ, защото някои хора навън проявяват интерес към нея. Брик обеща да използва връзките си и да се опита да я види.

Хонорарът му щял да е десет хиляди долара и Санди се съгласи да му плати.

Прекъсна разговора точно когато Кътър влезе в кафенето и седна на една маса край витрината, както бе обещал. Санди заключи колата си и отиде при него.

Вечерята се състоеше от затоплени в микровълнова фурна полуфабрикати, наредени на захабен пластмасов поднос. Донесоха ѝ я две едри жени с униформи, от чиито колани висяха подрънкващи връзки ключове. Едната я попита как се чувства. Ева смотолеве нещо на португалски и те я оставиха намира. Макар да беше гладна, и през ум не ѝ мина да докосне тази храна. Вратата на неизмазаната бетонна килия беше метална и в горния ѝ край имаше малка квадратна дупка.

От време на време се чуваха гласовете на другите задържани жени, но, общо взето, мястото беше тихо.

Никога досега не бе попадала в затвор, дори като адвокат. Освен Патрик не помнеше друг приятел, който някога да е бил арестуван. Първоначалният ѝ шок отстъпи място на страха. После изпита унижение, че е заключена в клетка като престъпница. Единствено мисълта за баща ѝ я предпазваше от пълен срыв през първите няколко часа. Не се съмняваше, че положението му е много по-тежко от нейното. Молеше се да не го измъчват.

В затвора молитвите сами напираха на устата. Молеше се за баща си, молеше се за Патрик. Противопоставяше се на изкушението да го обвини за неприятностите си, макар че лесно можеше да го стори. Предпочиташе да обвинява себе си. Изпадна в паника и се втурна да бяга. Патрик я бе учил как да се движи, без да оставя следи, как да изчезва. Грешката беше нейна, не негова.

Успокояваше се, че фалшивият паспорт не е голямо престъпление и проблемът би могъл да се реши бързо. В страна, където имаше толкова насилие и недостиг на затворнически килии, подобно елементарно нарушение на човек с чисто досие би могло да се изкупи с малка глоба и депортиране.

Парите бяха утеха. Утре щеше да поиска адвокат, при това добър, с влияние. Той щеше да се обади на някои важни хора в Бразилия, чиито имена щеше да му даде. Ако се наложеше, парите щяха да ѝ помогнат да се справи с всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. Не след дълго щеше да си е у дома, за да помогне на баща си. Щеше да се скрие някъде в Рио. Нямахше да е трудно.

В килията беше топло. Седеше заключена, охранявана от много хора с пистолети. Тук беше в безопасност. Онези, които бяха изтезавали Патрик и сега бяха отвлекли баща ѝ, не можеха да се доберат до нея.

Угаси лампата и се изтегна върху тесния нар. Агентите на ФБР щяха да съобщят на Патрик за задържането ѝ веднага, така че вероятно той вече знаеше. Представяше си го как драска в бележника си и се опитва да огледа нещата от всички възможни ъгли. Досега сигурно бе измислил поне десет начина, за да я измъкне. Нямахше да заспи, докато не набележи трите най-добри варианта.

Най-забавно е да правиш планове — винаги го бе казвал.

Кътър си поръча шоколадова поничка и сода. Не беше дежурен, така че вместо стандартния тъмен костюм и вратовръзката носеше джинси и риза с къс ръкав. Подигравателната усмивка беше нещо естествено за него, а сега, когато бяха намерили Ева и я бяха задържали, бе особено доволен.

Санди излапа един сандвич с шунка на четири хапки. Наближаваше девет вечерта, а единственото, което бе слагал в уста, и то преди доста часове, бе болничната храна в стаята на Патрик.

— Трябва да поговорим сериозно — каза той съвсем тихо, защото заведението беше препълнено.

— Слушам — отвърна Кътър.

Санди преглътна, избърса устата си, приближи се още повече и каза:

— Не ме разбирай погрешно, но мисля, че се налага да се обърнем към някои други хора.

— Кой например?

— Шефовете ти във Вашингтон.

За миг Кътър се замисли над чутото, загледан в колите по магистралата. Океанът беше на стотина метра.

— Разбира се — кимна той. — Само че трябва да има какво да им кажеш.

Санди се озърна. Никой не гледаше към тях, дори случайно.

— Ами ако докажа, че играта на Арисия спрямо „Плат и Рокланд“ е пълно мошеничество, че се е споразумял с фирмата на Боуган да измами държавата и че братовчедът на Боуган, сенаторът, е участвал в заговора и е трябвало да получи няколко милиона долара под масата?

— Чудесна версия.

— Мога да го докажа.

— И ако ти повярваме, ще трябва да дадем на Ланиган компенсация и да го пуснем да си върви?

— Може би.

— Няма да е толкова лесно. Остава проблемът с трупа в колата му. — Кътър отхапа от поничката и задъвка съсредоточено. — Какви доказателства имаш? — попита след малко.

— Документи, записи на телефонни разговори, такива неща.

— Които биха се приели за доказателства в съда?

— Повечето.

— Достатъчно ли са, за да се стигне до присъди?

— Цял кашон.

— Къде е този кашон?

— В багажника на колата ми.

Кътър инстинктивно погледна към паркинга, после се вторачи в Санди.

— Това са материали, събрани от Патрик, преди да се махне, така ли?

— Да. Надушил какво готви Арисия, разбрал, че съдружниците се готвят да го изритат от фирмата, и започнал търпеливо да събира доказателства.

— Бракът му бил скапан и прочие, така че решил да отмъкне парите и да побегне, а?

— Не. Побягнал е и след това е отмъкнал парите.

— Както и да е. Значи сега иска да се споразумеем?

— Разбира се. На негово място ти не би ли искал?

— Ами убийството?

— То е проблем на щата. Не е твоя грижа. Ще се оправяме с него по-късно.

— Може да стане наша грижа.

— Боя се, че не. Вие го обвинявате в кражба на деветдесет милиона долара. Щатът Мисисипи го обвинява в убийство. За съжаление, вече е късно федералните да поемат и убийството.

Кътър мразеше адвокатите тъкмо по тази причина — не се хващаха лесно на въдицата. Санди продължи:

— Слушай, срещата ни е една формалност. Просто искам всичко да мине по каналния ред, без да пренебрегвам, когото и да било. Нищо не ми пречи още утре да позвъня във Вашингтон. Но реших преди това да поговоря с теб, надявах се да те убедя, че можем да се споразумеем. В противен случай започвам да въртя телефоните.

— Какво искаш?

— Среща с високопоставени представители на ФБР и Правосъдието. Ще се срещнем в някоя голяма зала и ще представя доказателствата.

— Трябва да поговоря с Вашингтон. Надявам се, че си даваш сметка какво означава това.

Вдървено си стиснаха ръце и Санди излезе.

31

Мисис Стефано възвърна съня си. Досадните млади мъже с тъмни костюми се бяха махнали от улицата им и любопитните съседи вече не задаваха въпроси. Ключките по време на бридж отново се въртяха около по-нормални теми. Мъжът ѝ се бе успокоил.

Когато телефонът иззвъня в пет и половина сутринта, тя спеше. Грабна слушалката от нощното шкафче.

— Ало?

— Джак Стефано, моля — каза солиден твърд глас.

— Кой се обажда? — попита тя. Джак се размърда под завивката.

— Хамилтън Джейнс, ФБР.

— О, боже — изпъшка мисис Стефано и закри микрофона с длан. — Джак, пак те търсят от ФБР.

Джак запали лампата, погледна часовника и пое слушалката. — Ало?

— Добро утро, Джак. Обажда се Хамилтън Джейнс. Съжалявам, че те безпокоя толкова рано.

— Ами тогава защо ме безпокоиш?

— За да ти кажа, че арестувахме момичето, Ева Миранда. Тя е на сигурно място, така че можеш да прибереш хрътките си в кучкарника.

Стефано спусна крака на пода и седна на леглото. Последната им надежда се бе изпарила. Търсенето на парите най-накрая бе приключило.

— Къде е тя? — попита, без да очаква никакъв смислен отговор.

— При нас е, Джак. На сигурно място.

— Поздравления.

— Слушай, Джак, изпратих хора в Рио, за да проследят какво става с баща ѝ. Имаш двама и четири часа. Ако старецът не е освободен до пет и половина утре сутринта, подписвам заповеди за арест на двама ви с Арисия. Ей богу, защо пък да не прибера и Атърсън от „Монарх-Сиера“, и Джил от „Нордърн Кейс Мючуъл“, ей

така, защото ми харесва. И без това ми се искаше да поприказвам с тия момчета в компанията на Арисия.

— Обичаш да шантажираш, нали?

— Повече от всичко друго. Ще помогнем на колегите от Бразилия да ви изискат в страната си и процедурата ще отнеме няколко месеца. При екстрадиране не се предвижда пускане под гаранция, така че ти и скапаните ти клиенти ще прекарате Коледа в затвора. Може би този път, за разнообразие, ще успеем да ви изпратим в Рио. Говорят, че плажовете там били хубави. Слушаш ли ме, Джак?

— Да.

— Двайсет и четири часа.

Чу се щракване и линията прекъсна. Мисис Стефано бе отишла в банята и се бе заключила. Не искаше да го вижда пред очите си.

Джак слезе долу и направи кафе. Седна в полутъмната кухня и зачака да се съмне. Беше му писнало от Бени Арисия.

В края на краищата, бяха го наели, за да открие Патрик и парите, не да се интересува откъде са се взели. Знаеше в общи линии историята на Бени с „Плат и Рокланд“ и винаги бе подозирал, че има още нещо. Няколко пъти се бе опитал да разбере подробности, но Арисия съвсем ясно му бе показал, че не желае да обсъжда събитията, предхождащи изчезването на Патрик.

Още от самото начало Джак си даваше сметка защо Патрик е подслушвал фирмата на адвокатите. Най-напред, за да събере помия за самите тях и клиентите им, особено за Арисия, и след това, за да стигне до парите след изчезването си. Никой обаче не знаеше, освен може би Арисия и адвокатите, доколко компрометиращи са разговорите, които е записал. Стефано предполагаше, че Патрик е успял да събере доста злепоставящи факти.

Когато парите изчезнаха и започна издирването, адвокатите бяха отказали да участват. Делът им бе трийсет милиона долара, но въпреки това бяха предпочели да си ближат раните и да се оттеглят. Оправданието им беше, че нямат пари. Съдружниците били разорени, положението щяло да се влоши още повече и просто не можели да си го позволят. Навремето това обяснение му се бе сторило логично, но Стефано бе доловил и друго — сякаш не горяха от желание да открият бившия си съдружник.

Патрик бе записал нещо важно. Беше ги хванал натясно. Колкото и неприятности да си бяха навлекли, истинският кошмар за тях щеше да е залавянето на Патрик.

Същото важеше и за Арисия. Щеше да изчака още час и след това да му се обади.

Към шест и половина кабинетът на Хамилтън Джейнс се напълни. Двама агенти седяха на канапето и четяха докладите на хората в Рио. Един чакаше, за да съобщи последните данни от наблюдението над Арисия — все още живееше в апартамента под наем в Билокси.

Чакаше и още един, който трябваше да докладва за Ева Миранда. Секретарката му донесе кутия с папки. Джейнс седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Изглеждаше уморен, беше по риза и не обръщаше внимание на никого.

Влезе Джошуа Кътър — също уморен и неугледен. Бе успял да дремне два часа на летището в Атланта, докато чакаше полета за Вашингтон. Посрещна го агент, който го откара в централата. Джейнс веднага затвори телефона и каза на всички да излязат.

— Донеси ни малко кафе — нареди троснато на секретарката си. — Или по-добре повече.

Кабинетът се опразни и Кътър седна на стола пред голямото бюро. Макар и да бе страшно уморен, полагаше всички усилия да се съсредоточи. Досега дори не бе приближавал кабинета на заместник-директора.

— Слушам — изръмжа Джейнс.

— Ланиган предлага споразумение. Твърди, че има достатъчно доказателства, за да осъди Арисия, адвокатите и неназован сенатор.

— Какви доказателства?

— Кашон, пълен с документи и записи на телефонни разговори, събрани от Ланиган, преди да избяга.

— Ти видя ли кашона?

— Не. Адвокатът му Макдърмот твърди, че бил в багажника на колата му.

— А парите?

— Не стана дума за тях. Иска да се срещне с вас и някой от Министерството на правосъдието, за да обсъди евентуално споразумение. Останах с впечатлението, че според тях е напълно възможно да се откупят.

— Когато откраднеш мръсни пари, винаги има такава възможност. Къде иска да стане срещата?

— Някъде в Билокси.

— Ще се обадя на Спролинг от Правосъдието — каза Джейнс почти на себе си и посегна към телефона. Кафето пристигна.

Марк Брик чакаше в стаята за посетители във федералния арест и потрепваше по масата със скъпата си химикалка. Още нямаше девет и бе твърде рано за свиждане, но той имаше приятел в администрацията. Бе обяснил, че случаят е спешен. Масата бе разделена с прегради от двете страни, а отпред имаше дебело стъкло. Щяха да разговарят през малък отвор в средата.

Оставиха го да нервничи в продължение на половин час и най-накрая я доведоха. Беше в жълт гащеризон с избелели черни букви на гърдите. Надзирателката свали белезниците ѝ и тя разтри китките си.

Останаха сами и Ева седна на стола. Погледна го. Брик мушна визитната си картичка през отвора. Ева я взе и я прочете.

— Изпраща ме Патрик — каза той. Тя затвори очи.

— Добре ли сте? — попита Брик.

Ева се опря на лакти, наведе се напред и отговори през отвора:

— Добре съм. Благодаря, че дойдохте. Кога ще изляза оттук?

— Това няма да е възможно още няколко дни. От федералните можем да очакваме две неща. Първото, което е и по-неприятното, е да ви съдят за фалшивия паспорт, но това едва ли ще се случи, защото сте чужденка и нямате криминално досие. Второто, което е по-вероятно, е просто да ви изгонят от страната, след като обещаете никога повече да не се връщате. Така или иначе, ще трябва да минат няколко дни, докато решат какво да правят. Ще се наложи да останете тук, защото във вашия случай не е възможно освобождаване под гаранция.

— Разбирам.

— Патрик се безпокои за вас.

— Знам. Кажете му, че съм добре. Аз също се безпокоя за него.

Брик извади бележника си и каза:

— Така. Патрик иска да знае как точно ви заловиха.

Ева се усмихна и някак си се успокои. Естествено, бе невъзможно Патрик да не поиска да научи подробностите. Започна от мъжа със зелените очи и разказа всичко.

Бени открай време презираше плажа на Билокси — тясна ивица пясък, ограничена от магистрала, която бе опасно да пресечеш пеша, и от мътнокафявата вода, твърде неприятна за плуване. През лятото там ходеха отпускарите с ограничени финансови възможности, а през почивните дни студенти си подхвърляха фризбита и караха водни ски. Новите казина привличаха повече посетители, но те рядко изоставяха хазарта, за да се разхождат по пясъка.

Паркира край кея, запали дълга пура, събу си обувките и тръгна по брега. Сега пясъкът бе доста по-чист — благодарение на казината. Нямаше жива душа. Навътре в морето се виждаха няколко рибарски лодки.

Обаждането на Стефано час преди това бе съсипало сутринта му и по всяка вероятност щеше да промени живота му. Бразилката беше арестувана и с това свършваха шансовете да намерят парите. Тя не можеше да ги отведе при тях, нито пък имаше как да я използват, за да оказват натиск на Ланиган.

Федералните обвиняваха Патрик. Той на свой ред знаеше къде са парите и разполагаше с компрометиращи доказателства. Едното щеше да бъде разменено срещу другото и Арисия щеше да се окаже под кръстосан обстрел. Боуган и останалите лигльовци от фирмата му щяха да пропеят още в мига, в който ги притиснат. Бени беше страничният човек и го знаеше много добре. Отдавна. Мечтата му беше да намери парите и след това да изчезне с тях, точно както Патрик.

Тази мечта вече не съществуваше. Бяха му останали около милион долара. Имаше приятели и връзки по целия свят. Беше време да се чути — като Патрик.

Санди се яви на насрочената за десет часа среща с Т. Л. Париш в кабинета му, макар че се изкушаваше да я отложи и цяла сутрин да работи над документите. Когато излезе от кантората си в осем и половина, целият персонал на фирмата му копираше и увеличаваше най-важните страници.

Срещата бе поискал Париш. В тезата на обвинението имаше сериозни пробойни и сега, след като първоначалната еуфория бе преминала, беше време да поговорят делово. Прокурорите се стремят да внасят в съда само безспорните дела и такива винаги имаше предостатъчно. Нашумелите случаи с неизяснени факти създаваха проблеми.

Париш искаше да опипа почвата, но веднага започна да пухти и да позира. Заговори за избора на съдилище. Във всеки случай, съдебните заседатели нямало да погледнат с добро око на адвокат, убил за пари, независимо откъде са. В началото Санди само слушаше. Париш продължи с любимата си тирада за процента на спечелените си дела, без да пропусне факта, че не е губил процес, в който е искал смъртно наказание. Изтъкна, без да се хвали, че в момента осем души очаквали екзекуцията си.

Санди наистина нямаше време за губене. Трябваше да проведе сериозен разговор с Париш, но не днес. Попита го как ще потвърди, че убийството е извършено в окръг Харисън. След това спомена причината за смъртта — как би могъл да я докаже? Патрик със сигурност не би свидетелствал в тяхна полза. И, най-големият въпрос — коя е жертвата? Каза му, че доколкото му е известно, до този момент в щата няма нито един осъден за убийство, ако жертвата не е идентифицирана.

Париш очакваше тези въпроси и направи всичко възможно, за да избегне конкретните отговори.

— Клиентът ти обмислил ли е възможността да се признае за виновен срещу по-лека присъда?

— Не.

— А смята ли да го направи?

— Не.

— Защо?

— Свикахте разширения състав, гласувано е обвинение в предумишлено убийство с искане за смъртна присъда, приказвахте

пред пресата... сега трябва да докажете твърдени ята си. Преди това трябваше да прецените доказателствата си. Няма да се съгласим.

— Мога да го осъдя за непредумишлено убийство — изръмжа Париш ядосано. — Ще получи двайсет години.

— Може би — отвърна Санди спокойно. — Само че клиентът ми е обвинен в предумишлено убийство.

— Още утре ще променя обвинителния акт.

— Чудесно. Оттеглете обвинението в предумишлено убийство, внесете ново за непредумишлено и след това ще разговаряме.

Наричаше се апартамент „Камил“ и заемаше една трета от последния етаж на най-новото, най-лъскавото, най-голямото и най-преуспяващото от казината в стил Лас Вегас, изникнали напоследък по Крайбрежието. Момчетата от Вегас бяха сметнали, че е много остроумно да нарекат апартаментите и банкетните зали на имената на най-силните урагани, спохождали района. За обикновенния комарджия, дошъл от улицата, който чисто и просто иска простор, цената за вечер беше 750 долара. Толкова се съгласи да плати и Санди. За големия играч, дошъл отдалеч да залага на едро, апартаментът беше безплатен. Хазартът обаче бе последното нещо, за което Санди би мислил в момента. Клиентът му, намиращ се на три-четири километра оттук, бе одобрил разноските. В „Камил“ имаше две спални, кухня, дневна и две гостни — предостатъчно място, за да се срещаш с различни групи хора. Освен това имаше четири отделни телефонни линии, факс и видео. Сътрудникът на Санди бе донесъл от Ню Орлиънс компютъра и принтера, както и първата партида от документите за Арисия.

Първият посетител на временната кантора на Санди Макдърмот беше Дж. Мъри Ридълтън, разгроменият адвокат на Труди. С глуповато изражение подаде предложението за споразумение между съпрузите относно собствеността и посещенията при детето. Обсъдиха проблема, докато обядваха. Условиата на капитулацията бяха продиктувани от Патрик и тъй като сега Санди командваше парада, той откри множество подробности, които имаха нужда от доизясняване.

— Като първа чернова не е зле — не преставаше да повтаря той, докато отбелязваше пасажите с червено. Ридълтън прие разгрома като истински професионалист — оспорваше всяка точка и запетая, но съзнаваше, че окончателният вариант ще е такъв, какъвто го иска Патрик. Кръвната проба на детето и голите снимки владееха положението.

Вторият посетител беше Галбът Мимс, юридическият съветник на „Нордърн Кейс Мючуъл“ за Билокси, жизнен и весел човек, който

пътуваше в много комфортен микробус с кожени седалки, добър шофьор, работна масичка, два телефона, факс, пейджър, телевизор и видеоманетофон, за да гледа заснети показания, портативен компютър, по-голям компютър, а и канапенце, за да си подремва, макар че дотам се стигаше само след най-изтощителните дни в съда. В антуража му влизаха секретарка, сътрудник — и двамата снабдени с клетъчни телефони — и задължителният младши адвокат, който го придружаваше навсякъде с цел надуване на хонорара.

Четиримата се представиха набързо в апартамент „Камил“, а Санди, който ги посрещна по джинси, им предложи газирани напитки от барчето. Отказаха. Секретарката и сътрудникът тутакси намериха за какво да разговарят по клетъчните си телефони. Санди въведе Мимс и безименния му колега в едната от гостните и им предложи да седнат пред огромния прозорец с приятна гледка към паркинга на казиното, отвъд който стърчаха стоманените пилони на бъдещ игрален дом.

— Ще говоря по същество — започна Санди. — Познавате ли човек на име Джак Стефано?

Мимс се замисли за миг.

— Не — отговори той.

— Смятах, че го познавате. Той е супер копой от Вашингтон. Бил е нает от Арисия, „Нордърн Кейс Мючуъл“ и „Монарх-Сиера“, за да открие Патрик.

— Е?

— Е... погледнете това — каза Санди с усмивка и плъзна към тях няколко цветни снимки, които извади от папката пред себе си.

Мимс ги разстла върху масата — кошмарните рани на Патрик.

— Тези бяха публикувани във вестника, нали? — попита той.

— Някои от тях.

— Да, мисля, че ги публикувахте, когато обявихте, че ще съдите ФБР.

— ФБР няма нищо общо с това.

— Така ли? — Мимс остави снимките и зачака.

— Патрик не беше открит от ФБР.

— Тогава защо съдите тях?

— Трик за привличане на общественото внимание. Трябваше да събудим малко симпатии към клиента ми.

— Но не се получи.

— Може би не при вас, но пък вие няма да сте сред съдебните заседатели, нали? Както и да е. Тези рани са резултат на продължителни изтезания, причинени от хора, работещи за Джек Стефано, който пък на свой ред е работел за няколко свои клиенти, сред които е и „Нордърн Кейс Мючуъл“. Знаменитата компания със солидна репутация и шест милиарда долара акционерен капитал.

Талбът Мимс беше много практичен. Нямаше как да не е. След като кантората му се занимаваше с триста настоящи дела и сред клиентите му имаше осемнайсет големи застрахователни компании, просто нямаше време за игри.

— Имам два въпроса — каза той. — Първо, можете ли да докажете всичко това?

— Да. ФБР ще потвърди.

— Второ. Какво искате?

— Искам някой от директорите на „Нордърн Кейс Мючуъл“ да ми се яви в тази стая утре. Човек с безспорни пълномощия.

— Тези хора са много заети.

— Всички ние сме много заети. Не ви заплашвам със съдебен процес, но ви предлагам да си помислите колко злепоставящо може да се окаже всичко това.

— Звучи ми като заплаха.

— Разбирайте ме както искате.

— Утре по кое време?

— В четири часа.

— Ще бъдем тук — каза Мимс, протегна ръка и излетя от стаята. Помощниците му го последваха.

Екипът на Санди пристигна в ранния следобед. Една секретарка отговаряше на телефона, който вече звънеше на всеки десет минути. Санди бе потърсил Кътър, Т. Л. Париш, шериф Суийни, Марк Брик в Маями, съдия Хъски, няколко адвокати от Билокси и Морис Маст, федералния прокурор за западните области на Мисисипи, и очакваше да му се обадят. В личен план се бе свързал с жена си, за да чуе как са въкъци, и с директора на училището, където учеше неговият третокласник.

С Хол Лад бе говорил два пъти, но по телефона. Видяха се за пръв път в апартамент „Камил“. Лад представляваше „Монарх-Сиера“. Пристигна сам, което доста изненада Санди, тъй като адвокатите на

застрахователните компании винаги се движеха по двойки. Независимо каква е задачата, те никога не се залавяха с нея поединично. Двама слушаха, двама гледаха, двама записваха и, най-важното, двама вземаха хонорар за една и съща работа.

Санди знаеше, че две големи, богати фирми от Ню Орлиънс бяха преминали към практиката да изпращат по трима адвокати.

Лад беше сериозен човек, приближаващ петдесетте, тежеше си на мястото и не се нуждаеше от помощник. Учтиво прие предложената му диетична кола и седна на стола, от който бе станал Мимс.

Санди му зададе същия въпрос:

— Познавате ли човек на име Джак Стефано?

Оказа се, че не, така че Санди отново изреди стандартната кратка биография. После разстла върху масата цветните снимки на раните и поговориха за тях. Санди изтъкна, че не са причинени от ФБР. Лад четеше между редовете. След като бе защитавал интересите на застрахователни компании години наред, низостта, до която можеха да стигнат, изобщо не беше в състояние да го изненада.

Въпреки всичко видяното го ужаси.

— Допускам, че можете да го докажете — отбеляза той, — и не се съмнявам, че клиентът ми би предпочел нещата да се потулят.

— Готови сме да оттеглим иска срещу ФБР и да го пренасочим към вашия клиент, както и към „Нордърн Кейс Мючуъл“, Арисия, Джак Стефано и всички други, отговорни за изтезанията. Става дума за американски гражданин, преднамерено измъчван и наранен от американци. Искът ще е за милиони. Ще го заведем направо тук, в Билокси.

Лад не можеше да допусне подобно нещо. Съгласи се веднага да позвъни в „Монарх-Сиера“ и да поиска главният юрист на компанията да изостави всичко друго и още на следващия ден да пристигне в Билокси. Изглеждаше ядосан, че клиентът му е финансирал издирването, без да се допита до него.

— Ако е истина — каза Лад, — никога повече няма да ги представлявам.

— Истина е — поклати глава Санди. — Можете да ми вярвате.

Когато завързаха ръцете и очите на Паулу и го изведоха от къщата, вече бе почти тъмно. Този път нямаше пистолети и заплахи. Не се чуваха никакви гласове. В продължение на повече от час се вози сам на задната седалка на малка кола. Радиото свиреше класическа музика.

Когато колата спря, двете предни врати се отвориха и някакви ръце му помогнаха да излезе.

— Елате с мен — чу глас зад рамото си и една голяма лапа го хвана за лакътя. Под краката му заскърца чакъл. Изминаха стотина метра и спряха. Гласът каза:

— Намирате се на един път на двайсет километра от Рио.

На триста метра вляво има ферма и телефон. Отидете там и поискайте да ви помогнат. Въоръжен съм. Ако се обърнете, ще бъда принуден да ви застрелям.

— Няма да се обърна — каза Паулу, разтреперан.

— Добре. Най-напред ще махна белезниците, а след това и превръзката от очите ви.

— Няма да се обърна — повтори Паулу.

Белезниците бяха свалени.

— А сега ще махна и превръзката. Тръгнете напред.

Бързо.

Свалиха превръзката, Паулу наведе глава и затича по пътя. Зад себе си не чу никакъв звук. Не смееше да се обърне. Когато стигна във фермата, най-напред се обади в полицията, а след това и на сина си.

Двете стенографки от съда пристигнаха точно в осем. И двете се казваха Линда. Връчиха на Санди визитните си картички и го последваха в дневната, където мебелите бяха дръпнати към стените, за да се внесат допълнителни столове. Линда 1 щеше да седи в единия край на стаята, с гръб към прозореца, чиито щори бяха плътно спуснати, а Линда 2 — в другия край, в една ниша до барчето, с лице към участниците. И двете примираха за една последна цигара, така че Санди ги изпрати в по-отдалечената спалня.

След това пристигна Джейнс с групата си. Имаше шофьор, застаряващ агент на ФБР, който му служеше и като охрана, и като момче за всичко. В групата влизаха още адвокат от ФБР, Кътър и непосредственият му шеф, както и Спролинг от Главна прокуратура — тъмноок ветеран, който говореше малко, но попиваше всеки звук. И шестимата бяха с черни или тъмносини костюми, и шестимата извадиха визитни картички. Събра ги помощникът на Санди. Секретарката му прие поръчките за кафе, докато мъжете преминаваха през гостната, за да влязат в дневната.

След това дойде Морис Маст, федералният прокурор за западните области на Мисисипи, който се движеше само с един помощник. После се появи Т. Л. Париш — сам. Срещата можеше да започне.

Всеки си знаеше мястото. Шофьорът на Джейнс и помощникът на Маст останаха в гостната, където ги чакаха сутрешните вестници и табла с понички.

Санди затвори вратата, поздрави весело с „добро утро“ и им благодари, че са дошли. Настаниха се. Никой не се усмихна, но все пак присъстващите не бяха недоволни, че са тук. Срещата ги бе заинтригувала.

Санди представи двете стенографки и обясни, че протоколите, които водят, ще бъдат съхранявани от него и ще бъдат смятани за строго поверителни. Всички бяха удовлетворени от обещанието. На

този етап нямаше въпроси и коментари, защото никой не бе сигурен за какво точно става дума.

Санди извади бележника си, както и аргументите, които бе изложил на десетина страници. Все едно беше в съда, пред съдебните заседатели. Предаде на присъстващите поздравии от Патрик Ланиган и ги уведоми, че раните му заздравяват добре. След това изреди обвиненията, предявени срещу него — предумишлено убийство, от страна на щата, кражба чрез фалшиви документи, от страна на федералните власти. Първото обвинение би могло да означава смъртна присъда. Другото би могло да му донесе трийсет години затвор.

— Обвиненията на федералните власти са сериозни — каза той мрачно, — но все пак не толкова, колкото обвинението в предумишлено убийство. Честно казано и при цялото ми уважение, бихме искали да се освободим от федералните обвинения, за да съсредоточим усилията си върху другите.

— Имате ли представа как ще се освободите от нас? — попита Джейнс.

— Имаме предложение.

— Парите участват ли в него?

— Да, участват.

— Парите не ни интересуват. Не са откраднати от федералното правителство.

— Точно тук грешите.

Спролинг държеше да се намеси:

— Наистина ли смятате, че ще можете да се откупите с пари? — Прозвуча като закана. Грубият му глас беше равен, предизвикателен.

Апострофираха Санди, но той бе решен да следва сценария.

— Моля ви да почакате. Позволете ми да представя аргументите си, а след това ще обсъдим възможностите. Така... предполагам, че всички тук сме запознати с обвиненията на Арисия към бившия му работодател от деветдесет и първа година. Били са подготвени и защитени в съда от юридическата фирма на Боуган със седалище в Билокси. По онова време към съдружниците вече е принадлежал и един по-млад адвокат на име Патрик Ланиган. Обвиненията на Арисия са били фалшиви. Клиентът ми е научил това, а после е разбрал, че фирмата възнамерява да го изгони, след като делото се реши благоприятно, не преди да се получат парите. В продължение на много

месеци клиентът ми тайно е събирал материали, които доказват ясно и недвусмислено, че мистър Арисия и адвокатите му са влезли в заговор, целящ да се измъкнат от правителството деветдесет милиона долара. Доказателствата представляват множество документи и записи на разговори.

— Къде са тези доказателства? — попита Джейнс.

— На разположение на клиента ми.

— Знаеш, че можем да ги вземем. Ще получим заповед за обиск и ще приберем всичко, което ни трябва.

— Ами ако клиентът ми предпочете да не се съобрази с вашата заповед? Какво ще стане, ако просто унищожи доказателствата или ги скрие отново? Как ще постъпите в такъв случай? Ще го тикнете в затвора? Ще го обвините в още нещо? Честно казано, той не се страхува от вас и вашите заповеди за обиск.

— А ти? — попита Джейнс. — Ако са у теб, ще извадим заповед за теб.

— Няма да ви дам нищо — отговори Санди. — Всичко, което ми предостави моят клиент, е защитено и поверително, както знаете. Нарича се адвокатска тайна. Не забравяйте, че мистър Арисия също съди клиента ми. Всички документи, с които разполагам, са под защитата на закона. При никакви обстоятелства няма да предам нито един от тях на когото и да било, докато не получа нареждане от клиента ми.

— Ами ако вземем заповед от съда? — попита Спролинг.

— Няма да я изпълня, а след това ще обжалвам. Господа, няма смисъл да спорим. Тук правото е на наша страна.

Изглежда, всички се примириха. Никой нямаше вид на изненадан.

— Колко души са участвали? — попита Джейнс.

— Четиримата съдружници от фирмата и мистър Арисия.

Всички се умълчаха в очакване Санди да обяви името на сенатора, но той не го направи. Погледна бележките си и продължи:

— Предложението ни е съвсем просто. Ние предаваме документите и записите. Патрик връща парите. Цялата сума. В замяна федералните власти оттеглят обвиненията срещу него, така че да можем да насочим усилията си към другия процес. Данъчните власти обещават да не се занимават с него. Адвокатката му, бразилката Ева

Миранда, трябва да бъде освободена незабавно. — Изреждаше пунктовете ясно и отчетливо, защото ги бе повтарял много пъти. Слушателите му попиваха всяка дума. Спролинг си записваше. Джейнс беше забил поглед в пода и нито се усмихваше, нито се мръщеше. Останалите изглеждаха безразлични, но всички имаха множество въпроси.

— И това трябва да стане днес — добави Санди. — Нямаме време за губене.

— Защо? — попита Джейнс.

— Защото тя е задържана. Защото всички вие сте тук и имате пълно право да вземете решението. Защото клиентът ми е определил краен срок за сключване на сделката днес, в пет часа, или в противен случай ще задържи парите, ще унищожи доказателствата, ще излежи присъдата си и ще се надява някой ден да излезе на свобода.

Никаква постъпка на Патрик не би могла да ги учуди. Досега бе успял да си издейства арест в удобна стая с персонал, който да се грижи за него.

— Да поговорим за сенатора — обади се Спролинг.

— Добре идея — кимна Санди. Той отвори вратата към гостната и каза нещо на сътрудника си.

Сътрудникът му вкара в стаята маса с ролков магнетофон и тонколони и я остави в средата. Санди затвори вратата, погледна бележките си и каза:

— Датата е четиринайсети януари деветдесет и втора година, близо три седмици преди изчезването на Патрик. Разговорът е проведен във фирмата на Боуган, на първия етаж, в малка стаичка, която всички там наричат „килера“. Из ползвали са я за всевъзможни цели, нерядко и за срещи.

Първият глас, който ще чуете, е на Чарли Боуган. Следват Бени Арисия и Дъг Витрано. Арисия е отишъл във фирмата, без да го очакват, и, както ще забележите, не е в добро настроение.

Санди се приближи до масичката и се вгледа в бутоните.

Магнетофонът беше съвсем нов, тонколоните бяха скъпи. Всички го наблюдаваха съсредоточено, някои дори се приведоха малко напред.

— Повтарям — каза Санди. — Първи е Боуган, след това са Арисия и Витрано.

Натисна един от бутоните. Последваха десет секунди пълна тишина, след това от тонколоните се чува гласове. Гневни гласове.

БОУГАН: Споразумяхме се за една трета от сумата и това е нормалният ни хонорар. Ти подписа договора. От година и половина знаеш, че става дума за една трета.

АРИСИЯ: Не заслужавате трийсет милиона.

ВИТРАНО: И ти не заслужаваш шейсет.

АРИСИЯ: Искам да знам как ще бъдат похарчени тези пари.

БОУГАН: Две трети на една трета. Шейсет на трийсет.

АРИСИЯ: Не, не. Интересуват ме трийсетте милиона, които ще влязат тук. Кой колко ще получи.

ВИТРАНО: Това не те засяга.

АРИСИЯ: Засяга ме и още как. Аз плащам хонорара ви. Имам право да знам кой каква част от него ще получи.

БОУГАН: Не, нямаш това право.

АРИСИЯ: Колко ще получи сенаторът?

БОУГАН: Не те засяга.

АРИСИЯ крещи: Засяга ме! Този човек цяла година извива ръце във Вашингтон и оказва натиск на хората от Флота, Пентагона и Правосъдието. Отделил е повече време за моите неща, отколкото за избирателите си!

ВИТРАНО: Добре, Бени, не крещи.

АРИСИЯ: Искам да знам колко ще получи гадният мошеник. Имам право да знам какво ще му бутнете под масата, защото парите са мои.

ВИТРАНО: Всички пари са под масата, Бени.

АРИСИЯ: Колко?

БОУГАН: Ще се погрижим за него, Бени, не се притеснявай, става ли? Защо си се хванал за това? Няма нищо ново.

ВИТРАНО: Мисля, че избра нашата фирма именно заради връзките ни във Вашингтон.

АРИСИЯ: Пет милиона, десет милиона? Колко струва той?

БОУГАН: Никога няма да научиш.

АРИСИЯ: Така си мислиш. Ще се обадя на този кучи син и ще го попитам сам.

БОУГАН: Никой не ти пречи.

ВИТРАНО: Какво ти става, Бени? Ще получиш шейсет милиона долара, не ставай алчен.

АРИСИЯ: Не ме поучавай, особено на тема алчност! Когато дойдох при вас, работехте за двеста долара на час. Защо не се погледнете? Вече се опитвате да оправдаете хонорар от трийсет милиона. Ремонтирате кабинетите си, поръчвате нови коли. След това ще започнете да купувате яхти и самолети, както и останалите играчки на богатите. И всичко това с мои пари!

БОУГАН: С твои пари ли? Да не би да не схващаме нещо, Бени? Помогни ми да разбера. Искът ти беше абсолютно фалшименто.

АРИСИЯ: Да, но всичко това стана, защото го направих аз. Не вие, а аз заложих капана на „Плат и Рокланд“.

БОУГАН: Тогава защо ни нае?

АРИСИЯ: Страхотен въпрос.

ВИТРАНО: Имаш слаба памет, Бени. Дойде при нас заради връзките ни. Нуждаеше се от помощ. Ние сглобихме обвиненията ти, работихме по тях четири хиляди часа и дърпахме конците във Вашингтон. При това ти беше в течение на всичко, бих добавил.

АРИСИЯ: Ето какво предлагам. Отрязваме сенатора и така спестяваме десет милиона. Намаляваме с още десет и за вас остават чисти десет. Това е доста по-справедлив хонорар според мен.

ВИТРАНО със смях: Страхотно предложение, Бени. Ти получаващ осемдесет, ние десет.

АРИСИЯ: Да, и прецакваме политиците.

БОУГАН: Не става, Бени. Забравяш нещо много съществено. Ако не бяхме ние и политиците, нямаше да

получиш и цент.

Санди натисна бутона. Лентата спря, но гласовете сякаш продължиха да отекват в стаята още цяла минута. Присъстващите гледаха към тавана, към стените и пода, всеки се опитваше да осмисли и запомни колкото се може повече от записа.

— Господа, това е само една мостра — отбеляза Санди с цинична усмивка.

— Кога ще получим останалото? — попита Джейнс.

— Възможно е да стане до няколко часа.

— Готов ли е Патрик Ланиган да свидетелства пред официална комисия? — попита Спролинг.

— Да. Но не обещава да свидетелства на процес.

— Защо не?

— Не е длъжен да обяснява. Това е неговата позиция. — Санди избута масичката до вратата, почука и помощникът му я издърпа. Отново се обърна към присъстващите: — Господа, знам, че трябва да поговорите. Ще ви оставя. Чувствайте се като у дома си.

— Няма да разговаряме тук — отсече Джейнс и скочи.

При толкова много подслушани разговори и след историята на Патрик не смяташе, че би могъл да е спокоен в наето от адвоката му помещение. — Ще отидем в нашата стая.

— Както желаете — кимна Санди.

Всички станаха и започнаха да прибират нещата си. Изнизаха се през вратата, през гостната и излязоха от апартамента. Линда 1 и 2 хукнаха към далечната спалня, за да пушат.

Санди направи кафе и зачака.

Събраха се в една стая два етажа по-долу и тя се задръсти. Свалиха саката си и ги хвърлиха върху леглата. Джейнс накара шофьора си да чака във фоайето при помощника на Маст. Темата, която щеше да се обсъжда, бе твърде деликатна за ушите на простосмъртните.

От предлаганата сделка най-много губеше Морис Маст. Ако федералните власти оттегляха обвиненията си, щеше да се изпари едно

от най-големите дела и той се почувства Длъжен поне да отбележи възраженията си, преди да изслуша останалите.

— Ако му позволим да се откупи, ще заприличаме на глупаци — каза той преди всичко на Спролинг, който напразно се мъчеше да се отпусне върху един нестабилен дървен стол.

Спролинг беше само едно стъпало под самия главен прокурор и следователно няколко нива над Маст. Канеше се учтиво да слуша нисшестоящите в продължение на няколко минути и след това да вземе решението заедно с Джейнс.

Хамилтън Джейнс погледна Т. Л. Париш и попита:

— Сигурен ли си, че ще можеш да осъдиш Ланиган за убийството?

Париш беше предпазлив по природа и много добре разбираше, че каквото и да обещае пред тези хора, щеше да се помни дълго.

— Възможно е да имам проблеми с предумишленото убийство. За непредумишлено бих могъл да го осъдя със сигурност.

— Каква ще е присъдата?

— До двайсет години.

— Колко от тях ще излежи?

— Около пет.

Това някак си зарадва Джейнс, човек от кариерата, който смяташе, че престъпниците трябва да лежат в затвора.

— Съгласен ли си, Кътър? — попита той, докато крачеше край леглото.

— Нямаме много доказателства — отвърна Кътър. — Не можем да докажем коя е жертвата, как е настъпила смъртта, кога и къде е убита, ако говорим за предумишлено убийство. Смятаме, че знаем защо, но процесът може да се окаже кошмарен. С непредумишленото убийство ще бъде доста по-лесно.

— А съдията? — обърна се Джейнс към Париш. — Ще му даде ли максималната присъда?

— Ако се докаже непредумишлено убийство, очаквам да му даде максимума. Предсрочното освобождаване зависи от администрацията на затвора.

— Можем ли да приемем за сигурно, че Ланиган ще прекара следващите пет години зад решетките? — попита Джейнс и огледа присъстващите.

— Да, можем — отговори Париш, недоволен, че се съмняват. — Освен това няма да се откажем от обвинението в предумишлено убийство. Ще защитим тезата, че Ланиган е убил човек, за да открадне парите. До смъртна присъда няма да се стигне, но ако го признаят за виновен, може да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Има ли някакво значение дали ще лежи в Парчман или в някой федерален затвор? — попита Джейнс. Беше ясно, че не знае каква е разликата.

— Сигурен съм, че Патрик има мнение по въпроса — отговори Париш и получи няколко усмивки от присъстващите.

Т. Л. Париш одобряваше сделката, защото щеше да остане единствен обвинител по делото. Маст и ФБР щяха да се оттеглят. Въпросът обаче все още не беше решен и трябваше да даде още един тласък на Маст.

— Не се съмнявам, че Ланиган ще лежи в Парчман — добави той услужливо.

Маст не искаше да се откаже толкова лесно. Поклати глава и се намръщи мрачно.

— Не знам — каза той. — Струва ми се, че ще се изложим, ако се съгласим. Не може да ограбиш банка и като те хванат, да обещаеш да върнеш парите, за да те оставят на спокойствие. Правосъдието не бива да се продава.

— Нещата са малко по-сложни — отбеляза Спролинг. — Оказа се, че трябва да хванем по-голяма риба и че ключът към успешния лов е Ланиган. Парите, които е откраднал, са били мръсни. Ние чисто и просто ще ги възстановим и ще ги върнем на данъкоплатеца.

Маст не смяташе да спори със Спролинг. Джейнс погледна Париш и каза:

— Мистър Париш, моите почитания, но трябва да обсъдим нещо насаме с представителите на федералните власти.

— Разбира се — кимна Париш и излезе в коридора.

Край на празните приказки. Беше време Спролинг да приключи сделката.

— Господа, нещата всъщност са много прости — каза той. — Няколко души във Вашингтон следят събитията много внимателно. Сенатор Най никога не е бил близък на президента и, често казано, един хубав скандал тук ще зарадва правителството. Мандатът на Най

изтича след две години. Обвиненията ще го ангажират изцяло, а ако ги докажем, с него е свършено.

— Ще започнем разследване — каза Джейнс и се обърна към Маст. — Ти ще трябва да поемеш процеса.

Изведнъж Маст осъзна, че тази среща е в негова полза. Решението да се приемат условията на Ланиган беше взето на много високо ниво, далеч над Спролинг и Джейнс. Те само се опитваха да го зарадват, защото в края на краищата беше федерален прокурор.

Перспективата да обвини и съди сенатор можеше да му осигури огромни възможности и Маст веднага я одобри. Представи си как пуска записите на Патрик в претъпканата съдебна зала и как съдебните заседатели и зрителите поглъщат всяка дума.

— Значи ще приемем сделката? — попита той, сякаш му бе все едно.

— Да — кимна Спролинг. — Няма какво да мислим. Ще възстановим парите и общественото мнение ще одобри това. Ланиган ще лежи в затвора дълго, а същевременно ще пипнем още по-големи мошеници.

— Освен това и президентът одобрява — отбеляза Маст и се усмихна, макар и да бе единствен.

— Не съм казал такова нещо — каза Спролинг. — Не съм разговарял с президента по този въпрос. Моят шеф е говорил с хората му. Знам само това.

Джейнс повика Т. Л. Париш от коридора, след което близо час обсъждаха предложенията на Патрик точка по точка. Адвокатката можеше да бъде освободена след час. Решиха, че Патрик трябва да върне парите с лихвите. Ами делото, което бе завел срещу ФБР... Джейнс набеляза няколко пункта, които трябваше да обсъди със Санди.

Марк Брик лично събщи на Ева чудесната новина, че баща ѝ е свободен, че не е пострадал и дори са се отнасяли с него съвсем добре.

Каза ѝ също така, че с малко късмет самата тя би могла да излезе на свобода след ден-два.

Върнаха се в „Камил“ и заеха старите си места със сериозни и безразлични физиономии. Повечето бяха оставили саката си в другата стая и седяха със запретнати ръкави и разхлабени вратовръзки, сякаш ги чакаше къртовски труд. Според часовника на Санди съвещанието им бе продължило час и половина. Техен говорител за момента стана Спролинг.

— По въпроса за парите — започна той и Санди веднага разбра, че са приели условията. Оставаше да се уточнят подробностите. — Интересува никаква сума е готов да върне.

— Цялата.

— На колко възлиза тя?

— На деветдесет милиона.

— А лихвата?

— На кого му пука за лихвата?

— На нас.

— Защо?

— Защото така е честно.

— Към кого?

— Хм... към данькоплатците.

Санди се изсмя.

— Хайде, хайде. Вие работите за федералните власти.

Откога се интересувате какво става с парите на данькоплатците?

— Това е стандартна практика, когато става дума за кражба и фалшификация — добави Морис Маст.

— Колко? При какъв процент? — попита Санди.

— Основната лихва е девет процента — отговори Спролинг. — Мисля, че това е справедливо.

— Така ли? А каква лихва дава държавата, когато ти връща разликата от надплатените данъци? — Никой не можеше да отговори. — Шест процента — каза Санди. — Шест въшливи процента. Това плаща правителството. — Разбира се, Санди бе очаквал всичко това и

бе подготвен с отговорите. Беше му ужасно забавно да наблюдава как се мъчат да са в крак.

— Значи предлагате шест процента? — попита Спролинг. — Говореше бавно и съсредоточено.

— Разбира се, че не. Парите са у нас. Ние определяме колко ще платим. Властите действат на същия принцип. И без това тези долари ще изчезнат в черната дупка, наречена Пентагон.

— Това не зависи от нас — отбеляза Джейнс. Вече беше уморен и нямаше настроение да изнася лекции.

— Ето какво мислим ние по въпроса с парите — каза Санди. — Те щяха да бъдат безвъзвратно загубени в джобовете на шайка ловки мошеници. Моят клиент предотврати измамата и сега е готов да върне сумата.

— Значи трябва да му дадем награда? — попита Джейнс.

— Не. Просто няма да искате лихва.

— Ще трябва да убедим някои хора във Вашингтон — каза Спролинг. Не се молеше, а просто имаше нужда от помощ. — Предложи някаква база, от която да започнем.

— Ще платим половината от лихвата на данъчните и нито цент повече.

— Трябва да поговоря с главния прокурор. Надявам се да е в добро настроение — каза Спролинг. Физиономията му като на умел покерджия.

— Предайте му поздрави от мен — кимна Санди.

Джейнс вдигна очи от бележника си и попита:

— Три процента, така ли?

— Точно. От двайсет и шести март деветдесет и втора до първи ноември деветдесет и шеста. Цялата сума става сто и тринайсет милиона плюс дребни, които ще пренебрегнем. Кръгло сто и тринайсет милиона.

Цифрата имаше приятно звучене и определено се понрави на държавните служители. Записаха си я. Изглеждаше внушителна. Кой би могъл да възрази срещу споразумение, което връща толкова пари на данъкоплатците? Фактът, че предлага толкова, означаваше само едно — Патрик бе инвестирал деветдесетте милиона добре. Хората на Спролинг бяха успели да пресметнат за какво става дума — ако Патрик бе успял да инвестира парите при осем процента годишна

печалба, сега разполагаше със сто трийсет и един милиона. При десет процента сумата беше сто четирийсет и четири милиона. Без данък, разбира се. Явно не бе успял да похарчи голяма част от тях, така че при всички случаи щеше да остане много богат човек.

— Освен това ни интересува какво ще стане с иска на Ланиган срещу ФБР — продължи Спролинг.

— Ще го оттеглим — отвърна Санди, — но искаме от мистър Джейнс една малка услуга. Става дума за дреболия, така че можем да говорим за това по-късно.

— Добре, минаваме нататък. Кога Ланиган ще бъде готов да даде показания?

— Когато се наложи. Физически е в състояние да го направи по всяко време.

— Не смятаме да се бавим.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре за клиента ми.

Спролинг ограждаше с кръгчета пунктовете от списъка си.

— Държим всичко да мине тихо и кротко. Никаква преса. Ще ни подложат на жестока критика.

— Няма да кажем и дума — обеща Санди.

— Кога искате да освободим мис Миранда?

— Утре. Трябва да бъде придружена от ареста в Маями до частното летище. Искате, докато се качи в самолета, да я охранява ФБР.

Джейнс сви рамене, сякаш не разбираше защо.

— Няма проблем.

— Нещо друго? — попита Санди и потри длани, като че веселата част щеше да започне всеки момент.

— От наша страна нищо — отвърна Спролинг.

— Добре. Ето какво предлагам — каза Санди, сякаш имаха избор. — Тук има две секретарки с компютри. Подготви ли сме чернова на споразумението и нареждането за оттегляне на обвиненията. Уточняването на подробностите не би трябвало да отнеме много време. След това ще можете да подпишете. Ще занеса текста на клиента си и се надявам до два часа да приключим. Мистър Маст, предлагам да се свържете с федералния съдия, за да проведем конферентен разговор. Нарездането за оттегляне на обвиненията ще му изпратим по факса.

— Кога ще получим документите и записите? — попита Джейнс.

— Ако свършим с всичко, ще можете да ги вземете днес в пет следобед.

— Трябва ми телефон — каза Спролинг. На Маст и Джейнс също им трябваше. Пръснаха се из апартамента.

Обикновените затворници имаха право на едночасова разходка на открито всеки ден. Беше краят на октомври, хладен и облачен ден, и Патрик реши да потърси конституционните си права. Охраната му отказа. Не било позволено. Патрик се обади на Хъски и уреди въпроса веднага. Освен това го помоли да се отбие в ресторанта на Росети на Дивижън Стрийт, да вземе малко сандвичи с рачешко месо и сирене и да хапнат заедно навън. Карл каза, че ще го направи с удоволствие. Седнаха на дървена пейка недалеч от малък фонтан и самотен, тъжен клен. Около тях бяха зданията на болницата. Карл беше донесъл сандвичи и на полицаите и те седяха малко по-нататък, така че да не чуват какво си говорят. Карл не знаеше за срещата в апартамента на казиното и Патрик не му каза. Париш бе участвал и съвсем скоро щеше да уведоми негова светлост.

— Какво говорят хората за мен? — попита Патрик, след като изяде една трета от сандвича си и го остави.

— Ключките утихнаха. Всичко е нормално. Приятелите ти продължават да са ти приятели.

— Имам писма за някои от тях. Би ли им ги предал?

— Разбира се.

— Благодаря.

— Чух, че са заловили приятелката ти в Маями.

— Да, но скоро ще я пуснат. Дребен проблем с паспорта ѝ.

Хъски отхапа голямо парче от сандвича си и задъвка мълчаливо. Вече свикваше с дългите паузи в разговорите им. Чудеше се какво да каже след това. Патрик знаеше.

— Свежият въздух е хубаво нещо. Благодаря.

— Полага ти се по конституция.

— Бил ли си в Бразилия?

— Не.

— Трябва да отидеш.

— Като теб или със семейството?

— Не, не. Просто отиди някой път.

— На плажовете ли?

— Не. Зарежи плажовете и градовете. Отиди във вътрешността на страната. Там има безбрежни простори, небето е синьо, въздухът е свеж, а хората са приветливи и чистосърдечни. Там е моят дом, Карл. Горя от нетърпение да се върна.

— Може да мине доста време дотогава.

— Може. Ще почакам. Карл, аз вече не съм Патрик. Патрик е мъртъв. Той беше нещастник, хванат в капан. Беше дебел и измъчен. Слава богу, че си отиде. Сега съм Данило. Данило Силва. Това е един много по-щастлив човек, който води спокоен живот в друга страна. Данило може да чака.

С красивата си жена и състоянието си, искаше да добави Карл, но си замълча.

— А как Данило ще се върне в Бразилия?

— Продължавам да работя по въпроса.

— Слушай, Патрик... предполагам, нямаш нищо против да те наричам Патрик, а не Данило.

— Разбира се.

— Мисля, че е време да се оттегля и да предам делото на съдия Тръсел. Скоро ще се наложи да се вземат важни решения, да се предприемат съответните стъпки. Направих всичко, което можах, за да ти помогна.

— Имаш ли неприятности заради това?

— Малко, но засега не е страшно. Не искам да пострадаш, но се боя, че ако не се откажа в най-скоро време, хората ще започнат да приказват. Всички знаят, че сме приятели. Дявол да го вземе, ти дори поиска да нося ковчега ти.

— Благодарих ли ти?

— Не. По онова време ти беше мъртъв, така че не говори за това.

— Добре.

— Както и да е. Поприказвах с Тръсел и той е готов да поеме делото. Казах му за злоещите ти рани и че за теб е много важно да останеш тук колкото се може по-дълго. Влиза ти в положението.

— Благодаря.

— Но трябва да си реалист. Рано или късно ще те преместят в затвора. Не е изключено да останеш там дълго.

— Мислиш ли, че съм убил онова момче, Карл?

Карл пусна остатък от сандвича си в плика и отпи глътка чай с лед. Не беше склонен да лъже по този въпрос.

— Изглежда подозрително. Най-напред, в колата имаше човешки останки, така че някой е бил убит. Второ, ФБР провери в компютрите си всички изчезнали през периода хора. Единственият, за когото не се знае нищо в радиус от три хиляди мили, е онова момче.

— Но това не е достатъчно, за да бъде осъден.

— Въпросът ти не беше за осъждането.

— Добре. Мислиш ли, че съм го убил?

— Не знам какво да мисля, Патрик. Съдия съм от дванайсет години и съм виждал хора, които признават престъпления, без да могат да повярват, че са ги извършили. При съответните обстоятелства човек е способен на всичко.

— Значи вярваш?

— Не искам да вярвам. Сам не знам какво вярвам.

— Мислиш, че съм убил човек?

— Не. Но и не мислех, че ще си в състояние да фалшифицираш смъртта си и да отмъкнеш деветдесет милиона. Животът ти през последните години е пълен с изненади.

Още една дълга пауза. Карл погледна часовника си. Патрик го остави на пейката и започна бавно да се разхожда из двора.

Обядът в апартамент „Камил“ се състоеше от няколко вида безвкусни сандвичи, сервирани на пластмасови табли. Прекъсна го обаждането на федералния съдия, на когото бяха възложили „случая Патрик“ преди четири години. В момента съдията гледаше някакво дело в Джаксън и имаше на разположение само минута. Маст изреди присъстващите в апартамента участници в играта и съдията се съгласи да пуснат гласа му по спикера на телефона. След това Маст описа набързо предложението за споразумение. Съдията поиска да чуе версията на Санди и Санди му я представи. Спролинг трябваше да отговори на няколко въпроса и краткият разговор се превърна в дълъг. След малко се наложи да излезе от стаята, за да поговори със съдията,

без другите да слушат. Предаде му настойчивото желание на висши служители от Вашингтон да се приеме предложението на Ланиган, за да могат да уловят по-едрата риба. После съдията поговори с Т. Л. Париш, също насаме, и той го увери, че задържаният няма да се измъкне безнаказано, защото остават по-тежките обвинения, и че по всяка вероятност, макар и без да са налице гаранции, ще прекара в затвора дълги години. Съдията не искаше да действа прибързано, но предвид натиска от страна на заинтересованите кръгове, както и статуса на участниците, събрали се в Билокси, се съгласи, подписа нареждането за оттегляне на обвиненията и го изпрати по факса. Докато си дояждаха, Санди отиде с колата до болницата. Когато нахълта в стаята, Патрик пишеше писмо на майка си.

— Успяхме! — възкликна Санди и хвърли споразумението върху масата. — Приеха всички наши условия.

— Пълно оттегляне на обвиненията?

— Да. Съдията току-що подписа.

— Срещу каква сума?

— Деветдесет милиона плюс три процента лихва.

Патрик затвори очи и стисна юмруци. Богатството му бе пострадало сериозно, но и останалото не беше малко — напълно достатъчно, за да могат един ден с Ева да се установят на някое спокойно място и да имат къща, пълна с деца. Голяма къща. И много деца. Прегледаха споразумението. Патрик го подписа и Санди хукна обратно към хотела на казиното.

В два часа следобед, когато започна втората среща, в апартамента бяха останали съвсем малко хора. Санди поздрави Талбът Мимс и клиента му, един от вицепрезидентите на „Нордърн Кейс Мючуъл“, наречен Шено, придружен от двама юрисконсулти на фирмата, чиито имена Санди не чу — За по-сигурно Мимс водеше един от съдружниците си и някакъв младши адвокат, отново без имена. Санди взе визитните им картички и ги въведе в стаята, в която се бе състояла първата среща. Стенографките заеха местата си. Джейнс и Спролинг бяха в съседната стая и говореха по телефона с Вашингтон. Бяха изпратили антуража си долу, в казиното, за да се позабавляват, но без алкохол. Екипът на „Монарх-Сиера“ бе по-малоброен — само Хал

Лад, един от сътрудниците му и главният юрисконсулт на компанията, спретнат дребен човек на име Коен. Присъстващите се представиха с официален тон и се настаниха, за да изслушат Санди. Той им раздаде предварително подготвените папки и ги помоли да прегледат съдържанието им. Вътре имаше копие от съдебния иск на Патрик срещу ФБР заради раните, както и комплект цветни снимки. Застрахователите вече знаеха за какво става дума, така че не се изненадаха. Санди изложи накратко тезата от предния ден — че раните не са дело на ФБР, защото не ФБР е открило Патрик, че са дело на Джек Стефано, който е работел за трима клиенти — Бени Арисия, „Нордърн Кейс Мючуъл“ и „Монарх-Сиера“. Те биха могли да пострадат сериозно при евентуален съдебен иск срещу тях от страна на Патрик.

— А как смятате да докажете тази история със Стефано? — попита Галбът Мимс.

— Един момент — кимна Санди, отвори вратата и попита Джейнс дали би дошъл за минута.

Джейнс влезе в стаята и се представи, а след това с огромно удоволствие изреди нещата, които им бе съобщил Стефано в показанията си — издирването на Патрик, финансирането на операцията, наградите, подкупите, издирването в Бразилия, хирургът и пластичната операция, момчетата от „Плутон“, залавянето, изтезанията. Всичко. Реализирано с парите на Бени Арисия, „Нордърн Кейс Мючуъл“ и „Монарх-Сиера“ и единствено в тяхна полза. Изпълнението на Джейнс беше великолепно и самият той го направи с огромно удоволствие.

— Някакви въпроси към мистър Джейнс? — попита Санди щастливо, след като разказът приключи.

Нямаше. През изминалите осемнайсет часа нито Шено от „Нордърн Кейс Мючуъл“, нито Коен от „Монарх-Сиера“ бяха успели да установят кой от компаниите им е разрешил да бъде нает Джек Стефано. Сега следите бяха заличени и едва ли някога щяха да научат. И двете застрахователни компании бяха големи и богати, с много акционери и огромни рекламни бюджети, които да поддържат доброто име на фирмите им. И двете не искаха такъв род неприятности.

— Благодаря, мистър Джейнс — кимна Санди.

— В съседната стая съм, ако потрябвам — каза Джейнс, като че ли най-голямото удоволствие за него би било да се върне и да забие още няколко пирона в ковчега. Присъствието му беше смуцаващо и злокобно. Защо заместник-директорът на ФБР бе дошъл в Билокси и защо толкова държеше да ги обвини?

— Ето какво предлагаме — каза Санди, когато вратата се затвори. — Решението е просто и бързо и не подлежи на уговорки. Най-напред, мистър Мимс, последната офанзива на вашия клиент „Нордърн Кейс Мючуъл“ в тази малка война се състои в усилието да си възвърне двата и половина милиона долара, платени на Труди Ланиган. Предпочитаме да се откажете от иска си. Оттеглете го от съда, забравете Труди и я оставете на спокойствие. Тя трябва да се грижи за дъщеря си и освен това вече е похарчила по-голямата част от парите. Откажете се и клиентът ми няма да съди компанията ви за нанесените му телесни повреди.

— Това ли е всичко? — попита Талбът Мимс с удивление.

— Да. Това е.

— Няма проблем.

— Бих искал да се консултираме — обади се Шено с каменна физиономия.

— Не, не е нужно — каза Мимс. — Сделката е добра. Правят ни предложение, ние го приемаме, и толкова. Точка по въпроса.

— Бих искал да анализирам... — обади се Шено.

— Не — прекъсна го Мимс и се наежи. — Приемаме предложението. Ако искате да ви представлява някой друг, добре. Ако аз съм ваш адвокат, приемам, и край.

Шено млъкна.

— Приемаме — повтори Мимс.

— Мистър Шено? — подкани го Санди.

— Да... добре. Предполагам, че ще се съгласим.

— Чудесно. В съседната стая ви очаква предложението за споразумение. Моля ви да ни оставите за минута, за да поговоря с мистър Лад и клиента му насаме.

Мимс изведе хората си. Санди затвори вратата след тях и се обърна към Коен, Хал Лад и помощника му.

— Боя се, че предложението ми към вас е малко по-различно. Те се отърваха леко, защото имаме бракоразводно дело. Нещата са сложни

и объркани и клиентът ми би могъл да се възползва от претенциите си към „Нордърн Кейс Мючуъл“. За съжаление вашето положение не е такова. Те са отделили половин милион за Стефано, а вие два пъти повече. Вашата отговорност е по-голяма, по-сериозна е и възможността да се компрометирате. Имате и повече пари.

— За колко говорим? — попита Коен.

— Не за Патрик. Той желае да се погрижи за детето. Дъщеря му е на шест години, а майка ѝ има много широки пръсти. Това е едната от причините „Нордърн Кейс Мючуъл“ да приеме предложението ми толкова бързо — трудно биха си прибрали парите от мисис Ланиган. Патрик би искал да създаде неголям попечителски фонд за детето. Майката не бива да има достъп до парите.

— Колко?

— Четвърт милион. Плюс още толкова, за да покрие съдебните си разноски. Общо половин милион, платен тихомълком, така че клиентът ви да не изпадне в неудобно положение заради тези снимки.

По Крайбрежието бяха произнасяни множество тежки присъди за телесни повреди. Хал Лад бе уведолил Коен, че Арисия и двете застрахователни компании ще трябва да платят няколко милиона долара обезщетение на Патрик за това, което са му причинили. Коен разбираше много добре. Компанията му искаше да уреди въпроса по най-безболезнения начин и да излезе от играта.

— Значи — каза Коен — плащаме половин милион и искът срещу нас се оттегля, така ли?

— Точно така.

— Съгласни сме.

Санди извади няколко листа от папката пред себе си.

— Ето това е текстът на споразумението. — Даде им го и излезе от стаята.

Психиатърът бе приятел на доктор Хаяни. Вторият му сеанс с Патрик продължи два часа, но, както и първият, се оказа безрезултатен. Патрик помоли да приключат, когато стана време за вечеря. Почти не яде, защото гледаше новините по телевизията. Не споменаха името му. Заразхожда се из стаята. Излезе да побъбри с охраната. Санди му се обаждаше редовно целия следобед, за да го държи в течение, но той искаше да види документите. Изгледа някакъв филм и се опита да чете книга. Когато най-накрая чу гласа на Санди пред вратата, приближаваше осем. Приятелят му попита пазачите как е затворникът. Санди обичаше да го нарича „затворникът“. Патрик го посрещна на вратата. Адвокатът беше много уморен, но се усмихваше.

— Всичко е готово — обяви той и подаде на Патрик пачка листа.

— А документите и записите?

— Предадох ги преди час. Имаше поне десет агенти на ФБР. Джейнс ми каза, че ще работят цяла нощ.

Патрик взе споразуменията и седна пред работната си масичка под телевизора. Прочете ги много внимателно. Санди извади сандвич от един книжен плик и започна да яде до леглото, докато гледаше ръгби от Австралия на изключен звук.

— Разпищяха ли се за петстотинте хиляди?

— Никак. Никой не възрази за каквото и да било.

— Май трябваше да поискаме повече.

— Мисля, че получи предостатъчно.

Патрик прелисти една страница и се подписа.

— Добра работа, Санди. Справи се чудесно.

— Да, днес имахме добър ден. Обвиненията са оттеглени, гражданските иски също. Съдебните разноски са покрити, бъдещето на детето е осигурено. Утре ще приключим с Труди. Нещата се развиват повече от успешно, Патрик. Жалкото е, че на пътя ти е онзи труп.

Патрик остави документите и застана до открития прозорец, с гръб към стаята. Щорите бяха вдигнати. Санди продължаваше да дъвче и да го наблюдава.

— Все някога ще трябва да ми кажеш, Патрик.

— Какво да ти кажа?

— Ами... я да видим. Защо не започнеш със Скарбъро?

— Добре. Не съм го убил.

— А някой друг да го е убил?

— Не, доколкото знам.

— Самоубил ли се е?

— Не, доколкото знам.

— Когато ти изчезна, Скарбъро беше ли жив?

— Да, струва ми се.

— По дяволите, Патрик! Днес имах тежък ден. Не съм в настроение за игрички!

Патрик се обърна и учтиво помоли:

— Не крещи, ако обичаш. Отвън има ченгета, които слухтят да чуят какво си говорим. Седни.

— Не искам да сядам.

— Моля те.

— Прав чувам по-добре. Слушам те.

Патрик затвори прозореца, пушна щорите, провери дали вратата е заключена и изгаси телевизора. Седна на леглото в обичайната си поза и дръпна завивката до кръста си. След като се намести, заговори съвсем тихо:

— Познавах Скарбъро. Един ден дойде в хижата ми и поиска нещо за ядене. Беше малко преди Коледа на деветдесет и първа. Каза ми, че през повечето време живеел в гората. Изпържих му яйца с бекон и той яде като невидял. Заекваше и се смущаваше от мен. Чувстваше се неловко. Естествено, заинтригува ме. Беше на седемнайсет, но изглеждаше по-малък. Беше чист и добре облечен, семейството му живееше на двайсетина мили, а той — в гората. Предразположих го да говори. Разпитах го за близките му и ми разказа тъжна история. Нахрани се и тръгна да си ходи. Предложих му да остане да спи в хижата, но той отказа и се върна в палатката си. На следващия ден излязох на лов за елени и той ме проследи. Показа ми малката си палатка и спалния чувал. Имаше оборудване за готвене, сандък с лед,

фенер, ловна пушка. Каза ми, че не се е прибирал у дома от две седмици. Майка му имала нов приятел, който бил по-лош от всички предишни. Заведе ме навътре в гората, до една хранилка за сърни, която бе открил. Час по-късно убих най-големия си елен. Скарбъро ми обясни, че познавал гората отлично и предложи да ми покаже най-добрите места за лов. Седмица-две след това пак отидох в хижата. Животът с Труди беше абсолютно непоносим и двамата очаквахме почивните дни с нетърпение, за да не сме заедно. Малко след като пристигнах, се появи и Скарбъро. Сготвих яхния и ядохме до пръсване... по онова време още имах апетит. Каза ми, че прекарал три дни у дома и се скарал с майка си. Колкото повече говореше, толкова по-малко заекваше. Казах му, че съм адвокат, и той сподели с мен юридическите си проблеми. Работел на една бензиностанция в Лусдейл. От касата изчезнали пари. Всички го смятали за бавноразвиващ се и решили, че ги е откраднал той. Естествено, той нямал нищо общо с това. Друга причина да стои в гората. Обещах му да видя как стоят нещата.

— И така се зароди планът — подхвърли Санди.

— Нещо такова. Видяхме се още няколко пъти в гората.

— И приближаваше девети февруари.

— Да. Казах му, че ченгетата се канят да го арестуват. Това беше лъжа. Не се бях обаждал на никого. Не можех да си го позволя. Колкото повече разговаряхме обаче, толкова повече се убеждавах, че знае нещо за изчезналите пари. Беше уплашен и разчиташе на мен. Премислихме какво може да направи и единият вариант беше да изчезне.

— Звучи познато.

— Ненавиждаше майка си. Ченгетата бяха по петите му. Скарбъро беше изплашено момче, което не би могло да прекара остатъка от живота си в гората. Идеята да замине на запад и да стане планински водач му хареса. Измислихме план. Започнах да следя вестниците, докато не се появи съобщение за гимназист, загинал при железопътна катастрофа недалеч от Ню Орлиънс. Казваше се Джоуи Палмър, често срещано име. Обадох се на един фалшификатор в Маями, който откри номера на социалната осигуровка на Джоуи, и готово, след четири дни снабдох Скарбъро с пълен комплект

документи. Шофьорска книжка от Луизиана със снимка в едър план, социална осигуровка с номер, акт за раждане, дори паспорт.

— Като те слушам, оставам с впечатлението, че е адски лесно.

— Дори е по-лесно, отколкото ти звучи. Трябват ти само малко пари и малко въображение. Скарбъро хареса новите си документи, допаднаше му и идеята да замине за планините с автобуса. Сериозно говоря, Санди, хлапето беше готово да остави майка си в неведение, без да му мигне окото. Не изпитваше и следа от съжаление.

— Като теб.

— Да. Както и да е. В неделя, девети февруари...

— Денят на твоята смърт.

— Да, сега си спомням. Закарах Скарбъро до автогарата в Джаксън. Имаше всички възможности да се върне, но той беше взел решението си. Вълнуваше се. Горкото хлапе дотогава не беше излизало от щата. Самото пътуване до Джаксън беше приключение за него. Обясних му, че вече никога няма да може да се върне, при никакви обстоятелства. Дори не спомена майка си. За три часа път в колата изобщо не помисли за нея.

— Къде замина?

— Бях открил един лагер на дървосекачи северно от Юджийн, Орегон. Проверих разписанията на автобусите и му написах всичко. По пътя към автогарата преговаряхме урока за това какво трябва да прави. Дадох му две хиляди долара в брой и го оставих на две пресечки от автогарата. Наближаваше един часът следобед и не можех да рискувам да ме видят. За последен път видях Скарбъро, докато тичаше с раница на гърба към автобусите. Беше щастлив.

— Пушката и палатката му бяха намерени в хижата ти.

— А къде другаде да ги остави?

— Поредното блокче от мозайката.

— Разбира се. Исках да си мислят, че Скарбъро е изгорял в колата.

— Къде е той сега?

— Не знам, но това не е важно.

— Не те попитах това, Патрик.

— Наистина не е важно.

— Престани да си играеш с мен, по дяволите. Когато те питам нещо, заслужавам да получа отговор!

— Ще ти отговоря, когато преценя.

— Защо толкова увърташ?

Санди повиши тон ядосано и Патрик изчака малко, за да се успокои. И двамата дишаха по-бавно, опитваха се да се овладеят.

— Не увъртам, Санди — каза Патрик монотонно.

— Увърташ и още как. Боря се като побъркан, за да реша поредния ребус, а в това време ти ми сервираш още десет. Защо не ми кажеш всичко?

— Защото не е нужно да знаеш всичко.

— Но със сигурност би било добре.

— Така ли? Кога за последен път подсъдим по наказателно дело ти е казал всичко?

— Може да ти се струва странно, но не мисля за теб като за престъпник.

— Какъв съм тогава?

— Може би приятел.

— Работата ти ще се улесни неимоверно, ако ме смяташ за престъпник.

Санди взе споразуменията от масата и тръгна към вратата.

— Уморен съм и отивам да почивам. Ще дойда утре и ще ми кажеш всичко.

Отвори вратата и излезе.

Гай забеляза, че ги следят два дни преди това, когато излизаха от казиното. Една смътно позната физиономия се обърна настрани твърде бързо. Някаква кола ги следваше твърде агресивно. Гай имаше опит в тези неща и го сподели с Бени, който шофираше.

— Сигурно са федералните. На кой друг му пука?

Решиха да напуснат Билокси. Телефонните линии в наетия апартамент бяха прекъснати. Отпратиха другите момчета. Изчакаха, докато се стъмни, и Гай тръгна с едната кола на изток, към Мобайл, където трябваше да прекара нощта, да се увери, че си няма опашка, а на сутринта да се качи на самолета. Бени потегли на запад — по крайбрежната магистрала, през моста на езерото Пончартрейн към Ню Орлиънс. Познаваше града добре. Озърташе се през цялото време, но не забеляза някой да го следи. Хапна миди във Френския квартал и пое

с такси към летището. Взе самолета за Мемфис, после за О'Хеър, където прекара нощта, скрит в едно сепаре на летището. Призори се качи на самолета за Ню Йорк. Агентите на ФБР наблюдаваха дома му в Бока Рейтън. Шведката, с която живееше, все още бе там. Прецениха, че скоро ще се чупи, а нея щяха да я проследят много по-лесно.

Едва ли нечие пускане от ареста би могло да мине безпроблемно. В осем и половина сутринта Ева отново беше свободен човек, облякла джинсите и жилетката, с които бе задържана. Надзирателките бяха любезни. Служителите работеха безупречно. Шефът дори ѝ пожела всичко най-добро. Марк Брик я посрещна с колата си, хубав стар ягуар, който специално бе излъскал отвън и отвътре.

— Това са агенти от ФБР — каза той ѝ кимна към двамата мъже, които чакаха в една кола недалеч.

— Мислех, че сме приключили с тях.

— Не съвсем.

— Трябва ли да им кажа „здрости“ или нещо такова?

— Не. Само се качи в колата.

Той отвори вратата, затвори я леко; погледна със задоволство блестящия преден капак и с е мушна зад волана.

— Получих това писмо по факса от Санди Макдърмот — каза той. — Прочети го.

— Къде отиваме? — попита Ева.

— Към едно летище за частни самолети. Там те очаква малка реактивна машина.

— Къде ще отида?

— В Ню Йорк.

— А след това?

— В Лондон. С „Конкорд“.

Движеха се по оживена улица, а двамата агенти ги следваха.

— Защо са след нас? — попита тя.

— Охраняват ни.

Ева разтри слепоочията си и си представи Патрик в малката болнична стая, отегчен, без да има какво да прави, освен да се чуди къде да я изпрати. След това видя телефона в колата.

— Може ли? — попита.

— Разбира се.

Брик караше внимателно, без да отделя очи от огледалата, сякаш возеше президента.

Ева се обади в Бразилия и се разплака, като чу баща си. Заговориха на португалски. И двамата бяха добре. И двамата бяха свободни, макар че тя не му каза къде е прекарала последните три дни. Той се пошегува, че в края на краищата отвличането не било чак толкова изпитание. Отнесли се с него повече от добре — нямал нито една синина. Ева обеща да се прибере скоро. Работата ѝ в Щатите била почти приключена и ѝ било мъчно за дома.

Брик слушаше неволно, макар и да не разбираше нито дума. Когато най-накрая Ева прекъсна линията и избърса очи, той каза:

— В писмото има няколко телефонни номера, в случай че отново те спрат на някоя граница. ФБР вече не те търси. Имаш разрешение да пътуваш с паспорта си още седем дни.

Ева слушаше мълчаливо.

— Има и един телефонен номер в Лондон, в случай че се обърка нещо на Хийтроу.

Ева най-накрая отвори писмото. Беше от Санди, на фирмената му бланка. В Билокси всичко вървяло добре, нещата се уреждали бързо. Да му се обади в хотела от летището в Ню Йорк. Там ще получи допълнителни инструкции.

С други думи, щеше да ѝ каже неща, които Брик не биваше да чуе.

Пристигнаха на оживеното частно летище северно от Маями Интърнешънъл. Брик я придружи вътре, а агентите на ФБР останаха в колата си. Пилотите чакаха. Посочиха красив малък реактивен самолет, спрял пред изхода, готов да я закара, където пожелае.

Отведете ме в Рио, едва не каза тя. Моля ви, в Рио.

Стисна ръката на Брик, благодари му за помощта и се качи в самолета. Нямаше багаж. Единствено дрехите на гърба си. Патрик щеше да плати скъпо за това. Само да стигне в Лондон. Да обиколи бутиците на Бонд и Оксфорд Стрийт. Щеше да си накупи повече дрехи, отколкото би могло да побере това самолетче.

В този ранен час Дж. Мъри изглеждаше скапан и неугледен. Все пак успя да изсумти някакъв поздрав на секретарката, която отвори вратата, и да поиска кафе — силно, без захар и мляко. Санди го посрещна, пое измачканото му сако и го въведе в една от стаите, за да прегледат споразумението за имотите.

— Това е доста по-добре — кимна Санди, когато свършиха Трудите вече се беше подписала. Дж. Мъри не би могъл да изтърпи още една среща с нея и долнопробния ѝ жиголо.

Предния ден тя и Ланс се бяха карали в кабинета му. Дж.

Мъри се бе занимавал с гадни разводи години наред и бе готов да се обзаложи, че дните на Ланс са преброени. Напрежението около финансите ѝ я гризеше отвътре.

— Ще го подпишем — каза Санди.

— Защо не? Получавате всичко, което искате.

— При дадените обстоятелства споразумението е справедливо.

— Да, да.

— Слушай, Мъри, имам важна новина във връзка с иска на „Нордърн Кейс Мючуъл“ спрямо клиентката ти.

— Горя от нетърпение.

— Има много подробности, които не са съществени за вас, но основното е следното: „Нордърн Кейс Мючуъл“ оттегля иска си.

Дж. Мъри остана мълчалив в продължение на няколко секунди, а после долната му устна започна да се отдалечава от горната. Шега ли беше това?

Санди му подаде някакви листа — копие от договора с „Нордърн Кейс Мючуъл“. Вече беше прикрил с черен маркер деликатните подробности, но въпреки това Дж. Мъри имаше какво да прочете.

— Шегуваш се — промърмори той и взе документа. Плъзна поглед по черните линии без следа от любопитство и стигна до същността — два абзаца, недокоснати от цензурата. С пределно ясни фрази се заявяваше незабавното оттегляне на иска.

Не се интересуваше какво е станало. Патрик бе обвит в непроницаема тайнственост и Мъри нямаше намерение да задава въпроси.

— Каква приятна изненада — каза той.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Значи тя запазва всичко?

— Всичко, което ѝ е останало.

Дж. Мъри прочете пасажа още веднъж, по-бавно.

— Може ли да задържа това? — попита той.

— Не. Поверително е. Днес обаче искът ще бъде оттеглен официално и ще ти изпратят копие от документа по факса.

— Благодаря.

— Има и още нещо — каза Санди и подаде на Мъри копие от споразумението с „Монарх-Сиера“, също цензурирано. — Погледни страница четвърта, член трети.

Дж. Мъри прочете изреченията, с които „Монарх-Сиера“ се задължаваше да основе попечителски фонд от двеста и петдесет хиляди долара в полза на Ашли Никол Ланиган. Санди Макдърмот щеше да бъде доверено лице. Парите трябваше да се използват само за образованието и здравето на детето, а всички неизразходвани средства щяха да му бъдат предадени при навършване на трийсет години.

— Не знам какво да кажа. — Но вече мислеше какво представление би могъл да изиграе в кабинета си.

Санди махна с ръка, сякаш всичко това бе дреболия.

— Нещо друго? — попита Дж. Мъри и се усмихна слънчево. Още някоя благинка?

— Това е всичко. Разводът е уреден. За мен беше удоволствие.

Стиснаха си ръцете и Дж. Мъри излезе с доста по-бодра крачка. В асансьора беше сам, умът му препускаше бясно. Щеше да ѝ обясни колко трудно е било да играе твърдо с тези разбойници, как са го засипали с възмутителни претенции и как най-накрая е нахълтал по време на срещата им и ги е заплашил с унищожителен процес, ако не направят отстъпки. След толкова много дела, които бе водил, отдавна си бе заслужил славата на костелив орех в съда.

По дяволите обвиненията в изневяра! По дяволите голите снимки! Клиентката му е сгрешила, но това не означава, че няма право на справедливост. Трябва да се защити и едно крехко, невинно създание!

Щеше да ѝ разкаже как са били отбой, как е поискал да създадат попечителски фонд за детето и как Патрик е капитулирал, смазан от тежестта на гузната си съвест. Как най-накрая са му казали, ето, вземи четвърт милион долара.

И че е готов да се бори винаги за имота на клиентката си, която не е извършила никакво престъпление, вземайки застраховката на мъжа си. Те са се уплашили, свили са знамената и са се заели да намерят начин да спасят парите на Трудни. Подробностите не бяха много ясни в момента, но го чакаше цял час шофиране и все щеше да измисли някаква история.

Когато стигнеше до кантората си, щеше да е славен победител.

Служителите от гишетото на „Конкорд“ на летище Кенеди повдигнаха вежди, защото нямаше багаж. Повикаха някакъв шеф и докато се съвещаваха, Ева полагаше невероятни усилия да овладее нервите си. Не би могла да понесе нов арест. Обичаше Патрик, но случилото се не се вписваше в никакви представи и разбирания за романтика. Не беше отдавна времето, когато я очакваше обещаваща адвокатска кариера в любимия ѝ град. След това се появи Патрик.

Изведнъж отвсякъде разцъфнаха топли британски усмивки. Отведоха я в чакалнята за полетите на „Конкорд“, където пи кафе и набра номера на Санди в Билокси.

— Добре ли си? — попита той, когато чу гласа ѝ.

— Добре съм, Санди. Обаждам се от Кенеди и ще пътувам за Лондон. Как е Патрик?

— Добре. Споразумяхме се с федералните.

— За колко?

— За сто и тринайсет милиона — отвърна той и зачака отговора ѝ. Патрик не реагира, когато чу цифрата. Ева следваше същия сценарий.

— Кога? — попита тя най-накрая.

— Като пристигнеш в Лондон, вече ще мога да те уведомя. В хотел „Четири сезона“ има резервирана стая на името на Лия Пирис.

— Това отново съм аз.

— Обади ми се, когато стигнеш там.

— Кажу ми на Патрик, че продължавам да го обичам, дори и след като бях в затвора.

— Ще го видя тази вечер. Пази се.

— Чао.

След като такива едри риби бяха дошли в града, Маст не можеше да устои на изкушението да ги смае. Предната вечер, след като получи записите и документите, бе наредил на подчинените си да се свържат с всички членове на разширения съдебен състав и да ги извикат на спешно заседание. Заедно с петима от своите прокурори се включи в отсяването и описването на документите, с което се бе заело ФБР. Бе излязъл от кабинета си в три сутринта, за да се върне там пет часа по-късно.

Заседанието на разширения състав заседатели към Федералния съд бе насрочено за обяд, като беше осигурена храна. Хамилтън Джейнс реши да остане, докато то приключи. Спролинг от кабинета на главния прокурор — също. Единствен свидетел беше Патрик.

Докараха го без белезници, съгласно споразумението. Скриха го на задната седалка в кола на ФБР без обозначения и тихомълком го вкараха в сградата на Федералния съд в Билокси през странична врата. Санди беше до него. Патрик беше с широки памучни панталони, платнени обувки и пуловер — дрехите бе купил Санди. Изглеждаше блед и слаб, но ходеше без видими затруднения. Всъщност Патрик се чувстваше отлично.

Шестнайсетте членове на разширения съдебен състав седнаха около дългата правоъгълна маса, така че поне половината бяха с гръб към него, когато той влезе усмихнат. Тези, които не го виждаха, мигом се обърнаха. Джейнс и Спролинг седяха в ъгъла, заинтригувани от първата си среща с мистър Ланиган.

Патрик се настани в единия край на масата, на свидетелското място, и се наслади на момента. Не беше необходимо Маст или някой друг да го подканят дълго да разкаже версията си или поне част от нея. Беше спокоен и оживен отчасти поради факта, че този състав не можеше да му навие нищо. Бе съумял да се отскубне от пипалата на федералните съдилища.

Започна с фирмата на адвокатите. Описа съдружниците, клиентите им, навиците им в работата и постепенно стигна До Арисия.

Маст го прекъсна и показа един документ, които Патрик веднага разпозна — беше договорът между фирмата и Арисия. Състоеше се от четири страници, но в общи линии нещата опираха до това, че фирмата

трябваше да вземе една трета от всичко, което Арисия получи от компрометирането на „Плат и Рокланд“.

— А как се сдобихте с този документ? — попита Маст.

— Написа го секретарката на мистър Боуган. Компютрите ни бяха свързани. Просто го дръпнах по мрежата.

— Затова ли копието не е подписано?

— Да. Оригиналът вероятно е в папката на мистър Боуган.

— Имахте ли достъп до кабинета на мистър Боуган?

— Ограничен — отговори Патрик и разказа колко много е държал Боуган на дискретността. Това доведе до кратко отклонение по въпроса за достъпа му до останалите кабинети и за удивителните му приключения в света на модерната шпионска техника. Разказа им, че подозренията му към Арисия го подтикнали да събира колкото е възможно повече информация, а за целта трябвало да се образова в областта на електронната техника. Следял и останалите компютри на фирмата. Слушал клюките. Разпитвал секретарките и стажантите. Редовно претърсвал кошчетата за боклук в стаята с копирните апарати. Оставал да работи вечер с надеждата да попадне на незаключена врата.

След два часа Патрик поиска нещо безалкохолно. Маст обяви петнайсет минути почивка. Публиката бе като омагьосана и не бе усетила как е минало времето.

Когато свидетелят се върна от стаята за почивка, всички побързаха да заемат местата си, защото горяха от нетърпение да чуят и останалото. Маст зададе няколко въпроса относно „Плат и Рокланд“ и Патрик описа ситуацията в общи линии.

— Мистър Арисия е проявил голяма изобретателност. Успявал е да раздуе цените, но така, че отговорността да поемат хора от централата. Беше невидимата ръка, която дърпаше конците, той стоеше зад преразходите.

Маст остави пред Патрик купчина документи. Той погледна най-горния и веднага се зае да разясни съдържанието му.

— Това е едно от доказателствата за фиктивен труд, за който корабостроителницата е получавала пари. Става дума за една седмица през осемдесет и осма година. Тук са вписани имената на осемдесет и четири работници, до един несъществуващи, заедно със заплатите за седмицата. Общата сума е седемдесет и една хиляди долара.

— Как са се появили тези имена? — попита Маст.

— По онова време в корабостроителницата е имало три хиляди работници. Избирали са често срещани фамилии, Джонсън, Милър, Грийн, Ъънг, и са променяли инициалите пред тях.

— За какъв обем фиктивна работа става дума?

— Според документите на Арисия сумата е деветнайсет милиона за четиригодишен период.

— Мистър Арисия знаеше ли за тази фалшификация?

— Да. Той е измислил схемата.

— Откъде научихте това?

— Къде са записите?

Маст му подаде лист, на който бяха описани записите на повече от шейсет разговора. Патрик го прегледа бързо и каза:

— Мисля, че е в касета номер седемнайсет.

Служителят, който отговаряше за кутията със записите, извади касета 17 и я мушна в касетофона, поставен в средата на масата.

— Това е разговор между Дъг Витрано и Джими Хаварак, двама от съдружниците, проведен на трети май деветдесет и първа.

Пуснаха касетофона и зачакаха.

ПЪРВИ ГЛАС: А как се оправят деветнайсет милиона фиктивен труд?

— Това е Джими Хаварак — обясни Патрик бързо.

ВТОРИ ГЛАС: Не е трудно.

— А това е Дъг Витрано — добави Патрик.

ВИТРАНО: За труд са плащали по петдесет милиона годишно. За четири години това прави повече от двеста милиона. Значи става дума за завишение от десет процента, чиито дири са се загубили из счетоводните документи.

ХАВАРАК: И Арисия е знаел за това?

ВИТРАНО: Дали е знаел? Дявол да го вземе, той е реализирал цялата схема.

ХАВАРАК: Стига, Дъг.

ВИТРАНО: Всичко е фалшификация, Джими. От първия до последния пункт. Неизвършената работа, раздутите фактури, двойните и тройните цени за скъпа техника. Всичко. Арисия е планирал тази история от самото начало, защото по една случайност е работел в компания, която отдавна мами правителството. Знаел е как действат те, знаел е как работят в Пентагона... Проявил е достатъчно ум, за да задвижи пъкления си план.

ХАВАРАК: Откъде научи тези неща?

ВИТРАНО: От Боуган. Арисия му е казал всичко. Боуган го е предал на сенатора. От нас се иска да държим устите си затворени и да участваме в играта. Ще станем милионери.

Монтираният преди години от Патрик запис свърши и настъпи тишина.

Съдебните заседатели втренчено гледаха касетофона.

— Можем ли да чуем още записи? — попита един от тях.

Маст сви рамене и погледна Патрик.

— Чудесна идея — кимна той.

Докато изслушат записите, придружени от обясненията и цветистите анализи на Патрик, минаха близо три часа. Касетата от „килера“ бе оставена за последния момент и се наложи да я пуснат цели четири пъти, преди заседателите да решат, че е достатъчно. В шест си поръчаха вечеря от близкия ресторант.

В седем пуснаха Патрик да си върви.

Докато вечеряха, Маст коментираше някои от по-красноречивите документи, като цитира различните федерални закони, които са били нарушени. Гласовете на мошениците бяха запечатани на лентите и целият им заговор бе повече от ясен.

В осем и половина разширеният състав гласува единодушно да бъдат връчени обвинителни актове на Бени Арисия, Чарлс Боуган, Дъг

Витрано, Джими Хаварак и Итан Рейпли за заговор с цел измама спрямо държавата. Ако съдът ги признаеше за виновни, щяха да лежат по десет години в затвора и да платят глоби до половин милион долара.

Сенатор Харис Най беше цитиран като необвинен съучастник, но по всяка вероятност тази временна квалификация щеше да бъде заменена от по-лоша. Спролинг, Джейнс и Морис Маст бяха решили първо да притиснат по-дребните риби, за да ги принудят да се съгласят на сделка и да пропеят по адрес на едрата риба. Щяха да подхождат агресивно към Рейпли и Хаварак заради омразата им към Боуган.

Заседанието свърши в девет. Маст се срещна с шефа на полицията и уговори арестите рано на следващата сутрин. Джейнс и Спролинг се върнаха във Вашингтон с късен полет от Ню Орлиънс.

— Веднъж, скоро след като постъпих във фирмата, ми възложиха една автомобилна катастрофа. Беше станала на шосе четирийсет и девет, окръг Стоун, недалеч от Уигинс. Нашите клиенти пътували на север, когато един камион изскочил ненадейно пред тях от страничен път. Беше тежка катастрофа. В нашата кола имало трима души, шофьорът загинал наместо, жена му беше тежко ранена, детето на задната седалка беше със счупен крак. Камионът беше собственост на хартиена фабрика с всевъзможни застраховки, така че имаше за какво да се води дело. Дадох ми го на мен, а аз се захванах за работа, пълен с ентузиазъм, защото бях нов. Нямахме никакво съмнение, че виновният е шофьорът на камиона, който не беше пострадал, но той пък твърдеше, че нашата кола се движела с превишена скорост. Това стана големият проблем — с каква скорост се е движел нашият шофьор. Моите експерти прецениха, че е карал със сто километра в час, което не беше лошо. Позволената скорост на това шосе беше деветдесет, но всички караха поне със сто. Клиентите ми бяха тръгнали към Джаксън, на гости на свои близки, и беше ясно, че не са бързали.

Експертите на компанията, застраховала камиона, твърдяха, че моите хора са се движели с над сто и дващест, а това, разбира се, щеше сериозно да ни навреди в съда. Всеки съдебен заседател би се намръщил при трийсет километра над позволеното. Намерихме свидетел, един старец, пристигнал на местопроизшествието втори или трети. Казваше се Кловис Гудман, осемдесет и една годишен. С едното око беше сляп, а с другото не виждаше.

— Сериозно? — попита Санди. — Е, не, но все пак зрението му не беше добро. Независимо от всичко още шофираше и онзи ден бръмчал по пътя с таратайката си, шевролет от шейсет и осма година, когато моите хора го задминали. След като изкачил следващия хълм, видял катастрофата. Кловис беше много чувствителен старец, живееше сам, нямаше близки роднини, беше изоставен и забравен. Гледката го

беше потресла дълбоко. Опитал се да помогне на жертвите, останал известно време, после си тръгнал. Не бе казал нищо на никого. Бил твърде разстроен. После ми призна, че не мигнал цяла седмица след това.

Както и да е, научихме, че някой от пристигналите по-късно заснел с видеокамера местопроизшествието, когато там били линейките, ченгетата и пожарникарите. Движението било спряно, хората били отегчени, извадили камерата и започнали да снимат. Успяхме да вземем касетата. Един от стажантите ни я гледа кадър по кадър и записа всички регистрационни номера, които се виждаха. След това издири собствениците, за да открие свидетели. Така попаднахме на Кловис. Той каза, че катастрофата е станала почти пред очите му, но не желаел да говори за нея, защото бил разстроен. Попитах го дали мога да го посетя и той се съгласи.

Живееше сред нивите, недалеч от Уигинс, в бяла дървена къщичка, която той и жена му бяха построили още преди войната. Тя бе починала отдавна, както и синът им, единствено дете, кривнало от правия път. Бяха му останали внук и внучка. Внукът живееше в Калифорния, а внучката в Хатисбърг. Не ги беше виждал от години. Научих всичко това още през първия час от срещата ни. Кловис беше самотен старец. В началото се мръщеше, сякаш мразеше адвокатите и не искаше да си губи времето, но съвсем скоро взе да топли вода за нес кафе и да разказва семейните си тайни. Седяхме на верандата в люлеещи се столове, а в краката ни се разхождаха десетина престарели котки. Говорихме за всичко друго, но не и за катастрофата. За щастие беше събота, така че можех да си позволя да загубя малко време, без да мисля за работа. Беше сладкодумен разказвач. Войната и Голямата депресия бяха любимите му теми. След два часа най-накрая споменах катастрофата и той се умълча, стана тъжен и ми каза, че все още не е в състояние да говори за това. Увери ме, че знаел нещо важно, но още не му било дошло времето. Попитах го с каква скорост е карал, когато го е задминала колата на клиентите ми. Каза че никога не вдигал повече от осемдесет. След това го попитах дали би могъл да прецени с каква скорост се е движела нашата кола, но той само поклати глава.

Два дни по-късно пак се отбих. Беше късен следобед и пак седнахме на верандата за втората партида истории от войната. Точно в шест Кловис заяви, че е гладен и че обича морска котка. Попита ме

дали не искам да вечерям с него. Тогава още не бях женен, така че се съгласих и двамата излязохме да вечеряме. Разбира се, аз шофирах, а той говореше. Сервираха ни мазна морска котка — шест долара и ядеш на корем. Кловис се хранеше съвсем бавно, а брадичката му беше само сантиметър над купчината риба. Келнерката остави сметката на масата, но Кловис не я забеляза цели десет минути. Продължаваше да говори с пълна уста. Прецених, че парите за тази вечеря ще си струват, ако успеем да стигнем до свидетелските му показания. Най-накрая си тръгнахме и по пътя за дома му Кловис заяви, че трябвало да изпие една бира... само една, за пикочния мехур. Точно в този момент случайно приближихме един крайпътен магазин и спрях. Кловис не реагира, така че платих и бирата. Продължихме да пием бира в колата по пътя, а той каза, че искал да ми покаже къде е отраснал. Не било далече. От един затънтен път излязохме на друг и след двайсетина минути изгубих всякаква представа къде съм. Кловис не виждаше добре. Дотрябва му още една бира, пак за пикочния мехур. Попитах продавача в магазина накъде да карам и пак потеглихме. Най-накрая стигнахме до градчето Нисез Кросинг в окръг Ханкок. Щом го открихме, той каза, че можем да се връщаме. Забрави за детските си дни. Пак бира. И пак ни упътваха в крайпътните заведения.

Наближихме дома му и аз най-после се ориентирах, така че започнах да го подпитвам за катастрофата. Каза ми, че все още бил твърде разстроен, за да говори за това. Помогнах му да си влезе у дома, а той се просна на една кушетка и захърка. Беше почти полунощ. Това продължи близо месец. Люлеене на верандата му. Морска котка във вторник. Пътешествия из околността заради пикочния му Меур. Застраховката можеше да достигне два милиона долара и имахме сериозни шансове да спечелим делото. Кловис не знаеше за какво става дума, но с всеки изминал ден показанията му ставаха все по-важни за нас. Увери ме, че все още никой друг не му се е обаждал във връзка с катастрофата, и аз трябваше на всяка цена да уточня фактите, преди да са го открили момчетата на застрахователите.

— Колко време беше минало от катастрофата? — попита Санди.

— Четири-пет месеца. Най-накрая го притиснах. Обясних му, че делото е стигнало много важен етап и че е време да отговори на няколко въпроса. Заяви, че е готов. Попитах го с каква скорост се е движела нашата кола, когато го е задминала. Той каза, че гледката била

ужасна... размазаните, облени в кръв хора, особено детето... Просълзи се, докато говореше. След още няколко минути го попитах пак: „Кловис — казах, — можеш ли да прецениш с каква скорост се движеше колата, когато те задмина?“ Той отговори, че би искал да помогне на семейството. Уверих го, че семейството ще оцени жеста му. След това ме погледна право в очите и попита: „С каква скорост се е движела според теб?“ Отговорих, че според мен се е движела с деветдесет. Кловис каза: „Значи толкова беше. Деветдесет километра в час. Аз карах с осемдесет, а те едва успяха да ме задминат.“

Явихме се на делото и Кловис Гудман беше най-прекрасният свидетел, когото някога съм виждал. Беше стар и сдържан, но същевременно мъдър и страшно убедителен. Съдебните заседатели не обърнаха никакво внимание на експертите и повярваха на Кловис. Спечелихме два милиона и триста хиляди долара.

След това продължих да се виждам със стареца. Направих завещанието му. Нямаше кой знае какво — къщата, шест акра земя и седем хиляди долара в банката. Искаше, когато умре, всичко да бъде продадено и парите да бъдат дарени на „Дъщерите на Конфедерацията“. В завещанието си не спомена нито един свой роднина. Внукът в Калифорния не му се беше обаждал от двацет години. Внучката от Хатисбърг не го бе търсила, откакто му бе изпратила покана да присъства на дипломирането ѝ от гимназията през шейсет и осма. Нито беше отишъл, нито ѝ бе изпратил подарък. Рядко ги споменаваше, но знаех, че жадува за някаква връзка с близките си.

Разболя се и вече не можеше да живее сам, така че го преместих в един старчески дом в Уигинс. Продадох къщата и земята му. Поех финансовите му дела. По това време бях единственият му приятел. Изпращах му картички и подаръци, а всеки път, когато пътувах до Джаксън или Хатисбърг се отбивах при него и оставах колкото се може повече. Поне веднъж месечно го водех да яде морска котка, а после се возехме по шосетата. След една-две бири неизменно започваше с историите си. Веднъж го заведох на риболов. Бяхме само двамата, осем часа в една лодка. Никога през живота си не съм се смял така.

През ноември деветдесет и първа се разболя от пневмония и едва не умря. Уплаши се. Променихме завещанието му. Искаше да остави част от парите на местната църква, а другата част на „Дъщерите“. Избра си парцел в гробищата, уреди погребението си. Подхвърлих му

идеята да подпише декларация, че не иска да го поддържат на системи, ако положението е безнадеждно. Хареса му и настоя аз да съм този, който ще изключи апаратурата. След консултации с лекарите, разбира се. Бе му дошло до гуша от старческия дом, от самотата, от живота. Каза, че сърцето му е при Бога и че е готов да си върви.

В началото на февруари деветдесет и втора пневмонията го повали отново, още по-тежко. Прехвърлих го в болницата в Билокси, за да мога да го наблюдавам. Ходех при него всеки ден, бях единственият му посетител. Никакви приятели. Никакви роднини. Никакъв свещеник. Никой, освен мен. Състоянието му постепенно се влошаваше и след време стана ясно, че няма да живее дълго. Изпадна в кома и повече не дойде в съзнание. Сложиха го на респиратор, но след около седмица лекарите обявиха, че мозъкът му е мъртъв. Аз и трима доктори прочетохме декларацията му на глас и изключихме апарата.

— Кога стана това? — попита Санди.

— На шести февруари, деветдесет и втора.

Санди въздъхна, стисна клепачи и бавно поклати глава.

— Не искаше църковна служба, защото знаеше, че никой няма да дойде. Погребахме го в едно гробище край Уигинс. Бях там, носих ковчега му. Дойдоха и три стари вдовици от църквата, които плакаха, но останах с впечатлението, че са плакали на всички погребения през последните петдесет години. Имаше и свещеник, който бе довел пет млади дякончета, за да помогнат за ковчега. Имаше и още двама съседни, така че бяхме всичко на всичко дванайсет. След кратко опело Кловис бе положен за вечен покой.

— Ковчегът беше удивително лек, нали? — попита Санди.

— Да.

— Къде беше Кловис?

— Духът му тържествуваше заедно със светците.

— Къде беше тялото му?

— На верандата на хижата ми, в един фризер.

— Побъркан, болен тип.

— Не съм убивал никого, Санди. Старият Кловис вече пееше с ангелите, когато останките му изгоряха. Сигурен бях, че не би възразил.

— Имаш оправдание за всичко, нали?

Краката на Патрик висяха от едната страна на леглото, на десетина сантиметра от пода. Не отговори.

Санди се заразхожда напред-назад, после застана до стената. Фактът, че приятелят му не е убил никого, бе малка утеха. Мисълта, че е изгорил трупа, му се струваше не по-малко отвратителна.

— Да чуем и остатъка — каза Санди. — Сигурен съм, че си планирал всичко много добре.

— Имах време да мисля, да.

— Слушам.

— В щата Мисисипи има наказателен текст, който се отнася до поругаването на гробове, но аз не попадам в тази категория. Не съм задигнал трупа на Кловис от гроба. Взех го от ковчега. Има друг текст, който третира посегателството над труп, и Париш може да разчита единствено на него. Смята се за престъпление и влече наказание от една година затвор. Мисля, че ако няма какво друго да използват, Париш ще направи всичко възможно да ме тикне зад решетките по този параграф.

— Не може да те пусне да си отидеш ей така...

— Не може. Но има един фокус. Той няма да знае за Кловис, ако не му кажа. Трябва да му кажа, защото иначе няма оттегли обвинението в убийство. Добре... да му кажа за Кловис е едно, да дам показания в съда — съвсем друго. Не може да ме накара да дам показания в съда, ако ме обвинява в посегателство над труп. Ще се види принуден да ме съди за нещо друго, защото, както казваш, не може да ме пусне да си тръгна ей така. Може да ме съди, но не може да ме осъди, защото аз съм единственият свидетел и няма начин да докаже, че изгорелият труп е на Кловис.

— Париш е притиснат от всички посоки.

— Точно така. Федералните обвинения вече ги няма, а когато пуснем новата бомба, прокурорът ще затърси под дърво и камък основание да ме осъди. Иначе изчезвам.

— Какъв е планът?

— Много е прост. Трябва да намалим натиска върху Париш и да му дадем възможност да се измъкне от ситуацията, без да пострада репутацията му. Ще отидеш при внуците на Кловис, ще им разкажеш всичко, ще им предложиш пари. След като разберат истината, несъмнено имат право да ме съдят и можеш да си сигурен, че ще го

направят. Шансовете им не са големи, защото от години не са се интересували какво става с дядо им, но, така или иначе, ще опитат. Тук ще се намесим ние. Ще се споразумеем тихомълком, а в замяна за парите, които ще им дадем, те ще поискат от Париш да прекрати делото.

— Копеле! Коварно копеле!

— Благодаря. Защо да не се получи?

— Париш може да те съди, независимо от желанието на близките.

— Но няма да го направи, защото не може да ме осъди. Най-лошият вариант за него е да ме изправи в съда и да загуби. Много по-лесно е да се измъкне още сега, като използва за претекст близките. Така ще си спести неудобството да загуби нашумяло дело.

— Това ли мислеше през последните четири години?

— Да, минаваше ми през ум, наистина.

Санди се заразхожда пред долния край на леглото, потънал в мисли. Опитваше се да схване замисъла на клиента си.

— Ще трябва и ние да дадем нещо на Париш — каза той почти на себе си, без да престава да крачи.

— Повече се безпокоя за себе си, отколкото за Париш — каза Патрик.

— Не става дума само за Париш. Става дума за цялата система. Ако те пуснат безнаказано, на практика излиза, че си се откупил с крадените пари. Никой не гледа с добро око на теб.

— Може би се безпокоя само за себе си.

— Аз също се безпокоя за теб, но не можеш да очакваш, че ще унижиш системата и ще те оставят да отлетиш.

— А кой караше Париш да бърза и да ме обвинява в убийство? Можеше да изчака една седмица. Кой го караше да го разтръби в пресата? Не изпитвам никакво съчувствие към него.

— Аз също. Само че няма да ни е лесно с него.

— Тогава ще те улесня още малко. Ще се призна за виновен в посегателство над труп, но ако не лежа в затвора. Нито един ден. Ще отида в съда, ще се призна за виновен, ще платя глоба, ще оставя Париш да обере лаврите, задето ме е осъдил, но след това изчезвам, и толкова.

— В досието ти ще пише, че си осъждан престъпник.

— Но ще бъда свободен. На кого в Бразилия му пука какво пише в досието ми?

Санди престана да се разхожда и седна до него.

— Значи ще се върнеш в Бразилия?

— Там е моят дом, Санди.

— А момичето?

— Ще имаме десет или единайсет деца. Още не сме решили.

— Колко пари ще ти останат?

— Милиони. Трябва да ме измъкнеш оттук, Санди. Чака ме нов живот и трябва да го изживея.

Една сестра нахълта през вратата, запали лампата и каза:

— Единайсет часът е, Пати. Времето за свиждане свърши. — Докосна рамото му. — Добре ли си, скъпи?

— Добре съм.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря.

Отиде си също толкова бързо, колкото и дойде. Санди взе куфарчето си.

— Пати!? — каза той.

Патрик сви рамене.

— Скъпи!?

Патрик пак сви рамене.

Когато стигна до вратата, Санди си спомни нещо друго.

— Един бърз въпрос. Къде беше Кловис, когато подкара колата в пропастта?

— Където си беше сложен. Закопчан с колан на мястото до мен. Пъхнах му бутилка бира и се сбогувах с него. Беше усмихнат.

До десет сутринта в Лондон не бяха пристигнали инструкции за връщането на парите. Ева излезе от хотела си и тръгна да се разхожда по Пикадили. Нямаше определена цел, нямаше разписание и затова се смеси с тълпата — зяпаше витрините, радваше се на живота по тротоара. Трите дни принудително усамотение бяха изострили глада ѝ за звуците на града и глъчката на забързани хора. За обяд хапна салата с топло козе сирене в една претъпкана стара английска кръчма. Поглъщаше светлината и щастливите гласове на хората, които нямаха никаква представа коя е тя. И им беше все едно.

Патрик ѝ бе казал, че първата година в Сау Паулу се е чувствал отлично, защото никой не е знаел името му. Сега, в тази кръчма, тя се чувстваше повече Лия Пирис, отколкото Ева Миранда.

Отиде на Бонд Стрийт, за да си купи някои неща — най-необходимото — бельо, парфюм, но скоро премина на марки като „Армани“, „Версаче“ и „Шанел“, без да мисли за цената. В момента беше много богата жена.

Би било много по-просто и далеч не така драматично, ако бяха изчакали до девет, за да ги арестуват в офиса на фирмата. Напоследък обаче те не ходеха на работа редовно, а Рейпли почти не излизаше от дома си.

Решиха да проведат операцията преди разсъмване. Нямаше значение, че ще ги изплашат и унизят пред семействата им. Нямаше значение, че шумът ще привлече вниманието на съседите. Тактиката бе да ги хванат още докато спят или са под душа.

Чарлс Боуган отвори по пижама и се разплака, когато един висш полицай, когото познаваше, извади белезниците. Боуган бе загубил семейството си, така че поне този срам му бе спестен.

Жената на Дъг Витрано отвори и веднага се намръщи. Затръшна вратата пред лицата на двамата млади агенти от ФБР, които търпеливо

изчакаха, докато се качи горе, за да извади съпруга си от банята. За щастие, когато натикаха Дъг в колата, окован като престъпник, децата още спяха. Тя остана на прага по нощница. Плачеше и кълнеше едновременно.

Както обикновено, Джими Хаварак си бе легнал мъртвопиян и звънецът не бе в състояние да го събуди. Обади се по клетъчния телефон от колата, паркирана на алеята, и едва тогава го събудиха и арестуваха.

Когато слънцето изгря, Итан Рейпли все още беше на тавана и работеше по някакъв документ, без да обръща внимание на времето. Не чу нищо долу. Чуването на вратата събуди жена му и тя се качи при него, за да му съобщи лошата новина. Най-напред обаче скри пистолета му. Той го държеше в чекмеджето на тоалетната масичка. Докато търсеше нужния чифт чорапи, надникна там два пъти, но не поиска от нея да му го даде. Боеше се, че ще му каже къде е.

Адвокатът, който бе създавал фирмата преди тринайсет години, бе станал федерален съдия. Бе го посочил сенатор Най, а след като напусна, мястото му зае Боуган. Фирмата имаше добри връзки с всичките петима федерални съдии, така че никой не се изненада от факта, че телефоните започнаха да звънят още преди съдружниците да се съберат в затвора. В осем и половина ги откараха поединично в сградата на Федералния съд в Билокси, за да се явят пред спешно привикания магистрат.

Кътър се ядоса от бързината и лекотата, с които Боуган задейства връзките си. Макар и да не очакваше да стоят в затвора, докато дойде ред на делото им, не можеше и да се примири с факта, че едва ли не бяха изритали съдията от леглото, за да ги изслуша. Затова уведоми местния вестник и телевизията.

Документите бяха оформени бързо и четиримата напуснаха съда пеша, без белезници, свободни да извървят трите пресечки до офиса си. Следваха ги един едър, непохватен младеж, който си играеше с миникамера, и неопитен репортер, който не беше наясно за какво точно става дума — само беше надушил, че се задава огромен скандал. Стигнаха до сградата на фирмата си на Вийо Марше и заключиха вратата след себе си.

Чарлс Боуган веднага отиде до телефона, за да се обади на сенатора.

Частният детектив, препоръчан от Патрик, бе открил жената за по-малко от два часа, при това само по телефона, без да излиза от кабинета си. Живееше в Меридиън, на два часа североизточно от Билокси. Името ѝ беше Дийна Постъл и работеше на щанда за деликатеси, както и на втора каса в един съвсем нов магазин в края на града.

Санди го намери и влезе. Престори се, че сеobbyува на току-що изпечените пилешки гърдички и пържените картопки, като в същото време оглеждаше продавачките, които се суетяха зад щандовете. Вниманието му привлече едра, отпусната жена с посребрена коса и силен глас. Както всички останали, тя също носеше блуза на червени и бели райета и когато се приближи достатъчно, Санди прочете табелката с името ѝ. Беше Дийна.

За да спечели доверието ѝ, беше дошъл по джинси и спортна риза, без вратовръзка.

— Какво ще обичате? — попита го тя с усмивка.

Беше едва десет сутринта — доста рано за пържени картофи.

— Едно голямо кафе, моля — отговори Санди също с усмивка и в нейните очи се появи блясък. Дийна обичаше да флиртува. Изчака го при касовия апарат. Вместо да ѝ даде пари, той ѝ връчи визитната си картичка.

Тя ѝ хвърли един поглед и я пусна. За жена, отгледала трима малолетни престъпници, изненада като тази би могла да означава само неприятности.

— Долар и дваисет — каза тя, маркира сметката и се озърна, за да види дали някой не гледа.

— Имам добри новини за вас — каза Санди и извади парите.

— Какво искате? — попита жената съвсем тихо.

— Десет минути от времето ви. Ще ви почакам на онази маса.

— Но какво искате? — Взе парите и извади рестото.

— Моля ви. Ще останете доволна, ако ми отделите малко време.

Дийна обичаше мъжете, а Санди беше симпатяга, облечен доста по-добре от повечето ѝ клиенти. Тя се засуети около грила, направи още малко кафе и каза на шефката си, че иска кратка почивка.

Санди чакаше търпеливо в малкото пространство за хранене до хладилника за бира и машината за лед.

— Благодаря ви — каза той, когато тя седна.

Беше прехвърлила четирийсетте и имаше кръгло лице, богато украсено с евтина козметика.

— Адвокат от Ню Орлиънс, а? — каза тя.

— Да. Предполагам, че не сте чували за адвоката от Крайбрежието, който открадна страшно много пари.

Тя поклати глава още преди да е завършил изречението.

— Не чета нищо, сладурче. Работя по шейсет часа на седмица и с мен живеят две внучета. Мъжът ми ги гледа. Той е инвалид. Болен гръбнак. Не чета нищо, не гледам нищо, не правя нищо, освен че работя тук. В къщи сменям изцапани пелени, това е.

Санди почти съжали, че я попита. Колко потискащо!

Разказа ѝ историята на Патрик колкото е възможно по-кратко. Тя реши, че е забавна, но към края интересът ѝ започна да се изпарява.

— Да му дадат смъртна присъда — вметна Дийна в една от паузите.

— Но той не е убил никого.

— Нали каза, че в колата имало труп?

— Имало е. Само че човекът е бил мъртъв преди това.

— Той ли го е убил?

— Не. Той, така да се каже, го е откраднал.

— Хмм. Слушай, трябва да се връщам на работа. Ако нямаш нищо против, че питам, какво общо има тая история с мен?

— Трупът, който е взел, е на Кловис Гудман, скъпия ви покоен дядо.

Тя наклони глава на една страна.

— Изгорил е Кловис!?

Санди кимна.

Тя присви очи и се опита да мобилизира подходящите за случая чувства.

— Защо? — попита.

— Трябвало да е фалшифицира смъртта си, нали разбирате?

— Но защо тъкмо Кловис?

— Патрик е бил негов адвокат и приятел.

— Ама че приятел.

— Добре, ето какво. Не се опитвам да обяснявам всичко това. Станало е преди четири години, много преди вие и аз да научим за това.

Тя забарабани с пръстите на едната си ръка и загриза ноктите на другата. Типът срещу нея явно не беше глупак, така че вероятно нямаше смисъл да го залива с порой от сантименталности за милия покоен дядо. Чувстваше се обърквана и реши да го остави да говори той.

— Слушам — каза тя.

— Да се посегне на труп е престъпление.

— Би трябвало.

— Освен това е наказуемо съгласно законите. Това означава, че близките на Кловис Гудман могат да съдят клиента ми за това, че е унищожил трупа му.

Аха. Гърбът ѝ се изопна, тя пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Сега разбирам.

Санди също се усмихна.

— Да. Затова съм тук. Клиентът ми предлага да се споразумее с близките на Кловис извън съда.

— Какво значи „близки“?

— Съпруг или съпруга, деца и внуци.

— Значи аз.

— Ами брат ви?

— Лутър почина преди две години. От наркотици и алкохол.

— В такъв случай вие сте единствената, която има право да го съди.

— Колко? — попита тя почти неволно, защото не успя да се сдържи, а след това ѝ стана неудобно.

Санди се приближи.

— Готови сме да предложим двайсет и пет хиляди долара. Веднага. Чекът е в джоба ми.

Тя също се наведе напред, лицето ѝ се сниши и се приближи към неговото. Когато чу сумата, замръзна. Очите ѝ се навлажниха, а долната ѝ устна потрепери.

— О, боже! — възкликна.

Санди се озърна наоколо.

— Да, точно така. Двайсет и пет хиляди долара.

Тя измъкна една салфетка от поставката и при движението на ръката си събори солницата. Попи очите си, после се изсекна. Санди все още се озърташе с надеждата да избегне евентуален спектакъл.

— И всичките ще са мои? — успя да попита тя. Гласът ѝ беше дрезгав и снишен. Дишаше учестено.

— Всичките ще са ваши. Да.

Жената избърса очите си отново и каза:

— Трябва ми една кока-кола.

Изпи чаша от половин литър, без да каже дума. Санди отпиваше от лошото кафе и наблюдаваше клиентите, които влизаха и излизаха. Не бързаше за никъде.

— Ето какво си мисля — каза тя най-накрая с избистрен поглед. — След като си готов да дадеш двайсет и пет хиляди ей така, без никакви пазарлъци, сигурно си готов да дадеш и повече.

— Нямам право да обсъждам каквото и да било.

— Ако отида в съда, на клиента ти може и да не му стане добре, нали разбираш? Съдебните заседатели ще ме погледнат и ще си помислят за горкия стар Кловис, който е изгорял, за да може онзи да открадне деветдесет милиона.

Санди отпи глътка кафе и кимна. Не можеше да не ѝ се възхити.

— Ако си взема адвокат, сигурно ще спечеля много повече.

— Може би. Само че, докато това стане, могат да минат и пет години. Освен това имате проблем.

— Какъв? — попита тя.

— С Кловис не сте били близки.

— Може и да сме били.

— Тогава защо не сте отишли на погребението му? Съдебните заседатели трудно ще приемат такова нещо. Ето какво, Дийна, дошъл съм, за да се споразумеем. Ако не желаете, ще се кача на колата си и ще се върна в Ню Орлиънс.

— Какво най-много можеш да дадеш?

— Петдесет хиляди.

— Съгласна съм. — Тя протегна месестата си дясна ръка, все още влажна от чашата с кола, и стисна неговата.

Санди извади от джоба си празен чек и го попълни. Освен това извади два документа — писмено споразумение и писмо от Дийна до прокурора.

Приключиха за по-малко от десет минути.

Най-накрая раздвижване в Бока. Шведката бе забелязана да товари чанти в багажника на беемвето на Бени. Подкара бързо. Проследиха я до Маями Интърнешънъл, където тя изчака два часа и се качи на самолет за Франкфурт.

Щяха да я пресрещнат там. Щяха да я наблюдават търпеливо, докато допусне грешка. Така щяха да открият мистър Арисия.

Последният официален акт на председателстващия съдия беше едно импровизирано изслушване на обвиняем, което не влизаше в никакви класификации — в кабинета му и без да присъства адвокат. Нито пък прокурор. Към делото нямаше да бъде приложен никакъв документ, отразяващ срещата. Патрик мина през задния вход на съда, придружен от трима полицаи, после се качи по стълбата и без много шум влезе в кабинета на съдия Хъски. Негова светлост го очакваше без съдийската си тога. В момента не се гледаше никакво дело и при нормални обстоятелства сградата щеше да е тиха. Днес сутринта обаче бяха арестувани четирима видни адвокати и клюките отекваха по коридорите с пълна сила.

Раните на Патрик все още бяха превързани и това не позволяваше да носи тесни дрехи. Болничното облекло беше приятно и широко, а и наред с другото напомняше на хората, че все още е хоспитализиран и не е хвърлен в затвора като обикновен престъпник.

Когато останаха сами и заключиха вратата, Карл му подаде лист хартия.

— Погледни това.

Беше съдебно нареждане от един абзац, с което той, съдия Карл Хъски, се оттегляше от по-нататъшно участие в процеса на щата срещу Патрик С. Ланиган. Смятано от обяд, тоест след час.

— Тази сутрин прекарах два часа със съдия Тръсел. Всъщност той си тръгна оттук преди малко.

— Ще бъде ли добър към мен?

— Ще бъде максимално справедлив. Казах му, че според и дума не може да става за смъртно наказание и той се почувства видимо облекчен.

— Няма да има дело, Карл.

Патрик погледна календара на стената. Беше като тези, които Карл използваше открай време. През октомври трябваше да гледа

толкова дела, с колкото и пет нормални съдии не биха могли да се справят.

— Още ли не си си купил компютър? — попита го.

— Секретарката ми има.

Бяха се запознали в този кабинет преди години, когато Патрик се бе появил като млад, никому неизвестен адвокат, защитаващ интересите на едно семейство, пострадало от автомобилна катастрофа. Съдия беше Карл Хъски. Делото продължи три дни, след което двамата станаха приятели. Съдебните заседатели определиха клиентите му да получат два милиона и триста хиляди долара, което по онова време беше едно от най-големите обезщетения, плащани някога по Крайбрежието. Въпреки желанието на Патрик при обжалването фирмата на Боуган се съгласи да приеме точно два милиона. Адвокатите получиха една трета от сумата и след като фирмата им плати някои дългове и направи някои покупки, парите бяха разделени на четири. По онова време Патрик все още не беше съдружник и затова му дадоха премия от двайсет и пет хиляди долара, неохотно.

Звездата на процеса беше Кловис Гудман.

Патрик откъсна едно парче олющена боя от стената. Погледна кафявото влажно петно на тавана.

— Не можеш ли да ги накараш да боядисат кабинета ти?

Преди четири години беше същият.

— След два месеца се махам. Какво ме интересува?

— Помниш ли делото „Хувър“? Първото ми явяване в съда и най-доброто ми представяне като адвокат.

— Разбира се. — Карл качи крака на бюрото и скръсти ръце зад тила си.

Патрик му разказа за Кловис.

Силно чукане на вратата прекъсна разказа малко преди края. Бе дошъл обядът и не можеше да чака. Влезе един пристав с картонена кутия в ръце и кабинетът се изпълни с аромат. Патрик се приближи, докато съдържанието ѝ бъде подредено на бюрото на Карл — супа от водорасли и рачешки щипки.

— От Махоуни е — обясни Карл. — От Боб. Изпраща ти много поздрави.

Заведението на Махоуни беше нещо повече от петъчен оазис за адвокати и съдии. Това беше най-старият ресторант на Крайбрежието, с легендарно вкусна кухня.

— Предай му поздрави и от мен — каза Патрик и си взе една рачешка щипка. — Искам съвсем скоро да седна да се нахраня там.

Точно в дванайсет Карл включи малкия телевизор, сложен между книгите на един рафт, и двамата се вторачиха безмълвно в трескавите репортажи около арестите. Пълна мъгла. Никакви коментари от никого — най-малко от адвокатите. Вратата на фирмата им бе заключена. Колкото и да бе изненадващо, Морис Маст нямал какво да каже; от ФБР също мълчаха. След като нямаше никаква информация, репортерката продължи с това, което бе обучена да прави — впусна се в клюки и слухове и тук стана дума за Патрик. От непотвърдени източници се знаело, че арестите били част от разширяващото се разследване по „аферата Ланиган“, и за да го докаже, пусна кадри, на които се виждаше как Патрик влиза в сградата на съда, за да даде показания. След това се появи неин усърден колега, който с приглушен глас обяви, че се намира в Билокси, пред кабинета на сенатор Най, първи братовчед на адвоката Чарлс Боуган, в случай че някой още не е разбрал. Сенаторът се намирал в Куала Лумпур, на търговска мисия, чиято цел била да се осигури препитание за безработните в Мисисипи, и следователно не можеше да коментира. Осемте служители в кабинета му не знаеха нищичко и нямаше какво да кажат.

Това продължи десет минути, без прекъсване.

— Защо се усмихваш? — попита Карл.

— Чудесен ден. Надявам се да им стигне куражът да пипнат сенатора.

— Чух, че федералните са оттеглили всички обвинения срещу теб.

— Вярно е. Вчера дадох показания пред разширения състав. Карл, беше много забавно. Най-накрая се отървах от този товар, който влача със себе си от години.

Докато гледаше новините, Патрик бе престанал да яде. Изведнъж храната му се отщя. Карл забеляза, че е изял само две рачешки щипки и въобще не е докоснал супата.

— Яж. Приличаш на скелет.

Патрик взе една солена бисквита и отиде до прозореца.

— Искам да изясним нещата — каза Карл. — Разводът е уреден. Федералните оттеглиха обвиненията, а ти си се съгласил да върнеш деветдесетте милиона плюс малка лихва.

— Общо сто и тринайсет милиона.

— Предумишленото убийство се сгромолясва, защото няма убийство. Щатът не може да те обвини в кражба, защото федералните вече са го направили. Исковете на застрахователните компании са оттеглени. Скарбъро още е жив някъде по света. На негово място е Кловис. Остава едно дребно обвинение за поругаване на гроб.

— Горедолу. В случая става дума за посегателство над труп. Ако искаш, можеш да хвърлиш едно око на наказателния кодекс. Би трябвало да си научил тези неща досега.

— Така е. Деянието се квалифицира като престъпление, ако не се лъжа.

— Леко престъпление.

Карл разбърка супата и се вгледа с възхищение в приятеля си, който продължаваше да гризе бисквитата край прозореца и — несъмнено — да обмисля следващия си ход.

— Мога ли да дойда с теб? — попита Хъски.

— Къде?

— Където отиваш. Ще излезеш оттук, ще вземеш момичето, ще прибереш парите и ще тръгнеш по плажовете или ще живееш на яхта. Просто ми се иска да се повозя с теб.

— Не съм стигнал още дотам.

— С всеки изминал ден обаче разстоянието намалява.

Карл изключи телевизора и бутна чинията си настрана.

— Има една празнота, която бих искал да запълня — каза той. — Кловис е умрял, после е бил погребан... или по-скоро не е бил погребан. Какво се случи между двете събития?

Патрик се засмя.

— Обичаш подробностите, нали?

— Аз съм съдия. Фактите са важно нещо.

Патрик седна на стола и качи босите си крака на бюрото.

— Замалко да ме хванат. Трябва да знаеш, че не е лесно да откраднеш труп.

— Вярвам ти напълно.

— Настоях старецът да напише изискванията си за погребението. Дори добавих инструкция за погребалното бюро — затворен ковчег, никакви посетители, никаква музика, бдение в продължение на една нощ, обикновен дървен ковчег, кратко опело на гроба.

— Дървен ковчег?

— Да. Кловис обичаше земните неща. Най-прост, от дъски, никакви скъпи метални ковчези. Така бил погребан дядо му. Както и да е. Когато умря, бях в болницата и изчаках погребалният агент да пристигне от Уигинс с катафалката. Казваше се Роланд и беше голям терк. Притежаваше единственото погребално бюро в града. Черен костюм и всичко останало. Дадох му екземпляр от инструкциите на Кловис. Завещанието ме упълномощаваше да направя каквото трябва, а на Роланд му беше все едно. Наближаваше три следобед и той искаше след няколко часа да започне да подготвя трупа. Попита ме дали Кловис има костюм, с който да бъде погребан. Не бяхме помислили за това. Казах му, че няма... никога не бях виждал стареца с костюм. Роланд каза, че имал няколко стари, които пазел за подобни случаи, и щял да се погрижи. Кловис искаше да бъде погребан във фермата си, но му обясних, че в Мисисипи това е невъзможно. Трябва да е на регистрирано гробище. Дядо му се сражавал в Гражданската война и според Кловис бил герой. Когато бил на седем години, въпросният дядо умрял и му устроили бдение, което продължило три денонощия. Сложили ковчегу му на една маса в гостната и заприиждали хора, за да го видят. Това харесваше на Кловис и той искаше да направи нещо подобно. Накара ме да се закълна, че ще му устроя скромно бдение. Обясних всичко това на Роланд, а той отбеляза, че бил виждал какво ли не. Не се изненада.

Малко след като се стъмни, седнах на верандата на стареца, а катафалката пристигна почти веднага. Помогнах на Роланд да пренесе ковчегу по стълбите. Оставихме го в дневната, пред телевизора. Спомням си, че ми направи впечатление колко е лек. Преди да умре, Кловис бе станал петдесетина килограма. Роланд се учуди, че съм само аз, но му обясних, че старецът няма близки. Помолих го да отвори ковчегу. Поколеба се и му каза, че съм забравил да сложа вътре няколко спомена от Гражданската война, с които Кловис искал да бъде погребан. Отвори го с малък гаечен ключ, който би отворил всеки

ковчег на света. Кловис изглеждаше същият. Сложих на гърдите му пехотинската шапка на дядо му и избелялото полково знаме на седемнайсети полк от Мисисипи. Роланд затвори ковчега и си тръгна.

Никой не се появи на бдението. Никой. Угасих лампите и към полунощ заключих вратата. Бях купил пълен комплект гаечни ключове, така че отворих капака за по-малко от минута. Извадих Кловис... беше лек, корав като дъска, бос. Изглежда, за три хиляди долара погребалните агенти не ти дават чифт обувки. Оставих внимателно стареца на канапето, а в ковчега сложих три бетонни блокчета и го затворих.

След това качих Кловис в колата си и подкарах към хижата. Беше на задната седалка. Карах много внимателно, защото нямаше да е лесно да обясня положението на някой пътен патрул, ако ме бяха спрели.

Месец преди това бях купил един стар фризер и го бях оставил на верандата. Едва успях да натикам стареца вътре и чух шум откъм гората. Беше Скарбъро. Промъкваше се към хижата ми. Хвана ме в два сутринта. Казах му, че съм имал страхотен скандал с жена си, че съм в гадно настроение и го помолих да си върви. Не мисля, че ме видя да се боря с трупа. Заключих фризера с дебела верига. Сложих отгоре капан и някакви стари кашони. Изчаках да съмне, защото знаех, че Скарбъро е някъде наблизо. След това се измъкнах оттам, прибрах се у дома и се преоблякох. Върнах се в къщата на Кловис в десет. Роланд дойде развеселен и се поинтересува как е минало бдението. Отговорих му, че е минало много добре. Качихме ковчега на катафалката и потеглихме към гробището.

Карл слушаше със затворени очи и усмивка, поклащайки леко глава.

— Дяволско изчадие — промърмори той сам на себе си.

— Благодаря. В петък следобед отидох в хижата, за да прекарам почивните дни. Поработих малко върху едни документи, ходих на лов за пуйки със Скарбъро, надникнах да видя стария Кловис и се уверих, че почива в мир. В неделя сутринта излязох преди разсъмване, за да оставя мотоциклета и бензина на определените места. По-късно закарах Скарбъро до автогарата в Джаксън. След като се стъмни, извадих Кловис от фризера и го сложих до камината, за да се размрази, а към десет го натиках в багажника. Час по-късно бях мъртвец.

— И нямаш угриzenia?

— Имам, и още как. Това, което направих, беше ужасно, но вече бях решил да изчезна, Карл, и трябваше да намеря начин да го направя. Нямах как да убия човек, а ми беше необходим труп. Логично е.

— Напълно.

— Когато Кловис умря, дойде време да се махна. Дълга много на къмета си. Твърде много неща можеха да се объркат.

— Къметът още не те е изоставил.

— Засега.

Карл погледна часовника си и взе още една рачешка щипка.

— Какво от всичко това мога да кажа на съдия Тръсел?

— Всичко, освен името на Кловис. Ще му го съобщим по-късно.

Патрик седеше в края на масата. Пред него нямаше нищо, за разлика от пространството пред адвоката му вдясно, където имаше две папки и няколко бележника, подготвени като оръжия за битка. Т. Л. Париш седеше вляво и пред него имаше само един бележник, но прокурорът бе въоръжен и с касетофон, който бе донесъл със съгласието на Патрик. Нямаше да има сътрудници и обслужващ персонал да усложняват допълнително нещата, но добрият юрист има нужда от доказателства, така че се съгласиха на записа.

След като федералните власти бяха оттеглили обвиненията си, задачата да се раздаде правосъдие по „случая Патрик“ оставаше изцяло в ръцете на щата. Париш чувстваше отговорността си. Федералните му бяха прехвърлили обвиняемия, за да погнат сенатора — едрата риба. Въпросният обвиняем обаче се канеше да добави нови елементи към версията си и прокурорът бе изцяло в ръцете му.

— Можеш да забравиш за предумишленото убийство, Тери — каза Патрик. Въпреки че почти всички го наричаха „Тери“, фамилиарното обръщение в устата на подсъдим, когото бегло познаваше преди години, го подразни. — Не съм убивал никого.

— Кой изгоря в колата?

— Един човек, който бе починал четири дни преди това.

— Познаваме ли го?

— Не. Беше един старец, когото никой не познаваше.

— Как умря този старец?

— От старост.

— А къде умря от старост този старец?

— Тук, в Мисисипи.

Париш чертаеше линии и квадратчета в бележника си. Когато федералните вдигнаха ръце, вратата зейна и Патрик се нагласи за път; никакви белезници, никакви вериги на краката не бяха в състояние да го спрат.

— Значи си изгорил труп?

Точно така.

— Нямаме ли квалификация за това?

Санди му подаде лист. Париш го прочете бързо и каза:

— Извинете ме. Не гледаме такива дела всеки ден.

— Това е всичко, с което разполагаш, Тери — каза Патрик със спокойната самоувереност на човек, който е планирал тази среща години наред.

Париш бе сигурен в това, но никой прокурор не свива знамената толкова лесно.

— Мирише ми на година в Парчман — отбеляза той. — Една година, прекарана там, ще ти се отрази добре.

— Разбира се, само че няма да ходя в Парчман.

— А къде смяташ да отидеш?

— Някъде другаде. И при това с билет за първа класа.

— Не бързай толкова. Имаме труп.

— Не, Тери. Нямаме труп. Не си наясно кой е бил кремиран, а аз няма да ти кажа, ако не постигнем споразумение.

— Какво е то?

— Оттегляш обвиненията. Отказваш се. Двете страни си събират багажа и се прибират у дома.

— О, ще изглежда чудесно. Хващаме обирача на банки, той връща парите, а ние оттегляме обвиненията и му махаме за довиждане. Останалите четиристотин обвиняеми, които очакват присъда, ще схванат посланието. Сигурен съм, че и адвокатите ще разберат. Истинско тържество на правдата и законността.

— Не ме интересуват останалите четиристотин, както и те не се интересуват от мен. Така е в наказателната практика, Тери. Всеки се грижи за себе си.

— Но не всеки се появява на първа страница на вестника.

— О, да, разбирам. Безпокоиш се за медиите. Кога трябва да те преизбират? Догодина ли?

— Нямам конкуренти. Не се безпокоя за медиите.

— Разбира се, че се безпокоиш. Ти си държавен служител и работата ти е да се безпокоиш за медиите, точно затова ще оттеглиш обвиненията срещу мен. Няма начин да спечелиш. Говориш за първа страница на вестника? Представи си собствената ти снимка там, след като изгубиш.

— Семейството на жертвата не желае да подава иск в съда — обади се Санди. — От друга страна, е готово да направи публично изявление. — Вдигна лист хартия и го размаха.

Посланието бе ясно: имаме доказателствата, семейството е на наша страна, знаем кои са тези хора, а ти — не.

— Ще изглежда чудесно на първа страница — добави Патрик. — Семейството на жертвата те умолява да не започваш процес.

Колко им платихте, понечи да попита Париш, но се отказа. Все едно. Пак задраска нещо в бележника си. Пак прецени намаляващите си шансове, докато касетофонът записваше тишината.

След като заплете опонента си във въжетата, Патрик нанесе нокаутиращия удар.

— Слушай, Тери — каза той съвсем искрено, — не можеш да ме съдиш за убийство. Няма начин. Не можеш да ме съдиш за посегателство над труп, защото не знаеш чий е този труп. Не разполагаш с нищо. Знаем, че ще ти е трудно да преглътнеш този хап, но това не променя нещата. Ще понесеш известни упреци, но, по дяволите, това е част от работата ти.

— Да, благодаря. Ето какво, мога да те осъдя за посегателство на труп. Неизвестен.

— А защо не неизвестна? — попита Санди.

— Все едно. Ще извадим от архивите всички старци, които са умрели в началото на февруари деветдесет и втора. Ще отидем при близките им и ще проверим дали сте разговаряли с тях. Можем дори да вземем съдебно нареждане и да изкопаем някой и друг гроб. Няма да бързаме. Между временно ще те прехвърлим в окръжния затвор и съм сигурен, че шериф Суийни с удоволствие ще те сложи при подходящи съкилийници. Ще се противопоставим на пускането ти под гаранция, защото имаш склонност да бягаш. Ще минат месеци. Ще дойде лятото. В затвора няма климатична инсталация. Ще отслабнеш още повече. Ще продължим да ровим и с малко късмет ще намерим празния гроб. Точно след девет месеца, двеста и седемдесет дни след връчването на обвинителния акт, ще започне делото, както е по закон.

— А как ще докажеш, че съм го направил аз? Няма свидетели. Имаш само косвени доказателства.

— Те са достатъчно красноречиви, но все пак, мисля, че не схвана най-важното. Ако се бавя, мога да удължа с още два месеца

присъдата ти. Това значи, че ще прекараш в затвора близо година преди процеса. Това е доста време за човек, който има толкова много пари.

— Ще се справя — каза Патрик и се втренчи в очите на Париш с надеждата да не мигне първи.

— Може би, но не можеш да си позволиш риска да бъдеш осъден.

— Какво целиш? — попита Санди.

— Погледнете нещата отвисоко — отвърна Париш и разпери ръце над главата си. — Не можеш да ни правиш на глупаци, Патрик. Федералните се изнизаха през задния вход. На щата не му остана кой знае какво. Дай ни някакъв шанс, поне малък, какъвто и да е.

— Ще ви позволя да ме осъдите. Ще вляза в съда, ще се изправя пред съдията, ще изслушам обвиненията и ще се призная за виновен в посегателство над труп. Но няма да лежа в затвора. Ти ще обясниш на съдията, че близките на жертвата не искат да ме съдят. Ще препоръчаш условна присъда, изпитателен срок, глоби, обезщетения, каквото и да е. Ще поговориш за мъченията, които изтърпях. Можеш да направиш това и авторитетът ти няма да пострада. Същественото е — никакъв затвор.

Париш забарабани с пръсти и анализира предложението.

— И ще разкриеш името на жертвата?

— Да, но само след като се споразумеем.

— Имаме разрешение от семейството на жертвата да отворим ковчега — намеси се Санди и размаха друг документ.

— Бързам, Тери, чака ме пътуване.

— Искам да поговоря с Тръсел. Той трябва да одобри всичко това.

— Ще го одобри — кимна Патрик.

— Споразумяхме ли се? — попита Санди.

— С мен да — кимна Париш и изключи касетофона. Събра оръжията си и ги натъпка в куфарчето. Патрик намигна на Санди. — Ааа... между другото, щях да забравя — каза Париш, когато стана. — Какво можеш да ни кажеш за Скарбъро?

— Мога да ви дам новото му име и номера на социалната му осигуровка.

— Значи все още е жив?

— Да. Можете да се уверите в това, но без да го безпокоите. Момчето не е направило нищо лошо.

Прокурорът излезе, без да каже дума повече.

Срещата ѝ в два часа беше с един от вицепрезидентите на Дойче Банк в Лондон. Беше немец, който говореше английски перфектно, имаше безупречен тъмносин костюм, сковани движения и застинала усмивка. Той погледна краката ѝ за част от секундата и се зае за работа. Съгласно нареждане на неговата банка, клон Цюрих, в Америка Банк, клон Вашингтон, трябваше незабавно да бъдат прехвърлени сто и тринайсет милиона долара. Тя му даде банковата сметка и инструкциите по превода. Поднесоха ѝ чай с бисквити, а той се извини и отиде в съседната стая, за да проведе разговор с Цюрих.

— Няма проблем, мисис Пирис — каза той, когато се върна с потопла усмивка. Взе си бисквита. Тя не бе очаквала проблеми.

Компютърът му зажува тихо и делово и се появи разпечатка — Подаде ѝ я. След превода по сметката в Дойче Банк щяха да останат милион и деветстотин хиляди долара и центове. Тя сгъна разпечатката и я прибра в чантата си — елегантен нов „Шанел“.

В Друга швейцарска сметка имаше три милиона. В Канадска банка на Големия Кайманов остров имаше шест милиона и половина. Един брокер на Бермудските острови бе инвестирал четири милиона, а в Люксембург стояха още седем милиона и двеста хиляди, но те трябваше да се раздвижат.

Когато свърши работата си, излезе от банката и се качи на колата, която шофьорът ѝ бе паркирал недалеч. Щеше да се обади на Санди и да го уведоми за следващите си ходове.

Изявата на Бени като беглец, укриващ се от федералните служби, трая кратко. Приятелката му прекара нощта във Франкфурт, после отлетя за Лондон и кацна на Хийтроу по обяд. Тъй като се знаеше за нейното пристигане, митническият служител провери паспорта ѝ два пъти и я накара да чака. Беше с тъмни очила и ръцете ѝ трепереха. Това бе уловено от видеокамерата.

На стоянката за таксите неволно я задържа един полицаи, който, изглежда, се грижеше да няма пререждане. Помоли я да застане до две други дами, и да почака малко. Шофьорът, който я качи, беше истински шофьор на такси, но само преди секунди бе инструктиран и му бе връчена малка радиостанция.

— Хотел „Атенеум“, на Пикадили — каза тя.

Шофьорът потегли сред натовареното движение и събщи с равен глас посоката по радиото.

Не бързаше. Остави я пред вратата на хотела час и половина покъсно. Наложил й се да почака и на рецепцията. Служителят се извинил за забавянето, но компютърът бил развален.

Когато им съобщиха, че телефонът в стаята ѝ вече се подслушва, ѝ връчиха ключа и пиколото я поведе. Тя му даде малък бакшиш, заключи вратата, сложи веригата и веднага грабна телефона.

Първото, което я чула да казва, беше:

— Бени, аз съм. Пристигнах.

— Слава богу — въздъхна Бени. — Добре ли си?

— Добре съм. Страх ме е.

— Някой проследи ли те?

— Не, не мисля. Бях много внимателна.

— Добре. Слушай сега. На Брик Стрийт, на две преки от твоя хотел, има малко кафене. Чакай ме там след час.

— Добре. Страх ме е, Бени.

— Всичко е наред, скъпа. Нямам търпение да те видя.

Когато отиде в кафенето, Бени го нямаше. Остана там цял час, после я обзе страх и се върна тичешком в хотела. Той не се обади, тя така и не мигна.

На сутринта взе вестниците от фойето и ги прегледа, докато пиеше кафе в ресторанта. Най-накрая, някъде на задните страници на „Дейли Мейл“, видя кратко съобщение, че някой си Бенджамин Арисия, издирван от американските служби, е бил заловен.

Тя си събра багажа и си запази място за полет до Швеция.

Докато съдия Карл Хъски шепнеше на ухото на колегата си Тръсел, се стигна до заключението, че проблемът с Ланиган трябва да бъде решен с предимство, за да се приключи веднъж завинаги. Сред юридическите кръгове в Билокси витаеха слухове за сделка, следвани от клюките за фирмата на Боуган, горката. Всъщност в сградата на съда не се говореше за нищо друго.

Тръсел започна деня си, обаждайки се на Т. Л. Париш и Санди Макдърмот за последно кратко уточняване на подробностите, което в края на краищата продължи няколко часа. Патрик на три пъти бе включван в дискусиата чрез клетъчния телефон на доктор Хаяни. Дватамата, пациент и лекар, играеха шах в кафенето на болницата.

— Затворът май ще му се размине — промърмори Тръсел след втория разговор с Патрик. Видимо не беше доволен от подобно лесно измъкване, но също така си даваше сметка, че много трудно би се стигнало до присъда. След като на подсъдимата скамейка чакаха наркотрафиканти и педофили, нямаше намерение да губи време с някакъв си крадец на трупове, колкото и да се шуми около него. Всички доказателства бяха косвени и при прословутата способност на Патрик да изпипва нещата до края изгледите за успех бяха минимални.

Уточниха условията на сделката. Най-напред съставиха общо искане да се оттеглят съществуващите обвинения срещу Патрик. След това беше изготвен нов обвинителен акт, с нови пунктове, както и съдебно нареждане за приемане на признанията на обвиняемия. Докато траеше първата среща, Тръсел се свърза по телефона с шериф Суийни, Морис Маст, Джошуа Кътър и Хамилтън Джейнс във Вашингтон. Освен това проведе и два разговора със съдия Карл Хъски, който чакаше в съседната стая за всеки случай.

Дватамата съдии, както и Париш, можеха да бъдат свалени от постовете си при изборите, провеждани веднъж на четири години. Тръсел никога не бе имал конкуренция и се мятеше за политически неприкосновен. Хъски напускаше. Париш бе чувствителен на тази

тема, макар че като добър политик предпочиташе да демонстрира традиционната фасада на човек, готов да взема трудни решения въпреки общественото мнение. Тримата имаха доста солиден опит в политиката и бяха научили един основен урок — трябва ли да предприемеш нещо, което може да се окаже непопулярно действай бързо. Приключи веднага. Колебанието позволява на болното място да загnoi. Пресата поема нещата в свои ръце, предизвиква предварителни спорове, а в последствие налива масло в огъня.

След като Патрик обясни ситуацията с Кловис, всички се убедиха, че няма нищо сложно. Той трябваше да съобщи името на жертвата, заедно с разрешението на близките да се разкопае гробът, да се отвори ковчегът и да се види какво има вътре. Ако наистина се оказеше празен, споразумението щеше да е изпълнено. Тъй като до отварянето на ковчега щяха да съществуват съмнения, бе предвидено, ако все пак в него има труп, споразумението да се анулира и Патрик отново да бъде обвинен в предумишлено убийство. Когато говореше за жертвата, той изглеждаше достатъчно уверен в думите си и на практика никой не се съмняваше, че ковчегът ще се окаже празен.

Санди отиде в болницата и завари клиента си в леглото, заобиколен от медицински сестри, защото доктор Хаяни превързваше раните му. Обясни, че въпросът не търпи отлагане, Патрик се извини и ги помоли да излязат. Когато останаха насаме, двамата прочетоха всички текстове дума по дума и най-накрая Патрик ги подписа.

Санди забеляза кашона до крака на работната маса. Вътре бяха някои от книгите, които му бе дал да чете. Клиентът му бе започнал да си стяга багажа.

Санди хапна набързо сандвич в апартамента на казиното, докато чакаше секретарката да напише един документ. Двамата му помощници и втората секретарка се бяха върнали в Ню Орлиънс.

Телефонът иззвъня и той го сграбчи. Човекът, който се обаждаше, се представи като Джек Стефано от Вашингтон и предположи, че Санди е чувал за него. Да, беше. Оказа се, че Стефано е долу, във фойето — искал да поговорят няколко минути. Разбира се. Тръсел бе наредил страните да се явят отново при него в два.

Седнаха в дневната и се вторачиха един в друг над разхвърляната масичка.

— Дойдох от любопитство — обясни Стефано, а Санди не му повярва.

— Не би ли трябвало да започнете с едно извинение? — попита Санди.

— Да, прав сте. Моите хора се поувлякоха там, в Бразилия. Наистина не трябваше да се отнасят толкова грубо с клиента ви.

— Това ли е представата ви за извинение?

— Съжалявам. Наистина сгрехихме. — Прозвуча неискрено.

— Ще предам думите ви на клиента ми. Сигурен съм, че те означават много за него.

— Да... добре... с развитието на нещата аз, разбира се, вече изтеглих конете си от това състезание. С жена ми заминаваме на почивка във Флорида и реших пътъом да се отбия.

Ще ви отнема само минута.

— Хванаха ли Арисия? — попита Санди.

— Да. Преди няколко часа. В Лондон.

— Добре.

— Той вече не е мой клиент и аз нямам нищо общо с историята около „Плат и Рокланд“. Наеха ме след изчезването на парите. Работата ми беше да ги открия. Опитах, платиха ми, приключих със случая.

— Тогава защо е това посещение?

— Чисто любопитство, както казах. Интересува ме един въпрос. Открихме Ланиган в Бразилия, защото някой го издаде. Някой, който го познаваше много добре. Преди две години ни се обади една фирма от Атланта, която се казваше „Плутон“. Те имаха клиент от Европа, който знаеше нещо за Ланиган и искаше пари срещу информация. По онова време ние разполагахме с известна сума, така че установихме делови отношения помежду си. Клиентът ни предлагаше някаква следа, ние се съгласявахме да платим, за да я научим, след това давахме парите и клиентът винаги се оказваше точен. Въпросният човек знаеше ужасно много за Ланиган... къде е бил, навичите му, псевдонимите му. Всичко беше по сценарий, явно зад цялата работа стоеше мозък. Ние знаехме какво ще стане и, честно казано, горяхме от нетърпение. Най-накрая пуснаха голямата бомба. Срещу един милион клиентът бил готов да ни каже къде живее. Дадоха ни чудесни

снимки на Ланиган... как мие колата си, фолксвагена костенурка. Платихме. Хванахме го.

— Е, кой беше този клиент?

— Това се питам и аз. Трябва да е онази адвокатка, нали?

Санди реагира малко бавно. Изсумтя, сякаш искаше да се изсмее, но не му беше весело. Постепенно си спомни разказа и за момчетата от „Плутон“, които трябвало да следят какво прави Стефано, който, разбира се, е издирвал Патрик.

— Къде е тя сега? — попита Стефано.

— Не знам — отговори Санди. Беше в Лондон, но това определено не влизаше в работата на Стефано.

— На този тайнствен клиент платихме общо милион сто и петдесет хиляди долара, а тя, или той, ни го предаде. Като Юда.

— Това вече е свършило. Какво искате от мен?

— Както казах, любопитен съм, нищо повече. Бих се радвал, ако някой ден, когато научите истината, ми се обадите. Нямам какво да спечеля или загубя, но все ще ме човърка отвътре, докато не разбере дали в края на краищата тя е взела парите.

Санди обеща някой ден евентуално да му се обади, ако научи истината, и Стефано си тръгна.

Шериф Реймънд Суийни чу слухове за сделката по време на обяда си и мисълта никак не му се понрави. Обади се на Париш и съдия Тръсел, но и двамата бяха твърде заети, за да разговарят с него. Кътър беше в кабинета си.

Суийни отиде в съда така, че да го видят. Застана в коридора между кабинетите на съдиите, та ако нещо стане, да се окаже в центъра. Зашушука с приставите и полицаите. Нещо се готвеше.

Страните се появиха към два часа със здраво стиснати устни и сериозни лица. Събраха се в кабинета на Тръсел и заключиха вратата. Суийни почука след десет минути и прекъсна срещата с настояването да му се каже какво става с неговия затворник. Съдия Тръсел спокойно го уведоми, че обвиняемият скоро ще се признае за виновен, обясни му какво следва от това и го увери, че според него, както и според всичко присъстващи, това е най-доброто, което може да се направи в интерес на правосъдието.

Суийни имаше свое собствено мнение, което сподели веднага:

— Ще ни сметнат за глупаци. Страстите са нагорещени.

Хващаме богат разбойник, а той се откупва, за да не влезе в затвора. Какво сме ние? Едни палячовци?

— А ти какво предлагаш, Реймънд? — попита Париш.

— Радвам се, че ме попита. Най-напред ще го тикна в окръжния и ще го оставя да си поседи там известно време, като всички затворници. След това ще го съдя както му е редът.

— За какво престъпление?

— Откраднал е проклетите пари, нали? Изгорил е онзи труп, нали? Затова трябва да гние десет години в Парчман.

— Не е откраднал парите тук — обясни Тръсел. — Извън нашата юрисдикция е. С това можеха да се справят федералните, но те оттеглиха обвиненията си.

Санди седеше в ъгъла, вперил поглед в някакъв документ.

— Значи някой е направил гаф, а?

— Не сме ние — отговори Париш веднага.

— Страхотно. Отиди го кажи на тези, които са те избрали. Обясни им, че са виновни федералните, защото не заемат изборни длъжности. Ами изгорелият труп? Ще го пуснете по живо по здраво, след като е признал какво е направил?

— Смяташ ли, че трябва да бъде съден за това? — попита Тръсел.

— Разбира се, по дяволите.

— Добре. А как мислиш, че ще докажем вината му в съда? — попита Париш.

— Ти си прокурор, това е твоя работа.

— До, но ти, изглежда, знаеш всичко. Обясни ми как да докажа, че е виновен.

— Нали сам ти е казал, че го е направил?

— Да, но смяташ ли, че Патрик Ланиган ще седне на свидетелското място при собствения си процес и ще признае пред съдебните заседатели, че е изгорил труп? Това ли е представата ти за стратегия?

— Няма да го направи — увери го Санди услужливо.

Шията и бузите на Суийни почервенияха. Размахваше ръце във всички посоки. Вторачи се гневно в Париш, после в Санди.

Най-накрая осъзна, че юристите са обмислили всичко, и се овладя.

— Кога ще стане това? — попита той.

— Днес, късно следобед — отговори Тръсел.

Суийни не хареса и това. Пъхна ръцете си дълбоко в джобовете и излезе.

— Вие, юристите, гледате само своето — каза той на вратата така, че всички да чуят.

— Като голямо щастливо семейство — отвърна Париш с натежал от сарказъм глас.

Суийни затръшна вратата и тръгна по коридора. Качи се в необозначената си кола и по телефона се свърза с личния си информатор — репортер от местния ежедневник.

Тъй като семейството, доколкото можеше да се нарече така, бе дало разрешение, а също и Патрик, изпълнителят на завещанието, разкопаването на гроба не беше никакъв проблем. Съдия Тръсел, Париш и Санди осъзнаваха иронията в случая — Патрик, единственият приятел на Кловис, трябваше да подпише клетвена декларация, с която да позволи разравянето на гроба, за да се освободи от съдебно преследване. Всяко решение им се струваше подплатено с ирония. Процедурата беше доста по-различна от ексхумацията, за която се искаше съдебно решение, съответните обосновки, а понякога дори и специално съдебно заседание. Сега ставаше дума за „надникване“ в ковчега — процедура, неописана в кодексите на щата Мисисипи, поради което съдия Тръсел си бе позволил да приеме свободно тълкувание. Кой би могъл да пострада? Семейството не. Не и ковчегът. Бе повече от ясно, че от операцията няма да има кой знае каква полза. Роланд все още бе собственик на погребалното бюро в Уигинс. Той си спомняше много добре стария Кловис Гудман и адвоката му, както и скромното бдениие в дома на стареца, на което бе присъствал единствено адвокатът. Да, каза той на съдията по телефона, спомням си го добре. Бил чел нещо за мистър Ланиган, но не направил никаква връзка между двете събития.

Съдия Тръсел му разказа набързо за какво става дума. Роланд заяви, че не е отварял ковчега след бдението, не се налагало и никога

не го правел при подобна ситуация. Докато съдията говореше, Париш изпрати по факса в погребалното бюро копия от разрешенията за разравяне на гроба, подписани от Дийна Постъл и Патрик Ланиган като изпълнител на завещанието.

Роланд изведнъж се изпълни с желание да помогне. Дотогава никога не му били крали труп, хората в Уигинс не правели такива неща и, да, разбира се, можел да уреди разкопаването за отрицателно време. Гробището също беше негово. Съдия Тръсел изпрати там своя секретар и двама пристава. На красивия надгробен камък пишеше:

КЛОВИС Ф. ГУДМАН

23 януари 1907–6 февруари 1992

Вечна му памет

Роланд чакаше с лопата в ръка и даваше напътствия, докато работниците разравяха меката пръст с мотики. До ковчега стигнаха за по-малко от петнайсет минути. Роланд и един от работниците скочиха в трапа и изхвърлиха още пръст с лопатите си. Тополовите дъски бяха започнали да гният по ъглите на ковчега. Роланд възседна долния край и стиснал гаечния ключ с изпоцапани ръце, започна да развинтва болтовете откъм горния край. После подпря с лост капака, който проскърца и най-сетне се отвори.

Ковчегът бе празен и това не бе изненада за никого.

Разбира се, вътре бяха четирите бетонни блокчета.

По план трябваше да го направят на открито заседание, според изискванията на закона, но да изчакат до пет часа, края на работното време, когато повечето служители си тръгваха. Всички бяха съгласни с часа, най-вече съдията и прокурорът, които бяха убедени, че постъпват правилно; но независимо от това бяха нервни. През целия ден Санди бе настоявал за бързо решаване на въпроса, особено след като бе постигнато споразумението и бе установено, че ковчегът е празен. Няма какво повече да се чака. Клиентът му все още е арестуван, макар и никой да не му съчувства. Съдът не е във ваканция. Улучен е и моментът. Какво повече да чакат?

Нищо, реши най-накрая негова светлост. Париш не възрази. През следващите три седмици го чакаха три други дела, така че приключването с Ланиган щеше да е и някакво облекчение.

Часът бе удовлетворителен и за защитата. С малко късмет можеха да излязат от съдебната зала на десетата минута. С малко повече късмет никой нямаше да ги види. Патрик бе доволен от решението. Какво друго можеше да прави?

Облече си широки памучни панталони и бяла риза, обу нови мокасина на бос крак заради протрития от въжето глезен. Прегърна Хаяни и му благодари за приятелството. Прегърна сестрите и благодари на санитарите. Обеща им някой ден да дойде да ги види. Всички знаеха, че няма да го направи.

След повече от две седмици като пациент и арестант Патрик напусна болницата с адвоката си и въоръжената охрана, която чинно го следваше по петите.

Явно, че определеният час устройваше всички. Нито един служител на съда не си тръгна, след като мълвата достигна до всеки кабинет и канцелария буквално за минути.

Една секретарка на голяма фирма за търговия с недвижими имоти дочу новината, докато проверяваше някакви документи в архивите. Хукна веднага към телефона и съобщи новината в офиса. След няколко минути цялото юридическо войнство по Крайбрежието знаеше, че Ланиган ще се признае за виновен съгласно някаква странна сделка и че ще се опита да го направи тайно — в пет часа в голямата съдебна зала.

Слухът за конспиративно съдебно заседание, което трябва да узакони сключена в задната стаичка сделка, предизвика лавина от телефонни обаждания — до колеги, до съпрузи и съпруги, до любими репортери, до съдружници, отсъстващи от града. За двайсет-трийсет минути половината град знаеше, че Патрик ще се яви в съда, че е сключил сделка и че най-вероятно ще бъде освободен.

Ако бяха съобцили за заседанието във вестника и по таблата за обяви, вероятно то щеше да привлече по-малко внимание. Но заседанието трябваше да се проведе бързо и секретно. Обвито в тайнственост. Юридическата система трябваше да защити един от своите хора.

Групираха се в няколко клюкарски центъра, наблюдаваха как в залата се стичат нови и нови хора и пазеха местата си. Тълпата нарастваше и приказките все повече заприличваха на истина.

Не бе възможно всичките тези хора да грешат. Когато се появиха репортерите, слуховете незабавно станаха факти.

— Той е тук — подвижна някакъв служител на съда, който седеше отпред, и любопитните забързаха да си намерят места.

Патрик се усмихна на двамата телевизионни оператори, които се втурнаха да го пресрещнат пред задния вход. Въведоха го в същата стая на втория етаж и му свалиха белезниците. Панталоните му бяха с

няколко сантиметра по-дълги, така че той старателно нави крачолите им. Влезе Карл и помоли охраната да почака в коридора.

— Толкова по въпроса за едно тихо и кротко заседание — каза Патрик.

— Трудно е да се опази нещо в тайна тук. Хубави дрехи имаш.

— Благодаря.

— Един репортер от вестника в Джаксън ме помоли да те попитам...

— В никакъв случай. Нито дума на никого.

— Така и предполагам. Кога тръгваш?

— Не знам. Скоро.

— Къде е момичето?

— В Европа.

— Мога ли да дойда с вас?

— Защо?

— Само искам да гледам.

— Ще ти изпратя видеозапис.

— Много мило, благодаря.

— Наистина ли си готов да тръгнеш? Ако имаше възможност да заминеш веднага, да изчезнеш, ще го направиш ли?

— С деветдесет милиона, или без?

— Все едно.

— Разбира се, че не. Не е същото. Аз обичам жена си, а ти не обичаше своята. Аз имам три страхотни деца, твоето положение беше различно. Не, не бих избягал. Но не те обвинявам.

— Всеки иска да избяга, Карл. Идва момент, когато всеки си мисли да се чупи. На плажа или в планината се живее много по-добре. Можеш да оставиш проблемите зад гърба си. Ние сме потомци на емигранти, побягнали от мизерията и дошли тук за по-добър живот. Дълго са се движили на запад — спират, живеят, стягат багажа, потеглят... вечно търсейки гърнето злато. Сега вече няма къде да отидеш.

— Ау! Не бях мислил за това в исторически план.

— Въпрос на въображение.

— Ех, ако дедите ми бяха свили от някого деветдесет милиончета, преди да тръгнат от Полша.

— Аз върнах парите.

— Говори се, че ти е останало доста злато в гърнето.

— Един от многото безпочвени слухове.

— Значи, казваш, че новата тенденция е адвокатите да ограбват клиентите си, да горят трупове и да бягат в Южна Америка, където, не ще и дума, е пълно с хубавици, жадуващи ласки?

— Засега поне дава добри резултати.

— Горките бразилци. Ще им се натресат толкова много адвокати мошеници.

Влезе Санди с още един документ за подпис.

— Тръсел е ужасно раздразнителен — каза той на Карл. — Напрежението му се отразява. Телефонът му не престава да звъни.

— А Париш?

— Същинско нервно кюфте.

— Давай да приключваме, да не вземат да се откажат — каза Патрик, докато се подписваше.

Един пристав застана напред залата, оповести, че заседанието започва, и призова присъстващите да седнат. Залата поутихна и хората забързано се насочиха към свободните столове. Друг пристав затвори двойната врата. Покрай стените останаха правостоящи. Буквално всички служители на съда си намериха някаква работа в предната част на залата. Наближаваше пет и половина.

Съдия Тръсел влезе с обичайното си вдървено достойнство и всички станаха. Той ги поздрави и им благодари за интереса към правосъдието, особено в този късен час. С прокурора бяха решили, че една бърза процедура би събудила подозрения за долнопробна сделка, и затова всичко трябваше да изглежда естествено. Дори бяха обсъдили възможността да отложат заседанието, но подобен акт би създал впечатлението, че се опитват да прикрият нещо.

Въведоха Патрик през вратата до ложата на съдебните заседатели и двамата със Санди заеха местата си. Патрик не погледна към публиката си. Париш стоеше наблизо и гореше от нетърпение да започне. Съдия Тръсел запрелиства една папка, сякаш искаше да прочете всички документи в нея дума по дума.

— Мистър Ланиган — каза той най-накрая бавно, с нисък глас. През следващия половин час всичко щеше да става на бавни обороти. — Депозирали сте няколко искания.

— Да, ваша светлост — каза Санди. — Първото ни искане е обвинението да се промени от предумишлено убийство на посегателство над труп.

Думите отекнаха в притихналата зала. Посегателство над труп?

— Мистър Париш — продължи негова светлост. Бяха се разбрали, че основно ще говори прокурорът. Негова бе тежката задача да обясни ситуацията на съда, за протокола и, най-важното, за пресата и слушащото гражданство.

И той описа последните разкрития доста добре. В края на краищата не ставаше дума за убийства, а за нещо много по-дребно. Щатът не възразявал срещу промяната на обвиненията, защото вече нямало основания да се смята, че мистър Ланиган е убил, когото и да било. Заснова из съдебната зала, несмуцаван от обичайните правила на етикета и процедурите. Той бе удобната фасада за всички участници.

— Имаме признание за вина в посегателство над труп. Мистър Париш?

Второ действие приличаше на първо, но този път Париш се впусна с удоволствие да разказва за горкия старец Кловис. Патрик усещаше гневните погледи на присъстващите, докато прокурорът с радост изреждаше пред тях подробностите, които му бе съобщил Санди. „Поне не съм убил никого!“ — искаше му се да изкрещи.

— Признавате ли се за виновен, мистър Ланиган? — попита негова светлост.

— Да — отговори Патрик твърдо, но не и наперено.

— Щатът препоръчва ли някаква присъда? — попита съдията.

Париш отиде до масата си, затършува из бележките си, взе нещо и се върна пред съдията.

— Да, ваша светлост — каза най-накрая. — Имам писмо от мисис Дийна Постъл от Меридън, Мисисипи. Тя е единствената жива внучка на Кловис Гудман. — Подаде писмото на Тръсел, сякаш беше нещо съвсем ново за него. — С това писмо мисис Постъл умолява съда да не наказва мистър Ланиган за това, че е изгорил трупа на дядо ѝ. Той е починал преди четири години и семейството ѝ не желае да понесе още страдания и мъки. Явно мисис Постъл е била в много близки отношения с дядо си и е понесла смъртта му тежко.

Патрик погледна към Санди. Санди не смяташе да отвърне на погледа му.

— Разговаряхте ли с нея? — попита съдията.

— Да. Преди около час. Разчувства се по телефона и ме помоли да не събуждаме отново спомена за онзи тъжен случай. Заяви, че няма да дава показания на никакъв процес, нито пък ще сътрудничи на обвинението. — Париш отново се върна при масата си и затършува из книгата. Говореше на съдията, но всъщност се обръщаше към залата. — Предвид чувствата на близките, щатът препоръчва подсъдимият да бъде осъден на дванайсет месеца затвор, условно, като плати глоба от пет хиляди долара плюс всички съдебни разноски.

— Мистър Ланиган, съгласен ли сте с присъдата? — попита Тръсел.

— Да, ваша светлост — отговори Патрик, навел глава.

— Присъдата е обявена. Нещо друго? — Тръсел вдигна чукчето си и зачака. Представителите на двете страни поклатиха глави. — Заседанието се закрива — добави той и силно удари по масата.

Патрик се обърна и моментално излезе от залата. Отново го нямаше, изчезна пред очите им.

Той и Санди изчакаха около час в кабинета на Хъски, докато се стъмни и последните посетители на съда неохотно се отправят към домовете си. Патрик гореше от нетърпение да си тръгне.

В седем се сбогува с Карл, дълго и сърдечно. Благодарил му, че е бил до него, че му е помагал, изобщо за всичко, и обеща да се обаждат. На излизане се обърна и пак му благодари, че е носил ковчега.

— Винаги съм насреща — отвърна Карл. — Винаги.

Тръгнаха от Билокси с колата на Санди. Той шофираше, Патрик се бе отпуснал на седалката до него и за последно се любоваше на гледките по Крайбрежието. Минаха по най-новите казина по плажовете на Билокси и Гълфпорт, покрай кея при Пас Крисчън и щом поеха по моста над залива Сейнт Луис, насреща им блеснаха безброй светлини. Санди му даде телефонния номер и той й се обади в хотела. В Лондон беше три сутринта, но тя вдигна веднага, сякаш бе чакала с ръка на слушалката.

— Ева, аз съм — каза той сдържано. Санди беше готов да спре и да стои отвън, докато двамата говорят. Опита се да не слуша.

— Сега напускаме Билокси и тръгваме към Ню Орлиънс. Да, добре съм. Никога не съм се чувствал по-добре. Ти как си?

Слуша дълго време със затворени очи, отпуснал глава на облегалката, после попита:

— Какво сме днес?

— Шести ноември, петък — отговори Санди.

— Ще те чакам в Екс във „Вила Галиси“ в неделя. Да. Добре съм, скъпа. Обичам те. Сега се наспи, а аз ще звънна пак след няколко часа.

Преминаха границата с Луизиана мълчаливо, но някъде по моста над езерото Пончартрейн Санди каза:

— Днес следобед имах интересен посетител.

— Така ли? Кой?

— Джак Стефано.

— Тук? В Билокси?

— Да. Намери ме в хотела на казиното. Каза, че приключил с Арисия и отивал във Флорида на почивка.

— Защо не го пречука?

— Каза, че съжалявал. Момчетата му се поувлекли там, на юг, когато те хванали, та ме помоли да ти предам извиненията му.

— Какъв тип... Сигурен съм, че не се е отбил само за да се извини.

— Не. Имаше и друго. Разказа ми за предателя в Бразилия, за „Плутон“ и наградите. След това направо ме попита дали момичето, Ева, не е била твоят Юда. Отговорих му, че нямам представа.

— Какво го интересува?

— Добър въпрос. Заяви, че умираше от любопитство. Платил повече от милион, пипнал те, но не открил парите. Няма да може да спи, докато не разбере. Да ти кажа, склонен бях да му повярвам.

— Звучи логично.

— Каза и че бил изтеглил конете си от състезанието или нещо подобно. Това са негови думи, не мои.

Патрик качи левия си глезен върху дясното коляно и леко докосна раната.

— Как изглежда?

— На петдесет и пет, прилича на италианец. Сива, добре поддържана коса, черни очи... хубав мъж. Защо?

— Защото го виждах навсякъде. През последните три години половината непознати, които се мяркаха пред очите ми в пущинаците на Бразилия, бяха все Джак Стефано. В сънищата ми са ме преследвали стотици мъже, които после се оказваха Джак Стефано. Той се криеше в уличките, зад дърветата, притичваше зад мен по нощните улици на Сау Паулу, преследваше ме с мотоциклети и автомобили. Мислех за Стефано по-често, отколкото за майка си.

— Преследването свърши.

— Най-накрая се уморих, Санди. Отказах се. Да живееш, криейки се, може би изглежда много вълнуващо и романтично, докато не разбереш, че някой те гони. Докато спиш, някой се опитва да те намери. Докато вечеряш с прекрасна жена в десетмилионен град, някой чука на вратите, тихомълком показва снимката ти на този и онзи, предлага пари, подкупи. Откраднах много милиони, Санди. Рано или късно щяха да ме открият. Когато научих, че вече са в Бразилия, разбрах, че краят е близо.

— Как така си се отказал?

Патрик въздъхна и премести тежестта си. Погледна през прозореца към водата долу и опита да събере мислите си.

— Отказах се, Санди. Омръзна ми да се крия и се отказах.

— Да, вече чух това.

— Знаех, че ще ме намерят, така че реших да стане при моите условия, не техните.

— Слушам.

— Парите бяха моя идея. Ева заминаваше за Мадрид, после за Атланта и се срещаше с момчетата от „Плутон“. Плащахме им, за да се свързват със Стефано и да предават информацията и парите. Измъкнахме милиона от Стефано и в края на краищата му казахме къде е хубавата ми къщичка в Понта Поран.

Санди се обърна бавно, с отворена и изкривена на една страна уста, с празен поглед.

— Внимавай къде караш — каза Патрик и посочи пътя напред. Санди завъртя волана и върна колата в платното.

— Лъжеш — каза той, без да помръдне устни. — Знам, че лъжеш.

— Не. От Стефано получихме милион сто и петдесет хиляди. Сега са скрити, заедно с останалите, вероятно в Швейцария.

— Не знаеш ли къде са?

— Тя се грижеше за парите. Ще науча, когато я видя.

Санди бе твърде ужасен, за да каже каквото и да било.

Патрик реши да му помогне.

— Знаех, че ще ме хванат и че ще се опитат да ме накарат да говоря. Нямах представа обаче, че ще стане така. — Посочи раната над левия си глезен. — Предполагах, че ще ме измъчват, но те едва не ме умъртвиха. Най-накрая проговорих и им казах за Ева. По това време тя вече беше изчезнала заедно с парите.

— Наистина са могли да те убият — успя да отвърне Санди. Държеше волана с дясната си рака, а с лявата се почесваше по главата.

— Така е. Наистина. Два часа след като ме хванаха обаче, ФБР във Вашингтон знаеше, че съм в ръцете на Стефано. Това ме спаси. Стефано не можеше да ме убие, защото федералните знаеха за мен.

— А как...

— Ева се обади на Кътър в Билокси. Той е позвънил във Вашингтон.

Санди искаше да спре колата, да излезе вън и да крещи. Да се надвеси над парапета и да избълва куп ругатни. Точно когато си мислеше, че е научил всичко за миналото на Патрик, се бе появило още нещо...

— Проявил си се като проклет глупак, ако си ги оставил да те хванат.

— Така ли? А не излязох ли току-що от съдебната зала като свободен човек? Не разговарях ли с жената, която обичам и която съхранява богатството ми? Миналото най-накрая приключи, Санди. Не разбираш ли? Вече никой не ме търси.

— Толкова много неща можеха да се объркат...

— Да, но не се объркаха. Имах парите, записите, алибито с Кловис. И четири години на разположение, за да обмисля всичко много добре.

— Изтезанията не са влизали в сметките ти.

— Така е. Но раните ще заздравеят. Не разваляй мига, Санди. Нося се по гребена на вълната.

Санди го остави пред къщата на майка му, дома, в който бе израснал. Във фурната се печеше кейк. Мисис Ланиган го покани да остане, но той знаеше, че имат нужда да са сами, пък и той не бе виждал жена си и децата от четири дни. Продължи към дома си, а в ума му все още бушуваше буря.

Събуди се преди изгрев-слънце в легло, където не бе спал повече от двайсет години, в стая, където не бе влизал от близо десет. Онова време беше далечно — друг живот. Стените му се струваха по-близо, таванът сякаш бе по-нисък. През годините нещата му бяха раздигнати — момчешките скъпоценности, флагчетата, плакатите с руси красавици с впити бански костюми.

Като син на хора, които почти не си говореха, бе превърнал стаята си в убежище. Заклучваше вратата отвътре дълго преди да навлезе в пубертета. Родителите му можеха да надникват там само когато им позволеше.

Майка му готвеше долу — ароматът на току-що опържен бекон се носеше из цялата къща. Бяха си легнали късно. Тя бе станала рано, защото искаше да си говорят. Кой не би я разбрал?

Протегна се бавно и внимателно. Коричките, които бяха хванали раните, се изпъваха и цепеха. При по-силно разтягане отново потичаше кръв. Докосна изгарянията на гърдите си и отчаяно му се прииска да забие нокти в тях, да ги разчеше бясно. Кръстоса крака и сложи ръце зад тила си. Усмихна се на тавана — надменно, защото животът на беглец бе приключил. Патрик и Данило ги нямаше, а сенките зад тях бяха претърпели съкрушително поражение. Стефано, Арисия, Боуган и съдружие, федералните, Париш с мижавата му присъда... всички бяха победени. Вече нямаше кой да го преследва.

През прозореца влезе слънчева светлина и стаята се схлупи още повече. Патрик се мушна за кратко под душа, намаза раните и ги превърза.

Беше обещал на майка си още внуци, нова партия да заеме мястото на Ашли Никол, за която майка му продължаваше да тъгува. Разказа ѝ чудесни неща за Ева и обеща съвсем скоро да я доведе в Ню Орлиънс. Нямаха никакви конкретни планове за брак, но това бе неизбежно.

Ядоха бекон и палачинки и пиха кафе, седнали на верандата. Старите улици се събуждаха за живот. Още преди съседите да заприиждат с поздравления за добрата новина, те се качиха на колата, за да пообиколят града — Патрик искаше да го види отново, макар и набързо.

В девет си купи нови светли панталони и ризи от Канал Стрийт, както и елегантна кожена чанта за път. Хапнаха понички в Кафе дю Монд, обядваха в близкия ресторант.

Чакаха на летището близо час, държаха си ръцете и почти не говореха. Когато обявиха полета му, Патрик прегърна майка си и обеща да се обажда всеки ден. Тя искаше да види новите си внуци. И побързай, каза с тъжна усмивка.

Той отлетя към Атланта. Оттам, с истинския си паспорт на името на Патрик Ланиган, който Ева бе дала на Санди, се качи на самолета за Ница.

За последен път бе видял Ева преди месец в Рио, по време на дългия уикенд, който прекараха заедно — всеки миг. Патрик знаеше, че преследването скоро ще свърши. Краят беше близо.

Притискаха се един към друг по оживените плажове на Ипанема и Леблон, бяха глухи за щастливата глъчка наоколо. Вечеряха късно в любимите си ресторанти, но нямаха голям апетит. Когато говореха, говореха кратко и нежно. Дългите разговори завършваха със сълзи.

Тя почти бе успяла да го убеди да избяга отново, да заживее с нея в някой замък в Шотландия или в малък апартамент в Рим, където никой не би могъл да ги открие. Но този момент бе отминал. Просто му бе омръзнало да се крие.

Привечер се качиха с лифта на върха на хълма, за да видят залеза над Рио. Гледката бе фантастична, но при тези обстоятелства им беше трудно да ѝ се любуват. Притискаше я към себе си, за да я предпази от хладния вятър, и ѝ обещавахе един ден, когато всичко свърши, да дойдат тук, да гледат залеза и да обмислят бъдещето си. Ева се опитваше да му вярва.

Сбогуваха се на един ъгъл, недалеч от апартамента ѝ. Той я целуна по челото и си тръгна, загуби се сред тълпата. Остави я да плаче на улицата, защото това бе за предпочитане пред сълзлива сцена

на летището. Напусна града и се отправи на запад. Летищата и самолетите ставаха все по-малки. Пристигна в Понта Поран по тъмно, намери колата си на паркинга на летището, където я бе оставил, и подкара по притихналите улици към Руа Тирадентис, към скромната си къща. Подреди нещата си и зачака.

Обаждаше ѝ се всеки ден между четири и шест вечерта — използваше различни имена.

После обажданията престанаха.

Бяха го открили.

Влакът от Ница пристигна в Екс навреме — в неделя на обяд, в дванайсет и няколко минути. Слезе на перона и я затърси с очи сред тълпата посрещачи. Всъщност не очакваше да я види. Само се надяваше и почти се молеше. С новите си дрехи и новата чанта се качи в такси, за да измине по-бързо краткото разстояние до „Вила Галиси“.

Беше запазила стая на името и на двама им — Ева Миранда и Патрик Ланиган. Колко приятно бе да се върнеш в нормалния свят, да пътуваш като истински човек, без фалшиви имена и паспорти. Тя все още не беше дошла, както разбра от хотелиера, и духът му помръкна. Беше мечтал да я завари в стаята, в меки дантели, готова за ласки.

— Кога е направена резервацията? — попита той раздражено.

— Вчера. Дамата се обади от Лондон и каза, че пристига днес сутринта. Но не е пристигнала.

Качи се в стаята и взе душ. Извади нещата си от чантата и поръча чай и сладки. Заспа и сънува как я чува да чука на вратата, как буйно я притегля вътре.

Остави ѝ бележка на рецепцията и тръгна да се разходи из красивия ренесансов град. Въздухът беше хладен и свеж. Прованс в началото на ноември бе чудесен. Може би трябваше да живеят тук. Гледаше красивите старинни апартаменти над улиците и си мислеше, да, животът тук би бил приятен. Това бе университетски град и изкуствата бяха на почит. Ева знаеше френски много добре, той също искаше да научи езика. Може би щеше да се заеме тъкмо с френски. Щяха да останат около седмица и да се върнат в Рио за малко, но може би Рио нямаше да е техният дом. Изпълнен с усещането за свобода,

Патрик искаше да живее навсякъде, да опознае различни обичаи, да учи нови езици.

Нападна го група млади мисионери, мормони, но се отърва от тях и тръгна по Мирабо. Поръча си еспресо в същото кафене, в което преди година бяха държали ръцете си и бяха гледали студентите.

Отказваше да се поддаде на паниката. Обяснението бе просто — вероятно бе изпуснала самолета или нещо такова. Наложил си да изчака, докато се стъмни, и бавно поел към хотела.

Не беше дошла, нямаше и съобщение. Обади се в хотела ѝ в Лондон и му каза, че е напуснала предния ден, събота, сутринта.

Излезе на терасата на ресторанта и седна на отдалечена маса така, че да наблюдава рецепцията през стъклата на витрината. Поръча си два двойни коняка, за да прогони студа. Щеше да я види, когато се появи.

Ако беше изпуснала самолета, щеше да се е обадила досега. Ако пак я бяха спрели на границата, пак щеше да се е обадила досега. Ако бяха възникнали каквито и да било проблеми с паспорти, визи, билети, непременно щеше да се е обадила досега.

Никой не я преследваше. Всички бяха или арестувани, или вече не се интересуваха от нея.

Още коняк на празен стомах и скоро се напи. Мина на силно кафе, за да не заспи.

Когато заведението затвори, Патрик се качи в стаята си. В Рио беше осем сутринта и той неохотно се обади на баща ѝ, когото бе виждал два пъти. Беше го представила като приятел и канадски бизнесмен. Горкият човек бе изстрадал много, но Патрик нямаше друг избор. Каза му, че е във Франция и би искал да обсъди някакви правни въпроси с адвокатката си от Бразилия. Извини му се, че го безпокои у дома толкова рано, но не можел да я открие никъде. Въпросът бил важен, дори спешен. Паулу не желал да говори, но човекът на телефона явно знаел доста неща за дъщеря му.

Каза му, че тя е в Лондон. Говорил с нея в събота. Няма какво повече да му съобщи.

Патрик изчака още два мъчителни часа и се обади на Санди.

— Няма я — каза му, обзет от паника. Санди също изпадна в недоумение.

Патрик остана в Екс още два дни — дълго и безцелно обикаляше улиците, спеше, когато му падне, не ядеше нищо, пиеше коняк и силно кафе, звънеше на Санди и стряскаше стария Паулу с непрекъснатите си обаждания. Градът загуби романтиката си. Сам в стаята си, той плачеше, съкрушен от мъка, сам по улиците, проклинаше жената, която все още обичаше лудо.

Служителите от хотела го гледаха как влиза и излиза. В началото непрекъснато ги питаше дали няма съобщение за него, но с часовете и дните престана и само им кимаше, едва забележимо. Не се бръснеше и изглеждаше уморен. Пиеше прекалено много.

Напусна хотела на третия ден и каза, че се връща в Америка. Остави на рецепцията запечатан плик и помоли да го предадат на Ева Миранда, ако се появи.

Отлетя за Рио. Не знаеше защо. Колкото и тя да обичаше града, това бе последното място, където би се появила. Беше достатъчно умна, за да не отиде там. Знаеше къде да се крие, как да изчезва, как да променя самоличността си и да прехвърля пари по целия свят, как да ги харчи, без да я забележат.

Беше усвоила всичко това от добър учител. Патрик я бе обучил много добре. Никой не бе в състояние да я открие, освен, разбира се, ако тя самата не пожелаеше това да стане.

Преживя една болезнена среща с Паулу, на която му разказа всичко, всички подробности. Горкият старец рухна пред очите му, плачеше и го проклинаше, защото бе покварил любимата му дъщеря. Срещата бе свършено безплодна, акт на отчаяние.

Живееше в малките хотели край апартамента ѝ, разхождаше се по улиците и отново се взираше в лицата на хората, но този път по други причини. Вече не беше подгонено животно, а ловец, но отчаян.

Нямаше да види лицето ѝ, защото я бе научил как да го крие.

Парите му свършиха и в края на краищата се видя принуден да поиска от Санди пет хиляди долара на заем. Санди се съгласи веднага, дори му предложи повече.

След месец се отказа да дебне в Рио, качи се на автобуса и се прибра в Понта Поран.

Би могъл да продаде къщата си, може би и колата. Общо това щеше да му донесе около трийсет хиляди долара. Или пък щеше да ги

задържи и да си намери работа. Би могъл да живее в страната, която обичаше, в приятния тих град, който обожаваше. Можеше да дава уроци по английски, да живее скромно на Руа Тирадентис, където вече нямаше сенки — само момчетата продължаваха да ритат топка по горещия паваж.

Къде другаде би могъл да отиде? Пътуването му бе свършило. Миналото най-накрая си бе отишло.

Несъмнено, някой ден тя щеше да го намери.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.